സ്വപ്നഭൂമിയിൽ

മോൺ. തോമസ് പഴേപറമ്പിൽ

LIBRARY
BANGALORE
67
P296

സ്വപ്നഭൂമിയിൽ

സ്വപ്നഭൂമിയിൽ

(മലബാർ കുടിയേറ്റചരിത്രം)

മോൺ. തോമസ് പഴേപറമ്പിൽ

Ac. No ..... 1347B .....
all No J67/P298

SWAPNABHUMIYIL

By Msgr. Thomas Pazheparampil

First Published December 1978

Printed at Mar Mathews Press, Muvattupuzha

Price Rs. 12·00

Copy right

Msgr. Thomas Pazheparampil

Published by the Author

Cover – Baby Joseph

സമർപ്പണം

മണ്ണിനോടും മലമ്പനിയോടും
മദയാനയോടും മല്ലടിച്ച്
മലബാറിന്റെ മലയോരങ്ങളിൽ മരിച്ചുവീണ
ആദ്യകാലകുടിയേറ്റക്കാർക്ക്

അവതാരിക

മലബാർ കുടിയേറ്റത്തെപ്പറ്റി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതിനകം വിരചിതമായിട്ടുണ്ട്. 1948-ൽ എസ്. കെ. പൊറ്റക്കാട് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ''വിഷകന്യക'' മുതൽ 1977-ൽ കുറവിലങ്ങാട്ട ജോസഫ് എഴുതിയ ''ചുള്ളി'' വരെ. അതിനിടയിൽ ജോസഫ് മറ്റത്തിന്റെ ''കുത്ത പൊന്നും'' (1964) കാനത്തിന്റെ ''കാമുകിയും'' (1971) തോമസ് വർക്കിയുടെ ''ചുരവും'' (1974) പുറത്തുവന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കഴിവും വിഷയത്തിന്റെ വൈപുല്യവും വെളിവാക്കുന്ന വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. കുടിയേറ്റക്കാർ സഹിച്ച യാതനകളുടെ വ്യക്തമായ ചിത്രം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ഇവയിൽനിന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് മോൺ. തോമസ് പഴേപറമ്പിൽ സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്ന ''സ്വപ്നഭൂമിയിൽ''. ഇതു് നോവലല്ല, കഥയല്ല; ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ്. കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ തിക്താനുഭവങ്ങൾ. കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചുകൊല്ലക്കാലം മലബാറിന്റെ മലയോരങ്ങളിൽ പല പ്രാവശ്യം കയറിയിറങ്ങി ആദ്യകാലകുടിയേറ്റക്കാരിൽനിന്നു ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ. നോവലിന്റെ ആസ്വാദ്യതയും യക്ഷികഥകളുടെ അസംഭാവ്യതയും ആഖ്യായികയുടെ ഗാംഭീര്യവും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന സംഭവകഥകൾ. സപ്തതി കഴിഞ്ഞിട്ടും യുവത്വം തുളുമ്പുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അദ്ധ്വാനശീലവും സ്ഥിരോത്സാഹവും കുമ്മ്ബുദ്ധിയും വെളിവാക്കുന്ന ഒരു ശാശ്വതോപഹാരം.

മലബാർ കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ചിട്ട് അൻപതുവർഷമായി. തലശ്ശേരിരൂപത സ്ഥാപിതമായിട്ട് ഇരുപത്തിയഞ്ചും. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വിഷമതകൾ കഴിഞ്ഞ കാൽനൂറ്റാണ്ടുകാലം നേരിട്ടറിഞ്ഞനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ആളാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ. രൂപതാചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ക്ലേശകരമായിരുന്ന ആദ്യത്തെ വ്യാഴ

വട്ടക്കാലം വികാരിജനറാൾ എന്ന നിലയിലും അനന്തരം പല ഇടവകകളിലേയും ആരംഭപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയിലും കൂടിയേറക്കാരുമായി അടുത്തു പരിചയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്ലേശങ്ങൾ പങ്കുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവർക്കുവേണ്ടി ജീവൻ അപകടത്തിലാക്കുകവരെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതുപോലെ ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിക്കുവാൻ മറ്റാരെയുംകാൾ അർഹത അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടു്.

പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതവും ആനന്ദവും അതേസമയം വേദനയും തോന്നാറുണ്ടു്. ഇന്നു് കാണുന്ന പുരോഗതിയിലുള്ള സന്തോഷം. പക്ഷേ ഇതിനു കൊടുക്കേണ്ടിവന്ന വിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണു് വേദന തോന്നുക. വിലപ്പെട്ട എത്ര ജീവിതങ്ങളാണു് മലബാറിന്റെ മലയോരങ്ങളിൽ ആഹുതിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കണ്ണുനീരിന്റെയും കഷ്ടപ്പാടിന്റെയും കാലം ഏറെക്കുറെ മാറി. കൂടിയേറക്കാർ പുരോഗതിയുടെ പാതയിലൂടെ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പക്ഷേ ഇതായിരുന്നില്ല 25 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള സ്ഥിതി. ഇന്നത്തെ യുവതലമുറ ആ ത്യാഗത്തിന്റെ കഥ മറന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുകയത്രേ. അതു് പഴയതലമുറയോടു കാണിക്കുന്ന കൃതഘ്നതയത്രേ. മാത്രമല്ല, ആത്മഹത്യാപരവുമാണു്. പഴയതലമുറയെ അനുസ്മരിക്കുവാനും അവരുടെ യാതനകൾ മറക്കാതിരിക്കുവാനും അവരുടെ വിജയരഹസ്യം എന്തെന്നറിയുവാനും അതിൽനിന്നു പ്രചോദനം ഉൾക്കൊള്ളുവാനും ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് "സഹ്യഭ്രമിയിൽ".

കൊട്ടിയൂരും പുൽപ്പള്ളിയും ഗ്രാഡല്ലൂരും ഷിമോഗായുമൊക്കെ ഇന്നു് പുരാണകഥകളാണു്. ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും ഓരോ മഹാഗ്രന്ഥംതന്നെ എഴുതുവാൻ കഴിയും. കൊട്ടിയൂർപ്രദേശത്തുനിന്നു് പതിനായിരത്തോളം കൂടിയേറക്കാരെ ഒന്നടങ്കം ഇറക്കിവിടുവാനുള്ള പദ്ധതികൾ വിദഗ്ധമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. പത്തും ഇരുപതും കൊല്ലമായി ഭൂമി കൈവശം വച്ചു് കൃഷിചെയ്തു ജീവിക്കുന്ന പാവപ്പെട്ടവരോടു രേഖയില്ലെന്നുള്ളതിന്റെ പേരിൽ കടുംകൈ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കരുതെന്നുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു കിട്ടിയ മറുപടി "കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം കൊട്ടിയൂരല്ലല്ലോ താമസിക്കുന്നതു്" എന്നായിരുന്നു. പക്ഷേ അവസാനം സത്യം ജയിച്ചു. ആരെയും ഇറക്കിവിടാൻ

സാധിച്ചില്ല. ഇന്നു് പതിനയ്യായിരത്തോളം ജനങ്ങളും സുഖമായി അവിടെ താമസിക്കുന്നു. ദൈവം പാവപ്പെട്ടവരുടെ ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്നു.

വയനാട്ടിലെ ''ദ്വാരക''യുടെ കഥ ഇതിലും നാടകീയമാണു്. ഇവിടെയും പാണ്ഡവന്മാരും കൗരവന്മാരും ശ്രീകൃഷ്ണനും അർജ്ജുനനുമൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എട്ടുകൊല്ലം ദീർഘിച്ച ഒരു മഹായുദ്ധംതന്നെ അവിടെ നടന്നു. എതിർപക്ഷത്തു പോരുവാൻ ധാരാളം പേരുണ്ടായി. കൊട്ടിയൂരിലെ പരാജയത്തിനു പകരംവീട്ടാൻ ദ്വാരകയിൽ അവർ ഒന്നിച്ചുകൂടി. അറിയാവുന്ന എല്ലാ അടവുകളും പയറ്റിനോക്കി. പക്ഷേ ദൈവം നമ്മോടുകൂടി ഉണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കു് നമ്മെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും എന്നുള്ള വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ വാക്യം അവിടെയും അനുവർത്തമായി.

തമിഴ്നാട്ടുസർക്കാരിന്റെ മലയാളിവിദ്വേഷം മുഴുവൻ ഗ്രൂഡല്ലൂരിൽ കുടിയേറ്റക്കാർക്കെതിരായി ഉജ്ജ്വലിച്ചു. പലരെയും അടിച്ചിറക്കി. കിടപ്പാടങ്ങളും തീവച്ചു നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ലാത്തിയടിയേറ്റു് പലരും ആശുപത്രിയിലും കുറെപ്പേർ ജയിലിലും പോകേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ പാവപ്പെട്ടവരുടെ നിലവിളി ദൈവം കേട്ടു. അവരെയെല്ലാം കുടിയിറക്കപ്പെട്ട ഭൂമിയിൽതന്നെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അവിടെയും ദൈവം അവരോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഷിമോഗായിൽ വർഗ്ഗീയശക്തികളും കണ്ണാടകസർക്കാരും കുടിയേറ്റക്കാർക്കെതിരായി അണിനിരന്നു. ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിലധികം കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിച്ചു് കാടിനെ നാടാക്കിയ രണ്ടായിരത്തിലധികം കുടിയേറ്റക്കാരെ സർക്കാർ വെറുംകയ്യോടെ ഇറക്കിവിട്ടു. പള്ളിയും വൈദികമന്ദിരവും മഠവുമെല്ലാം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പകരം വേറെ ഭൂമി കൊടുക്കാമെന്നുള്ള മുഖ്യമന്ത്രി (നിജലിംഗപ്പ) യുടെ വാക്കു വിശ്വസിച്ചു് രണ്ടരമാസത്തോളം അവർ കൂടാരങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എല്ലാ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളും സ്ഥലത്തെത്തി ഗംഭീരമായ വാചകക്കസർത്തുകളും നടത്തി. അവസാനം പാവപ്പെട്ട കുടിയേറ്റക്കാർ വെറുംകയ്യോടെ കേരളത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. അവർക്കു് ചന്ദനക്കാംപാറയിൽ – ഷിമോഗാകോളനിയിൽ – കിടപ്പാടമുണ്ടായി. കണ്ണാടകസർക്കാരും രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളും അവരെ കൈവെടിഞ്ഞെങ്കിലും ദൈവം അവരോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈജിപ്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടു നാല്പതു സംവത്സരത്തോളം ഇസ്രായേൽജനം മരുഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞുതിരിയേണ്ടിവന്നു. അതിനുശേഷമാണു് അവർ കാനാൻദേശത്തു് എത്തിയതു്. ഏതാണ്ടു് ഇതുപോലെതന്നെയാണു് മലബാറിലെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കഥയും. നാല്പതുകൊല്ലംതന്നെ വേണ്ടിവന്നു ഇവിടെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഒരു വിധം നേരെയാക്കുവാൻ. അങ്ങനെ നാല്പതുകൊല്ലക്കാലത്തെ പ്രവാസത്തിനുശേഷം കഴിഞ്ഞ പത്തു കൊല്ലമായി അവർ ഒരു വിധം സമാധാനത്തിലും ഐശ്വര്യത്തിലും കഴിയുന്നു. ദീഘ്രമായ ആ പ്രവാസകാലത്തും വല്ലവനായ ദൈവം അവരോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു.

ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നുവെന്നും അതുകൊണ്ടു് എന്തു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചും – ഗർഭഛിദ്രംവഴി നിഷ്ഠുരമായ കൊലപാതകം നടത്തിയാണെങ്കിലും – ജനസംഖ്യ കുറയ്ക്കണമെന്നു് വാദിക്കുന്നവർ മലബാറിലെ മലയോരങ്ങളിൽവന്നു നോക്കട്ടെ. ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടാതെ, മലമ്പനിയുടെയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും സങ്കേതമായിരുന്ന ഈ പ്രദേശങ്ങളും തെങ്ങും കമുകും കുരുമുളകും റബ്ബറും നെല്ലും കപ്പയും കാപ്പിയും തേയിലയും സമൃദ്ധമായി വളരുന്ന മനോഹരതോട്ടങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. അവിടെയെല്ലാം അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളെയും അവർ പടുത്തുയർത്തിയ സ്ഥാപനങ്ങളും കാണാം. ദേവാലയങ്ങളും വിദ്യാലയങ്ങളും കന്യകാമഠങ്ങളും ആശുപത്രികളും, അനാഥമന്ദിരങ്ങളും ബാലമന്ദിരങ്ങളും വിവിധ സ്ഥലങ്ങളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന റോഡുകളും പാലങ്ങളും അവർ തീർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഉത്സാഹപൂർവ്വം അദ്ധ്വാനിക്കുകയും അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിനായിരക്കണക്കിനാളുകളും! നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്നവരെ ദൈവം ഒരിക്കലും കൈവെടിയുകയില്ല.

സംവേദനക്ഷമമായ ഈ കഥയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ ലളിതസുന്ദരവും മൂർച്ചയേറിയതുമായ ശൈലിയിൽ വശ്യമായി വിവരിക്കുന്നതു്.

തന്റെ പൗരോഹിത്യസ്വീകരണത്തിന്റെയും മലബാർ കുടിയേറ്റത്തിന്റെയും സുവർണ്ണജൂബിലി സ്മാരകമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ഗ്രന്ഥകാരനു് എന്റെ അനുമോദനങ്ങളും ആശംസകളും.

† മാർ സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളി

തലശ്ശേരി
8–12–1978

മുഖവുര

കുടിയേറ്റം ഒരു സാധാരണ പ്രക്രിയയാണ്. ചെറിയ തോതിലും വലിയ തോതിലും അതു നടക്കാറുണ്ട്. സംഘടനകളും ഗവണ്മെൻറും പ്രോത്സാഹനവും നേതൃത്വവും നൽകുകയും സംരക്ഷണച്ചുമതലകയും ഏറ്റെടുക്കുകയും ആണ് പതിവ്. ഇവയൊന്നുംകൂടാതെ രണ്ടും മൂന്നും കുടുംബങ്ങൾ വീതമുള്ള ചെറിയ സംഘങ്ങളുടെ ഒരു സംരംഭമായിരുന്ന മലബാർകുടിയേറ്റം. ഇതാണ് ഈ കുടിയേറ്റത്തിൻെറ പ്രത്യേകത. ഇതു കൊണ്ടു തന്നെയത്രേ പല പരാജയങ്ങളും നിരവധി അകാലമരണങ്ങളും സംഭവിക്കുവാൻ ഇടയായതും. സ്വമനസ്സാ പുറപ്പെട്ട. സ്വമനസ്സാ വന്നുകയറി. ആയുസ്സും ആരോഗ്യവും നഷ്ടപ്പെടുത്തി. ആരെയും പഴിക്കുവാനില്ല.

സ്വന്തം വീടും പുരയിടവും വിറ്റു പണവുമായി പോന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒന്നുമില്ലാതെ വെറുംകയ്യോടെ വീണ്ടും നാട്ടിലേയ്ക്ക് മടങ്ങിച്ചെല്ലുവാൻ അഭിമാനം സമ്മതിച്ചില്ല. മലബാർ അപരിചിതമായ സ്ഥലം. അപരിചിതരായ ആളുകൾ. അതായിരിക്കില്ല നാട്ടിലെത്തിയാൽ. അവർ മടങ്ങിപ്പോകാതെ, നിരാശപ്പെടാതെ ലഭിച്ച സാഹചര്യങ്ങളുപയോഗിച്ചു പ്രയത്നിച്ചു. അവർ ഈശ്വരനിൽ ശരണം വച്ചു. അവരുടെമേൽ വിജയകിരണങ്ങൾ വീശി. അവരുടെ പാദങ്ങൾക്ക് ചവുട്ടിനിൽക്കുവാൻ നേട്ടത്തിൻെറ ഉറപ്പുള്ള പടികൾ ലഭിച്ചു. അപജയങ്ങളിൽ പതിക്കാതെ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ഉയർന്ന പടികളിലേയ്ക്ക് അവർ പദംവച്ചു കയറി. ഇങ്ങനെ കരേറിയവരും അവരുടെ സന്താനങ്ങളുമാണ് നാമിപ്പോൾ കാണുന്ന മലബാർകുടിയേറ്റക്കാർ.

ഈ മലബാർകുടിയേറ്റക്കാരുമൊത്ത് ഞാൻ ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കാൽനൂറ്റാണ്ടു കാലമായി. എല്ലാ കോളനികളും സന്ദർശിക്കുകയും അവിടത്തെ ജനങ്ങളുമായി ഇടപഴകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരിൽനിന്നു ലഭിച്ച വിവരങ്ങളും

സംഭവങ്ങളും ഒട്ടും മായംചേർക്കാതെ ചിലതു മാത്രം എഴുതിയിരിക്കുകയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ. തങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും സുഭിക്ഷതയും എത്രയെത്ര യാതനകളുടെ ഫലമാണെന്നു പുതിയ തലമുറ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമത്രേ. ഇതു കരുതിയാണു് അവയിൽ ഏതാനും ചിലതു രേഖപ്പെടുത്തി പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചതു്. യുവജനങ്ങൾക്കും പിൽക്കാലകുടിയേറ്റക്കാർക്കും മലബാറിലെ പൂർവ്വികനിവാസികളിൽതന്നെ ബഹുഭൂരിപക്ഷംപേർക്കും ഈ ചരിത്രം അജ്ഞാതമാണു്.

എനിക്കു പല സംഭവങ്ങളുടെയും വിവരങ്ങളും പലതിന്റെയും കണക്കുകളും നൽകി എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ഏറ്റവും വിലയേറിയ ഒരു അവതാരിക ഈ പുസ്തകത്തിനെഴുതിത്തരുകയും ചെയ്ത, കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സാരഥിയായ തലശ്ശേരിബിഷപ്പു് (മാർ) സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളിത്തിരുമേനിയോടുള്ള എന്റെ കടപ്പാടും കൃതജ്ഞതയും അപാരമാണു്. ഭാഷാപരമായും മറ്റും വേണ്ട തിരുത്തലുകളും ചെയ്തു് എന്നെ സഹായിച്ചവർ പലരുണ്ടു്. സുപ്രസിദ്ധ കഥാകൃത്തായ ഫാ. ജീ. സി. ടീലാർ, കോളേജു് ലെക്ചററായ ടി. പി. സുകുമാരൻ, ഫാ. ജിയോ പുളിക്കൽ, ശ്രീ മാത്യു കൊച്ചുപറമ്പിൽ എന്നിവരാണു് മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്നതു്. ഇവർ സ്വന്തം എന്നപോലെ ഇതിന്റെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി നോക്കി വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകി എന്നെ സഹായിച്ചു. എല്ലാവരും തിരക്കിട്ട ജോലിക്കാർ. കൃത്യന്തരബാഹുല്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സമയം കണ്ടുപിടിച്ചു് എന്നെ സഹായിക്കുന്നതിൽ അവർ കാണിച്ച മഹാമനസ്കതയെ ഞാൻ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. എന്റെ ചോദ്യാവലിക്കു് ഉത്തരം എഴുതിയയച്ചുതരുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയ എല്ലാ വൈദികസുഹൃത്തുക്കളോടും എന്റെ കുറിപ്പുകൾ പകർത്തിത്തരുകയും മറ്റൊരോ വിധത്തിൽ എന്നെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്ത വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളോടും ബഹുമാനപ്പെട്ട സിസ്റ്റേഴ്സിനോടുമുള്ള എന്റെ കൃതജ്ഞതയും അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഭംഗിയായി അച്ചടിവേലകൾ ചെയ്തുതന്ന മൂവാറ്റുപുഴ മാർ മാത്യൂസ് പ്രസ്സുകാരോടും ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മോൺ. തോമസ് പഴേപറമ്പിൽ

തലശ്ശേരി
8-12-1978

ഉള്ളടക്കം

	Pages
ശാദ്വലഭൂമികയും തേടി	1
ഒരു തീർത്ഥയാത്രയുടെ ആരംഭം	10
പ്രതീക്ഷകയും തകരുന്നു	21
കീഴടങ്ങുന്ന വനഭൂമി	30
കുറിയാടിപ്പുഴയുടെ തീരത്തു്	47
വൈതൽമലയുടെ താഴ്വാരങ്ങളിൽ	55
മഞ്ഞുപെയ്യും മലമുകളിലേയ്ക്കു്	67
നിലയ്ക്കാത്ത പ്രവാഹം	78
സംഘടിത മുന്നേറ്റം	89
രക്തരക്ഷസ്സു്	98
കാറ്റും തീയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും	108
നീരാളിയുടെ പിടിയിൽ	125
സംഘർഷങ്ങളും, സംഘട്ടനങ്ങളും	133
ഒരു നിയമവും കുറെ പ്രശ്നങ്ങളും	143
കണ്ണീരിൽ കുതിർന്ന പ്രതീക്ഷകയും	147
അഗ്നിസ്തംഭവും മേഘത്തുണ്ടും	154

പുത്തൻപുലരിയുദിക്കുന്നു 163

തേരു തെളിക്കും തേരാളി 177

ഉണരുന്ന ഗ്രാമങ്ങൾ 189

പ്രകാശത്തിന്റെ പാതയിൽ 203

പുഴയുടെ സംഗീതം 213

ഇവിടെ സ്വപ്നങ്ങൾ വിരിയുന്നു 220

നഗരങ്ങൾ പണിയുന്നവർ 226

മലകളിൽ മലർവാടികൾ 244

അകലങ്ങളിലേയ്ക്ക് 257

വഴിവിളക്കുകൾ 266

പുതിയ ആകാശം, പുതിയ ഭൂമി 270

ശാദ്വലഭൂമികൾ തേടി

ഇന്ത്യയുടെ ഏറ്റവും തെക്കേ അറ്റത്തുള്ള കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും കൃഷികൊണ്ടു് മാത്രം ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരാണു്. മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളെ അപേക്ഷിച്ചു് ജനസാന്ദ്രതയും അവിടെ വളരെ കൂടുതലത്രേ. ഇന്ത്യയിലെ ക്രൈസ്തവരിൽ നല്ല ശതമാനവും കേരളത്തിലാണു്. അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ നിവസിക്കുന്നു. കാർഷികവൃത്തിയാണു് അവരുടെ തൊഴിൽ. ഒരിഞ്ചു ഭൂമിപോലും ബാക്കി ഇടാതെ അവർ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്നു. മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ കൃഷിചെയ്യുവാൻ വേണ്ടത്ര സ്ഥലമില്ലാതെവന്നപ്പോഴും വടക്കുകിഴക്കുള്ള മലംപ്രദേശങ്ങളായ അറക്കുളം, മൂലമറ്റം, വെള്ളിയാമറ്റം, ഉടുമ്പന്നൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കും അതുപോലെതന്നെ തെക്കുകിഴക്കുള്ള മലംപ്രദേശങ്ങളായ മുണ്ടക്കയം, പീരുമേട്ടു്, ഉപ്പുതറ, വണ്ടൻമേട്ടു്, കട്ടപ്പന, കാഞ്ചിയാർ, കുമളി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കും അവർ കുടിയേറി, ആ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം വിളഭൂമികളാക്കി മാറ്റി. ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും അവക്കു കൃഷിചെയ്യുതാമസിക്കുവാൻ തിരുക്കൊച്ചിയിൽ സ്ഥലമില്ലാതായി. യൂറോപ്യൻമാരുടെ വൻതോട്ടങ്ങളും സർക്കാർവക റിസർവ്വ്ഫോറസ്റ്റും കൂടി സ്റ്റേറ്റിന്റെ നല്ല ശതമാനം സ്ഥലം ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞു. തിരുക്കൊച്ചിയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശം അറേബ്യൻസമുദ്രമാണു്. അതിനോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ വൻചിറകെട്ടി വെള്ളംവറ്റിച്ചു് നെൽകൃഷിയും തെങ്ങുകൃഷിയും അവർ നടത്തി. കൃഷിക്കാക്കു് വേണ്ടിടത്തോളം കൃഷിഭൂമി കൊടുക്കുവാൻ നോക്കെത്താത്ത വേമ്പനാടനും സാധിച്ചില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ കൃഷിക്കാർ അടുത്ത സ്റ്റേറ്റുകളായ തമിഴ്നാട്ടിലേയ്ക്കും കണ്ണാടകത്തിലേയ്ക്കും കടന്നു. അവിടത്തെ ഭൂവുടമകളിൽനിന്നു് സ്ഥലം വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി. കാടുവെട്ടി

ത്തെളിച്ചു് അവിടെ താമസമാക്കി കൃഷികയും ചെയ്തു. ഭക്ഷ്യ നാണ്യ വിഭവങ്ങളും വിളയിച്ചു. ജനസാന്ദ്രതയിലും ഭക്ഷ്യക മ്മിയിലും കഴിഞ്ഞിരുന്ന കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലെ കൃഷി ക്കാർക്കു കുടിയേറ്റത്തിനു് ഒരു രംഗം തുറന്നുകിട്ടി. തിരുക്കൊ ച്ചിക്കു സമീപമുള്ള മലബാർപ്രദേശം. അതു് അന്നത്തെ മദ്രാസ്സ്റ്റേറ്റിൽപ്പെട്ടതായിരുന്നു. 1956-ൽ മലബാർ തിരു ക്കൊച്ചിയോടു ചേർക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും അങ്ങോട്ടുള്ള കുടിയേറ്റം കൂടുതൽ സുഗമമായി.

മലബാർ കുടിയേറ്റം ഒരു ചെറിയ പ്രസ്ഥാനമല്ല. നാല ഞ്ചുലക്ഷത്തിൽപ്പരം ആളുകളുടെ ഒരു പ്രവാഹമാണു്. അതിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുണ്ടു്, വയോവൃദ്ധരുണ്ടു്, യുവജനങ്ങളുണ്ടു്, ബാലികാബാലന്മാരും ശിശുക്കളുമുണ്ടു്. എൺപതിനായിര ത്തിൽപ്പരം കുടുംബങ്ങളാ. ഈജിപ്തിൽനിന്നു് പലസ്തീനി ലേയ്ക്കുള്ള പൂർവ്വകാലത്തെ ഇസ്രായേലികളുടെ യാത്രപോലെ. പക്ഷേ, അവക്കൊരു നേതാവുണ്ടായിരുന്നു. മോസ്സസ്സു്. മല ബാർ കുടിയേറ്റത്തിനു് അങ്ങനെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു സർക്കാരോ മതാധികാരിയോ സമൂഹമോ സംഘടിപ്പിച്ച ഒന്നല്ല മലബാർ കുടിയേറ്റം. എല്ലാവരും യാത്രപുറപ്പെടുന്ന തിനു മുൻപു് ദേവാലയങ്ങളിൽചെന്നു് ആരാധന നടത്തി. ഈശ്വരാനുഗ്രഹം അവർ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അർഹിച്ചവക്കു് അനുഗ്ര ളമായി അതു ലഭിച്ചു. ഇസ്രായേല്യരെ അവരുടെ യാത്രയിൽ പകൽസമയത്തു മേഘസ്തംഭവും രാത്രിയിൽ പ്രകാശഗോളവും നയിച്ചിരുന്നതുപോലെ മലബാർ കുടിയേറ്റക്കാരെ ദൈവാനു ഗ്രഹം നയിച്ചിരുന്നു. മന്നാസ്സു പകരം നെല്ലും കപ്പയും മറ്റു കൃഷിവിഭവങ്ങളുമാണു്, ലോഭമില്ലാതെ അവക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന തെന്നു മാത്രം. ഇക്കഴിഞ്ഞ അൻപതുകൊല്ലത്തിനിടകൊണ്ടു് ഒന്നും രണ്ടും കുടുംബങ്ങളായി അഞ്ചുലക്ഷത്തോളം തിരുവിതാം കൂർകാർ മലബാറിലെ മലയോരങ്ങളിൽവന്നു താമസമാക്കി. ഇതു് ഒരു അസാധാരണ സംഭവംതന്നെ. യാതൊരു സംഘട നയുടേയും സഹായവും സംരക്ഷണവും ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നതു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഈ സ്വാശ്രയസംരംഭ ത്തിന്റെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളും അതിഭീകരങ്ങളായിരുന്നു. അതു മറക്കാനാവില്ല.

കോട്ടയംശ്രുപതയിൽനിന്നു ബിഷപ്പു് അലക്സാണ്ടർ ചൂള പ്പറമ്പിലും ഷെവലിയർ വി. ജെ. ജോസഫും കൂടിച്ചേർന്നു് ആ

രൂപതയിലെ ആളുകൾക്കായി മലബാറിൽ കാഞ്ഞങ്ങാട്ട്, രാജപുരം, മാലക്കല്ല് കോളനികളും തളിപ്പറമ്പിൽ മടമ്പം, പയ്യാവൂർ കോളനികളും സ്ഥാപിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ ചങ്ങനാശ്ശേരി നായർ സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റി അധികൃതർ 1951-ൽ കാഞ്ഞങ്ങാട്ട പനത്തടിയിൽ അയ്യായിരം ഏക്കർ സ്ഥലംവാങ്ങി. തിരുക്കൊച്ചിയിൽനിന്നു നായർകുടുംബങ്ങളെ അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു. സംഘടിതമായ ഈ രണ്ടു കുടിയേറ്റങ്ങൾക്കും ചരിത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ രണ്ടു സാമൂഹിക കുടിയേറ്റങ്ങളും ലക്ഷക്കണക്കിനു നടന്ന വ്യക്തിപരമായ കുടിയേറ്റത്തോട് തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ വളരെ സിസ്സാരം മാത്രം.

ഒന്നോ രണ്ടോ അയൽക്കാർചേർന്നു തനിച്ചുതനിച്ചു നടത്തിയ ഒരു സംരംഭമാണു മലബാർകുടിയേറ്റം എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഓരോരുത്തർക്കും ഏതെങ്കിലും കാരണം അപ്പഴപ്പോൾ ഉണ്ടായി. തങ്ങളുടെ മാതൃഭവനവും സ്ഥലവും വിൽക്കുവാനും തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനരംഗം മാറിയെടുക്കുവാനും അവർ തീരുമാനിച്ചു. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഭാവി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കാൽവയ്പാണിവയെല്ലാമെന്നു പൊതുവായി പറയാം.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലം. ബമ്മയിൽനിന്നു് അരി വരുന്നില്ല. ഭക്ഷ്യക്ഷാമം എല്ലായിടത്തും രൂക്ഷമായി. പ്രത്യേകിച്ച് മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ. റേഷൻവിഭവങ്ങൾ തികച്ചും അപര്യാപ്തം. ബജറായോ മറ്റോ വാങ്ങണം, അല്പം അരിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ. കിട്ടുന്ന അരിയുടെ ചോറു ഉശ്ശുണ്ടം വമിക്കുന്നതു്. അറുപതുകഴിഞ്ഞ അവുതച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു: "എടാ പിള്ളേരേ, നമുക്കു മലബാറിലേയ്ക്കൊന്നാനും പോയാലോ? അല്പം നല്ല കഞ്ഞി കുടിച്ചിട്ടു മരിക്കാമല്ലോ. ഔതച്ചേട്ടനും മക്കളും വയനാട്ടിൽ പയ്യംപള്ളി (മാനന്തവാടി) ഭാഗത്തുവന്നു വയൽ പാട്ടത്തിനെടുത്തു. കരഭൂമി വാങ്ങുവാനും തീരുമാനിച്ചു. ധാരാളം നെല്ലും കപ്പയും കുരുമുളകും കൃഷി ചെയ്തു.

തിരുവിതാംകൂറിൽ സർ. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യരുടെ ദിവാൻഭരണം. ഏകാധിപത്യം. കുഞ്ഞാഗസ്തി നല്ല കൃഷിക്കാരനാണു്. പക്ഷേ, നെല്ലും അരിയുമില്ല. തന്റെ തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ അര ഏക്കർ സ്ഥലത്തു കുറെ നെല്ലുവിതച്ചു, അരിക്ഷാമം കുറയ്ക്കുവാൻ. വളമിട്ടു ശ്രുശ്രൂഷിച്ചു. നല്ല വിളവു

ണ്ടായി. അര ഏക്കർ സ്ഥലം മാത്രമായതിനാൽ സക്കാരിൽ വിഹിതം അളക്കേണ്ടതില്ല. നെല്ലുകൊയ്യണക്കി പത്തായത്തിലാക്കി. മീനച്ചിൽ പാവ്വ്ത്യാരും തഹസീൽദാരും കോപിച്ചു. അവർക്ക കോഴ കിട്ടിയില്ല. തങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താതെ ആഗസ്തിമാപ്പിള നെല്ലുകുത്തി ചോറുണ്ണുന്നോ? എല്ലാവരും തങ്ങൾക്ക കൈമടക്ക തരുന്നു. ആഗസ്തിമാപ്പിള അത്ര കേമനാകേണ്ട. ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ മാപ്പിളയുടെ നെല്ലുപത്തായം പോലീസ് മുദ്രവച്ചു. ആഗസ്തിയെ അറസ്റ്റുചെയ്തു. സ്വന്തം പറമ്പിൽ പണിയെടുത്തു കുറച്ചെങ്കിലും നെല്ലുണ്ടാക്കിയതിന്റെ സമ്മാനം. കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർവന്നു മുഴുവൻനെല്ലും വാരിക്കൊണ്ടുപോയി. ആഗസ്തി കേസുകൊടുത്തു, സർക്കാരിനെ പ്രതിയാക്കി. നെല്ലിന്റെ റേഷൻവില തൊണ്ണൂറുരൂപാ കിട്ടി. പക്ഷേ മൂന്നു വഷ്വും എഴുനൂറു രൂപായും കേസ്സിനു ചിലവാക്കേണ്ടിവന്നു. അക്കാലത്തെ കൃഷിപ്പണികളൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ആ തഹസീൽദാർക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കൂടുതൽ കോഴ ലഭിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അവർ കൊഴുത്തു കുബേരന്മാരായി. അവരുടെ അഹങ്കാരവും ധിക്കാരവും ശതഗുണീഭവിച്ചു. എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, പ്രത്യേകിച്ചു നെല്ലെടുപ്പുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ജനങ്ങളെ കുത്തിപ്പിഴിയുന്നതിൽ പരസ്പരം മത്സരിച്ചു. ദിവാൻ സി. പി. ഉംപ്പെടെ മേലധികാരിവർഗ്ഗങ്ങം പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാരെ, വിശേഷിച്ചും ക്രിസ്ത്യാനികളെ, ഞെരുക്കുന്നതിൽ കൂട്ടുനിന്നു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ജനങ്ങം ഇരുട്ടടി നടത്തി. കിടങ്ങു് വെച്ചു് ഒരു കുപ്രസിദ്ധ കോഴക്കാരൻ തഹസീൽദാരെ പിടിച്ചു തീയിലിട്ടു് ചുട്ട ദഹിപ്പിക്കുകപോലും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂർസർക്കാർ ജനരോഷം ഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും കഠിനഹൃദയനായ സർ. സി. പി. മട്ടനുറകം വദ്ധിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ. ജനങ്ങം, പ്രത്യേകിച്ചു്, കൃഷിക്കാർ രാജ്യംവിട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ചുരുക്കം ചിലർ തിരുവിതാംകൂർവിട്ടു് കൊച്ചിരാജ്യത്തിലേക്ക കടന്നു. ബഹുഭൂരിപക്ഷം പോയതു ബ്രിട്ടീഷു് ഭരണത്തിലായിരുന്ന മലബാർ ഭാഗത്തേയ്ക്കാണു്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭീകരഭരണത്തിനും മർദ്ദനങ്ങൾക്കും എതിരായി ജനങ്ങം സ്റ്റേറ്റു് കോൺഗ്രസ് എന്ന പേരിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയസംഘടനയുണ്ടാക്കി. ജനകീയ പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾസംഘടിപ്പിച്ചു. പല നേതാക്കളും അറസ്റ്റിലായി. പിടികൊടുക്കാതിരിക്കുവാൻ വളരെപ്പേർ കൊച്ചി

യിലേയ്ക്കും പിന്നീട മലബാറിലേയ്ക്കും കടന്നു. കൃഷിപ്പണി കഠിക്കായി കൂടിയേറിയവരും കുറച്ചായിരുന്നില്ല. അവർ സ്ഥലംവാങ്ങി കൃഷികളാരംഭിച്ചു. സ്വതന്ത്രരായി നിവർന്നു നടക്കുവാനും കൃഷിചെയ്യു തങ്ങൾക്കും അയൽക്കാർക്കും രാജ്യത്തിനും ഉപകാരം ചെയ്യുവാനും സാധിക്കുമല്ലോ എന്നു് അവർ കരുതി.

മലബാറിലെ ചെമ്പേരിയിലും (ശ്രീകണ്ഠാപുരം) കണ്ണോത്തും (താമരശ്ശേരി) നേരത്തേവന്ന താമസമാക്കിയിരുന്ന മുന്തിരിങ്ങാട്ടുകുന്നേൽ ചാക്കോയും പൊട്ടനാനിയിൽ തോമസും തേവടിയിൽ അപ്രേമും മൂന്നുനാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു് അവരുടെ പൂവ്വ് ഇടവകകളായ തിടനാട്ടും ആനിക്കാട്ടും വന്നു. അവരുടെ വീട്ടുകാരും നാട്ടുകാരും ചുറ്റുംകൂടി. അവർ ചോദിച്ച നൂറുനൂറു ചോദ്യങ്ങൾക്കു മലബാർകാർ കൊടുത്ത ഉത്തരങ്ങൾ കേൾവിക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. അവരുടെ വേഷവും ആരോഗ്യവും പെരുമാറ്റവും സുഭിക്ഷതയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രകടമാക്കി. ചിലർ അവരെ പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചു വീട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി, അതതു സ്ഥലങ്ങളിലെ കൃഷിയെപ്പറ്റിയും മണ്ണിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റിയും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിനുമുള്ള സൗകര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിശദമായി അന്വേഷിച്ചു. ചാക്കോയും അപ്രേമും മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ മലബാറിൽ സ്ഥലം കാണുവാനും വാങ്ങുവാനുമായി ഒന്നരണ്ടു പേർ കൂട്ടത്തിൽപ്പോയി. അവർക്കു തൃപ്തിപ്പെട്ടു. സ്ഥലം വാങ്ങി. എല്ലാവരും സുഭിക്ഷതയും ദേഹപ്പെട്ട ജീവിതവുമാണു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. മലബാർമലയോരങ്ങൾ അതിനു സഹായിക്കുമെന്നു് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു.

രാമപുരംകാരൻ വർക്കിച്ചേട്ടനു പതിമൂന്നു മക്കളുണ്ടു്. ചെറിയ ഒരു പുരയിടമേയുള്ളൂ. ഒന്നര ഏക്കർ മാത്രം. മക്കളിൽ മൂന്നുപേർ വിവാഹം കഴിച്ചു. മൂത്തമകനു രണ്ടു കുട്ടികൾ ഉണ്ടു്. അവൻ താമസിക്കുന്നതു് അയൽക്കാരനായ കേശവപ്പിള്ളയുടെ പുരയിടത്തിലാണു്. വിവാഹം കഴിച്ച രണ്ടാമത്തെ മകൻ സ്വന്തം പുരയിടത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ ചെറിയ ഒരു വീടുണ്ടാക്കി താമസിക്കുന്നു. വിവാഹിതനായ മൂന്നാമത്തെ മകനും വേറേ എവിടെയെങ്കിലും മാറിത്താമസിക്കണമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ സ്ഥലമുടമസ്ഥർ അനുവദിക്കാത്തതിനാൽ അയാൾ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. വക്കീ ഒരു ദിവസം അത്താഴം കഴിഞ്ഞു ഭാര്യയോടും മക്കളോടും പതിവുപോലെ

പലതും പറഞ്ഞശേഷം ഒരു പ്രത്യേക വിഷയവും ചർച്ചക്കെടുത്തിട്ടു. മൂത്തമക്കളും ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു.

വക്കീൽ: നമുക്കു പണിയെടുക്കുവാൻ കഴിവും ആളും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഭൂമിയില്ല. നമുക്കു മലബാറിനു പോയാലെന്താ? കുറ്റ്യാടിപ്രദേശം നല്ല മണ്ണാണു്. തെങ്ങു നല്ലതുപോലെ പിടിക്കും. നമുക്കുപോയി കുറച്ചു സ്ഥലംവാങ്ങി പണിയെടുക്കാം.

വക്കീലിന്റെ ഭാര്യ റോസമ്മ എതിർത്തു. പതിനാലാമത്തെ ശിശുവിനെ ഗർഭം ധരിച്ചിരിക്കയാണു റോസമ്മ. അവശം ധീരയും അരഡസൻ കുട്ടികളെക്കൂടി പ്രസവിക്കുവാൻവേണ്ട ആരോഗ്യമുള്ളവളുമാണു്. മലബാറിൽപ്പോയി പനിപിടിച്ചു് എല്ലാം നശിച്ചിട്ടുള്ള ചിലരുടെ കഥകളും റോസമ്മ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

റോസമ്മ: മലബാറിൽപ്പോയി മലമ്പനിപിടിച്ചു മരിക്കുവാൻ എന്റെ പിള്ളേരെ ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു വിടുകയില്ല.

പാപ്പച്ചൻ: (നാലാമത്തെ മകൻ. എസ്. എസ്. എൽ. സി. ക്കാരൻ) പോകുന്നതു നല്ലതാമ്മച്ചീ. മലമ്പനിക്കു മലേറിയാഗുളികയുണ്ടു്. അതു കഴിച്ചാൽ മതി. പലരും അങ്ങനെ വിജയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പേടിച്ചിരുന്നാൽ നമ്മളും ഇവിടെ പട്ടിണികിടക്കേണ്ടിവരും. അമ്മച്ചി വലിയ ധീരയാണെന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ.

റോസമ്മ: എടാ, നിനക്കെന്തറിയാം. ഒരു പഠിത്തക്കാരൻ വക്കാലത്തു പറയുന്നു. എടാ, നിന്റെ മൂത്തതല്ലേടാ എൽസി. അവളെ ഈ ആണ്ടോ അടുത്തയാണ്ടോ കെട്ടിച്ചുവിടണം. മലബാറിൽചെന്നു കാക്കാമാരെക്കൊണ്ടു കെട്ടിക്കുമോടാ. നിങ്ങളുടെ ഒക്കെ ബോധം!

പാപ്പച്ചൻ: എൻറമ്മച്ചീ! മലബാറിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ഈ ദേശത്തുനിന്നതന്നെ ധാരാളംപേർ പോയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഴും പോയിക്കൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ചെറുക്കന്മാരും പെണ്ണുങ്ങളുമുണ്ടു്. ധീരതയുള്ളവരാ ഇങ്ങനെ പോകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് എത്സിയ്ക്കേച്ചിക്കു് അവളെപ്പോലെ ചുണയുള്ള പുരുഷന്മാരെ കിട്ടാനെളുപ്പം മലബാറിലാണമ്മച്ചീ.

എത്സി: പാപ്പച്ചനു പഠിത്തക്കാരിപ്പെണ്ണിനെ മലബാറിൽ കിട്ടുമോ എന്നു ചോദിക്കമ്മച്ചീ.

പാപ്പച്ചൻ: എനിക്കു പഠിത്തക്കാരിയെ വേണ്ടാമ്മച്ചീ. ചുണയും ആരോഗ്യവുമുള്ള പെണ്ണുമതി.

മൂത്തമക്കൾ എല്ലാവരും പോകുന്നതിനു് അനുകൂലമാണു്.

കുഞ്ഞുമക്കൾ: ഞങ്ങളുടെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽപോകു മുടങ്ങുമല്ലോ ഇച്ചായാ.

വക്കീ: നിങ്ങൾ വിഷമിക്കേണ്ട. അവിടെച്ചെന്നു നമുക്കു പള്ളിക്കൂടം ഉണ്ടാക്കാം.

റോസമ്മ: എല്ലാവർക്കും പോകുവാനിഷ്ടമാണെങ്കിൽ ഞാൻ എതിർക്കയില്ല. ഞാൻ മുമ്പിലിറങ്ങും. കുടുംബത്തിന്റെ എല്ലാവിധ സൗകര്യങ്ങളും നോക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.

കപ്യാർ പാപ്പൻ ഒരു മിടുക്കൻ കൊച്ചൻ. നല്ലതുപോലെ സംസാരിക്കും. ഏതു വേഷവും തരംപോലെ എടുക്കും. ചെറുപ്പംമുതലേ പള്ളിയിലും പരിസരങ്ങളിലും പ്രവർത്തിച്ചു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആരോടും പൈസ ''പിടുങ്ങു''വാൻ നല്ല വശമാണു്. പള്ളിയേയും പുരോഹിതരേയും പൂഷണം ചെയ്യാണു പാപ്പൻ ഇരുപത്തിരണ്ടുവയസ്സുവരെ വളർന്നതു്. സിഗരറ്റു വലിക്കും. എന്നും കുടിക്കണം. കള്ളും റാക്കും പോരാ. അതു കുറച്ചിലാണു്. ഫോറിൻ വിസ്കിവേണം. അതിനുള്ള വക പാപ്പൻ ആരെയെങ്കിലും വളച്ചുണ്ടാക്കും. പറ്റിയില്ലെങ്കിൽ എവിടെനിന്നെങ്കിലും മോഷ്ടിക്കും. പാപ്പൻ മേരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. നല്ല ഒരു പെണ്ണു്. പാപ്പനെ നന്നാക്കിയെടുക്കാൻ മേരി പലവിധത്തിൽ നോക്കി. ഇപ്പോഴും നോക്കുന്നു. മൂന്നാലു കുട്ടികളുണ്ടായി. മേരിതന്നെ ഭർത്താവിനും കുട്ടികൾക്കും ചിലവിനുണ്ടാക്കണം. കൂടാതെ എന്നും ചീത്തയും തെറിയും അടിയും ഇടിയും. പാപ്പന്റെ അക്രമം വർദ്ധിച്ചു. മോഷണങ്ങൾ പലതു തെളിയിക്കപ്പെട്ടു. കപ്യാർജോലിയിൽനിന്നു പാപ്പനെ ഡിസ്മിസ്സ് ചെയ്തു. ആളുകൾ അവനെ വെറുത്തു. തന്റെ വിജയത്തിനു രംഗം ഒന്നു മാറേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. പാപ്പനും കുടുംബവും മലബാറിലേക്കു കുടിയേറി.

തോമ്മാ മണിമല പഴയപള്ളി ഇടവകക്കാരനാണു്. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു വീട്ടിലെ ഒരംഗം. തോമ്മാ വിവാഹം കഴിച്ചു ഭാര്യയുടെ വീട്ടിൽ മുറ്റുനിന്നു. വിധവയായ

അമ്മയും തന്റെ ഭാര്യയും മാത്രം. സുഖമായി ജീവിക്കുവാൻ എല്ലാ സൗകര്യവുമുള്ള ഒരു കുടുംബം. പക്ഷേ ഒരു കുഴപ്പം. അമ്മായിയമ്മ ഒരു രാക്ഷസിയാണു്. ഏകാധിപതി. അവരുടെ ആജ്ഞ ശിരസ്സാവഹിച്ചുകൊള്ളണം. മാസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. ഈ അടിമത്തത്തിനു് ഒരു മയവും വന്നില്ല. തന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു വരുവാൻ തോമ്മാ ഭാര്യ മറിയാമ്മയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അമ്മയുടെ സമ്മതംകൂടാതെ അമ്മയെ തനിച്ചാക്കിയിട്ടു മറിയാമ്മ തോമ്മായുടെകൂടെ പോകുവാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. അവൻ ഭാര്യാവീടുവിട്ടു തന്റെ സ്വന്തം വീട്ടിലേയ്ക്കു പോന്നു. ഒരു കൊല്ലക്കാലം അങ്ങനെ താമസിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ അടുത്തുള്ള വേറൊരു സ്ത്രീയുമായി – അക്കാമ്മയുമായി – അവിഹിതബന്ധത്തിൽ കുടുങ്ങി. ക്രിസ്തീയനിയമത്തിനും നടപടിക്കും എതിരായ ഈ ജീവിതം തനിക്കും തന്റെ വീട്ടുകാർക്കും അപമാനകരമാകയാൽ ഒരു ദിവസം തോമ്മാ അക്കാമ്മയുമായി മലബാറിലേയ്ക്കു് ഒളിച്ചോടിപ്പോന്നു. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെപ്പോലെ അവർ വയനാട്ടിൽവന്നു താമസമാക്കി.

വിളക്കുമാടത്തു് (പാലാ) കള്ളുവയലിൽ ബ്രദേഴ്സും ഇടമറ്റത്തു് (പാലാ) കുരുവിനാക്കുന്നേൽ ബ്രദേഴ്സും കുബേരന്മാരാണു്. കൃഷിരാജാക്കന്മാരാണു്. കൃഷിക്കാർക്കു മാതൃകയും സഹായവും നല്കുന്നവരും. മലബാറിൽ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു ഭൂമി വാങ്ങാമെന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. തോട്ടം വയ്ക്കാം. ബാക്കി ചെറിയ ബ്ലോക്കുകളായി ആവശ്യക്കാർക്കു വില്ക്കാം. കുറെ സ്ഥലം സാധുക്കൾക്കു ദാനം ചെയ്യാം. കുറ്റ്യാടിഭാഗത്തും പേരാമ്പ്രഭാഗത്തും മലവാരങ്ങൾ അവർ വാങ്ങി. കുറവിലങ്ങാട്ടുകാരൻ ഡോ. പി. ജെ. തോമസും പൂഞ്ഞാറ്റിക്കാരൻ ശ്രീ പി. ആർ. രാമവർമ്മരാജായും വെള്ളാട്, ആലക്കോട്ടഭാഗങ്ങളിൽ ഇതേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സ്ഥലംവാങ്ങി. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽനിന്നു കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽക്കാർ, പള്ളിവാതുക്കൽക്കാർ, ആനത്താനംകാർ, കോട്ടയത്തുനിന്നു് ഏ. പി. ജോർജ്ജ് കമ്പനി, പോളച്ചിറ കൊച്ചിപ്പുത്തരകൻ, പാലായിൽനിന്നു കൊട്ടുകാപ്പിള്ളി, കയ്യാലക്കകം, കുടക്കച്ചിറ, ജോസ് മാട്ടേൽ, ചാലക്കുടി ഓ. സി. ജോസ്, മുതൽ പേരും മലബാറിൽ വന്നു വൻതോതിൽ സ്ഥലംവാങ്ങി. കാപ്പി, റബ്ബർ, ഏലം, തെങ്ങ്, കമുകു്, മുളകുകൊടി മുതലായവ തോട്ടങ്ങളായി വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. നല്ല ആദായം ഉണ്ടാക്കുക. അതോടൊപ്പം സാധുക്കളായ സ്ഥലവാസികൾക്കു ജോലികൊടുക്കുക, രാജ്യ

ത്തിന്റെ വിഭവങ്ങളം വർദ്ധിപ്പിക്കുക, ഇതായിരുന്നു ഇവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ചിറക്കടവുകാരൻ ശ്രീ ഉലഹന്നൻ B. Sc., B. Ed. ഉം മണിമലക്കാരൻ ശ്രീ ആൻറണി T. T. C. യും പാസ്സായിട്ട് ഒരു കൊല്ലമായി. സ്വദേശത്തും അടുത്തദേശത്തും ഒരു ജോലിക്കു ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ഒന്നും കിട്ടുന്നില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു പറഞ്ഞു: "നമുക്കുംകൂടെ മലബാറിനു പോകാം. അവിടെ പുതിയ സ്കൂളുകളം സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെച്ചെന്നാൽ എളുപ്പത്തിൽ ജോലികിട്ടും. നമുക്ക് അവിടെങ്ങാനും കുറച്ചു സ്ഥലവും വാങ്ങാം". ഈ ആശയത്തെ എല്ലാവരും സ്വാഗതം ചെയ്തു.

മേൽപ്പറഞ്ഞതും അതുപോലുള്ളതുമായ കാരണങ്ങളാൽ തിരുക്കൊച്ചിയിൽനിന്നു് ആളുകളം 1928 മുതൽ മലബാറിലേയ്ക്കു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആദ്യമെല്ലാം വിനോദസഞ്ചാരികളായിട്ട്; പിന്നീടു സ്ഥലങ്ങളം കണ്ടു ഗുണദോഷങ്ങളം പഠിക്കുവാനും സൗകര്യപ്രദമായവ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുംവേണ്ടി.

1928 മുതൽ മലബാർകുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയെങ്കിലും മുമ്പോട്ടുള്ള എല്ലാക്കൊല്ലവും അതു തുടർച്ചയായി നടന്നില്ല. ഇരുപതോളം കുടുംബങ്ങളും രണ്ടുമൂന്നു് എസ്റ്റേറ്റുകാരും മാത്രമേ മലബാർമലയോരങ്ങളിൽ വന്നു താമസമാക്കിയിരുന്നുള്ളൂ. 1930 മുതൽ 1935 വരെ കുടിയേറ്റം വളരെ മന്ദഗതിയിലായിരുന്നു. 1935 മുതൽ 1945 വരെ അതു ത്വരിതഗതിയിലായി. 1945 മുതൽ 1955 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ കുടിയേറ്റം നടന്നതു്. 1955 മുതൽ 1960 വരെയുള്ള കാലത്തായിരുന്നു കുടിയേറ്റം അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയതു്. 1960 മുതൽ 1975 വരെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ കുടിയേറ്റം വളരെ കുറഞ്ഞു. പക്ഷേ ഇക്കാലത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർ പണക്കാരും ആദായവും സൗകര്യവും നോക്കി വന്നവരുമായിരുന്നു.

ഒരു തീർത്ഥയാത്രയുടെ ആരംഭം

ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിന്റെ നാഥനാണു് ഔസേപ്പു്. അൻപത്തിനാലു വയസ്സു് പ്രായം. ഭാര്യ അന്നമ്മയ്ക്കു് അൻപതു വയസ്സു്. മൂത്തമക്കളും കുഞ്ഞുവക്കിയും തോമസും. ഇരുവരും വിവാഹിതർ. ഭാര്യയും മക്കളുമുണ്ടു് അവക്കും. വേറെ വീടില്ലാത്തതിനാൽ എല്ലാവരുംകൂടെ ഒന്നിച്ചാണു് താമസം. വൈക്കത്തിനടുത്തു് അയ്മനമാണു് സ്വദേശം. വൈക്കത്തു് എല്ലാവക്കുംതന്നെ ഓരോ ജോലിയുണ്ടു്. കഷ്ടിച്ചു ചിലവു കഴിഞ്ഞുപോകാം. ഒന്നും ബാക്കിവയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇതിൽ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു് പാലാ പുത്തൻപള്ളി കപ്യാർജോലിക്കുള്ള ക്ഷണം കിട്ടുന്നതു്. കിഴക്കൻ ദിക്കിലുള്ള പള്ളിജോലി കിട്ടിയതിൽ ഔസേപ്പു് സന്തോഷിച്ചു. ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കാം, ശമ്പളം കിട്ടുന്നതു് ബാക്കി വരുത്താം, എന്നയാളും വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ മറിച്ചായിരുന്നു അനുഭവം. പാലായിൽ താമസിക്കുവാൻ കിട്ടിയ സ്ഥലം കൃഷിപ്പണിക്കു് പറ്റിയതല്ലായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, അയ്മനത്തെപ്പോലെ എല്ലാവക്കും എന്നും തൊഴിൽ ലഭിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഏതാനും മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്തുള്ള പള്ളി കപ്യാർജോലിയും മകൻ കുഞ്ഞുവക്കിക്കു് ലഭിച്ചതു് സഹായമായി.

എന്നിരുന്നാലും, ഔസേപ്പും മക്കളും ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ഒരു വരുമാനം ബാക്കിയുണ്ടാക്കുവാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഔസേപ്പിന്റെ കനിഷ്ഠപുത്രൻ കുഞ്ഞുവക്കി അപ്പന്റെ തനി ആശയക്കാരനാണു്. അവൻ എല്ലാവരോടുമായി ഒരു ദിവസം പറഞ്ഞു: "നമ്മൾ പാലായിൽ വന്നിട്ടു് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. രണ്ടു പള്ളികളുടെ കപ്യാർജോലി നമുക്കുണ്ടു്. പ്രതിദിനം രാവിലെ രണ്ടു മണിക്കൂർനേരത്തെ പണിമാത്രം. ഇതിനു കൂടുതൽ ശമ്പളമൊന്നും നാം പ്രതീക്ഷിക്കുകയും വേണ്ട. കൂടുതൽ അഭി

വൃദ്ധിക്കു സൗകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെയാണല്ലോ നാം കിഴക്കൻ പ്രദേശത്തേയ്ക്കു പോന്നതു്. കൂട്ടികളെ ഒഴിച്ചാൽ നമ്മളും എട്ടുപേരുണ്ടു്. പതിനാറു കരങ്ങളും പണിയെടുക്കുവാൻ. ഇവിടെ ഭൂമിക്കു് മികച്ച വിലയാണു്. നമുക്കു് എവിടെയെങ്കിലും പോയി കുറെ മണ്ണുവാങ്ങി പണിയെടുക്കാം. അടുത്ത വീട്ടിലെ റബർമരം ടാപ്പുചെയ്യുന്നതു് ഒരു മലപ്പുറംകാരനാണു്, കാസ്സിം കാക്കാ. അയാളാ പറഞ്ഞു, മലബാറിൽ വളരെ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു് ഭൂമി കിട്ടുമെന്നു്. ഈ പാലായിലെപ്പോലെ വിലയില്ലെന്നു്. നമുക്കങ്ങോട്ടുപോയാലെന്താ?''

ഔസേപ്പു്: കുഞ്ഞുവക്കിയുടെ ആശയം എനിക്കു നേരത്തേ തോന്നിയതാണു്. പക്ഷേ, കഷ്ടപ്പാടുകളും വളരെയുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞില്ലന്നേയുള്ളൂ.

അന്നമ്മ (ഔസേപ്പിന്റെ ഭാര്യ): കഷ്ടത സഹിക്കാതെ വയറു നിറയ്ക്കുവാനും പറമ്പു വാങ്ങുവാനും സാദ്ധ്യമോ?

ഔസേപ്പു്: ഇപ്പോളെനിക്കു് ധൈര്യമായി. അന്നമ്മ വിസമ്മതിച്ചേക്കുമെന്നു് എനിക്കു് ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാ സന്തോഷമായി.

അന്നമ്മ: പ്രായമായ നമ്മുടെ സുഖമല്ല നാം നോക്കേണ്ടതു്. നമ്മുടെ മക്കളുടേയും അവരുടെ മക്കളുടേയും അഭിവൃദ്ധിയും ഐശ്വര്യവും നാം കണക്കിലെടുക്കണം. നാം അവർക്കുവേണ്ടിയാണു് ജീവിക്കുന്നതു്. അന്നമ്മയുടെ ധീരതയും വിശാലവീക്ഷണവും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും പ്രകടമാക്കുന്ന ഈ വാക്കുകളും വക്കിയും തോമസും അവരുടെ ഭാര്യമാരും താൽപര്യപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിച്ചു.

അധികം താമസിയാതെതന്നെ മലബാറിനു പോകുവാൻ ഔസേപ്പു തീരുമാനിച്ചു. കാസ്സിം കാക്കായെ കണ്ടു് ആലോചിച്ചു. മലപ്പുറം ടൗണിൽ സ്ഥലം കിട്ടുവാൻ വിഷമം. തെങ്ങിനും മറ്റു കൃഷികൾക്കും ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലം കുറ്റിയാടിയാണെന്നു് കാസ്സിമിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കി. മലബാറിനെപ്പറ്റിയും കുറ്റിയാടിയെപ്പറ്റിയും കൂടുതൽ അറിയുവാൻ ഔസേപ്പു് പലരോടും അന്വേഷിച്ചു. പക്ഷേ ആർക്കും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കൊടുക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല. കാസ്സിം വഴിയെല്ലാം പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഔസേപ്പു് മലബാറിനു് തനിച്ചു പോകുവാൻ തയ്യാറായി. ഭാര്യ അന്നമ്മ പറഞ്ഞു: ''നീണ്ട യാത്രയല്ലേ? തനിച്ചു പോകണ്ടാ. കുഞ്ഞുവക്കിക്കുടെ

പോരട്ടെ. അവരല്ലേ സ്ഥലം അനുഭവിക്കേണ്ടവർ. അവരും കൂടെ കണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടട്ടെ. പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥലത്തേയ്ക്കല്ലേ പോകുന്നതും''. ഒരു നല്ല ഭാര്യയുടെ ഔചിത്യബോധം!

അന്നമ്മയുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ച് ഔസേപ്പും കുഞ്ഞുവക്കീയും കൂടെ പുറപ്പെട്ടു. എറണാകുളത്തുചെന്ന് തീവണ്ടി വഴി വടകരെ ഇറങ്ങി. ഏതോ ഒരു വാഹനംവഴി വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേ കുറിയാടിയിൽ എത്തി. കാസ്സിം പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്ന ആളിനെ–മൊയ്തുവിനെ–കണ്ടുപിടിച്ചു, പിറ്റെന്നാൾ. വഴിയില്ല. തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് അവർ തൊട്ടിൽപ്പാലത്തേയ്ക്കും മറ്റും പോയതു്. പല പ്രായത്തിലുള്ള തെങ്ങുകൾ. തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന കുലകൾ. കണ്ടിട്ടും കണ്ടിട്ടും കൊതി തീരുന്നില്ല. ആ തോട്ടങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് സ്ഥലം കിട്ടുമോ എന്നു് അന്വേഷിച്ചു. അതിനടുത്തു കിട്ടുകയില്ല. ഒരു മൈൽക്കൂടെ കഴിഞ്ഞു് വേറൊരു മുതലാളിയുടെ സ്ഥലമുണ്ടു്. അതു വാങ്ങാം. മൂന്നാംകൈ ഭാഗത്തുതന്നെ. കാട്ടിൽക്കൂടെ നടന്നുചെന്നു് ആ ഭാഗം കണ്ടു. കുന്നുകളാണു്, എങ്കിലും നല്ല ഫലപുഷ്ടിയുള്ള മണ്ണു്. അടുത്തുകണ്ടതുപോലെയുള്ള തെങ്ങിനു പറ്റിയതു്. സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും. മടങ്ങിപ്പോന്നു. കുറിയാടിയിൽനിന്നു് ആറേഴു മൈൽ അകലമുണ്ടു്. അടുത്തായി മരം വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന കൂപ്പുറോഡുണ്ടു്. അതു തിരിച്ചറിയാം. അതാണു് നടപ്പാത. കുറിയാടിയിൽ എത്തുന്നതുവരെ മനുഷ്യരോ വീടുകളോ ഒന്നുമില്ല. കാടുതന്നെ. കുറിയാടിക്കു് കിഴക്കു് ഏകദേശം രണ്ടുമൈൽ കഴിയുമ്പോൾ കാവിലുംപാറ എന്ന സ്ഥലമുണ്ടു്. അവിടെ രണ്ടുമൂന്നു വീടുകൾ കാണാം. അത്രമാത്രം.

അവർ കണ്ട സ്ഥലമുടമസ്ഥൻ നാദാപുരത്താകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ പോയിക്കണ്ടു. കുറിയാടിയിൽനിന്നു് ആറു മൈൽ പടിഞ്ഞാറു്. മുഴുവൻ ദൂരവും നടന്നു. ഏക്കറിനു് രണ്ടു രൂപാമാത്രം വില. എത്ര ഏക്കർ വേണമെങ്കിലും കിട്ടും. അഡ്വാൻസു് ചോദിച്ചു. ഒരു ചെറിയ സംഖ്യ കൊടുത്തു, അഡ്വാൻസായി. മൊയ്തീൻ കുട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അധികം വിഷമിക്കാതെ സ്ഥലങ്ങൾ കാണുവാനും ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാനും സാധിച്ചു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞാണു് അവർ പാലായിൽ മടങ്ങിയെത്തിയതു്. വിവരങ്ങൾ എല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അന്നമ്മയ്ക്കും മറ്റും

സന്തോഷമായി. അവർ കുറിയാടിക്കു പുറപ്പെടുവാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും തുടങ്ങി. അന്നമ്മ കൂടുതൽ സന്തുഷ്ടയായി, മലബാറിൽ ഭൂമി എക്കറിനു് രണ്ടുരൂപായ്ക്കു കിട്ടുമെന്നു് അറിഞ്ഞപ്പോഴും. അവരും പറഞ്ഞു: ''പത്തു് ഏക്കർ അല്ല, അൻപതു് ഏക്കർ എങ്കിലും വാങ്ങണം. മക്കൾക്കു് പത്തു് ഏക്കർവീതം എടുക്കാമല്ലോ. അങ്ങനെ ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങട്ടെ. പരാശ്രയം കൂടാതെ നിവർന്നു് നടന്നു് ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കണം.'' പാവം അന്നമ്മ! അവളറിഞ്ഞോ കാണുന്നു, മലബാറിൽ പതിയിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കളെ.

1926-മെയ്മാസാരംഭത്തിൽ പത്തു് അംഗങ്ങളുള്ള ആ കുടുംബം കുറിയാടിയിൽ എത്തി. ഒരു ദിവസം അവർ അവിടെ താമസിച്ചു് ക്ഷീണം തീർത്തു. പിറേദിവസം അവർ ഇടപാടുചെയ്ത മൂന്നാംകയ്യിലെ സ്ഥലത്തു വന്നു. ഒരു ദിവസം ഒരു വൃക്ഷത്തണലിൽ കാപ്പിയും കഞ്ഞിയും ഉണ്ടാക്കി കഴിച്ചു. ഉറങ്ങിയതും അവിടെത്തന്നെ. ഉണക്കവിറകുകൾ കൂട്ടിവച്ചു് വലിയ തീ കത്തിച്ചു, കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ അകറ്റുവാൻ. പിറേദിവസം മുതൽ അവർ എല്ലാവരുംകൂടി ഉത്സാഹിച്ചു പണിതു. ഒരു ആലയുണ്ടാക്കി. ഒരു രണ്ടുനിലക്കെട്ടിടം. പാചകത്തിനും സാമാനങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുവാനും ഒന്നാംനില. വിശ്രമിക്കുവാനും ഉറങ്ങുവാനും മൃഗങ്ങളെ കാവൽകാക്കുവാനും രണ്ടാംനില. ഓടപൊട്ടിച്ചു് ഇടഭിത്തിയുണ്ടാക്കി മൂന്നു മുറികളാക്കി തിരിച്ചു.

കരുത്തുള്ള ഒരു വൃക്ഷക്കുവെരയിൽ, ആനയിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ, വേറൊരു ചെറിയ കെട്ടിടവും നിർമ്മിച്ചു. മുളയും ഓടയും ചൂരലും അടുത്തുതന്നെ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു് അവയെല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തി. കട്ടിലും മേശയും ബഞ്ചും സ്റ്റൂളും അവർ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയാം. തോമസിനു് ഈ പണികളിൽ നല്ല വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. തോമസിന്റെ ഉളിയും പണിയായുധങ്ങളും അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല പോന്നതു്. മൊയ്തുവും നവാഗതരെ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധത കാണിച്ചു.

ഭക്ഷ്യവിളകൾക്കായി കുറെ സ്ഥലം കിളച്ചൊരുക്കി; ആദ്യമഴയ്ക്കു് വിത്തിടണം; എങ്കിലേ നല്ല വിളവുണ്ടാകൂ എന്നു് അവർക്കറിയാം. നെല്ലു വിതച്ചു. വാഴയും ചേമ്പും ചേനയും പയറും വെണ്ടയുമെല്ലാം നട്ടു. കപ്പനടുവാൻ തണ്ടു കിട്ടിയില്ല. മലബാറിൽ കപ്പയ്ക്കു പേരു് ''പൂള'' എന്നാണു്.

പൂളയും പൂളയുടെ ഉപയോഗവും അവിടെയില്ല. പൂളത്തണ്ട് കിട്ടാനുമില്ല. അതിന്റെ കൃഷിയുമില്ല. ഇനി നാട്ടിനു പോകുമ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു തണ്ട് കൊണ്ടുവരണമെന്ന് അവർ കരുതി. എട്ടപത്തു തെങ്ങിൻതൈകളും നട്ടു. സസ്യങ്ങൾ മുളച്ചുവന്നു. പയറും മറ്റും പടർന്നുകയറി. ഓരോ ദിവസത്തേയും വളർച്ച കാണാമായിരുന്നു. അവ സമൃദ്ധിയായി കായ്ച്ചു. ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വാഴക്കുലയ്ക്കു ചുറ്റുംനിന്ന് മലയപ്പുലയന്റെ മക്കൾ രസിച്ചതുപോലെ ഔസേപ്പും അന്നമ്മയും മക്കളും, അവർ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച സസ്യങ്ങളുടെ വളർച്ച കണ്ട് സന്തോഷിച്ചുരസിച്ചു. അവർ വെണ്ടക്കായും പയറും കറിവച്ചതിനു. നെല്ല് ആനകേറി നശിപ്പിച്ചില്ല. മലാനും പന്നിയും കുറേ നഷ്ടപ്പെടുത്തി. ബാക്കി കൃഷിക്കാരനു വീട്ടുകൊടുത്തു. മൂന്നു നാലുമാസത്തെ ചിലവിനുള്ള നെല്ലുകിട്ടി.

തോമസ് കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ പടക്കംകടിച്ച ഒരു കാട്ടുപന്നിയെ അവർക്കു കിട്ടി. അന്നു പുത്തരി ഊണും ഒരുത്സവവുമായി അവർ കൊണ്ടാടി. അവർ സാമാനംവാങ്ങുന്ന കുറിയാടിയിലെ ഒരു കച്ചവടക്കാരനെയും മൊയ്തുവിനെയും ക്ഷണിച്ചു. പക്ഷേ അതിഥികളും പന്നിയിറച്ചി തിന്നില്ല. മുസ്ലീങ്ങൾക്ക് അതു നിഷിദ്ധമാണ്. അടുത്തുള്ള ചെറിയ പുഴയിൽനിന്നു ധാരാളം മീൻ കിട്ടിയിരുന്നു. അവർക്കു മീൻ കറി വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തോമസ് കെട്ടിയെടുത്ത വലകൊണ്ട് എന്നും മീൻപിടിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ പന്നിയെ കിട്ടിയതു പുത്തരിത്തിരുന്നാളിനുമാത്രം. പള്ളിയിൽച്ചെന്നു ദിവ്യബലിയിൽസംബന്ധിച്ചു ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയണമെന്ന് ആ കുടുംബം ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ കുറിയാടിപ്രദേശത്തെങ്ങും പള്ളിയില്ല. വടകരവരെ ചെല്ലണം ഒരു ക്രിസ്ത്യൻപള്ളിയും വൈദികനേയും കാണണമെങ്കിൽ. ആത്മനാ ദൈവത്തെ ദർശിച്ചുകൊണ്ട് ആ ജഗത്പിതാവിനു നന്ദിപറഞ്ഞു, എല്ലാ നന്മകൾക്കുമായി.

തോമസ്, താൻ കെട്ടിയെടുത്ത വലയുമായി എന്നും തോട്ടിൽ മീൻപിടിക്കുവാൻ പോയിരുന്നു. ഉണ്ടക്കല്ലുകളും കുറേ പെറുക്കിനീക്കേണ്ടിവന്നു, ആദ്യം. മോളിയേയും ടെസ്സിയേയും കൊണ്ടുപോയി, സഹായത്തിനു. അരമണിക്കൂർ കൊണ്ടു ധാരാളം മീൻകിട്ടി. സന്തോഷമായി. കൊണ്ടുപോയ കൊട്ട നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ മടങ്ങിപ്പോന്നു. മോളിയും

ടെസ്സിയും ഇതൊരു വിനോദമായും ആദായമാർഗ്ഗമായും കരുതി, എന്നും മീൻ പിടിക്കുമായിരുന്നു.

ദിവസങ്ങൾ ഭംഗിയായി മുൻപോട്ട് നീങ്ങി. എല്ലാവർക്കും സന്തോഷം. നല്ല ഭക്ഷണം. എന്നും മത്സ്യവും പച്ചക്കറികളും ഒരു ലോഭവുമില്ലാതെയുണ്ട്. ഒരു ദിവസം രാവിലെ അന്നമ്മ പറമ്പിൽ നോക്കിയശേഷം പറഞ്ഞു: "മലാൻകേറി എന്റെ വെണ്ടയും പയറും തിന്നിരിക്കുന്നു". മോളിയും ടെസ്സിയും പറഞ്ഞു: "ഞങ്ങളുടെ മത്തയും കുമ്പളവും ചീനിയും തിന്നു നശിപ്പിച്ചു. ചാച്ചന്റെ തെങ്ങിൻതൈകളും തിന്നു". സസ്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ അവർ കാട്ടുകമ്പുകൊണ്ടു വേലി കെട്ടി. പക്ഷേ ഈച്ച, കൊതുക്, അട്ട, പുഴു, മുതലായ ചെറു പ്രാണികളിൽനിന്നു മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളും ശല്യങ്ങളുമാണ് അതിദുസ്സഹം.

മലബാറിൽ മൂന്നാംകയ്യിൽവന്നു താമസമാക്കിയിട്ട് അഞ്ചു മാസമായി. കുഞ്ഞുവക്കിയുടെ രണ്ടു കുട്ടികൾക്കും പനി ബാധിച്ചു. ഒരാഴ്ചകൊണ്ടു രണ്ടു കുട്ടികളും മരിച്ചു. തലേദിവസവും പിറെ ദിവസവും. ഒരു ദിവസം അവർ കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു കഴിച്ചുകൂട്ടി. അയൽക്കാർ ആരുമില്ല, അനുശോചിക്കുവാനും ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും. പള്ളിയില്ല, സിമിത്തേരിയില്ല, വൈദികനില്ല. കുഴി വെട്ടി സംസ്കരിക്കുവാനും വേറെ ആരുമില്ല. അപ്പനും അമ്മയും തന്നെ ഇതെല്ലാം ചെയ്യണം. അവർ ഇവയെല്ലാം ചെയ്തു. എല്ലാം സഹിച്ചു. രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മരിച്ചുപോയ കുട്ടികളുടെ അമ്മ – കുഞ്ഞുവർക്കിയുടെ ഭാര്യ – മറിയാമ്മയ്ക്കു പനിയും അസുഖങ്ങളും തുടങ്ങി. നേരത്തെതന്നെ വേണ്ട ചികിത്സക്കായി മറിയാമ്മയെ കുറിയാടി ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. ഏതോ മരുന്നു കൊടുത്തുവിട്ടു. മറിയാമ്മ വീട്ടിലേയ്ക്കു പകുതിവഴിയോളം നടന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒട്ടും നടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നായി. അവർ വൃക്ഷത്തണലിൽ ഇരുന്നു. നടക്കുവാൻ വയ്യാ. കുറെ ആശ്വസിച്ചശേഷം കുഞ്ഞുവക്കിയുടെ തോളിൽ പിടിച്ചു കുറച്ചുകൂടെ നടന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒട്ടും നടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നായി. രണ്ടുപേരും കുറെ വിശ്രമിച്ചശേഷം കുഞ്ഞുവക്കി മറിയാമ്മയെ എടുത്തു. ഇങ്ങനെ കുറേ മുമ്പോട്ടുനീങ്ങി. കുഞ്ഞുവർക്കി മടുത്തു. സഹായത്തിനാരുമില്ല. മറിയാമ്മയെ ഒരു തണലുള്ള വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഇലകളുടെ മുകളിൽ കിടത്തി. താൻ

വീട്ടിൽച്ചെന്നു് അനുജൻ തോമസിനെയുംകൂടി വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരാമെന്നുംപറഞ്ഞു പോയി. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു് അവർ വന്നു. ചൂരൽവള്ളികൊണ്ടു മഞ്ചൽപോലെ ഒരു ചാക്കു കെട്ടി തയ്യാറാക്കി അതിൽ മറിയാമ്മയെ കിടത്തി കുഞ്ഞുവക്കിയും തോമസുംകൂടെ എടുത്തു വീട്ടിൽ എത്തിച്ചു. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു മറിയാമ്മയുടെ രോഗം വർദ്ധിച്ചു. നാട്ടിലുള്ള അവളുടെ അച്ഛനേയും അമ്മയേയും കാണുവാൻ അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ഭർത്താവായ കുഞ്ഞുവർക്കിയെ വിളിച്ചു കരങ്ങൾപിടിച്ചു ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രപറഞ്ഞു: "ഞാൻ പോകയാണു്. നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അടുത്തു്, സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കാണു് ഞാൻ പോകുന്നതു്. എല്ലാറ്റിനും ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. എന്തെങ്കിലും പോരായ്മ എന്നിൽനിന്നും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. എന്നെ എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അടുത്തു് അടക്കിയാൽ മതി. ശരീരം എവിടെ കിടന്നാലെന്താ, ആത്മാവു മോക്ഷത്തിൽ ആകണമെന്നല്ലേയുള്ളൂ. ഞാൻ പോകട്ടെ".

അവൾ കുഞ്ഞുവക്കിയുടെ കവിളും കരങ്ങളും ചുംബിച്ചു. അവൾ എല്ലാവരേയും അടുക്കൽ വിളിച്ചു യാത്രപറഞ്ഞു. ഏകദേശം മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം യാത്രപറച്ചിൽ കഴിഞ്ഞു് അവൾ ഒരു മണിക്കൂറിൽ കൂടുതൽ ജീവിച്ചില്ല. പ്രാർത്ഥനാസമയത്തു് എന്നും പാടിയിരുന്ന ഈശ്വരസ്തോത്രഗാനം അവൾ മന്ദസ്വരത്തിൽ പാടി. ഈശോ, ഈശോ എന്നു സാവധാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. എല്ലാവരും നോക്കിയിരുന്നു. ഒരു രാത്രിയും ഒരു പകലും മുഴുവൻ കരഞ്ഞു. അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ആരുമില്ല. മറിയാമ്മയുടെ മക്കളെ അടക്കിയതിനടുത്തു് അവളേയും സംസ്കരിച്ചു. ഔസേപ്പുചേട്ടൻ നീണ്ടകാലം കപ്യാരായി ജോലിനോക്കിയിട്ടുണ്ടു്. പലരുടേയും മരണം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇത്രയും ശാന്തമായ മരണം കണ്ടിട്ടില്ലത്രേ. അയാൾ പറഞ്ഞു: "മറിയാമ്മ, ഒരു പകൽപതയുള്ള പെണ്ണായിരുന്നു. നമ്മുടെ കുടുംബത്തിന്റെ ദീപമായിരുന്നു അവൾ".

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ. ഔസേപ്പുചേട്ടൻ കിടപ്പിലായി. ശക്തിയായ പനിയും വിറയലും. മലേറിയാ. കുഞ്ഞുവർക്കി കുറേറിയാടിയിൽച്ചെന്നു മരുന്നുവാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. നാലുനേരം കഴിച്ചപ്പോഴും പനിയും വിഷമങ്ങളും മാറി. മറ്റുള്ളവരോടു ചേർന്നു പണികളിലും ഏർപ്പെട്ടു. എന്നാൽ മൂന്നു

നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ ഔസേപ്പുചേട്ടനെ വീണ്ടും പനി ബാധിച്ചു. മരുന്നുവാങ്ങി കഴിച്ചു. പനി മാറിയെങ്കിലും ക്ഷീണം മാറുന്നില്ല. എങ്കിലും അയാൾ ചെറിയ പണികൾ ചെയ്തിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പനിയോടും മല്ലിടണമെന്നേയുള്ളൂ. പനി പതിവുകാരനായി.

ആറിൽപ്പരം വാഴയുണ്ട് അവർക്ക്. എല്ലാം നല്ല വാഴകൾ. പലതും കുലച്ചു. എല്ലാറ്റിനും താങ്ങു നാട്ടിക്കെട്ടി, കാറ്റൊടിക്കാതെ. കുറെ പണമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം. നേന്ത്ര വാഴയും മൈസൂർ പൂവനും. വലിയ കുലകൾ. ഒരു നല്ല സംഖ്യ ഉണ്ടാക്കാം. എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു. പക്ഷേ ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ ഒരു രാത്രിയിൽ വാഴത്തോട്ടത്തിൽ ആനകേറി പകുതിയോളം നശിപ്പിച്ചു. അവരുടെ പ്രതീക്ഷകൾ കാറ്റിൽ പറത്തപ്പെട്ടു. അവർ രാത്രിയിൽ കാവൽകാത്തു. പിറ്റെന്നാളും ആനവന്നു. കാവൽക്കാർ സ്വരമുണ്ടാക്കി. കല്ലുകൊണ്ടും പന്തംകൊണ്ടും എറിഞ്ഞോടിച്ചു. ആനവരവ് തുടങ്ങിയപ്പോഴേ മുതൽ എല്ലാവരും താമസം ആലയിൽനിന്ന് ഏറുമാടത്തിലാക്കി. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു ആന വീണ്ടും വന്നു. വാഴയും പച്ചക്കറികളും സകല കൃഷികളും നശിപ്പിച്ചു. മാത്രമല്ല, അവരുടെ ആലയും ആന തള്ളിയിട്ടു. മുഴുവനും നിലം പരിശാക്കിയില്ലെന്നു മാത്രം. അതുകൊണ്ട് ഏറുമാടത്തിൽ തന്നെ ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുപോന്നു. ചാക്കിൽ നെല്ലും പുഴയിൽ മീനുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ അധികം വിഷമിക്കാതെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. പക്ഷേ പണിയെടുക്കുവാൻ ആർക്കും താത്പര്യമില്ല. എന്തെങ്കിലും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു വളർത്തിയാൽ അവ ആനയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും തിന്നുകളയും. ആനയെ വേലികെട്ടി നിർത്തുവാൻ പറ്റുമോ? പണം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പറമ്പിനു ചുറ്റും ആനകേറാക്കൊത്തളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി സംരക്ഷിക്കാമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കേ വേറൊരു ദുരദൃഷ്ടം! തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതം. മോളിയേയും ടെസ്സിയേയും വലകൊണ്ടു മീൻ പിടിക്കുവാൻ തോമസ് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവർ എന്നും തോട്ടിൽ പോയി മീൻ പിടിക്കും. അവക്കൊരു സന്തോഷവും ഉല്ലാസവുമായിരുന്നു ഈ ജോലി. ചിലപ്പോൾ ധാരാളം മീൻ കിട്ടും. നല്ല ഭക്ഷണസാധനമാകയാൽ ഉണക്കിയും മീൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ചെറിയ മഴ പെയ്തു. തോട്ടിലെ വെള്ളം

അല്പം കലങ്ങി. മോളിയും ടെസ്സിയും ഊഹിച്ചു, മീൻകേറാമൂലയാകുമെന്നു്. അവർ വലയുമായി തോട്ടിൽപ്പോയി. വലവച്ചുടനെ മീൻ കിട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ധാരാളം മത്സ്യങ്ങൾ. അവരുടെ മീൻകൂട നിറഞ്ഞു. മോളി പറഞ്ഞു: ''ടെസ്സി, നീ ഈ മീൻ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവച്ചിട്ടു വേറെ ഒരു മുഴത്ത പാത്രം കൊണ്ടുവാ''. പറഞ്ഞപ്രകാരം ടെസ്സി ഒരു വല്ലവുമായി വന്നു.

മോളി: നീ പോയേപ്പിന്നെ കിട്ടിയ മീനെല്ലാം ഞാൻ കരയിലേക്കെറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നല്ല കിട്ടലാണു്. കുറുവയാണധികവും. അവ പെറുക്കി ആ വല്ലത്തിലിടുക.

ടെസ്സി: ചേച്ചി തണുത്തു മരയ്ക്കുന്നില്ലേ? ഇനി ഞാൻ പിടിക്കാം. ചേച്ചി തീ കത്തിച്ചു കാഞ്ഞോ.

മോളി: ശരി, നീ വാ.

ടെസ്സി തോട്ടിലിറങ്ങി വല പിടിച്ചു. മീൻ ധാരാളം കിട്ടുന്നുണ്ടു്. വെള്ളവും പൊങ്ങിവരുന്നു.

മോളി: എടീ ടെസ്സി, ദൂരെനിന്നും ഒരു വലിയ സ്വരം കേൾക്കുന്നു. ആന കാട്ടിൽക്കൂടെ വരുന്നതായിരിക്കും. നമുക്കുപോകാം. വേഗം വാ. അവർ കരയിലേയ്ക്കു കയറുവാൻ തുടങ്ങി. മലവെള്ളം. എവിടെയോ ഉരുൾപൊട്ടി വരുന്ന വെള്ളം. കല്ലും മണ്ണും അതിശക്തിയിൽ ഉരുട്ടി പാഞ്ഞുവരുന്ന വെള്ളം. മോളിയും ടെസ്സിയും ഈ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ടു് ഒലിച്ചുപോയി. വഴിക്കുള്ള സകലതിനേയും അവ ഗ്രസിച്ചു് തുത്തുവാരിക്കൊണ്ടുപോയി, വലിയ പുഴയിലേയ്ക്കു്. പാവം കുട്ടികൾ. ചെറുതും വലുതുമായ കല്ലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവരും വീഴുങ്ങപ്പെട്ടു. ചതഞ്ഞരഞ്ഞു് ആ യുവതികളുടെ രക്തവും മാംസവും അസ്ഥിയും മലബാറിലെ മലവെള്ളത്തിൽ ലയിച്ചു. ഗാന്ധിജിയുടേയും നെഹ്രുവിന്റേയും ചിതാഭസ്മം ഗംഗയിലും പമ്പയിലും കാവേരിയിലും നിമജ്ജനം ചെയ്തതുപോലെ.

മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിന്റെ സ്വരം അപ്പനും അമ്മയും സഹോദരങ്ങളും കേട്ടിരുന്നു. അവർ മീൻ പിടിക്കുവാൻ പോയവരെ അന്വേഷിച്ചു് ഓടി. തോടു് കരകവിഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ഗർജ്ജിച്ചുപായുന്നു. വഴിക്കുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും പിഴുതും കല്ലുകളും മറിച്ചും നാശംചെയ്തുകൊണ്ടാണു് തുള്ളിച്ചാടി പോകുന്നതു്. ഇങ്ങനെ കൂലംകുത്തിപ്പായുന്നു. ചെമ്മണ്ണുനിറത്തിലുള്ള വെള്ളം നോക്കി

അവർ ക്ഷണനേരം നിന്നുപോയി. മോളിയും ടെസ്സിയും കുന്നിൻപുറത്തെവിടെയെങ്കിലുമോ മരത്തിന്റെ കവരയിലോ കാണുമെന്നു് ആ രക്ഷിതാക്കൾ വിചാരിച്ചു. അരമണിക്കൂർ കൊണ്ടു് വെള്ളപ്പാച്ചിൽ ശമിച്ചു. അവർ പരിസരങ്ങളെല്ലാം നോക്കി. ഉച്ചത്തിൽ മോളിയേയും ടെസ്സിയേയും വിളിച്ചു. വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചു. ആ വിളികൾ മലയിൽ തട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ചു് വിളിച്ചവരുടെ കാതുകളിൽ മടങ്ങിയെത്തിയ തല്ലാതെ കാണാതായ മക്കളുടെ പ്രത്യുത്തരമൊന്നും അവർക്കു ലഭിച്ചില്ല. കുഞ്ഞുവക്കിയും തോമസും തോടിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിൽക്കൂടെയും താഴേയ്ക്കു നടന്നു് തെരഞ്ഞു, തങ്ങളുടെ അനിയത്തിമാരുടെ മൃതശരീരമെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻവേണ്ടി. എല്ലാം നിഷ്ഫലം!

ആ കുടുംബത്തിന്റെ പിന്നീടുള്ള ജീവിതം വേദന കടിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. ക്ഷണം കഴിക്കുവാനും പണിയെടുക്കുവാനും ആർക്കും ഉന്മേഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണക്കി വച്ചിരുന്ന മീനും പച്ചക്കറിത്തോട്ടവും കാണുമ്പോഴും മോളിയുടേയും ടെസ്സിയുടേയും ഓർമ്മയിൽ എല്ലാവരും കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഒന്നരണ്ടു മാസം മുൻപോട്ടു നീങ്ങി. അന്നമ്മയ്ക്കും തോമസിന്റെ ഭാര്യ റോസിക്കും പനി ബാധിച്ചു. ശക്തിയായ പനി. രണ്ടുപേർക്കും ബോധമില്ലാതെയായി. കുറിയാടിയിൽച്ചെന്നു് മരുന്നു വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. പക്ഷേ ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. രണ്ടുപേരും ഒരു ദിവസംതന്നെ മരിച്ചു. മുൻപു് മരിച്ച മറിയാമ്മയുടേയും കുട്ടികളുടേയും അടുത്തു് ഇവരെയും സംസ്കരിച്ചു. ഈ വേർപാടു് ബാക്കിയുള്ള അംഗങ്ങളെ തളർത്തിക്കളഞ്ഞു. ഇനി മൂന്നുപേരേ ബാക്കിയുള്ളൂ. അവർക്കും ഏതെങ്കിലും അപകടം വരാം. അങ്ങനെ കുടുംബം ഇല്ലെന്നാകുന്നതിനുമുൻപു് തോൽവി സമ്മതിച്ചു് നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു നല്ലതെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. കൃഷിയായുധങ്ങളും പാത്രങ്ങളും കുറിയാടിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു കൊടുത്തു. ബസ്സുവഴി വടകര എത്തി. തീവണ്ടി കേറി എറണാകുളത്തിറങ്ങി. അവിടെനിന്നു് ബോട്ടുവഴി അവരുടെ സ്വദേശമായ അയ്മനത്തു് വന്നു. അവർക്കു് സ്വന്തമായി വീടും പുരയിടവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആരുടെയോ കളപ്പുരയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് കുഞ്ഞുവക്കിയും തോമസ്സും

എന്നും ജോലിക്കു പോകും. അപ്പൻ ഔസേപ്പിനേയും അവർ താൽപര്യപൂർവ്വം സംരക്ഷിച്ചുപോന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് മലമ്പനി അയാളെ പിടികൂടാതിരുന്നില്ല. അയാൾ വൈക്കത്തും പാലായിലും കപ്യാർജോലി ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അവിടങ്ങളിലെ ഓരോ കുടുംബത്തെപ്പറ്റിയും നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അയാൾ വിവാഹദല്ലാൾ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിൽ വിജയവും ആദായവും ഉണ്ടായി. വിവാഹബ്രോക്കറായി അയ്മനം ഔസേപ്പിനെ പാലായിൽ പലയിടത്തുവച്ചും കാണാമായിരുന്നു. തന്റെ മലബാർകൂടിയേറ്റാനുഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചുപറയുവാൻ അയാൾ ഒട്ടും വൈമനസ്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല.

പ്രതീക്ഷകൾ തകരുന്നു

1927-നും 1930-നും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലയളവിൽ പതിനാറു വീട്ടുകാർ കുറിയാടിയിൽ മൂന്നാംകയ്യിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലുമായി വന്നു താമസം തുടങ്ങി. പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി ആലോചിച്ചല്ല അവർ മലബാറിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതും കുറിയാടിപ്രദേശത്തു വന്നതും. കുടുംബസഹിതമാണ് അവരെല്ലാവരും എത്തിയതു്. ആർക്കും ബന്ധുക്കളോ ചാർച്ചക്കാരോ സ്നേഹിതന്മാരോ അവിടെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറിയാടിയിലെ കേരവൃക്ഷങ്ങളെപ്പറ്റി എല്ലാവരും കേട്ടിരുന്നു. ചിലരെല്ലാം നേരത്തേവന്നു സ്ഥലംകണ്ടിരുന്നു. അവിടെ കുറേ സ്ഥലംവാങ്ങി കൃഷിനടത്തണമെന്നു കൃഷിക്കാരായ അവരെല്ലാം ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു. അനന്തരഫലത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും ചിന്തിച്ചില്ല. ഒന്നുരണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടാണ് അത്രയുംപേർ മൂന്നാംകയ്യിൽവന്നു താമസമാക്കിയതു്.

വെട്ടുകല്ലേൽ അമ്മാൻ (ഇടമറ്റം, പാലാ), ചേലക്കുന്നത്തിൽ ഔത (തൊടുപുഴ), ശ്രാമ്പേൽ ആശാൻ (പ്രവിത്താനം-പാലാ), പള്ളത്തു മത്തായിവാദ്ധ്യാർ, കാനംകുന്നേൽ വർക്കി (വാഴക്കുളം), കുന്നത്തു കുര്യാക്കോസ് (കുളത്തൂർ), ഏറത്തയിൽ ജോസഫ് (ഇടമറ്റം) എന്നിവരുടെ പേരുകൾമാത്രമേ ആ പതിനാറു കുടുംബങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ അറിയപ്പെടുന്നുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരുടെ പേരുകൾ ആരും ഓർക്കുന്നില്ല.

എല്ലാവരും ഏറ്റുമാടങ്ങൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. കൃഷിപ്പണികൾ ചെയ്തു; ചെയ്യിച്ചു. അടുത്തു താമസമാക്കിയവർ തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടു. പരസ്പരം സഹായിച്ചു. ഇവരിൽ കുറച്ചു പ്രാബല്യവും കഴിവുമുണ്ടായിരുന്ന വ്യക്തിയാണു ശ്രാമ്പേൽ ആശാൻ. അറക്കുളം, മൂലമറ്റം, കലയന്താനി, വെള്ളിയാമറ്റം, മുതലായ കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളുടെ പടിവാതിലായ തൊടുപുഴപ്പട്ടണത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു.

തന്റെ കടയിൽ ഇരുന്ന പലരും മലബാറിനെപ്പറ്റിയും കുറിയാടിത്തെങ്ങിനെപ്പറ്റിയും പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു പോയിക്കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു വലിയ ആഗ്രഹം. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു തന്റെ സ്നേഹിതൻ ചേലക്കണ്ടത്തിൽ ഔത അടുത്തദിവസം മലബാറിനു പോവുകയാണെന്നു് അറിഞ്ഞതു്. താനുംകൂടെ വരാമെന്നു് ആശാൻ അറിയിച്ചു. രണ്ടു പേരുംകൂടെ പോയി. ഔത കുറിയാടിഭാഗത്തു് 1500 ഏക്കർ സ്ഥലം നേരത്തേ വാങ്ങിയിരുന്നു. ആശാൻ നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തി. അദ്ദേഹം മക്കളോടും ഭാര്യയോടും പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ കുറെ സ്ഥലം ഇടപാടുചെയ്തു. കുറിയാടിയിലെ കേരവൃക്ഷങ്ങളും കൃഷികളും കാണേണ്ടതാണു്. നിങ്ങളും നാലു് ആണുങ്ങളല്ലേ ഉള്ളതു്. നമുക്കും അവിടെപ്പോയി കൃഷി നടത്താം. ഈ കച്ചവടത്തെക്കാളും നല്ല അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകും''. മക്കൾക്കു നല്ല തൃപ്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും 1927–ൽ കാവിലുംപാറ അടുത്തു മൂന്നാംകയ്യിൽവന്നു് അയാളും സകുടുംബം താമസമാക്കി. വീട്ടുസാമാനങ്ങളും കച്ചവടപ്പീടികയിലെ കുറേ സ്റ്റേഷനറിസാമാനങ്ങളും ഒരു ലോറിയിൽ ആലുവാവരെ കൊണ്ടുപോന്നു. അവിടന്നു തീവണ്ടിവഴി വടകര എത്തി. പിന്നെ കുറിയാടിവരെ ബസ്സിനുപോന്നു. അന്നും കുറിയാടിവരെ വളരെ ചുരുക്കമായെങ്കിലും ബസ്സു് ഉണ്ടായിരുന്നു.

ആശാൻ മൂന്നാംകയ്യിൽ കുറെ സ്ഥലവും, വളവംകോട്ടമലയുടെ അടുത്തു പത്തു് ഏക്കർ സ്ഥലവുമാണു വാങ്ങിയതു്. വളവംകോട്ടസ്ഥലം റോഡുസൈഡിലും ആ നാട്ടുകാരുടെ പറമ്പുകളുടെ സമീപത്തുമായിരുന്നു. ഏതാനും മാസം കഴിഞ്ഞശേഷമാണു ബാക്കി പതിനാലു വീട്ടുകാർ ഓരോരുത്തരായി വന്നു താമസം തുടങ്ങിയതു്. എല്ലാവരും തെങ്ങുവച്ചു. മറ്റു കൃഷികളും നടത്തി. എന്നാൽ എല്ലാവരും മലമ്പനിയുടെ ആക്രമണത്തിനിരയായി. പനികൊണ്ടു പലർക്കും പണിയെടുക്കാൻ സാധിക്കാതെവന്നു. തന്മൂലം കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടാണു പണി നടത്തിയിരുന്നതു്. അഞ്ചാറുകൊല്ലം നോക്കിയിരിക്കണമല്ലൊ തെങ്ങിൻെറ ഫലം ലഭിക്കുവാൻ. ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ള ആശാൻ ആദ്യകൊല്ലംതന്നെ 500 തെങ്ങു നട്ടു. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു് അതെല്ലാം മലാൻ പറിച്ചുതിന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ തെങ്ങുകൃഷിയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും നശിപ്പിച്ചു. ചേന, ചേമ്പു്, വാഴ ഇവയെല്ലാം പന്നിയും മറ്റു മൃഗങ്ങളും തിന്നു. മലമ്പനി

എല്ലാവരേയും ബാധിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. കുറിയാടിയിലെ സക്കാർവക ഡിസ്പൻസറിയിൽ നല്ല ഔഷധങ്ങളൊന്നുമില്ല. അതിനടുത്ത ഒരു കടയിൽനിന്നു പൈസകൊടുത്തു വാങ്ങണം. അങ്ങനെ വാങ്ങിക്കഴിച്ചു. എന്നിട്ടും രോഗം മാറാതെ പലരും മരിച്ചു. ക്രമംകുന്നേൽ വർക്കി വന്നു് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ഈ സ്ഥിതിഗതികളും കണ്ടു കോളയാട്ടിനുപോയി. പിന്നെയും മരണം സംഭവിച്ചു. പലരും കൊണ്ടുവന്ന പണം മുഴുവൻ വാങ്ങിയും പണിക്കാക്കു കൂലികൊടുത്തും തീർന്നുതുടങ്ങി. പണിയെടുക്കുന്നതിനും എടുപ്പിക്കുന്നതിനും ഉന്മേഷമില്ലെന്നായി. രണ്ടുകൊല്ലം തികയുന്നതിനുമുമ്പു് ഓരോരുത്തരും ഉള്ള ജീവനുംകൊണ്ടു നാട്ടിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. മലബാറിലെ മലമ്പനിയും അവരെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. അവരെല്ലാവരും നാട്ടിലെത്തിയോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

ശ്രാട്ടേലാശാൻ പിടിച്ചുനിന്നു. ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം ഉള്ളനാടു് ഇടവകക്കാരനും വാസനാസമ്പന്നനായ ഒരു പാട്ടുകാരനും ദേവാലയഗായകസംഘം നേതാവുമായിരുന്നു. സംഗീതോപകരണങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു വശമായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചു. ശിഷ്യന്മാർ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു് എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ ആശാൻ എന്നു വിളിച്ചുപോന്നു. അക്കാലത്തു് അദ്ധ്യാപകരെ ആശാൻ എന്നായിരുന്നല്ലോ വിളിച്ചിരുന്നതു്.

ആശാനു കുറെ സാമ്പത്തികശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടതെങ്ങെല്ലാം മലാൻ പറിച്ചുതിന്നെങ്കിലും അതേ കഴിയിൽ വീണ്ടും തെങ്ങുവെച്ചു. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കേറാതെ വേലികെട്ടി. പറമ്പിൽ ഒരു മാടം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി, രാത്രിയിൽ കാവലിരുന്നു. അങ്ങനെ തെങ്ങും കമുകും മുളകുകൊടിയും വാഴയും നെല്ലും കപ്പയും എല്ലാ പച്ചക്കറികളും ധാരാളമായി വിളയിച്ചു. ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളും സുഭിക്ഷം. പക്ഷേ, കുറിയാടിയിൽ ബസ്സുവരുന്നിടത്തു് എത്തിച്ചെങ്കിലേ ഇവയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും വിലകിട്ടുകയുള്ളൂ. ചുമട്ടുകൂലി കൊടുക്കുന്നതിനുള്ളവക കൃഷിക്കാരനു കിട്ടുകയില്ല. പട്ടിണിയില്ലാതെ സുഭിക്ഷമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ സാധിച്ചതുമാത്രം ലാഭം.

ജന്മിയുടെവക ഒരു പീടികക്കെട്ടിടം വാടകക്കെടുത്തു് അതിൽ ആരംഭംമുതൽതന്നെ അവർ താമസവും കച്ചവടവും നടത്തിപ്പോന്നു. തൊടുപുഴയിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോന്ന സ്റ്റോക്ക

നറിസാമാനങ്ങളും മറും അതിനുപകരിച്ചു. ജന്മിക്കു മരത്തിന്റെ ബിസ്സിനസ്സുണ്ട്. ആനയും പണിക്കാരും നിരവധി. ഏതാനും മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ പണിക്കാർക്കും മറ്റുംവേണ്ട അരിസാമാനങ്ങൾകൂടി പീടികയിൽ നിന്നു കൊടുത്തുകൊള്ളുവാൻ ജന്മി പറഞ്ഞു. കച്ചവടം നല്ല ഉഷാറായി. ധാരാളം ചെലവുണ്ടായി. ആശാൻ പുരപണി ആരംഭിച്ചു, പത്തു് ഏക്കറിൽ. അതു നാട്ടുകാരുടെ പുരയിടത്തിനു് അടുത്താണു്. ഒരു ആല ഉണ്ടാക്കി. കുറേ മരം അറപ്പിച്ചു് ഉരുപ്പടികളും ആ ആലയിൽ അടുക്കിവച്ചു. തല്ലാലം താമസവും അവിടെയാക്കി. ഒരു രാത്രി ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ആശാന്റെ കനിഷ്ഠപുത്രൻ കൊച്ചു് ഉരുപ്പടികളുടെ പുറത്തു കിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്നു. നല്ല ഉറക്കം. നേരം പാതിരാത്രി കഴിഞ്ഞുകാണും. തന്റെ കാലിൽ ഉപ്പൂറ്റിക്കു് എന്തോ കടിക്കുന്നു. കടിച്ചുവലിക്കുന്നു. കൊച്ചു് രണ്ടുകൈകൊണ്ടും തടിയിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചു തലയ്ക്കുലേയ്ക്കു വലിച്ചു. പാതിരാനേരത്തു് ഒരു വടംവലി. തന്നെ ആരോ കടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നുവെന്നു കൊച്ചു് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. കാൽഭാഗത്തുള്ളവനാണു ജയം. പിടിച്ചിരിക്കുന്ന മരത്തോടുകൂടി കൊച്ചു് കടിച്ചവന്റെ വശത്തേയ്ക്കു രണ്ടുമൂന്നടിയോളം നീങ്ങി. കൊച്ചു വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അവൻ ഇളകാത്ത ഈട്ടിള്ള മരത്തിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. കനത്ത വടംവലി. ബാലൻസുചെയ്യുന്ന മത്സരം. മാത്രമല്ല, കൊച്ചു് തന്നെ കടിക്കുന്നവന്റെ തലക്കിട്ടു് ഇടത്തുകാൽകൊണ്ടു ചവിട്ടി. ഉപ്പൂറ്റിയുടെ കട്ടിയുള്ള തോൽ പറിഞ്ഞു. പിടിവിട്ടു. വിളക്കു കത്തി. വീണ്ടും കടിക്കുവാൻ ശത്രുവിനു് ഇടകിട്ടിയില്ല. ഇര ഉപേക്ഷിച്ചു വാലും ചുഴറ്റിക്കൊണ്ടു കടുവാച്ചേട്ടൻ മുറ്റത്തിനപ്പുറത്തു ചാടി ഓടിപ്പോയി. കടുവായ്ക്കു് പാദത്തിന്റെ എല്ലുകൂട്ടി കടിക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവന്റെ ഇര നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാലിനു ശാശ്വതമായ ക്ഷതമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ഉപ്പൂറ്റിയുടെ തോൽ ചീന്തിപ്പറിഞ്ഞുപോയി. എട്ടൊമ്പതുമാസം ചികിത്സയിൽ കഴിയേണ്ടിവന്നു.

മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ജന്മി പീടികയിൽനിന്നു് സാമാനങ്ങൾ പതിവായി പറ്റുന്നു. ആശാന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പണമെല്ലാം തീർന്നു. ജന്മിയുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് പണം ചോദിച്ചു. നാളെയാകട്ടെ, വൈകുന്നേരമാകട്ടെ എന്നു് അവധിപറഞ്ഞു വിടുകയാണു്. അവധിപറച്ചിൽ തുടങ്ങിയിട്ടു് മാസങ്ങളായി. പണക്കാരന്റെ പടി കാത്തുകാത്തു് ആശാൻ

മടുത്തു. പന്തീരായിരം രൂപ കിട്ടാനുണ്ട്. തന്റെ വീടും പുരയിടവും വിറ്റുകൊണ്ടുവന്ന പണം! കച്ചവടം മുമ്പോട്ട കൊണ്ടുപോകുവാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഈ അവധിപറച്ചിൽ തന്നെ മനഃപൂർവ്വം തോല്പിക്കാനാണെന്നു ബോദ്ധ്യമായി. കച്ചവടം നിന്നു. സഹായത്തിനാരുമില്ല. പിണങ്ങിയാലും തനിക്കായിരിക്കും കൂടുതൽ ദോഷം. എല്ലാവരും പഞ്ചപുച്ഛമടക്കിനിന്നാദരിക്കുന്ന ഭയങ്കരനായ കുബേരൻ. താൻ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച മുളകുവള്ളി കായ്ച്ചുതുടങ്ങി. കുമുകും തെങ്ങും രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ കായ്ക്കും. പിന്നീടു് ഇവിടെ ജീവിക്കാൻ തന്നെ അനുവദിക്കുകയില്ല. എവിടെയെങ്കിലും പൊയ്ക്കളയാം. എങ്ങോട്ടാണു് പോകേണ്ടതു്. ആശാൻ ചിന്തിച്ചു. മാനന്തവാടിയിൽ കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയും വൈദികനും ഉണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. മാനന്തവാടി കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി വികാരിക്കു് ഒരു കത്തെഴുതി. കുറിയാടിയിൽ പതിനാറു വീട്ടുകാർ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. ജീവിതവിഷമങ്ങളാൽ പതിനഞ്ചു വീട്ടുകാരും എവിടേയ്ക്കെല്ലാമോ പോയി. ഇപ്പോഴും തങ്ങളും ഒരു വീട്ടുകാർ മാത്രം. ഒരു കൊല്ലമായി ഇവിടെ കഴിയുന്നു. ജീവിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു്. തങ്ങളെ സഹായിക്കണം. മാനന്തവാടിക്കുപോരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതായിരുന്നു കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഉടൻ പള്ളിവികാരി ഫാദർ ലംബർഡീനി എസ്. ജെ. യുടെ മറുപടി കിട്ടി. "കുടുംബസഹിതം വന്നുകൊള്ളുക. എല്ലാ സഹായങ്ങളും ചെയ്തുതരാം. തിരുവിതാംകൂർകാരൻ കുടക്കച്ചിറ കൂട്ടി ഇവിടെ അടുത്തു താമസമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്." ആശാനു് ആശ്വാസമായി. ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു.

ആശാൻ ജന്മിയെ സമീപിച്ചു് മാനന്തവാടിക്കു പോകുവാനുള്ള തീരുമാനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. സ്ഥലവും കൃഷികളും മുതലാളിതന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു് പ്രയത്നത്തിന്റെ വില തന്നു് തന്നെ അയയ്ക്കുണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ആർക്കെങ്കിലും കൊടുത്തുകൊള്ളുക; തനിക്കു വേണ്ടാ എന്നായിരുന്നു ജന്മിയുടെ മറുപടി. മാനന്തവാടിയിൽ എത്തുവാനുള്ള വഴിച്ചിലവെങ്കിലും തരണമെന്നപേക്ഷിച്ചിട്ടു് കൊടുത്തില്ല. ഒടുവിൽ 50 രൂപ മുതൽ കൂട്ടികൊടുക്കു് ചായ കുടിക്കുവാൻ ഒരു രൂപാവരെ ചോദിച്ചിട്ടും യാതൊന്നും കൊടുക്കാതെ വിട്ടു. ആശാന്റെ നിസ്സഹായത കണ്ടു് അയാംകുടി പണിയെടുത്തിരുന്നവർ വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ കാളവണ്ടിവരുന്നിടംവരെ–മട്ടിലംവരെ–കൂലികൂടാതെ ചുമന്നു

കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തു. അതുപോലെ പരിചിതരായിരുന്ന കുഞ്ഞോംകാരൻ ഒരു മാപ്പിള അയാളുടെ കാളവണ്ടിയിൽ സാമാനങ്ങളെല്ലാം കൂലികൂടാതെ മാനന്തവാടിയിൽ എത്തിച്ചു കൊടുത്തു.

1932-ൽ മാനന്തവാടിയിൽ എത്തിയ ആശാനും കുടുംബവും ലോനപ്പൻ മേസ്തിരിയുടെ വീട്ടിൽ ഒരു മാസത്തോളം താമസിച്ചു. വികാരി ഫാ. ലെംബർഡിനി അച്ചൻ വേണ്ട ഒത്താശകളും ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീടു് എരുമത്തെരുവിൽ കൊണ്ടപ്പള്ളിയാരുടെ ഒരു പീടിക വാടകക്കെടുത്തു് അതിൽ താമസിച്ചു. ചില വീട്ടുസാമാനങ്ങളും വിറ്റു് ആറുമാസക്കാലം ചായക്കച്ചവടംചെയ്തു് ഒരുവിധം അന്നദിനച്ചിലവുകളും നടത്തിപ്പോന്നു. ക്രമേണ ആശാനും മൂന്നു മക്കളുംകൂടെ ജെസ്സി എസ്റ്റേറ്റിലും മറ്റും ജോലി കിട്ടി. 1933-ൽ മാനന്തവാടിയിൽ തഹസീൽദാരായിരുന്ന മി. സൈക്കറാ, ഏതോ നികൃതി കൂടിശ്രീകണ്ഠവേണ്ടി ആറേക്കർ സ്ഥലം ലേലംചെയ്തു. ആശാന്റെ പേരിൽ ലേലം ഉറപ്പിച്ചു് പട്ടയം കൊടുത്തു. ആശാന്റെ പെരുമാറ്റമര്യാദയും ആ കുടുംബത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയുംകണ്ടു് മി. സൈക്കറായും വില്ലേജു് അധികാരിയുമാണു് ആശാനുവേണ്ടി ലേലസംഖ്യ കെട്ടിവെച്ചതു്. അവർ ആ സ്ഥലം കൃഷിചെയ്തു് ആദായകരമാക്കി. ക്രമേണ അവർക്കു് എല്ലാത്തരത്തിലും പുരോഗതിയുണ്ടായി. കൂടുതൽ സ്ഥലം വാങ്ങി. അവർ മാനമായും സൗഭാഗ്യപൂർണ്ണമായും ജീവിച്ചു. ആശാൻ 1943-ലും ആശാന്റെ ഭാര്യ 1945-ലും മൃതിയടഞ്ഞു.

പണക്കാരനായ പോളച്ചിറ (മാവേലിക്കര) കൊച്ചീപ്പത്തരകൻ കുറിയാടി ഭാഗത്തു് 1929-ൽ ''കുന്നശ്ശേരി'' മുതൽ ''കുവപ്പൊയിൽ''വരെയുള്ള കുറേ ഏക്കർ സ്ഥലം കുത്താളിനായരോട വാങ്ങി. വിവിധതരത്തിലുള്ള കൃഷിത്തോട്ടം വയ്ക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. മക്കളും റൈട്ടർമാരും സൂപ്രണ്ടന്മാരും സ്ഥലത്തുവന്നു. ധാരാളം കൂലിക്കാരെ--പുരുഷന്മാരേയും സ്ത്രീകളേയും--ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുത്തി. തെങ്ങു്, അടയ്ക്കാ, റബ്ബർ എന്നിവയുടെ നഴ്സറികളും നിർമ്മിച്ചു. വലിയ തോതിലുള്ള കൃഷികളുംകൂടെ തുടക്കമിട്ടു. നെല്ലു വിതച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായ നല്ല വിളവു്. എല്ലായിടത്തും ആനന്ദവും ആഹ്ലാദവും. എന്നാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ജീവിതം മാതൃകാപരമായിരുന്നില്ല. അവർ സ്ത്രീകളുടെ വശീകരണങ്ങളിൽപ്പെട്ടു് മുതലാളിയുടെ പണമെല്ലാം ധൂർത്തടിച്ചു. തരകന്റെ പുത്ര

ന്മാക്ക് ഇതു് നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഏതോ കാരണം പറഞ്ഞു ജന്മിയായ നായരുടെ കാര്യസ്ഥന്മാർവന്നു് വിളഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന നെല്ലെല്ലാം കൊയ്തുകൊണ്ടുപോയി. അഭിമാന ഭഞ്ജിതനായ തരകൻ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു് നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോരുവാൻ മക്കളോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു. അങ്ങനെ മലബാറിനു്, നല്ല ഒരു നേതാവിനേറെയും വൻതോതിലുള്ള ഒരു കൃഷിക്കാരനേറെയും സേവനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ചാലക്കുടിക്കാരൻ ഓ.സി. ജോസു് ഒരു ചെറിയ മുതലാളിയാണു്. 1931–1935–ൽ കുറിയാടിയിൽ വന്നു. ശ്രീ ജോസു് യാദൃശ്ചികമായിട്ടാണു് മലബാറിൽ വരുവാൻ ഇടയായതു്. മലബാറിലേയ്ക്കു് പോരുന്ന കലൂർ ഔതയെ കോട്ടയം–എറണാകുളം ബോട്ടിൽവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. പരസ്പരം സംസാരിച്ചു. പരിചയപ്പെട്ടു. ജോസും കൂട്ടത്തിൽ മലബാറിലേയ്ക്കു പോന്നു. ജോസു്, ചെറുപ്പക്കാരനും ഉയർന്ന അഭിലാഷങ്ങളുള്ളവനും സാഹസികനും ശുഭപ്രതീക്ഷയോടുകൂടിയവനുമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു നല്ല പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇടപെട്ടു് പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. കൃഷിയാണെങ്കിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ഭക്ഷ്യനാണ്യവിഭവങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കാം. തൊഴിലില്ലാത്ത സാധുക്കൾക്കു് തൊഴിൽ കൊടുക്കാം. കൂത്താളി നായർ കുടുംബത്തിൽനിന്നു് കുറേ സ്ഥലം വാങ്ങി. അതിൽ മുന്നൂറു് ഏക്കർ തെളിച്ചു് റബർ കൃഷിചെയ്തു. കൂടാതെ കമുകും മുളകുകൊടിത്തോട്ടങ്ങളും വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. വാച്ചാപറമ്പിൽ കുഞ്ചെറിയാച്ചന്റെ അകലിപ്പുഴ സ്ഥലവും നെൽപ്പാടവുംകൂടി വിലയ്ക്കു വാങ്ങി. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സംഖ്യ മലബാറിൽ മുടക്കി, നിഷ്ക്കർഷയോടെ പണിയെടുപ്പിച്ചു. കാത്തലിക് ബാങ്കിൽനിന്നു് (മാറാട്ടുകുളം–ചങ്ങനാശ്ശേരി) കടമെടുത്തതായിരുന്ന മുടക്കുസംഖ്യയിൽ നല്ലഭാഗം. ജോസു് എടുത്ത കടസംഖ്യ ഈടാക്കുവാൻ സാധാരണ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സാധിക്കുകയില്ലെന്നു ബാങ്കുകാർ മനസ്സിലാക്കി. അവർ ജോസിനെ സ്വാധീനിച്ചു വടകരെ കൊണ്ടുപോയി ശ്രീ ജോസു് കള്ളവേലിയേയും മറ്റും മദ്ധ്യസ്ഥരാക്കിനിർത്തിക്കൊണ്ടു് ഓ.സി. ജോസിന്റെ തോട്ടങ്ങളും സ്ഥലങ്ങളുമെല്ലാം തങ്ങളുടെ പേരിലേയ്ക്കു് ഒരുതരത്തിൽ എഴുതിവാങ്ങി. ശ്രീ ഓ. സി. ജോസു് ഇപ്പോഴും മാനമായി ജീവിക്കുന്നു. എങ്കിലും പ്രതീക്ഷകളും മുഴുവനുമെന്നല്ല, ഒരംശംപോലും പൂർത്തിയാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

വാച്ചാപറമ്പിൽ ശ്രീ കുഞ്ഞിറിയാച്ചൻ (പുളിങ്കുന്ന്) 1933-34-ൽ കായൽപോലെ കിടന്നിരുന്ന അകലിപ്പുഴസ്ഥലം (പയ്യോളി) എഴുതിവാങ്ങി. അദ്ദേഹം മലബാറുകാർ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സംരംഭം നടത്തി. കുട്ടനാടൻ കായലിൽ ചിറ കെട്ടി, പമ്പുവച്ച് വെള്ളം വറ്റിക്കുന്നതുപോലെ അകലിപ്പുഴയിലുംചെയ്തു. അങ്ങിനെ അവിടെ നെൽകൃഷി നടത്തി. നല്ല വിളവുണ്ടായി. ചിറയിൽ തെങ്ങു വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. നെല്ല കൊണ്ടതന്നെ നല്ല ആദായമുണ്ടായി. രണ്ടാമത്തെ കൃഷിക്ക് എതോ തകരാർ സംഭവിച്ചു. കുഞ്ഞിറിയാച്ചന് പുളിങ്കുന്നിലേയ്ക്കു പോകേണ്ട ആവശ്യംവന്നു. അദ്ദേഹം ശ്രീ ഓ. സി. ജോസിനു് തന്റെ സ്വത്തുക്കളും വിറ്റശേഷം സ്ഥലംവിട്ടു.

ഇങ്ങനെ മുൻപറഞ്ഞ കുടിയേറ്റ മുന്നണികൾക്കെല്ലാം പരാജയമാണ വന്നുഭവിച്ചതു്. കാരണങ്ങൾ പലതായിരുന്നു. കാട്ടുപ്രദേശത്തെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി വേണ്ട മുന്നറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടേയും ക്ഷുദ്രജീവികളുടേയും ശല്യങ്ങൾ നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചിരുന്നു. ആളും പണവും ആവശ്യാനുസരണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൃഷിചെയ്തും ചെയ്തിച്ചും അനുഭവപാഠങ്ങൾ കുറവായിരുന്നു. പള്ളിക്കപ്യാർക്കും ചായക്കടക്കാരനും ഇതെങ്ങനെ ലഭിക്കും! അടുത്തെങ്ങും ഉറ്റവരില്ല; ഉടയവരില്ല; മനുഷ്യരുമില്ല. പ്രസിദ്ധ മലയാളം ആഖ്യായികാകർത്താവായ സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ഭാഷയിൽ ''ഝില്ലീഝങ്കാരനാദ മണ്ഡിതവും സിംഹവ്യാഘ്രശല്യാദിമൃഗഗണനിവേശിതവും ആയ ഘോരവിപനങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള'' കുടിതാമസമായിരുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അധികം അതിശയോക്തിയില്ല. ആനയുടേയും കടുവായുടേയും അലർച്ചയല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യസ്വരം കേൾക്കുവാനോ ആവശ്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും അറിയിക്കുവാനോ മാർഗ്ഗമില്ല. പലരും വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നിസ്സാരകാര്യമല്ല ഇതു്. ഡേവിഡ്‌ലിവിംഗ്സ്റ്റനെപ്പറ്റി കേൾക്കാത്തവരില്ല. ആഫ്രിക്കൻ വനഗഹനതയിലേയ്ക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പര്യന്വേഷണങ്ങൾ ഒരിതിഹാസംതന്നെ സൃഷ്ടിക്കയുണ്ടായി. അതുപോലെ മലബാർകുടിയേറ്റവും. ഗൗരവമായി പഠിച്ചു തയ്യാറെടുക്കേണ്ട ഒരു സംരംഭമായിരുന്നു മലബാർകുടിയേറ്റം. ആരും കാലുകുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഹിമാലയത്തിന്റെ ഒരു കൊടുമുടിയിലേയ്ക്ക്, ഭക്ഷണസാധനങ്ങളില്ലാതെ, ഔഷധങ്ങളില്ലാതെ, കമ്പിളിയും കയറുമില്ലാതെ ആരെങ്കിലും പുറപ്പെട്ട

മോ? കാട്ടിൽ താമസിച്ചുള്ള പരിചയം, കൃഷിപ്പണികളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രായോഗികജ്ഞാനം, ഇതൊന്നുമില്ലാത്തവർ മലബാറിലെ വൻകാടുകളിൽ കുടുംബസഹിതം താമസിക്കുവാൻ ചെന്നാൽ വിജയിക്കയില്ല. മുൻകരുതൽ ഉള്ളവർപോലും തോറ്റുപോകുന്ന ചുറ്റുപാടുകൾ!

ആദ്യംവന്നവർ പറ്റെ തകർന്നുപോയി. മറ്റുള്ളവരുടെ തോൽവി അത്ര ദയനീയമായിരുന്നില്ല. പ്രതീക്ഷിച്ചത്ര വിജയം അവർക്കുണ്ടായില്ലെന്നേയുള്ളൂ. മേൽനോട്ടത്തിൽവന്ന അപാകതകളും എല്ലാം പെട്ടെന്നു നേടിക്കളയാമെന്ന അതിമോഹവുമായിരുന്നു അവരുടെ അപജയത്തിനു കാരണം.

കീഴടങ്ങുന്ന വനഭൂമി

പാലായിലെ പ്രശസ്ത കുടക്കച്ചിറ കുടുംബാംഗമായ ശ്രീ കെ. പി. മാത്യു വിദ്യാസമ്പന്നനാണ്. ഭംഗിയായി ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളും പതിവായി വായിക്കും. യാത്രചെയ്യുവാൻ ഇഷ്ടമാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നല്ല കൃഷിക്കാരനുമാണ്. തോട്ടം ഉടമകളും സുപ്രണ്ടന്മാരുമായ ബന്ധുക്കളും ചാച്ച്ക്കാരും സതീർത്ഥ്യരായ ഗവമ്മേൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അദ്ദേഹത്തിനു സുലഭമായുള്ളതിനാൽ യാത്രയ്ക്ക് പലപ്പോഴും കാരണങ്ങളുണ്ടാകും. കരിപ്പാപ്പറമ്പിക്കാർ മാത്യുവിന്റെ ചാച്ച്ക്കാരാണ്. മണ്ണാർകാട്ട് അവരുടെ എസ്റ്റേറ്റിലേയ്ക്ക് അവർ മാത്യുവിനെ ക്ഷണിച്ചു. 1927-ൽ മാത്യു മണ്ണാക്കാട്ടു വന്നു. കുറെ സ്ഥലമെടുക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിച്ചു. അവിടത്തെ സ്ഥലം കൃഷിക്കുപറ്റിയതാണെന്നു മാത്യുവിനു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ ഒരു പോരായ്മ. അടുത്തെങ്ങും കത്തോലിക്കാദേവാലയമില്ല. ഇരുപതുമൈൽ ദൂരെ പാലക്കാട്ടു പോകണം, ഒരു പള്ളിയുടേയും വൈദികന്റേയും സേവനം ലഭിക്കാൻ. ആകയാൽ സ്ഥലത്തിനു് ഇടപാടൊന്നും ചെയ്യാതെ മി. മാത്യു കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു പോന്നു. കൈവശം പണമുള്ളതിനാൽ ഹോട്ടലിൽ താമസിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടു. സ്ഥലത്തെ കത്തീഡ്രൽ പള്ളിയിൽ എത്തി. രാത്രി അതിക്രമിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഗെയ്റ്റു പൂട്ടിപ്പോയിരുന്നു. എങ്കിലും ബ. അച്ചനെ വിളിച്ചു് അകത്തുകടന്നു. യൂറോപ്യനച്ചൻ. മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കാതെ അസ്സമയത്തു വന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് അല്പം നീരസമുണ്ടായി. എങ്കിലും മാത്യുവിന്റെ മര്യാദയായ പെരുമാറ്റവും ഭംഗിയായ ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരവും ആഗമനോദ്ദേശ്യവും ഗ്രഹിച്ചപ്പോഴേ അദ്ദേഹം ശാന്തനായി, സൗഹൃത്തായി. പണം സൂക്ഷിക്കുവാനേറ്റു. ഉറങ്ങുവാൻ സൗകര്യങ്ങളും നല്കി. കുടാതെ ധാരാളം സംസാരിക്കുകയുംചെയ്തു. കൃഷിക്കു സ്ഥലം വാങ്ങുന്നതിനു കോളയാട്ടുപോയി ഫാ. പോൾ ഫെർണാണ്ടസിനെ

കാണുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. വഴിയും പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. കത്തീഡ്രൽ പള്ളിവികാരിയായ ഫാ. ബെറേറാ എസ്. ജെ. യുടെ ഉപദേശപ്രകാരം മാത്യു കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു് തലശ്ശേരിയിൽ വന്നു. ഏതോ ഒരു ബസ്സിനു കൂത്തുപറമ്പിലെത്തി. എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും പേരാവൂക്കു ബസ്സില്ല. ഭാഗ്യത്തിനു് അന്നു് ബസ്സുണ്ടായിരുന്നു. പെരുമാൾ ബസ്സു്. എട്ടു സീറ്റു് ബസ്സാണെങ്കിലും അൻപതു് ആളുകളും അവരുടെ മാക്റ്റുസാമാനങ്ങളും അതിൽ കയറും. ഷർട്ടും ബനിയനും ബ്ലൗസുമില്ലാത്തവരായിരുന്നു ഭൂരിപക്ഷം യാത്രക്കാരും. മാത്യുവിനു പുതുമയും അരോചകത്വവും തോന്നി. തിങ്ങി ഞെരുങ്ങി ഇരുന്നും കുനിഞ്ഞുനിന്നും ഒരുവിധത്തിൽ കോളയാട്ടെത്തി. ബസ്സിറങ്ങിയിട്ടു രണ്ടുമൂന്നു ഫർലോംഗു് നടക്കണം പള്ളിയിലേയ്ക്കു്. ഇടതൂർന്നു വളരുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾനിറഞ്ഞ വനത്തിൽക്കൂടെ പോകണം. ആന മുതലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനങ്ങളാണു്. എല്ലാവശവും നോക്കിക്കൊണ്ടു് അതിശ്രദ്ധയോടെ വേഗത്തിൽ നടന്നു പള്ളിയിലെത്തി. ബ. ഫെർണാണ്ടസു് അച്ചൻ അവിടെ ഉണ്ടു്. പേടിയും കിതപ്പും ഒട്ടു ശാന്തമായതു് അപ്പോഴാണു്.

ഫാ. പോൾ റൊസ്സാരിയോ ഫെർണാണ്ടസു് മംഗലാപുരം കാരനാണു്. ഒരു വലിയ മിഷനറി. അദ്ദേഹമാണു് ആദ്യമായി കോളയാട്ടു് മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു്. 1923-ൽ സമാരംഭിച്ചു. യാതൊരു ജീവിതസൗകര്യങ്ങളുമില്ലാത്ത സ്ഥലം. കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വനപ്രദേശം. എന്നാൽ ഈ കാട്ടിൽ മൃഗങ്ങൾ മാത്രമല്ല അമർത്യമായ ആത്മാവോടുകൂടിയ മനുഷ്യരുമുണ്ടു്. ആദിവാസികളായ കുറിച്യരും പണിയരും. അവർക്കു വിദ്യാഭ്യാസമില്ല. ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങളില്ല. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനമില്ല. ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയോ അവിടുത്തെ രക്ഷാകരപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയോ കേട്ടിട്ടേയില്ല. ഈ സാധുക്കളെ സഹായിക്കണമെന്നു ഫാ. ഫെർണാണ്ടസു് നിശ്ചയിച്ചു. അവരുടെ ഇടയിൽ വന്നു താമസിക്കണം. അദ്ദേഹം 1923-ൽ കോളയാട്ടു വന്നു് കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി. ഒരു കെട്ടിടമുണ്ടാക്കി താമസവും തുടങ്ങി. അവരുടെ കൂട്ടികൾക്കായി 1927-ൽ ഒരു സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. പലരും അദ്ദേഹത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ ദർശിച്ചു. മുപ്പതിൽപരം കുടുംബങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. എല്ലാവരും സാധുക്കൾ. യാതൊരു സംസ്കാരവും ഇല്ലാത്തവർ.

ആദ്ധ്യാത്മികമായി ചിന്തിക്കുവാൻ അവക്ക് കഴിവില്ല. അവർ സംസാരിക്കുന്നതു് മലയാളമാണെങ്കിലും അതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിഷമം. ഒരു പ്രാകൃതരൂപത്തിലുള്ള സംസാരം. ഇവരുമായി ബ. അച്ചൻ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് ശ്രീ. മാത്യു കയറിച്ചെന്നതു്. ബ. അച്ചനേയും ഇതരയും ആളുകളേയും കണ്ടപ്പോഴും മാത്യുവിനാശ്വാസമായി. സന്തോഷമായി. ആഗമനോദ്ദേശ്യമറിഞ്ഞപ്പോഴും ഫാ. ഫെർണാണ്ടസു് വെള്ളം കണ്ട വേഴാമ്പൽപോലെ സന്തോഷിച്ചു. സംസ്കാരമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ. നല്ല ക്രിസ്ത്യാനി. അവിടെ സ്ഥലം വാങ്ങി തോട്ടം വയ്ക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു കൃഷിക്കാരൻ. നല്ല ഇംഗ്ലീഷു് സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹിതൻ. ബ. അച്ചൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. എല്ലാ ഒത്താശകളും വാഗ്ദാനംചെയ്തു. ഒന്നു രണ്ടു ദിവസം അവിടെ താമസിക്കുവാൻ അച്ചൻ നിബ്ബന്ധിച്ചു. സ്ഥലവും പരിസരങ്ങളും മാത്യു നടന്നു കണ്ടു. തരക്കേടില്ല. പള്ളിയും വൈദികനും അടുത്തുണ്ടു്. തനിക്കായി കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങിക്കുവാൻ ബ. അച്ചന്റെ പക്കൽ പണം കൊടുത്തേല്പിച്ചു. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിനു് അഞ്ചാറുകൊല്ലത്തെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതു വിഷമമായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ തനിക്കു് ഒരു ഇടവകക്കാരനെ കിട്ടിയതിൽ അദ്ദേഹം അതീവ സന്തുഷ്ടനുമായിരുന്നു. കൂടുതൽ ദിവസങ്ങൾ തന്റെകൂടെ താമസിക്കുവാൻ മാത്യുവിനെ ബ. അച്ചൻ നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു മി. മാത്യു പാലായ്ക്കു മടങ്ങി. കുത്തുപറമ്പുവരെ നടക്കേണ്ടിവന്നു. വഴിദൈർഘ്യം സാരമായി തോന്നിയില്ല. ആനക്കാട്ടിൽക്കൂടെയുള്ള യാത്രയുടെ അപകടശങ്ക ഭീകരമായിരുന്നു. അപകടമൊന്നും സംഭവിക്കാതെ മി. മാത്യു പാലായിൽ വന്നു് വിവരങ്ങളെല്ലാം വീട്ടുകാരോടും ബന്ധുക്കളോടും പറഞ്ഞു. മലബാറിനു് പോകുവാൻ വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തുതുടങ്ങി.

ഇക്കാലത്തു പാലായിൽ കട്ടക്കയം മാത്തച്ചൻ—സുപ്രസിദ്ധരായ ബ. വലിയ ചാണ്ടിയച്ചന്റേയും മഹാകവി ചെറിയാൻ മാപ്പിളയുടേയും ജ്യേഷ്ഠസഹോദരപുത്രനും ബ. കൊച്ചു ചാണ്ടി അച്ചന്റെ സഹോദരനും—മലബാറിൽ പോയി കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി കൃഷി നടത്തുവാൻ പറ്റിയ സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. മാത്തച്ചന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ തോമ്മാച്ചൻ പാലാ അങ്ങാടിയിൽ ഒരു ജൗളിക്കട നടത്തി. അതു് നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ടൈഫോയിഡു് ബാധിച്ചു് അദ്ദേഹം

മരിച്ചു. ആലപ്പുഴ, കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ, തലശ്ശേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നാണ് അദ്ദേഹം ചരക്കെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. ചരക്കുവാങ്ങിയ വകയിൽ വലിയ സംഖ്യ കടം വീട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്നു. അനുജനായ മാത്തച്ചൻ കച്ചവടം തുടർന്നു നടത്തിനോക്കിയെങ്കിലും വിജയിക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല. മാത്തച്ചൻ സത്യസന്ധനാണ്. പലരുടേയും എതിർപ്പുകളും അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കുടുംബസ്വത്ത് വിറ്റ് കടമെല്ലാം വീട്ടി. കൃഷിപ്പണിയിലേയ്ക്ക് തിരിയാമെന്നു മാത്തച്ചൻ കരുതി. ജന്മിച്ചരക്കെടുക്കുവാൻ കോഴിക്കോട്ടും തലശ്ശേരിയിലും പോകുമ്പോഴും കടകളിൽ കുരുമുളകും കൊപ്രായും വില്പനയ്ക്കു വരുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അടുത്തൊക്കെ കൃഷിഭൂമിയും കൃഷിയും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹം അനുമാനിച്ചു. മലബാറിൽതന്നെ സ്ഥലം എടുത്തുകളയാമെന്നും കരുതി. ടൗണിൽ ചുരുക്കമായി കണ്ട തെങ്ങും മറ്റു വൃക്ഷങ്ങളും നല്ല ഫലങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കെ തന്റെ മരുമകൻ ശ്രീ കെ. പി. മാത്യു കടക്കച്ചിറ, മലബാറിൽ സ്ഥലം വാങ്ങുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യമറിഞ്ഞു. മാത്യു ധാരാളം യാത്രചെയ്ത് സ്ഥലത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ആളാണെന്നറിയാം. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിക്കാമെന്നു കരുതി. ശ്രീ മാത്യുവിനെ വീട്ടിൽ പോയി കണ്ടു. രണ്ടു പേർക്കും സന്തോഷമായി. മലബാറിനു പുറപ്പെടുവാനുള്ള തീയതിയും നിശ്ചയിച്ചു. അതനുസരിച്ചു രണ്ടുപേരുംകൂടെ കോളയാട് ബ. ഫെർണാണ്ടസ്സുച്ചന്റെ പക്കൽ വന്നു. അദ്ദേഹം മാത്തച്ചനേക്കൂടെ കണ്ടപ്പോഴും കൂടുതൽ സന്തുഷ്ടനായി. തന്റെ ഇടവകയിൽ അറിവും ശേഷിയുമുള്ളവർ വദ്ധിച്ചുവരുന്നതിൽ, പുതിയ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാതൃകയാകുവാൻ പറ്റിയ ആളുകളെ ലഭിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ആഹ്ലാദിച്ചു. അച്ചൻ മാത്യുവിനു നൂറ് ഏക്കർ സ്ഥലം പള്ളിക്കുടുത്ത് ഇടപാട ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീ മാത്തച്ചനു താഴെ കോളയാട് മൈലാടിപ്പാറക്കുന്നിന്റെ ചെരുവിൽ ബ. അച്ചൻ സ്ഥലം ഇടപാടുചെയ്തുകൊടുത്തു. മാത്തച്ചന്റെ സ്ഥലത്തു ഒരു ചെറിയ കളപ്പുരയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഉടനെ വന്നു കുടുംബസമേതം താമസിക്കുവാൻ സൗകര്യംകിട്ടി.

മലമ്പനിയും മാപ്പിള ലഹളയുമുള്ള മലബാറിലേക്കു പോകുന്നതെന്നു രണ്ടുപേരേയും അവരുടെ സ്വന്തപ്പെട്ടവരും ഗുണകാംക്ഷികളും ഉപദേശിച്ചു. കട്ടക്കയം ജോൺ എന്നു .എം.എൽ.എ.

പറഞ്ഞു: ''നിങ്ങൾ എന്തിനു നാട്ടുവിട്ടു പോകുന്നു? എന്റെ അറക്കളത്തെ സ്ഥലത്തിൽ ഇരുപത്തഞ്ചു് ഏക്കർ വീതം എടുത്തു് കൃഷിചെയ്തുകൊള്ളുക; വിലവേണ്ട.'' ആലപ്പുഴക്കാരൻ സേട്ട പറഞ്ഞു: ''മാത്തച്ചൻ സ്ഥലംവിട്ടു പോകരുതു്. പതിനായിരം രൂപയുള്ള ചരക്കുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളുക. എനിക്കു് അവ വിറ്റു വിലമാത്രം സാവകാശം തന്നാൽ മതി'' എന്നു്. പക്ഷേ അഭിമാനികളും സാഹസികരുമായ അവരെ ഇതൊന്നും പിടിച്ചുനിർത്തിയില്ല. കെ. പി. മാത്യുവിന്റെ മൂന്നാമത്തെ കോളയാട്ടയാത്രയിൽ കൂടക്കച്ചിറ മത്തായി ചെറിയാൻ (അരീക്കൽ)–ശ്രീ കെ. സി. കുര്യന്റെയും ഫാ. ഫിലിപ്പിന്റെയും മറ്റും പിതാവു്—കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബ. ഫെർണാണ്ടസു് അച്ചൻ നൂറു് ഏക്കർ സ്ഥലം അദ്ദേഹത്തിനും ഇടപാടുചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇതുപോലെ ജോസഫു് വടക്കയും (അമ്പാറ) കോളയാട്ടവന്നു സ്ഥലം വാങ്ങി. അതിനുശേഷം വന്നവരായ ചാരംതൊട്ടിയിൽ ഉലഹന്നൻ– ജോൺ തോട്ടം –പാലാ–പാലക്കാട്ടുകുന്നേൽ തോമ്മാച്ചൻ (എടപ്പാടി) കൂടക്കച്ചിറ ജോസഫു് ജോസഫു് തുടങ്ങിയവർ കോളയാട്ടുനിന്നു് അഞ്ചാറുമൈൽ അകലെ പേരാവൂർ ഭാഗത്തുവന്നാണു സ്ഥലമെടുത്തു താമസമാക്കിയതു്. ജോൺ തോട്ടം 1929–ൽ സ്ഥലമെടുത്തു. 1930–ൽ പേരാവൂരിൽ താമസം തുടങ്ങി. ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു തുടർച്ചയായി ആളുകളും കുടിയേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വടക്കേ മുളഞ്ഞനാൽ, മനക്കപ്പടി, വട്ടമറ്റം, എളംതുരുത്തി, പാലക്കാട്ടുകുന്നേൽ, കുന്നത്തുമറ്റത്തിൽ, മടപ്പാംതോട്ടു്, കൊച്ചുവീട്ടിൽ, ഒഴുകയിൽ, കിഴക്കേൽ എന്നീ വീട്ടുകാരാണു് അക്കാലത്തു വന്നവർ.

പേരാവൂർ, കുറ്റിയാടി, പേരാമ്പ്ര (കുളത്തുവയൽ), ആലക്കോടു്, തോമാപുരം (ചിറ്റാരിക്കാൽ), ചെമ്പേരി, വയനാടു്, തിരുവമ്പാടി ഇവയൊക്കെയാണു പ്രധാന കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങൾ. ഇതിൽ പേരാവൂരായിരുന്നു കൂടുതൽ സൗകര്യപ്രദം. തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനോടും തീരപ്രദേശറോഡിനോടും ഏറ്റവും അടുത്ത കുടിയേറ്റകോളനി. പേരാവൂർ ഒരു ഗ്രാമകേന്ദ്രമാണു്. ഒരു ചെറിയ ടൗൺ. തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു നാല്പത്തഞ്ചു കിലോമീറ്റർ അകലമേയുള്ളൂ. കുടിയേറ്റക്കാലത്തിനുമുമ്പുമുതലേ പേരാവൂരു് ബസ്സും മോട്ടോർവാനും ഓടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടംമുതൽ കിഴക്കോട്ടു് കൊട്ടിയൂർവരെ തെളിഞ്ഞ നടപ്പാതയുണ്ടു്. പ്രസിദ്ധവും പുരാതനവുമായ ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടു കൊട്ടിയൂരിൽ. പ്രതിവത്സരം ബഹുസഹസ്രം ക്ഷേത

ജനങ്ങളം സന്ദർശിക്കുന്ന ഒരു മഹാക്ഷേത്രം. ഒരു കല കരിക്കും പശുവിൻ നെയ്യും തോളിലേന്തി ഭക്തകീർത്തനങ്ങളം ഉരുവിട്ട കൊണ്ടുള്ള ആഘോഷമായ തീർത്ഥാടനം അവിടത്തെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. കൊട്ടിയൂർ ദേവസ്വം ഓഫീസ്സും ഊരാള ന്മാരുടെ വീടുകളും പേരാവൂരത്രെ.

ദൈവാലയവും വിദ്യാലയവുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളംക്കു ക്രൈ സ്തവ കുടിയേറ്റക്കാർ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. കുടി യേറ്റക്കാരിൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനവും ക്രിസ്ത്യാനികളാണല്ലോ. പേരാവൂരിന്റെ പടിഞ്ഞാറു കോളയാട്ടുള്ള കത്തോലിക്കാദേ വാലയം 1923-ൽ രൂപംകൊണ്ടതാണ്. അവിടത്തെ വികാ രിയായ ഫാ. ഫെർണാണ്ടസ് കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് എല്ലാത്തര ത്തിലുമുള്ള പ്രോത്സാഹനങ്ങളം നല്കുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായി രുന്നു. കോളയാട്ടു സ്ഥലം തീർന്നുപോയപ്പോഴും കിഴക്കു പേരാ വൂർ ഭാഗത്തേയ്ക്ക് കുടിയേറ്റക്കാരെ നയിച്ചതും അദ്ദേഹംതന്നെ. അവിടെ എട്ടുപത്തു വീടുകളായപ്പോഴും അദ്ദേഹം ആ വീടുക ളിൽചെന്നു കുമ്പാനയും കുദാശകളും നടത്തിക്കൊടുത്തു. വീടു കളും വർദ്ധിച്ചപ്പോഴും സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു സ്ഥലത്തു ഷെഡ്ഡ് കെട്ടിയുണ്ടാക്കി പതിവായി മതകർമ്മങ്ങളം നടത്തിയിരുന്നു. 1927-ൽ കോളയാട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഒരു എൽ. പി. സ്കൂളും ആരം ഭിച്ചു. ആ സ്കൂളാണു കാലാന്തരത്തിൽ യു. പി. ആയും ഹൈസ്കൂ ളായും ഉയർന്നതു്. അങ്ങനെ പേരാവൂരിൽ വൈദികസഹാ യവും വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യവും ആരംഭകാലംമുതൽ ലഭിച്ചി രുന്നു.

കൊട്ടിയൂർ ദേവസ്വംവക വളരെയേറെ വനഭൂമി നീണ്ടു നിവർന്നു വയനാട്ടു് അതിർത്തിവരെ വിസ്തീർണ്ണമായി കിട പ്പുണ്ട്. ഈ ഭൂമിയുടെ വിരിമാറിൽക്കൂടെ ഒഴുകുന്ന കാഞ്ഞിര പ്പുഴയുടെ ഇരുവശങ്ങളും നല്ല ഫലപുഷ്ടിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളാണ്. ദേവസ്വം ഊരാളന്മാർ ഇതു വിറ്റു പണം വാങ്ങുവാൻ ഔത്സുക്യം കാണിച്ചു. ഈ വാർത്ത തിരുവിതാംകൂറിൽ പരന്നു. കുടിയേ റ്റക്കാർ പേരാവൂരിലേയ്ക്കൊഴുകി. അവർ ചെറിയ ചെറിയ ബ്ലോക്കുകളായി ദേവസ്വം ഊരാളന്മാരോടു സ്ഥലം വാങ്ങി. മണത്തനയിലെ (പേരാവൂരിന്റെ പരിസരത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലം) ഊരാളന്മാക്കും സിൽബന്ധികൾക്കും പണം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഈ ഭൂമിവില്പനപോലെ വേറൊരു എളുപ്പമാർഗ്ഗം ഉണ്ടായിരു ന്നില്ല. അവർ ഈ സ്ഥലംവില്പനയിൽ ഒരു മത്സരംതന്നെ നടത്തിയെന്നു പറയാം. അധികൃതമായും അനധികൃതമായും

അവർ ഭൂമി ചാത്തിക്കൊടുത്തു പണംവാങ്ങി. വേറൊരു വൻ ജന്മിയായ പാറപ്രവൻ മമ്മുഹാജിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൂമി വില്പനയിൽ ഉദാരനായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ എട്ടുപത്തുകൊല്ലം കൊണ്ടു പേരാവൂരിന്റെയും ഇരിട്ടിയുടേയും ചുറ്റുമുള്ള വനപ്രദേശങ്ങളും തിരുവിതാംകൂർ കുടിയേറ്റക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു.

ഫാ. ഫെർണാണ്ടസ്സിനേപ്പോലെ കുടിയേറ്റക്കാരെ എല്ലാ വിധത്തിലും സഹായിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാമനസ്കൻ കോളയാട്ടുണ്ടായിരുന്നു. റാവുസാഹിബ് ജെ. സി. സെക്കേരാ. അദ്ദേഹവും മംഗലാപുരംകാരനാണ്. ഉത്തമ കത്തോലിക്കൻ. ഒരു തഹസീൽദാരായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യബോധത്തേയും കാര്യക്ഷമതയേയും പരിഗണിച്ചു ഗവണ്മെന്റു നൽകിയ സ്ഥാനമാണു റാവുസാഹിബു പദവി. അദ്ദേഹം റിട്ടയർ ചെയ്ത ശേഷം കോളയാട്ടു കുറെ സ്ഥലമെടുത്തു കൃഷിചെയ്തു താമസിക്കുകയാണ്. മലബാറിലെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സ്ഥിതിഗതികളും വിഷമങ്ങളുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. പക്വമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കി, ഉപദേശങ്ങൾകൊടുത്തു കുടിയേറ്റക്കാരെ അവരുടെ ദുർഘടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സഹായിച്ചിരുന്നു. കോളയാട്ട് ഇന്നും പ്രശസ്തമായും ഫലപ്രദമായും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന സഹകരണബാങ്ക് തുടങ്ങിയതും അതിനെ ബാല്യദശയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോന്നതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

പുളിങ്കുന്നുകാരൻ മി. ഇട്ടിവക്കീൽ എം. എ.; എൽ. എൽ. ബി. കോളയാട്ടുവന്നു 1926-ലോ 27-ലോ കുറെ സ്ഥലം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. കാടുവെട്ടിത്തെളിച്ചു പപ്പായാ (കപ്പളം) കൃഷിതുടങ്ങി. തോട്ടമായി കപ്പളമരം നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ കറയെടുത്ത് ഏതോ ദൂരദേശത്തേയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്ലാൻ. പക്ഷേ അയയ്ക്കുവാനുള്ള ഏതോ സാങ്കേതിക അസൗകര്യങ്ങളാൽ ആ പ്രസ്ഥാനം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം നിരാശപ്പെട്ടില്ല. മുടക്കിയസംഖ്യ ഏതാനും മാസങ്ങൾകൊണ്ടു ശരിപ്പെടുത്തിയെടുക്കുവാൻ അയാൾക്കറിയാം. കോട്ടയംഭാഗത്തുനിന്നും കുറെ കപ്പത്തണ്ടുകൊണ്ടുവന്നു. വെട്ടി ഒടിച്ചു മണ്ണിൽ നട്ടു. നല്ല വളച്ചു, നല്ല വിളവ്. കപ്പക്കൃഷിക്കും കപ്പളക്കൃഷിക്കും മുടക്കിയ സംഖ്യയും, സ്ഥലത്തിനു മുടക്കിയ സംഖ്യയുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു തനിക്കു കൊഴുത്ത ലാഭം കിട്ടുമെന്നു വക്കീൽസാർ അനുമാനിച്ചു. ഓരോ മൂട് കപ്പയ്ക്കും രണ്ടുംമൂന്നും തുലാംവീതം വിളവുണ്ട്. ഒരു തുലാത്തിനു കോട്ടയത്ത്, ഇന്നവില. വക്കീൽസാർ നിയ

മാന്യസുതം കണക്കുകൂട്ടി. തന്റെ പപ്പായകൃഷി വിജയിച്ചില്ലെങ്കിലെന്താണ്? ഈ കപ്പ മതിയല്ലോ. അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ സന്തോഷിച്ചു.

കപ്പ വിളഞ്ഞു. പറിക്കാറായി. സ്ഥലവാസികളോട് പറഞ്ഞു, കപ്പ വില്പനയ്ക്കുണ്ടെന്ന്. ആർക്കും ആവശ്യമില്ല. വക്കീൽ ലേശം അമർഷത്തോടെ പറഞ്ഞു, താൻ തലശ്ശേരിപ്പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കും. അതു് ഈ കോളയാട്ടുകാർക്കു നഷ്ടമായിരിക്കും. എന്നിട്ടും നാട്ടുകാർ ആരും കപ്പ വാങ്ങിയില്ല. ഇട്ടിവക്കീൽ ഒരു ക്ലസലും കാണിക്കാതെ ഒരു ലോറി വാടകയ്ക്കെടുത്തു. കപ്പപറിച്ചു നിറയെ കയറ്റി തലശ്ശേരി ടൗണിൽ എത്തിച്ചു. വില്പനക്കായിവെച്ചു. യാതൊരു കോളുകാരുമില്ല. ആർക്കും വേണ്ടാ. കപ്പയുടെ ഉപയോഗം പോലും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. വിഷക്കീഴങ്ങായിട്ടാണു നാട്ടുകാർ അതിനെ കണക്കാക്കുന്നതു്. പാവം വക്കീൽസാർ! ലോറിക്കൂലിയും പറിക്കൽക്കൂലിയും കയറ്റിയിറക്കുകൂലിയും മാക്കറുതറവാടകയും എല്ലാംകൂടി ഒരു നല്ലസംഖ്യ കൈയിൽ നിന്നു മുടക്കേണ്ടിവന്നു. എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു്, ഒരു പാഠം പഠിച്ചുകൊണ്ടു് ഇട്ടിവക്കീൽ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടുകാർ പണക്കാരായിരുന്നതിനാൽ സാമ്പത്തികമായി ഒരു തകരാറും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായില്ല.

മലബാർകുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു് ഇതുപോലുള്ള അബദ്ധം ഇട്ടിവക്കീലിനു മാത്രമല്ല പലർക്കും പറ്റുകയുണ്ടായി. നെല്ലും കപ്പയും പെട്ടെന്നു വിളവെടുക്കാവുന്ന കൃഷികളാണല്ലോ. സാമാന്യക്കാർ പുതിയസ്ഥലം വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുടനെ കാടുതെളിച്ചു് അവയാണു കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളായ ആനയും പന്നിയും മ്ലാവും നെല്ലുതിന്നു നശിപ്പിക്കും. അവക്കു് അവ തിന്നു പരിചയമുണ്ടു്. കാട്ടിൽ വസിക്കുന്നു കുറിച്യരും പണിയരും ഏതു കാട്ടിലും ഓരോ കൊല്ലവും മാറിമാറി നെൽകൃഷി നടത്തും. എന്നാൽ കള എടുക്കുകയോ മൃഗങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. വിളവാകുമ്പോൾ ശേഷിച്ചതു കൊയ്തെടുക്കും. കിട്ടുന്നതു മതി എന്നാണു് അവരുടെ ഭാവം. മിക്കപ്പോഴും വിതച്ച വിത്തിനോളം നെല്ലു കിട്ടിയെന്നുവരില്ല. അക്കാലത്തു കപ്പയുടെ കാര്യം അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല. മലബാറിൽ ഒരു പുതിയ അതിഥിയാണു കപ്പ. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും ചേട്ടന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വന്നവനാണു്. അവനേപ്പറ്റി മലബാറിലെ

മനുഷ്യക്കെന്നപോലെ കാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കും–പന്നിക്കും ആനയ്ക്കും–അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ട് യാതൊരു ശല്യവും കൂടാതെ അക്കാലത്തു് ഇവിടെ കപ്പ സമൃദ്ധമായി വളർന്നു. പന്നി അതിന്റെ രുചി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ അവരിൽനിന്നു കപ്പയെ രക്ഷിച്ചെടുക്കാൻ രാപകൽ പണിപ്പെടണം. കപ്പ തഴച്ചുവളരുന്നതു കണ്ടു് അന്നത്തെ കുടിയേറക്കാർ ഇട്ടിവക്കീലിനെപ്പോലെ സന്തോഷിച്ചു. വെണ്ണപോലെ വേകുന്ന കപ്പ – പൂള – അവർ നേരത്തെ പറിച്ചു തിന്നുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ചുവട് പറിച്ചാൽ ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിനു രണ്ടുദിവസത്തേയ്ക്കുണ്ടു്. നല്ലവിലയ്ക്കു വിൽക്കാമെന്നു് അവർ കരുതി. പക്ഷേ ആക്കം പൂള ആവശ്യമില്ല. പുഷ്ടിവും ഭേദവുമാണു് അതിനോടു്. ഏതോ വിഷക്കിഴങ്ങായിട്ടാണു കപ്പയെ പരിഗണിക്കുന്നതു്. അതു തിന്നുന്നവരേയും പുച്ഛം. "പൂളച്ചേട്ടന്മാർ" എന്നു വിളിച്ചു നാട്ടുകാർ കുടിയേറക്കാരെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു. പലരും കൂലികൊടുത്തു പണിയിച്ചുണ്ടാക്കിയ കപ്പ പറിച്ചതേയില്ല. വടക്കേ മുളഞ്ഞനാൽ കരുവിളപറഞ്ഞു: "ഞങ്ങടെ നാട്ടിൽനിന്നും പോന്നപ്പോൾ അഞ്ചാറു കപ്പത്തണ്ടുകൂടെ കൊണ്ടുപോന്നു. അതു് വെട്ടി ഒടിച്ചു നട്ടു. അതുതപ്പെട്ടുത്തുന്ന വിളവു്". പക്ഷേ ഞങ്ങടെക്കു് ഒരു ചുവട് പറിച്ചാൽ ഒരാഴ്ചത്തേയ്ക്കുണ്ടു്. ആക്കം കപ്പ ആവശ്യമില്ല. സ്ഥലം മിനക്കെടുത്താതിരിക്കുവാൻ എല്ലാം പറിച്ചു പുഴയിലേക്കു് എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു, മീനെങ്കിലുംതിന്നു വളരട്ടെയെന്നു കരുതി. ഇപ്പോൾ സ്ഥിതിയെല്ലാം മാറി. ചേട്ടന്മാരുടെ പൂളലോറി വരുന്നതു് നോക്കിയിരിക്കയാണു പട്ടണത്തിലെ ആളുകൾ. പറിച്ചുപോയ തോട്ടങ്ങളിലെ പൊടിക്കപ്പ പെറുക്കുവാൻ പാവങ്ങൾ കാത്തുനില്ക്കുന്നു. ചേട്ടന്മാർ നാട്ടുകാരെ കപ്പയുടെ ഉപയോഗം പഠിപ്പിച്ചു. നേരത്തെ പഠിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഭംഗിയായിരുന്നേനേ.

ശ്രീ കെ. പി. മാത്യുവാണു് ആദ്യം കോളയാട്ടു വന്നതെങ്കിലും അവിടെ ആദ്യമായി കുടുംബസഹിതം താമസം തുടങ്ങിയതു കട്ടക്കയം മാത്തച്ചനാണു്. 1928 ഓഗസ്റ്റിൽ പാലായിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും–ഭാര്യ അന്നമ്മയും ആറുമക്കളും–കൂടി ഒരു കെട്ടുവള്ളത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. അത്യാവശ്യമുള്ള വീട്ടുസാമാനങ്ങളും വള്ളത്തിൽ കയറ്റിയിട്ടുണ്ടു്. പാറപ്പള്ളിൽ അവരുടെ സ്വന്തം ആറ്റുകടവിൽനിന്നാണു പുറപ്പെട്ടതു്. പുറപ്പെടുമ്പോൾ വീട്ടുകാരും കൂട്ടുകാരും

അയൽക്കാരും വന്നിരുന്നു, യാത്ര അയയ്ക്കുവാൻ. എല്ലാവരും വികാരഭരിതരായി, മൂകരായി, നോക്കിനിൽക്കുന്നു. ആരും സംസാരിക്കുന്നില്ല. ചിലരുടെ നയനങ്ങളിൽനിന്നു ചുടുബാഷ്പകണങ്ങൾ അറിയാതെ പൊഴിയുന്നുണ്ട്. ചിലർ പതുങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: "ഒരു മാന്യകുടുംബം, ഒരു പ്രീയപ്പെട്ട കുടുംബം, പലക്കും താങ്ങും തണലുമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന കുടുംബം, ഇതാ സ്ഥലംവിടുന്നു". അടുത്ത ചാച്ചുക്കാരനായ കുട്ടക്കയത്തിൽ ശ്രീ ജോൺ വിഷമിച്ചു പറഞ്ഞു: "മാത്തച്ചാ, നീ പരാശ്രയംകൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാണ്, അഭിമാനിയാണ്. ആകട്ടെ നിങ്ങടെ പോകുവിൻ. നിങ്ങൾക്കു ശുഭം ഭവിക്കട്ടെ". അദ്ദേഹം കൂടുതലൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പുറപ്പെടുന്ന രംഗം കണ്ടുനില്ക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി, അദ്ദേഹം കണ്ണീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ടു സ്ഥലംവിട്ടു. മാത്തച്ചൻ വീടിന്റെ മുറ്റത്തേയ്ക്കിറങ്ങി. തിരിഞ്ഞുനിന്നു താൻ പിറന്നതും വളർന്നതുമായ വീടിനെ ഒന്നുകൂടെ നോക്കി. പറമ്പിനേയും താൻ നട്ടുവളർത്തിയ വൃക്ഷങ്ങളേയും ഒന്നുകൂടെ വീക്ഷിച്ചു. ആറുകടവിലേയ്ക്കു നടന്നുചെന്നു നടയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തൊഴുകൈയോടെ എല്ലാവരേയും നോക്കി കുനിഞ്ഞാദരിച്ചു. പലതും പറയണമെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒന്നും ശബ്ദിക്കുവാൻ പറ്റുന്നില്ല. നിശബ്ദനായി, വള്ളത്തിനകത്തേയ്ക്കു കയറി. വള്ളംവിടുവാൻ ഊന്നുകാരനു ആംഗ്യംകാണിച്ചു. വള്ളം നീങ്ങി. കരയ്ക്കുനിന്ന എല്ലാവരുംതന്നെ, ഏങ്ങി ഏങ്ങി കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അകത്തിരുന്നവരും കരഞ്ഞു. കരയ്ക്കുനിന്ന ഒരു സ്ത്രീ ബോധംകെട്ടു വീണു. വേറെ രണ്ടുപേരെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ വീട്ടുകളിൽ എത്തിച്ചതു. അന്നു മലബാറിനുപോകുകയെന്നതു മരിക്കുവാൻപോകുന്നതിനു തുല്യമായിരുന്നു. ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കൻ പറഞ്ഞു: "മാത്തച്ചന്റെ മണ്ടത്തരമാണു വീടും പുരയിടവും വിറ്റശേഷം ഈ പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളേയുംകൊണ്ടു നാടുവിടുന്നതു". അപരൻ മറുപടി നല്കി: "മണ്ടത്തരമല്ല, മാത്തച്ചന്റെ നീതിബോധവും സത്യസന്ധതയുമാണ് ഇതു പ്രകടമാക്കുന്നതു. കടം വീട്ടി ബാക്കിയുള്ളതുംകൊണ്ടു അയാൾക്കു എവിടെയെങ്കിലുംപോയി സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കാമല്ലോ. ആരുടെ മുമ്പിലും കുനിഞ്ഞുകൊടുക്കാതെ നട്ടെല്ലുനിവർത്തി നടക്കാമല്ലോ". ഈ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തയായിരിക്കണം, ചിറ്റപ്പൻ ജോൺ എക്സ്. എം. എൽ. എ. യും കൂട്ടരും ആലപ്പുഴസേട്ടുവും വാശാനംചെയ്ത സഹായങ്ങൾ

നിരസിക്കുവാൻ മാത്തച്ചനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതിന്റെ കാരണവും. മാത്തച്ചന്റെ ഈ സ്വാശ്രയബോധവും ആജ്ജവത്വവും അയാഠംക്കും മക്കൾക്കും ഒരു ദോഷവും വരുത്തിയില്ല.

വള്ളം പുഴയിൽക്കൂടെ താഴേയ്ക്കുവിട്ടു. പാലായിൽ സ്വന്തം ഇടവകപ്പള്ളിക്കടവിൽ അടുപ്പിച്ചു. പള്ളിയിൽ കയറി പുതിയസംരംഭത്തിൽ തങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കണമേയെന്നു വി. കുർബാനയുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിനിന്നു് എല്ലാവരുംകൂടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവിടത്തെ വികാരിയും തങ്ങളുടെ ഒരു കാരണവരുമായിരുന്ന കട്ടക്കയത്തിൽ (കുമരകം) ബ. കൊച്ചുചാക്കോച്ചനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം എല്ലാവർക്കും സുരക്ഷിതമായ കാപ്പിയും പലഹാരവും കൊടുത്തു. എല്ലാവരേയും നിർബന്ധിച്ചു തീറ്റി. മാത്തച്ചന്റെ ഭാര്യ അന്നമ്മയുടെ വീടായ പുതുമനയിലും കയറി എല്ലാവരേയും കണ്ടു. വഴിക്കു വൈക്കത്തുവന്നപ്പോഠം പെങ്ങളുടെ വീടായ മാണിക്കനാംപറമ്പിൽ കയറി പെങ്ങളേയും മറ്റും കണ്ടു യാത്രപറഞ്ഞു. അവർ എറണാകുളത്തുവന്നു തീവണ്ടിവഴി തലശ്ശേരിയിലെത്തി. ബ. ഫെർണാണ്ടസ്സു് അച്ചൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു പെരുമാഠം ബസ്സു് ഇവരെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കോളയാട്ടു ബ. ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചന്റെ പക്കലെത്തിയപ്പോഠം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തോഷം അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലെ അദ്ദേഹം അവരെ സ്വീകരിച്ചു. അവിടെ അടുത്തു് ഒരാശ്രമപത്രിക്കായി ബ. അച്ചൻ പണിയിച്ച കെട്ടിടത്തിൽ മാത്തച്ചനേയും കുടുംബാംഗങ്ങളേയും താമസിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു നല്ല വീടു കിട്ടിയതിനാലും കുറെ വീട്ടുസാമാനങ്ങഠം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതിനാലും അച്ചന്റെ സ്നേഹവാത്സല്യപൂർവ്വകമായ പെരുമാറ്റത്താലും വീടുമാറലിന്റേയും നാടുമാറലിന്റേയും പ്രാരംഭവിഷമങ്ങളൊന്നും അവക്കു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അയാളുടെ സ്വഭാവശുദ്ധി മനസ്സിലാക്കിയ ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചൻ അവക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു. മക്കളെ എല്ലാവരേയും പഠിപ്പിക്കുവാൻ സൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ആൺമക്കഠം നാലുപേരുടേയും പഠനംകഴിഞ്ഞപ്പോഠം അവരുടെ വാസനയനുസരിച്ചു് ഓരോ ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗത്തിൽ അച്ചൻ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. പ്രഥമപുത്രൻ തൊമ്മച്ചനെ ഫോറസ്റ്റു ഗാർഡു ജോലിയിലാക്കി. പെൺമക്കഠം രണ്ടുപേരും എ. സി. കോൺവെൻറു് അംഗങ്ങളായിചേർന്നു സന്തോഷമായി കഴിയുന്നു. രണ്ടുപേരും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലാണു്. പുത്രന്മാരിൽ ഒരാഠം

സ്കൂൾമാസ്റ്ററായും അപരൻ ബസ് കണ്ടക്ടറായും ജോലിചെയ്തു. മാത്തച്ചൻ 1966–വരെയും ഭാര്യ അന്നമ്മ 1946–വരെയും ജീവിച്ചിരുന്നു. കാര്യമായ ബുദ്ധിപ്പാടുകളും ഇവരിൽ ആക്ഷേപമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എല്ലാവരും കോളയാടിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ മാനമായും മര്യാദയായും ജീവിക്കുന്നു.

കെ. പി. മാത്യുവിനേയും കുട്ടിക്കയും മാത്തച്ചനേയും അനുഗമിച്ചുകൊണ്ട് കെ. സി. കുര്യൻ (കുടക്കച്ചിറ), ജോസഫ് വടക്കേൽ, ജോൺ തോട്ടം, എൻ. സി. പീറ്റർ, കുടക്കച്ചിറ ജോസഫ് മുതൽ പേർ വന്നു. ആരംഭകാലത്തു കുർബാനയ്ക്കും കുടിശികയ്ക്കുമായി എല്ലാവരും കോളയാട്പള്ളിയിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. പേരാവൂരിൽ എട്ടുപത്തു വീടായപ്പോൾ ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചൻ ശ്രീ കുടക്കച്ചിറ ജോസഫിന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്തുണ്ടാക്കിയ പന്തലിൽ കുർബാന അർപ്പിച്ചു. ഇതായിരുന്നു പേരാവൂരിലെ ആദ്യത്തെ ദിവ്യബലി. ഏതാനുംമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാടികുന്നേൽകാർ വിജയാറാംകമ്പനിയുടെ പേരാവൂർ ടൗണിലുള്ള മോട്ടോർഷെഡ്ഡ് വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. പേരാവൂരിലെ രണ്ടാമത്തെ കുർബാന സൗകര്യാർത്ഥം ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചൻ ആ ഷെഡ്ഡിൽ അർപ്പിച്ചു. കുടിയേറ്റകുടുംബങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇരുപതു് ഇരുപത്തഞ്ചു് ആയി. തൊണ്ടിയിൽ, കാഞ്ഞിരപ്പുഴയുടെ കിഴക്കേക്കരയ്ക്കു കുർബാനയർപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. അടുത്തകാലത്തു (1978) പണി പൂർത്തിയാക്കിയ പുതിയ ഫൊറോനാപ്പള്ളിയുടെ അടുത്തായിരുന്നു അതു്. ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചൻ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും തൊണ്ടിയിൽവന്നു കുർബാന സമർപ്പിക്കയും മറ്റു കർമ്മങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ പുതിയ ഇടവകക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങളും സുഖദുഃഖങ്ങളും അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചിരുന്നു. ഈ സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം കാണിച്ചു ശ്രീ കെ. പി. മാത്യുവും മറ്റു കുടിയേറ്റക്കാരും നാട്ടിലേയ്ക്കു തങ്ങളുടെ സ്വന്തപ്പെട്ടവർക്കു് എഴുതി. മലബാറിനുപോരുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവർക്കു് ഒരു ഉത്തേജനമായിരുന്നു ഈ വാർത്ത. പേരാവൂരിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം വർദ്ധിച്ചു. ഒന്നരരണ്ടുമാസംകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീടുകളും മുപ്പതായി. ഒരു "ആത്മച്ചിട്ടി" സംഘടിപ്പിച്ചു് അതിന്റെ ആദായംകൊണ്ടു ഷെഡ്ഡിനടുത്തു് ഒരു സ്ഥിരം പള്ളിക്കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ഇടവക സന്ദർശനത്തിനായി കോഴിക്കോട്ടുബിഷപ്പു് ഡോ. പീറ്റർ പിസ്സാനി കോളയാട്ടുവന്നു. പേരാവൂരിൽനിന്നു് ഏഴെട്ടുപേർ

അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാനും ആവശ്യങ്ങളും അറിയിക്കുവാനുമായി പോയി. തങ്ങൾക്കു് ഒരു പള്ളി പേരാവൂരിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നും ഭയാനകമായ വനത്തിൽക്കൂടി ആറേഴമൈൽ നടന്നു കോളയാട്ടപള്ളിയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര ദുർഘടവും ആപൽക്കരവുമാണെന്നും, എല്ലാവരേയും പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ടു കെ. പി. മാത്യു വിശദമാക്കി. തങ്ങൾക്കു സ്വന്തമായി ഒരു വൈദികനെ നൽകണമെന്നു് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തിരുമേനി ആശയം അംഗീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം അടുത്തനാളിൽ റോമിനു പോകയാണെന്നു പറഞ്ഞു. മടങ്ങിവന്നപ്പോഴേയ്ക്കും ആയിരംരൂപാ പേരാവൂർപ്പള്ളിക്കായി ബ. ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചനെ ഏല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം പണിയുവാൻ ആരംഭിച്ചു. വി. യൗസേപ്പിനെയാണു് ഇടവകയുടെ സ്വർഗ്ഗീയമദ്ധ്യസ്ഥനായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ആ വിശുദ്ധൻ കുടിയേറ്റത്തിന്റേയും തൊഴിൽജീവിതത്തിന്റേയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവനാണു്. എല്ലാ കുടിയേറ്റക്കാർക്കും അദ്ദേഹത്തോടു നിസ്സീമമായ ഭക്തിയുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു് കുടിയേറ്റക്കാരുടെ രൂപതയായ തലശ്ശേരിയെ വി. യൗസേപ്പിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ കത്തീഡ്രൽപ്പള്ളിയും സെമിനാരിയും വി. യൗസേപ്പിന്റെ നാമത്തിൽ തന്നെ. മലബാർകുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആദ്യകോളനിയും ഇടവകപ്പള്ളിയുമാണു പേരാവൂർ. അതുകൊണ്ടു വി. യൗസേപ്പിനെ ഇടവകയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു് ഏറ്റം സമുചിതമായി. ആ പ്രതിഷ്ഠയെ വിശുദ്ധൻ സ്വീകരിക്കുകയും അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചുപോലും പേരാവൂരുകാരെ സഹായിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യാസ്സു നൽകിയതുപോലെതന്നെയുള്ള അത്ഭുതസഹായം.

പേരാവൂരിലെ ആദ്യത്തെ പള്ളിക്കെട്ടിടത്തിന്റെ പണികളും നടക്കുകയാണു്. ഇടവകക്കാർ അവരുടെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി സംഭാവനചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. അവർ ശ്രമദാനവും നടത്തുന്നുണ്ടു്. കൽപ്പണിക്കാർക്കും മരപ്പണിക്കാർക്കും കൂലി കൊടുക്കണം. ഫെർണാണ്ടസച്ചൻ വിഷമിക്കുകയാണു പണമില്ലാതെ. ആരുടെ പക്കലും പൈസയില്ല. പണി നിന്ത്തേണ്ടിവരുമോ? അടുത്തുകൂടി ഒഴുകുന്ന കാഞ്ഞിരപ്പുഴയിൽനിന്നും കുമ്മായത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ മണൽ വാരുകയാണു് കൂറേപ്പേർ. പുതുതായി കോരിയിട്ട മണലിൽ അതാ ചിലതെല്ലാം തിളങ്ങുന്നു. പരിശോധിച്ചപ്പോൾ നാണയങ്ങൾ – വെള്ളിയും

ചെമ്പും തുട്ടുകളും. അച്ചനെ വിവരമറിയിച്ചു. അച്ചൻ ഓടി യെത്തി. സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി അദ്ദേഹം അതേഭാഗത്തു മണൽ കഴിച്ചുനോക്കി. കുറെ നാണയങ്ങൾകൂടെ കിട്ടി. സന്തോഷമായി. ഉന്മേഷമായി. എല്ലാവരും ദൈവത്തേയും വി. യൗസേപ്പിനേയും സ്തുതിച്ചു. കെ. പി. മാത്യു അന്നു പാലായ്ക്കു പോയിരിക്കയായിരുന്നു. ഫെർണാണ്ടസ്സച്ചൻ പുഴ യിൽനിന്നും പണം കിട്ടിയതും മദ്ധ്യസ്ഥനായ വി. യൗസേപ്പ് പേരാവൂർകാക്കുവേണ്ടി അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കു ന്നതും മറ്റും മാത്യുവിനെ കത്തുവഴി അറിയിച്ചു. കൂടാതെ പാലാക്കാരിൽനിന്നും പേരാവൂർ പള്ളിപണിക്കായി ഒരു പിരിവുനടത്തി, സംഖ്യ ഉടനെ അയച്ചുകൊടുക്കുകയോ നേരിട്ടു കൊണ്ടുവരികയോ ചെയ്യണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. സാമ്പ ത്തികാധഃപതനകാലമായിരുന്നിട്ടുപോലും മാത്യുവിനു പാലാ യിൽനിന്നും പേരാവൂർപള്ളിക്കുവേണ്ടി ഉദാരമായ സംഭാവന ലഭിക്കുവാൻ ഈ സംഭവം സഹായിച്ചുവെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്.

കടക്കച്ചിറ ജോസഫ് തൊണ്ടിയിൽ കാഞ്ഞിരപ്പുഴയുടെ തീരത്തുവന്ന പുഴയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമുള്ള സ്ഥലംവാങ്ങി. കൃഷിക്കും പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും പറ്റിയ നല്ല നിരപ്പായ സ്ഥലം. പേരാവൂരിന്റെ ഹൃദയമായിത്തീർന്ന ആ ഭാഗം. അവിടം പടിപടിയായി വികസിച്ചു. പേരാവൂരിൽ ആദ്യം സമർപ്പിച്ച ദിവ്യബലി അവിടെ ശ്രീ ജോസഫിന്റെ വീട്ടു മുറ്റത്തുണ്ടാക്കിയ പൂപ്പന്തലിൽവച്ചായിരുന്നുവല്ലോ. പിന്നെ ഷെഡ്ഡും പള്ളിയും പണ്ടതും പുഴയുടെ കിഴക്കേത്തീരത്തു് അവർ ദാനംചെയ്ത സ്ഥലത്തുതന്നെ. സ്കൂൾ, റോഡ്, ആശു പത്രി, പാലം, കച്ചവടപ്പീടികകൾ, എന്നുവേണ്ട തൊണ്ടി യിൽ ടൗൺ മുഴുവൻതന്നെയും കടക്കച്ചിറക്കാരുടെ സ്ഥലത്തു നിന്നും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്. പേരാവൂർ ഇടവക യിലെ ആദ്യത്തെ വൈദികൻ കടക്കച്ചിറ ബ. കുര്യാക്കോസ ച്ചനായിരുന്നു. പ്രഗത്ഭനും പണ്ഡിതനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം 1967-ൽ അകാലചരമം പ്രാപിച്ചതു പേരാവൂരിന്റെയും മല ബാറിന്റെതന്നേയും ഒരു വലിയ നഷ്ടമാണെന്നു പറയണം.

ചാരംതൊട്ടിയിൽ ശ്രീ ജോൺ തോട്ടവും മറ്റും കുറേക്കൂടെ കിഴക്കോട്ടുമാറിയാണു സ്ഥലമെടുത്തതു്. ചെള്ളും കാട്ടുമൃഗ ങ്ങളും അവരുടെ കൃഷികളെ, പ്രത്യേകം തെങ്ങിനെ, നശിപ്പി ക്കുന്നതിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. പണം

മുടക്കുവാൻ വിഷമം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ നിഷ്ക്കർഷയും ശ്രദ്ധയും കാണിച്ചിരുന്നു. പേരാവൂരിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ നാളികേരമുള്ളതു ചാരംതൊട്ടിയിൽകാർക്കാണെന്നു പറയാം.

നാടികുന്നേൽ പീറ്ററും സഹോദരങ്ങളും 1929-ൽ പേരാവൂരിൽ കുടിയേറിയതാണു്. ധാരാളം പണവുമായിട്ടാണു വന്നതു്. പോരുംവഴിക്കു നാലുമാസം പ്രായമായ ഒരു കൈക്കുഞ്ഞു മരിച്ചു. കൂടെ വേദന അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. രാജോചിതമായ ആഡംബരങ്ങളോടുകൂടി തലശ്ശേരി ലത്തീൻപ്പള്ളി സിമിത്തേരിയിൽ (Holy Rosary Church) മൃതദേഹം സംസ്കരിച്ചു. പേരാവൂരിൽ വാങ്ങുവാൻ ഇടപാടുചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലത്തുവന്നപ്പോഴും ഒരു പ്രശ്നം. പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച കോട്ടയം രാജകുടുംബത്തിലെ ഒരു തമ്പുരാന്റെ വകയായിരുന്ന മുരിഞ്ഞോടി പ്രദേശം. ഭരണവും ആദായവും പ്രതാപവും പൊയ്പ്പോയതിനാൽ സ്ഥലം ആവശ്യക്കാർക്കു വിറ്റുപോന്നു. നാടികുന്നേൽകാക്കവേണ്ടി നൂറേക്കർ സ്ഥലത്തിനു തമ്പുരാന്റെ കാര്യസ്ഥനുമായി തോട്ടത്തിൽ ജോൺ ഇടപാടു ചെയ്തിരുന്നു. അഡ്വാൻസായി കുറെ പണവും കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ ഒരു മാസംകഴിഞ്ഞു് നാടികുന്നേൽക്കാർ കുടുംബസഹിതം വന്നപ്പോഴും സ്ഥലം കൊടുക്കുകയില്ല.

കാര്യസ്ഥൻ: ഇനി സ്ഥലം വിൽക്കേണ്ടാ എന്നാണു തിരുമേനി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

തോട്ടത്തിൽ ജോൺ: നേരത്തേ ഞങ്ങളോടു വാക്കു പറഞ്ഞതാണല്ലോ. സ്ഥലം ഞങ്ങൾക്കു തരണം. ഞങ്ങളോടു് അഡ്വാൻസും പറഞ്ഞിയതാണു്.

കാര്യസ്ഥൻ: അഡ്വാൻസു് പറഞ്ഞിയതു മടക്കിക്കൊടുക്കുവാനും തിരുമേനി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എൻ. സി. പീറ്റർ: അയ്യോ അങ്ങനെ പറയല്ലെ. ഞങ്ങൾ നാട്ടിൽ ഉള്ളതെല്ലാം വിറ്റു ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി വന്നിരിക്കയാണു്. ഞങ്ങൾക്കു വേറെ ഒരിടവുമില്ല. രണ്ടു ദിവസമായി ഞങ്ങൾ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്.

കാര്യസ്ഥൻ: ഞാനെന്തു ചെയ്യണം? ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ഇനി സ്ഥലം കൊടുക്കേണ്ട എന്നാണു തിരുമേനി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ജോൺ: ഞങ്ങൾ വലിയ ഒർഘടാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. തിരുമേനിയെ നേരിൽകണ്ടു വിവരം ഉണർത്തിച്ചാൽ തിരുമേനി തീർച്ചയായും ഞങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. അവിടുത്തെ ഒന്നു മുഖം കാണിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാമോ?

കാര്യസ്ഥൻ: കൊട്ടാരംപടിക്കൽചെന്നു കാവൽനില്ക്കുന്ന പാറാവുകാരനോടു പറയുക. അവർ (ജോണും, നാടികുന്നേൽ സഹോദരങ്ങളുംകൂടെ) പാറാവുകാരന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് ആദരവോടെ വിവരമറിയിച്ചു.

പാറാവുകാരൻ: ഇനി അര മണിക്കൂർകൂടെ കഴിയണം. മൂന്നര മണിക്കാണു തിരുമേനി പുറത്തുള്ളവരെ കാണുന്നതു്.

ജോൺ: ഞങ്ങൾ പാത്തുനില്ക്കാം.

പാറാവുകാരൻ: ഒരു കാര്യംകൂടെ നിങ്ങൾ ചെയ്യണം. കപ്പായവും ധരിച്ചുകൊണ്ടല്ലേ തിരുമുമ്പിൽ ചെല്ലേണ്ടതു്. കപ്പായം ഊരി മടക്കി കക്ഷത്തിൽവെച്ചുകൊണ്ടു് ഓച്ഛാനിച്ചു നില്ക്കണം.

പീറ്റർ: രാജാവു് ഒരു മനുഷ്യനല്ലേടോ? ഞങ്ങളും മനുഷ്യരാമുഗങ്ങളല്ല.

ജോൺ: (പത്രുക്കെ) മിണ്ടാതിരിക്കുവിൻ. നമുക്കു കാര്യം നേടണം. (ഉച്ചത്തിൽ) അങ്ങനെ ചെയ്യാം സാറെ.

എൻ. സി. വർഗീസു്: കപ്പായം മാത്രം മാറ്റിയാൽ മതിയോ? മുണ്ടും കോണകവുംകൂടെ അഴിച്ചു മാറ്റണമോടോ? കുറെക്കഴിഞ്ഞു തമ്പുരാൻ ഹാളിൽ വന്നു. സന്ദർശകർ തൊഴുതുകുനിഞ്ഞു് ആദരവോടെ നിന്നു.

ജോൺ: ഇവരുടെ കിടപ്പാടമെല്ലാം വിറ്റു കുഞ്ഞുകുട്ടി പരാധീനത്തോടെ വന്നിട്ടു രണ്ടുദിവസമായി. ഇപ്പോഴും വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ കിടക്കുന്നു. അവിടത്തെ സ്ഥലം കിട്ടുമെന്നുള്ള ഉറപ്പിൽ പോന്നതാണു്. ഇപ്പോഴും അവർ വിഷമിക്കുന്നു. തിരുമേനിയുടെ സ്ഥലത്തിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരുഭാഗത്തു നൂറേക്കർ സ്ഥലം കൊടുക്കണം. നേരത്തെ സമ്മതിച്ചു് അഡ്വാൻസു് പറഞ്ഞതാണു്.

തമ്പുരാൻ: ശരി, ഇനി സ്ഥലം വിൽക്കേണ്ടാ എന്നു വച്ചിരിക്കയാണു്.

ജോൺ: തിരുമേനി–! ഇതു നീതിയല്ല. ഞങ്ങടെ നേരത്തെ ഇടപാടു ചെയ്തിരുന്നതാണു്. അഡ്വാൻസും തന്നിട്ടുള്ളതുതു്.

തമ്പുരാൻ: നമ്മോടു വാദിക്കുവാൻ നിങ്ങടെ ആരാണു്? നിങ്ങളുടെ അഡ്വാൻസു് തിരികെത്തരാം. അതു പറഞ്ഞിക്കൊള്ളുക.

പീറ്റർ: അവിടത്തെ സ്ഥലത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തു പത്തേക്കർ സ്ഥലമെങ്കിലും ഞങ്ങടെക്കു തരണം. ഞങ്ങടെ തലചായിച്ചു കിടക്കട്ടെ.

തമ്പുരാൻ: നാം പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേ. കൊടുക്കുന്നില്ലെന്നു തീരുമാനമെടുത്തു.

ദുഃഖസ്വരത്തിലുള്ള ഈ സംസാരം കേട്ടപ്പോൾ ജോണിന്റെയും എൻ. സി. ബ്രദേഴ്സിന്റെയും ആത്മാഭിമാനം ജ്വലിച്ചു. രക്തം തിളച്ചു. സ്വരം ഉയർന്നു. അവർ പറഞ്ഞു: ഇതെന്തു നീതി – ഇതാണോ രാജാവു്, രാജനീതി ഇതാണോ? ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഇത്തരം രാജാക്കന്മാരെ വച്ചുവാഴിക്കയില്ല. ഇയാളുടെ മുമ്പിൽ ഇങ്ങനെ നഗ്നരായി കുനിഞ്ഞുനിന്നതു കഷ്ടമായിപ്പോയി. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചതന്നെ ഷർട്ടു ധരിച്ചു. അഡ്വാൻസു് തന്നതു താനെടുത്തുകൊള്ളൂ. തനിക്കു ഭിക്ഷയായി തന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വെറുപ്പോടെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. രാജാവും കൂട്ടരും വിറച്ചു് സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. തിരുവായിക്കെതിർവായില്ലാതെ വർത്തിച്ചു പരിചയിച്ച തിരുമേനിക്കു് ഇതു പുത്തരിയായിരുന്നു.

തിരുമേനി പറഞ്ഞു: "കണ്ടില്ലേ ആ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ധിക്കാരം. നമ്മെ അവർ ചോദ്യംചെയ്യുന്നു. ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവരുടെ കൂട്ടർക്കു് നേരത്തെ സ്ഥലം കൊടുത്തതു തെറ്റായിപ്പോയി". യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ഇതുവരെ ആശ്രിതരുടെയും ആദിവാസികളുടെയും ആരാധനാപാത്രങ്ങളായി കഴിയുകയായിരുന്നു. ഈ വാഴ്ചയുടെ ഭംഗംവരുമെന്നു കരുതി ആയിരിക്കണം കടിയേറ്റക്കാർക്കു മേലാൽ സ്ഥലംകൊടുക്കേണ്ടാ എന്നു കോട്ടയം തമ്പുരാൻ തീരുമാനിച്ചതു്.

ജോണും എൻ. സി. ബ്രദേഴ്സും മണത്തനയിൽവന്നു കൊട്ടിയൂർദേവസ്വത്തിന്റെ ഒരു ഊരാളനെക്കണ്ടു കരികിലക്കണ്ടത്തിൽ നൂറേക്കർ സ്ഥലം ഇടപാടുചെയ്തു.

കുറിയാടിപ്പുഴയുടെ തീരത്ത്

പേരാവൂരിലെ ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാരെല്ലാം ഫാ. ഫെർണാണ്ടസ്സുവഴിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരവുമാണ സ്ഥലം വാങ്ങിയതു്. സ്ഥലവാസികളുടെയും ജന്മികളുടെയും ഗവൺമെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ഇടയിൽ ഫാ. ഫെർണാണ്ടസ്സിന്റെ സ്വാധീനം വലുതായിരുന്നു. കുറിയാടിയിലേയ്ക്കുള്ള ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാർക്കു് അതുപോലുള്ള ഒരു സംരക്ഷകന്റെ സഹായം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അവക്കു് ഒരു വൈദികനെ കാണണമെങ്കിൽത്തന്നെ ഇരുപതുമൈൽ അകലെ വടകരപ്പള്ളിയിൽ പോകണമായിരുന്നു. ഇതാണു കുറിയാടിയിലേയ്ക്കുള്ള ആദ്യകുടിയേറ്റമുന്നണികളെല്ലാം പരാജയമടയുവാനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം.

കുറിയാടിയിലേയ്ക്കുള്ള നാലാംമുന്നണി നേതാക്കളാണു ശ്രീ പുരയിടത്തിൽ തോമസും (കുഞ്ഞു്) പുല്ലാട്ട ജോസഫും (കുഞ്ഞേപ്പു്). ഇവർ രണ്ടുപേരും കൂട്ടുകാരത്രേ. സമവയസ്കർ. കൃഷിക്കാരും കൃഷിക്കാരുടെ മക്കളും. പൂവരണിയിൽ പുരയിടത്തിൽ എന്ന പ്രശസ്തകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാണു് ഇരുവരും. കുടുംബത്തിന്റെ പൊതുപ്പണികൾ കൂടാതെ സ്വന്തമായും അവർ ചില കൃഷികൾ ചെയ്തു് ആദായമുണ്ടാക്കും. ആ പണം അവർ വിനോദയാത്രയ്ക്കാണു ചിലവാക്കുന്നതു്. ദേശങ്ങളും പട്ടണങ്ങളും പോയിക്കാണുന്നതു് അവക്കിഷ്ടമാണു്. എല്ലാക്കൊല്ലവും അവർ എവിടെയെങ്കിലും പോകും. തിരുവനന്തപുരം, ആലപ്പുഴ, എറണാകുളം, കൊച്ചി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം പോയിക്കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ അവരുടെ ഒരു സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾക്കു് കൃഷിയോടു താല്പര്യമുണ്ടല്ലോ, ഇക്കൊല്ലം കോഴിക്കോടും പരിസരങ്ങളും പോയിക്കാണുക. രോഗം ബാധിക്കാത്ത നല്ല ആരോഗ്യമുള്ള തെങ്ങുകൾ അവിടെ വളരുന്നു". കുഞ്ഞും കുഞ്ഞേപ്പുംകൂടി കോഴി

ക്കോട്ട പോയിക്കണ്ട. മടങ്ങിവന്നു. വിശേഷങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചവരോട് അവർ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു. 1924-ൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച മതകർമ്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോൾ വാഴൂർപ്പള്ളി മുറ്റത്തുവച്ചാണ പറയുന്നത്. (വാഴൂരിൽ കുഞ്ഞിനും കുഞ്ഞൊപ്പിനും ദേഹണ്ഡസ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. അക്കാലത്ത് അവർ താമസിച്ചിരുന്നതും അവിടെയായിരുന്നു.) തിരുവനന്തപുരംപോലെ നല്ല പട്ടണമല്ല കോഴിക്കോട്. ഇടുങ്ങിയ റോഡുകൾ. സർവ്വത്ര വൃത്തികേട്. മലയാളമാണ സംസാരിക്കുന്നതെങ്കിലും എളുപ്പം തിരിയുകയില്ല. എന്നാൽ അവിടത്തെ കൃഷികൾ, പ്രത്യേകിച്ചു തെങ്ങു വളരെ മെച്ചമാണ്. കൊഴുത്തു വളരുന്നു. ഒരു രോഗവുമില്ല. നിറച്ചു തേങ്ങായും. എളങ്ങോയിക്കാരൻ വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോയും ഈ സംസാരം കേട്ടുകൊണ്ടു നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു: കോഴിക്കോട്ടെക്കാൾ നല്ല തെങ്ങു കുറിയാടിയിലുണ്ടെന്നും അതു കണ്ടാൽ നാം അങ്ങോട്ടു താമസം മാറുമെന്നും മറ്റും മറ്റും. കുര്യാക്കോ പറഞ്ഞതിൽ അധികം അതിശയോക്തിയില്ല. തൊട്ടിൽപ്പാലം പ്രദേശത്തെ തെങ്ങിൻതോട്ടം കണ്ടിട്ടുള്ള മീനച്ചിൽക്കാരായ പലരും ഇവിടെ ഒരഞ്ചേക്കർ സ്ഥലമെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മതിയായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റപ്പാർട്ടികൾ കുറിയാടിഭാഗത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ കാരണവും മറ്റൊന്നല്ല. കുര്യാക്കോയുടെ പരാമർശം കുഞ്ഞിനേയും കുഞ്ഞൊപ്പിനേയും മറ്റു പലരേയും ഹരംപിടിപ്പിച്ചു. മലബാറിനുപോയി സ്ഥലങ്ങൾ നേരിട്ടു കാണുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. കുര്യാക്കോയ്ക്കും സന്തോഷമായി. അവർ പരസ്പരം സമ്പർക്കം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വാഴൂർപ്പള്ളിയിൽവച്ചു തമ്മിൽ കാണുവാനും സംസാരിക്കുവാനും സൗകര്യമുണ്ട്.

1929 സെപ്റ്റംബറിൽ വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോയുടെയും പൊങ്ങമ്പാറ അപ്പച്ചിയുടെയുംകൂടെ കുഞ്ഞും കുഞ്ഞൊപ്പും മലബാറിനു പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കുവെച്ചു കൊല്ലരിക്കൽ സ്സറിയായെ കണ്ടുമുട്ടി. അയാളും മലബാറിലാണ്. എല്ലാവർക്കും വലിയ സന്തോഷം തോന്നി. സ്സറിയ ഒരു കൊല്ലംമുമ്പേ സ്ഥലമെടുത്തു താമസം തുടങ്ങിയതാണ്. അതു പേരാവൂർഭാഗത്താണ്. കൊട്ടിയൂർദേവസ്വംവക സ്ഥലം. സ്സറിയ തന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പേരാവൂക്കു പോകുവാൻ അവരെ നിർബന്ധിച്ചു. അവിടവും കാണാമല്ലോ എന്നു കരുതി അവർ സമ്മതിച്ചു. കോളയാട്ടുവരെ ബസ്സുണ്ട്. പിന്നെ നടക്കണം. കാട്ടിലൂടെയാണ യാത്ര.

നടന്നുനടന്നു സംകറിയായുടെ താമസസ്ഥലത്തെത്തി. ഒരു ദിവസം അവിടെ താമസിച്ചു. സ്ഥലവും ചുറ്റുപാടുകളും കണ്ടു. നല്ല സ്ഥലം. അവക്കു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അയൽപക്കം കിട്ടുവാൻ അവരെക്കൊണ്ടു് അവിടെ സ്ഥലം എടുപ്പിക്കണമെന്നു സ്ഥിരിയായുള്ള നിർബന്ധം. വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോ പറഞ്ഞു: "നമുക്കു കുറിയാടിക്കുടി പോയിക്കാണാം. അതുകഴിഞ്ഞിട്ടു സ്ഥലമെടുക്കേണ്ടതെവിടെയെന്നു നിശ്ചയിക്കാം". അടുത്തദിവസം അവർ വടകരെയെത്തി. ഒരു എട്ടു സീറ്റുള്ള വാനുണ്ടു്. എൺപതുപേരെ കേറ്റിയെന്നും വരും. ഒരുവിധത്തിൽ കുറിയാടിയിൽ എത്തി. കൊട്ടിയൂർ ദേവസ്വത്തിന്റെ പ്രധാന കാര്യസ്ഥൻ മൊയാരത്തു നാരായണൻ നമ്പ്യാരാണു്. അയാളുടെ കീഴിൽ മരുതോങ്കര–മുള്ളംകുന്നുഭാഗത്തെ കാര്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നതോട്ടത്താംകണ്ടി അപ്പുനമ്പ്യാരുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്നു താമസിച്ചു. അയാളും അവരോടു സ്നേഹവും താല്പര്യവും കാണിച്ചു. അവർ രണ്ടു ദിവസം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പരിസരങ്ങളും നടന്നുകണ്ടു. കനകക്കുടങ്ങളും വഹിക്കുന്ന കേരവൃക്ഷങ്ങളും; പവിഴമുത്തുകളംപോലെയുള്ള അടയ്ക്കാക്കുലകളും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കമുകിൻനിരകളും; തഴച്ചുവളരുന്ന കുരുമുളകുവള്ളികളും; ഇതെല്ലാം അവരെ ആകർഷിച്ചു. അവർ സംതൃപ്തരായി. പേരാവൂരെക്കാളും മെച്ചപ്പെട്ട സ്ഥലം. കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങണമെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അപ്പുനമ്പ്യാർ കുറിയാടിയിലെ ചെറിയ പുഴകടന്നു മരുതോങ്കരമലയോരം (കുറിയാടിടൗണിൽനിന്നും നാലഞ്ചുമൈൽ കിഴക്കു പഴയപള്ളിയും ഇപ്പോഴത്തെ സെമിത്തേരിയും ഇരിക്കുന്നഭാഗം.) അവരെ കൊണ്ടുപോയി കാണിച്ചു. വലിയ കാടു്. സ്ഥലം എത്ര വേണമെങ്കിലും തരും. വിലയും നിസ്സാരം. ഏക്കറിനു രണ്ടുരൂപാ പ്രകാരം ലഭിക്കുമെന്നു കേട്ടപ്പോൾ അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കച്ചവടം ചെയ്യാമെന്നുതന്നെ തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ടു നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അവർ വീട്ടുകളിലെത്തി കാരണവന്മാരേയും വീട്ടുകാരേയും കണ്ടു വിവരങ്ങളും പറഞ്ഞു; അവരുടെ സാഹസികസംരംഭത്തെ കാരണവന്മാരടക്കം പലരും പ്രതികൂലിച്ചു. അനുഭാവികളും പറഞ്ഞു: "കിഴക്കു മുണ്ടക്കയം, പെരുവന്താനം, കുമളി, ഉപ്പുതറ, വടക്കു് അറക്കുളം, കുടയത്തൂർ, മൂലമറ്റം, വെള്ളിയാമറ്റം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും നമ്മുടെ ആളുകളും കുടിയേറി വികസിപ്പിച്ചതാണു്. അവയെല്ലാം പട്ടണങ്ങളായി. ആദ്യം കുടിയേറിയവർ പ്രഭുക്കന്മാരുമായി. ആളും

അത്ഥവുമുള്ളവർ പോകുന്നതു നല്ലതാണു''. ''നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ മക്കളും ആദ്യം മലബാറിനു പോകട്ടെ. നിങ്ങൾക്കു പ്രഭുക്കന്മാരാകാം'' എന്നു സ്വന്തപ്പെട്ടവർ തിരിച്ചടിച്ചു. എങ്കിലും ഒരുവിധത്തിൽ അവർ കാരണവന്മാരുടെ അനുവാദം നേടിയെടുത്തു. സ്ഥലം വാങ്ങുവാനും പണി എടുപ്പിക്കുവാനും പണമുണ്ടാക്കി. എല്ലാവരോടും യാത്രപറഞ്ഞു പുറപ്പെടുവാൻ തയ്യാറായി പള്ളിയിൽച്ചെന്നു കുർബാന സമർപ്പിച്ചു. മരിച്ചുപോയ കാരണവന്മാരെ ഓർത്തു. പക്ഷേ ഒരു കൊല്ലമെടുത്തു ഇങ്ങനെയെല്ലാം തയ്യാറാകുന്നതിനു.

1931–ഒക്ടോബറിൽ ഭാര്യയും കുട്ടികളും കുറെ സാമാനങ്ങളുമായി അവർ കുറിയാടിയിൽ എത്തി. ആ നാലു കുടുംബങ്ങളുംകൂടി 400 ഏക്കർ സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങി. മരക്കമ്പുകൊണ്ടു ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. പുല്ലുകൊണ്ടു മേഞ്ഞു. നാലഞ്ചു മുറികളായി തിരിച്ചു. ഓരോ കുടുംബവും ഓരോന്നിൽ താമസിച്ചു. കുറെ സ്ഥലം വെട്ടിത്തെളിച്ചു ചെറുകൃഷികൾചെയ്തു. നെല്ലു വിതച്ചു. പക്ഷേ വിളവു നല്ലതായിരുന്നില്ല. കാട്ടുപന്നി കുറെ നഷ്ടപ്പെടുത്തി. വേറെ ഉപദ്രവങ്ങളൊന്നും അത്രവണ്ണമുണ്ടായില്ല. ഏകദേശം മൂന്നു മാസത്തോളം വലിയ വിഷമങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ കടന്നുപോയി. പിന്നെ ഓരോരുത്തരെ പനി ബാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ കുറിയാടിയിൽച്ചെന്നു ഡോ. ഭട്ടു എം. ബി. ബി. എസു. നെ മരുന്നു വാങ്ങിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ആരും അപകടനിലയിൽ എത്തിയില്ല. ഭട്ടു ഒരു നല്ല ഡോക്ടറായിരുന്നു. അവർ അയാളുടെ തുപ്പി സമ്പാദിച്ചു.

ഏഴെട്ടുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ആനിക്കാട്ടുനിന്നും പള്ളിക്കത്തോഴത്തുകാർ, എഴുപതുവയസ്സു പ്രായമായ തള്ളയും അവരുടെ ഒൻപതുമക്കളും മക്കളുടെ മക്കളുമായി എഴുപത്തിനാലു അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു വലിയ കുടുംബം കുറിയാടിയിൽ വന്നു. തിരുവിതാംകൂർകാർ മരുതോങ്കരയുണ്ടെന്നു കേട്ടു അവർ സന്തോഷിച്ചു. കുറേ തിരുവിതാംകൂർകാർ ടൗണിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു ആരോ പറഞ്ഞു കുഞ്ഞേപ്പും കൂട്ടരും അറിഞ്ഞു. അവരെ സ്വാഗതംചെയ്യാനും സഹായിക്കാനുമായി അവർ പണിക്കാരോടുകൂടി ടൗണിൽ പോയി. പരസ്പരം കാണുകയും തിരുവിതാംകൂർഭാഷയിലുള്ള സംസാരം കേൾക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാർ ആനന്ദാശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ചു. കുഞ്ഞേപ്പും കൂട്ടരും അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന ഷെഡ്ഡിൽ താമ

സിപ്പിച്ചു. അവർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു. കുറെ ആഴ്ചകൾ ഇങ്ങനെ ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചു. ഈ ദിവസങ്ങൾ ഉത്സവക്കാലങ്ങളായി എല്ലാവർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞൊപ്പിന്റെയും മറ്റും അടുത്തായിരുന്ന അവർ വാങ്ങിയ സ്ഥലവും. ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും ഇങ്ങനെ നീങ്ങി. ഓരോ കുടുംബവും കുറെ കാടു വെട്ടിത്തെളിച്ചു സ്ഥിരം കൃഷിക്കൊരുങ്ങി. പൊങ്ങമ്പാറ അപ്പച്ചി വടക്കുഭാഗത്തേയ്ക്കു മാറി കുറെ പുതിയ സ്ഥലമെടുത്തു. അവിടമാണു കുറച്ചുകൂടി മെച്ചപ്പെട്ടതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. താമസവും പണിയും അവിടെയാക്കി. വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോയും അടുത്തൊരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു നീങ്ങി. കുഞ്ഞും കുഞ്ഞൊപ്പും പഴയ സ്ഥാനത്തുതന്നെ താമസിച്ചു. എന്നാൽ കുന്നും മലയും കുറവുള്ളതും ഫലപുഷ്ടിയിൽ മേന്മയുള്ളതുമായ കുറെ സ്ഥലം എടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നു് അവരും അഭിലഷിച്ചു. കുറിയാടിപ്പുഴയ്ക്കു തെക്കേക്കരെ പടത്തുകടവിൽ സ്ഥലംകിട്ടുമെന്നു് ആരോ പറഞ്ഞു. കൊച്ചീപ്പത്തരകൻ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ സ്ഥലം പുഴയുടെ അരികിലാണു്. അതു നിരപ്പുള്ളതുമാണു്. കോട്ടയത്തുപോയി തരകന്റെ മകൻ കോശിത്തരകനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെ പേരാമ്പ്ര കൊണ്ടുവന്നു പതിനാറു് ഏക്കർ സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങി. മുഴുവൻ സ്ഥലവും വാങ്ങുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിച്ചു. അവർ വഴിപ്പെട്ടില്ല. പുതുതായി വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തു പണിനടത്തുന്നതിലേയ്ക്കു് അവരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞു. രാവിലെ പണിക്കാരുമായി അങ്ങോട്ടു പോകും. വൈകുന്നേരം മടങ്ങും. അങ്ങനെ ഒരു കൊല്ലക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഈ പോക്കുവരവും പുഴകടക്കലും പലവിധത്തിൽ നഷ്ടം. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൃഷികൾ രക്ഷിച്ചെടുക്കണമെങ്കിൽ കൃഷിസ്ഥലത്തുതന്നെ താമസവും ആക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി. അങ്ങനെ അവർ പടത്തുകടവിൽ താമസമാക്കി.

കേരവൃക്ഷങ്ങളുടെ പറുദീസായാണു കുറ്റ്യാടി. അവിടെ കുറെ സ്ഥലം കിട്ടിയാൽ നേട്ടമായി. ഈ വാർത്ത കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി. ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു മലബാറിലെ പ്രഥമ കുടിയേറ്റ മുന്നണികൾ അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചതു്. കരുതി പ്രവർത്തിച്ചാൽ കുടിയേറ്റം വിജയിപ്പിക്കാമെന്നു പുരയിടത്തിൽ തോമസ്സിന്റെയും പുല്ലാട്ടു ജോസഫിന്റെയും പൊങ്ങമ്പാറ വക്കിയുടെയും വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോയുടെയും കുടിയേറ്റചരിത്രം തെളിയിച്ചു. എങ്കിലും

1935 വരെ പ്രതിമാസം ഒന്നും രണ്ടും കുടുംബങ്ങൾ മാത്രമേ കുടിയേറിക്കൊണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. 1940–ൽ ധനാഢ്യരും കൃഷിരാജന്മാരും എല്ലാപ്രകാരത്തിലും സ്വാധീനമുള്ളവരുമായ ജോസ് കള്ളുവേലിയും മൈക്കിൾ ജോർജ്ജ് കള്ളുവേലിയും ചേർന്ന ചെമ്പനോടയിൽ മൂവായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങി വലിയ തോതിൽ തോട്ടംവയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ ചെറിയ ബ്ലോക്കുകളായി തിരിച്ചു ചെറുകൃഷിക്കാർക്കു സ്ഥലം വില്ക്കുകയും ചെയ്തു. കുറ്റ്യാടിഭാഗത്തേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം വർദ്ധിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ കുടിയേറി. പാലാക്കാരായ കുട്ടിക്കയും മാത്യുവക്കീലും എലവനാൽ വക്കിയും വയലിൽക്കാരും ചാത്തൽകോട്ടനട ഭാഗത്തുവന്നു. 1939–ൽ സ്ഥലംവാങ്ങി 1948 മുതൽ താമസിച്ചു കൃഷികളാരംഭിച്ചു. 1940 മുതൽ കുളിക്കാട്ടിൽ ചെറിയാനും മക്കളും കുണ്ടുതോട്ടിൽ സ്ഥലംവാങ്ങി താമസമാക്കി. 1942–ൽ ചമ്പക്കുളംകാരൻ മാപ്പിളശ്ശേരിയിൽ കുര്യാച്ചനും (ഡോ. കെ. റ്റി. കുര്യൻ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ അപ്പച്ചനും മാന്നാനംകാരൻ തോപ്പൂത്തല കുട്ടിയുംകൂടി 250 ഏക്കർ സ്ഥലം വിലങ്ങാട്ടു മഞ്ഞക്കുന്നുമലയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു വാങ്ങി. തോട്ടം വയ്ക്കുകയായിരുന്ന അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. കുട്ടി സ്ഥലത്തുതാമസിച്ചു പണികളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1947–ൽ അയാൾ രോഗബാധിതനായി മരിച്ചു. കുട്ടിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മാന്നാനംകാരൻ പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ ദേവസ്യാ തോട്ടം റൈട്ടറായി 1960 വരെ കൃഷിജോലികളും തുടർന്നു നടത്തിപ്പോന്നു. അകലംകൊണ്ടും യാത്രയുടെ അസൗകര്യങ്ങൾകൊണ്ടും മാപ്പിളശ്ശേരിക്കാർ തോട്ടം അന്വേഷിക്കുവാൻ ഒട്ടും സൗകര്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആകയാൽ അവർ പലർക്കായി കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു സ്ഥലം വിറ്റു നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

1945–ൽ തമ്പലക്കാട്ടുകാരൻ എടാട്ടു പാപ്പച്ചനും എളങ്ങുളംകാരൻ ചൂരപ്പൊയ്കയിൽ തോമസും കുന്നംപുറത്തു ജോസഫും കൂടി വിലങ്ങാട്ടുപ്രദേശങ്ങൾ വാങ്ങി താമസിച്ചു കൃഷിചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ പിറകെ വന്നവർക്കു വില്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കുറ്റ്യാടി ടൗണിനു ചുറ്റുമുള്ള മലകളെല്ലാം തിരുവിതാംകൂർ കുടിയേറ്റക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. എന്നാൽ കുറ്റ്യാടിമേഖലയിലെ ഈ കുടിയേറ്റക്കാരിൽ വളരെപ്പേർ ശത്രുക്കളോടുള്ള – മലമ്പനി, കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ, മുതലായവയോടുള്ള – സമരത്തിൽ മുറിവേറ്റു നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. നല്ല ഒരു

ഭാഗം ''യുദ്ധഭൂമിയിൽ'' മരിച്ചുവീണു. സമരത്തിൽ പിന്മാറാതെ, തോല്ലാതെ പിടിച്ചുനിന്നവരും അവരുടെ പിൻഗാമികളും മരുതോങ്കരയിലും മറേറാരോ സ്ഥലങ്ങളിലും കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

കുറ്റ്യാടിയിലെ ആദ്യത്തെ ദിവ്യബലി മരുതോങ്കരയിൽ വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോയുടെ വീട്ടിൽവച്ചു 1932-ൽ നടത്തി. വടകരയിൽനിന്നും അപ്പഴപ്പോഴും വന്നിരുന്ന ബ. വൈദികർ ആദ്യം മരുതോങ്കരയും അവിടെനിന്നും സൗകര്യംപോലെ മറേറാരോ സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിക്കുകയും അതാതു കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുപോന്നു. അങ്ങനെ കാലക്രമത്തിൽ പടത്തുകടവു്, ചെമ്പനോട, ചാപ്പൻതോട്ടം, വിലങ്ങാടു്, കുണ്ടുതോടു്, പൂതംപാറ, പൂഴിത്തോടു്, കുരിങ്ങാടു് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും കുടിയേറക്കാരുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായി ഉയർന്നുവന്നു. ബ. വൈദികർ ഈ കേന്ദ്രങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു മതകർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കൊടുക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തിരുന്നതു്. ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യപരവും സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങളിലും അവരെ സഹായിക്കുകയും ഉപദേശം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പരസ്പരം സഹായിക്കാനും പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനും അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സ്കൂളുകളും വയോജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വായനശാലകളും നിശാക്ലാസ്സുകളും സ്ഥാപിക്കുവാൻ സഹായിച്ചു. ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾക്കായി ശ്രമദാനത്താൽ റോഡുകളും പുഴകൾക്കു താല്ക്കാലിക പാലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ നേതൃത്വംകൊടുത്തു.

ശ്രീ വടക്കേടത്തു കുര്യാക്കോ മരുതോങ്കരയിൽ എട്ടേക്കർ സ്ഥലം പള്ളിസ്ഥാപിക്കുവാൻവേണ്ടി സംഭാവനചെയ്തു. ഫാ. സിയാറോ എസ്. ജെ. അവിടെ ഒരു പള്ളിഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. ഒരു പ്രൈമറിസ്കൂളും ആരംഭിച്ചു. അതിനു ഗവണ്മെൻറിൻെറ അനുവാദവും വാങ്ങി. കുടിയേറക്കാർ അനുദിനം വർദ്ധിച്ചു. മുള്ളൻകുന്നായിരുന്നു ആളുകൾക്കു വന്നുചേരുവാൻ കൂടുതൽ സൗകര്യം. വടകരയിൽനിന്നു വന്ന ഫാ. ജോസഫ് പീടികേക്കൽ സ്ഥിതിഗതികളും മനസ്സിലാക്കി. മുള്ളൻകുന്നിൽ ഇയ്യാലിൽ ജോസഫും കിഴക്കയിൽ മത്തായിയുംകൂടി സംഭാവനചെയ്ത സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പള്ളിയും സ്കൂളും മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചു. മരുതോങ്കരയിലെ ഷെഡ്ഡു് തീപിടിച്ചു നശിച്ചതു് ഈ മാറ്റത്തിനു സഹായകവുമായി.

കുറ്റ്യാടിപ്രദേശത്തു പല കേന്ദ്രങ്ങളിലായി കുടിയേറ ക്കാർ വർദ്ധിച്ചതിനാൽ ഒരു വികാരി സ്ഥിരമായി അവരുടെ ഇടയിൽ താമസിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു വൈദികാധികൃ തർക്കു ബോദ്ധ്യമായി. 1946-ൽ ഫാ. ജോസഫ് ചുങ്കത്തിനെ വികാരിയായി നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹം 1951 വരെ കുറ്റിയാടി കുടിയേറ്റക്കാർക്കുവേണ്ടി നിരന്തരം ജോലിചെയ്തു. മരുതോ ങ്കര താമസിച്ചുകൊണ്ടു കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം സന്ദർശിച്ചു. പള്ളികളും സ്ഥാപിച്ചു. സ്കൂളും പോസ്റ്റോഫീസും തുടങ്ങി. പല സ്ഥലത്തേയ്ക്കും റോഡുകളും വെട്ടിത്തുറന്നു. മരുതോങ്കര യിൽ പള്ളിക്കെട്ടിടം പണി തുടങ്ങി. അനന്തരഗാമിയായി വന്ന ഫാ. ജോസഫ് കിഴക്കേഭാഗം പള്ളിക്കെട്ടിടം പൂർത്തി യാക്കി. പുതിയ ഒരു പള്ളിമേട പണിയിപ്പിച്ചു. എൽ. പി. സ്കൂൾ യു. പി. സ്കൂളാക്കി ഉയർത്തി. അദ്ദേഹം പടത്തുകടവ്, വിലങ്ങാട്, ആനക്കുളം (ചാപ്പൻതോട്ടം) മുതലായ കേന്ദ്രങ്ങ ളെല്ലാം വികസിപ്പിക്കുവാൻ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. ആനക്കു ളത്തുവച്ച് അവിടത്തെ സ്കൂളിനുവേണ്ടിയുള്ള വസ്തുതർക്കത്തിൽ പോലീസിനാൽ അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെടുവാനും ഇടയായി.

1949 മുതൽ വികാരിമാർ പടത്തുകടവിൽ താമസിക്കു വാൻതുടങ്ങി. പടത്തുകടവുപള്ളിക്കെട്ടിടം പണിയിപ്പിച്ചു, പുരയിടത്തിൽ തോമസും പുല്ലാട്ട ജോസഫും സംഭാവനചെയ്ത സ്ഥലത്ത്. 1949-ൽ ചൂരപ്പൊയ്ത തോമസിന്റെ വീട്ടിൽ വിലങ്ങാട്ടിലെ പ്രഥമ ദിവ്യബലിയർപ്പിച്ചു. വിലങ്ങാട്ടിൽ ചൂരപ്പൊയ്തയിൽ തോമസും എടാട്ട തോമസും സംഭാവനചെയ്ത സ്ഥലത്തു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി കുർബാനയും മറ്റു കൂദാശകളും നട ത്തിയിരുന്നു. പടത്തുകടവിലും വിലങ്ങാട്ടിലും എൽ. പി. സ്കൂളുകളും ആരംഭിച്ചു. 1954-ൽ തലശ്ശേരിരൂപത തുടങ്ങിയ പ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ വൈദികർ അങ്ങോട്ടു മടങ്ങിപ്പോയി.

വൈതൽമലയുടെ താഴ്‌വാരങ്ങളിൽ

കുറവിലങ്ങാടിനടുത്തുള്ള കുറുപ്പംതറക്കാരൻ ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിൽ ഔത സാമാന്യം നല്ല ഒരു കൃഷിക്കാരനാണ്. പ്രസിദ്ധമായ പാളിയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയത്രേ ഏലക്കാട്ടുപറമ്പ്. കുറുപ്പംതറപ്പട്ടണത്തിൽ ഔത ഒരു പലചരക്കു കച്ചവടവും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഔതയുടെ ജീവിതവും പെരുമാറ്റവും അദ്ദേഹത്തെ പൊതുജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തിനു് അർഹനാക്കി.

അങ്ങനെയിരിക്കേ അനുജനുമായി അവരുടെ കുടുംബസ്വത്തുക്കളും വിഭജിച്ചു. എല്ലാം സൗമ്യമായി നടന്നു. പക്ഷേ നെൽപ്പാടത്തിന്റെ വരമ്പുവെച്ചപ്പോഴും അനുജൻ അതൃപ്തി കാണിച്ചു. പണിക്കാരെ തല്ലിയോടിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠനായ ഔതയേയും ദേഹോപദ്രവമേൽപ്പിച്ചു. ഔത എതിർത്തില്ല. പകരം വീട്ടിയുമില്ല. സിവിൽക്കേസ്‌വഴി വിജയിക്കാമെന്നു് ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, കേസ് നടത്തുവാൻ പണമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതിനു പോയില്ല. രമ്യതയില്ലാതെയും കലഹിച്ചും അവിടെ ജീവിക്കുന്നതു് ഉചിതമല്ലെന്നയാൾ കരുതി. ദൂരെ എവിടെയെങ്കിലും പോയി താമസിക്കാമെന്നു് തീരുമാനിച്ചു.

ഒരു ദിവസം കോട്ടയത്തുവച്ചു് കണ്ണൂർ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലെ നടവിൽ അംശത്തിന്റെ അധികാരിയെ(പ്രവൃത്തിയാരെ) ആകസ്മികമായി ഔത കണ്ടുമുട്ടി. ഒരു മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുത്തച്ഛൻ ചങ്ങനാശ്ശേരിക്കാരനായിരുന്നു. ഏതോ കാരണത്താൽ മലബാറിലെ നടവിൽ എന്ന സ്ഥലത്തുപോയി താമസമാക്കി. ഇപ്പോഴും ആ കുടുംബം അവിടെത്തന്നെയാണു് താമസിക്കുന്നതു്. നടവിൽ അംശത്തിന്റെ അധികാരി എന്ന ഉദ്യോഗവും അയാൾക്കു ലഭിച്ചു. ചില ബന്ധുക്കളെ കാണുവാൻ നാട്ടിൽ വന്നതാണത്രേ അദ്ദേഹം. കൃഷിഭൂമിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഔതയുടെ അന്വേഷണങ്ങൾക്കു് വളരെ തൃപ്തികരമായ മറുപടിയാണു് ലഭിച്ചതു്. മണിയാൽ ഇല്ലക്കാക്കു് ധാരാളം ഭൂമി

യുണ്ടെന്നും വെറും നിസ്സാരവിലയ്ക്കു് അതു വാങ്ങാമെന്നും അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. കൂടാതെ അദ്ദേഹം ആ ഭൂമിയുടെ ഒരു വില്പന ഏജൻറുകൂടിയാണെന്നുള്ള വസ്തുതയും ധരിപ്പിച്ചു. സ്ഥലം ചെന്നു കാണുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള വഴിയും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ഔതയുടെ അയൽസ്ഥലമായ കോതനെല്ലൂരിലെ ഒരു പ്രമുഖനാണു് വെള്ളാപ്പിള്ളി എമ്മാനുവൽ. അയാൾ ഒരു പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനും വലിയ അഭിമാനിയുമത്രേ. അയാളും ഈ അടുത്തകാലത്തു് ഒരു പ്രതിസന്ധിയിൽ വന്നു പതിച്ചിരിക്കുകയാണു്. തൻെറ പ്രബലനായ മാതുലൻ പാലാക്കുന്നേൽ വക്കീലിനെ പ്രതിയാക്കി സിവിൽക്കേസു് കൊടുത്തു, എമ്മാനുവൽ. കടുത്ത വാശിയോടെ പലകൊല്ലം കേസു് നടത്തി. വളരെയേറെ പണം ചിലവാക്കിയെങ്കിലും കേസു് തോറ്റുപോയി. ഇതിനും പുറമെ വേറൊരു ഇച്ഛാഭംഗംകൂടെ. അയാളുടെ തറവാട്ടിൽ പണിയിപ്പിച്ച പുതിയ പുരയും കെട്ടിടങ്ങളും സഹോദരങ്ങളും തമ്മിൽ സ്വത്തു വിഭജിച്ചപ്പോഴും തനിക്കു് കിട്ടിയില്ല. അനുജൻ ആ ഭാഗം എടുത്തു. ജ്യേഷ്ഠനും പ്രമാണിയുമായ തനിക്കു് കേന്ദ്രഭാഗങ്ങളും വിട്ടുതരുമെന്നു് അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. തൻെറ പ്രതാപത്തിനു് ക്ഷതം വേറിച്ചതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. അഭിമാനിയായ എമ്മാനുവൽ തനിക്കു കിട്ടിയ ഭാഗത്തു് കൂടുതൽ വലുപ്പവും പ്രൗഢിയുമുള്ള ഒരു കെട്ടിടം പണികഴിപ്പിച്ചു.

കേസു് നടത്തിപ്പിനും കെട്ടിടംപണിക്കും വേണ്ടിവന്ന പണം മുഴുവൻ കടം വാങ്ങിയതായിരുന്നു. വലിയ ഒരു സംഖ്യ. അഭിമാനം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ തൻെറ സ്വത്തെല്ലാം വിറ്റു കടംവീട്ടിയശേഷം തന്നെ അറിയാത്ത ഏതെങ്കിലും ദേശത്തേയ്ക്കു് താമസംമാറണമെന്നു് എമ്മാനുവൽ തീരുമാനിച്ചു. സ്വത്തു വിറ്റിട്ടു് കാര്യമായ സംഖ്യ ബാക്കിവന്നില്ല. ഇതിൻെറ പ്രതികരണം കനത്തതും കയ്പുനിറഞ്ഞതുമായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ പല സ്ഥലങ്ങളും പോയി നോക്കി. ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിൽ ഔത മലബാറിനു പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നറിഞ്ഞു് അയാളുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. രണ്ടുപേർക്കും സന്തോഷമായി. ഇരുവരുംകൂടെ നടവിൽ അംശം അധികാരി പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു മലബാറിൽച്ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം നിരപ്പുള്ളതും തളിപ്പറമ്പു് ടൗണിനോടു് അധികം

അകലെ അല്പാത്തതുമായ ഒരു ഭാഗം കൊണ്ടുപോയി കാണിക്കുവാൻ പരിചയക്കാരെ ക്ഷണിച്ചു. ആലക്കോട്ട് മേഖലയിൽപ്പെട്ട വായാട്ടുപറമ്പുഭാഗം ഔതയ്ക്കും എമ്മാനുവലിനും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. വളക്കൂറുള്ള മണ്ണ്. മനോഹരമായ പ്രദേശം. മുമ്പിൽ നെറ്റിപ്പട്ടംകെട്ടിയ ഗജവീരനെപ്പോലെ ശിരസ്സുയർത്തി നില്ക്കുന്ന വൈതൽമല. വടക്കേ മലബാറിന്റെ തൊട്ടുകറി. മല മടക്കുകളിലൂടെ തെന്നിത്തെന്നി ഒഴുകിവരുന്ന കൊച്ചരുവികളും. ഇത്ര മനോഹരമായ സ്ഥലം വിട്ടുപോകുവാൻ അവർക്ക് മനസ്സുവന്നില്ല. ഔതയുടെ സ്നേഹിതൻ കല്ലോലിയേയുംകൂടെ കമ്പനിക്കൂട്ടി 400 ഏക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങുവാൻ ഇടപാടുചെയ്തു. വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളും എല്ലാം ചെയ്ത് കുടുംബസമേതം യാത്രപുറപ്പെട്ടു. അത്യാവശ്യവീട്ടുസാമാനങ്ങളും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. എറണാകുളംവരെ എത്തുവാൻ ഒരു കെട്ടുവള്ളം ഔത ഇടപാടുചെയ്തു. എറണാകുളത്തുചെന്ന് തീവണ്ടിമാർഗ്ഗം മലബാറിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഇത് 1928 ഡിസംബർ മാസത്തിലായിരുന്നു. രണ്ടു വീട്ടുകാരുടെയും ബന്ധുക്കളും അയല്ക്കാരും സ്നേഹിതരും എത്തിയിരുന്നു യാത്രയയയ്ക്കുവാൻ. എല്ലാവരും കണ്ണീർപൊഴിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവരെ യാത്രയാക്കിയതു്.

പിറ്റെന്നാൾ രാവിലെ തളിപ്പറമ്പ് റോഡ് സ്റ്റേഷനിൽ അവർ ഇറങ്ങി (അക്കാലത്തു പാപ്പിനശ്ശേരി സ്റ്റേഷനെ അങ്ങനെയാണു വിളിച്ചിരുന്നതു്). കൊണ്ടുപോന്ന സാമാനങ്ങളും കാളവണ്ടിമാർഗ്ഗവും ആളുകളും ബസ്സിനും തളിപ്പറമ്പിൽ വന്നുചേർന്നു. സ്ഥലത്തെപ്പറ്റിയും സ്ഥലവാസികളെപ്പറ്റിയും കുറെയെല്ലാം ഗ്രഹിക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു വീടു വാടകയ്ക്കെടുത്തു് അവിടെ താമസിച്ചു, മൂന്നാഴ്ചക്കാലം. അവിടെനിന്നു കാളവണ്ടിമാർഗ്ഗം കൊപ്പത്തുവന്നു. കൊപ്പത്തുനിന്നു വള്ളംവഴി ചപ്പാരപ്പടവിൽ എത്തി. അവിടെനിന്നു തലച്ചുവടിനു സാമാനങ്ങളും നടുവിൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് കൊണ്ടുവന്നു. ഒരു വീടു വാടകയ്ക്കെടുത്തു് അവിടെ താമസിച്ചു. ജോസഫും മറ്റും വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തിനു് ഏറ്റവും അടുത്ത ഗ്രാമകേന്ദ്രമാണു നടുവിൽ. അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തുവന്നു വീടുവെയ്ക്കുകയും കൃഷിപ്പണികളും ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. കൂലിക്കു പണിചെയ്യുവാനായി നമ്പ്യാന്മാരും നായന്മാരും മാപ്പിളമാരും ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ കാടുകളിൽ താമസിക്കുന്ന ആദിവാസികളായ കരിമ്പാലരേയും പണികളിൽ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏകദേശം രണ്ടുമാസ

ക്കാലം അവർ നടുവിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു വായാട്ടുപറമ്പിൽ വന്നു് (ഏകദേശം രണ്ടു മൈൽ അകലം) കൃഷിപ്പണികളും നടത്തി. പുരയും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളുമായപ്പോൾ അവർ വായാട്ടുപറമ്പിൽ തങ്ങളുടെ കൃഷിസ്ഥലത്തേയ്ക്കു താമസം മാറ്റി. കാട്ടുമൃഗങ്ങളിൽനിന്നും കൃഷി രക്ഷിച്ചെടുക്കുവാൻ അതു് അത്യാവശ്യവുമായിരുന്നു.

മലബാറിൽ ധാരാളം കൃഷിഭൂമിയുണ്ടെന്നും അവ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു വാങ്ങുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുമറിഞ്ഞപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു പോകുവാൻ ആളുകളും താത്പര്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. 1929-ൽ ഡോ. പി. എ. മാത്യുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻ പൊറുങ്ങനാൽ ജോസഫും സ്യാലൻ മാന്നംകരി തോമ്മായും ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിൽ ഔതയുടെ അടുത്തു് സ്ഥലമെടുത്തു. മരങ്ങാട്ടുപള്ളിക്കാരൻ പള്ളിത്തറ ലൂക്കാ ആയിരുന്നു പിന്നീടു വന്നതു്. കാവനാടി വക്കി, മുട്ടത്തിൽ ഔസേപ്പ്, പട്ടാളം വക്കി മുതൽപേരും കുടുംബാംഗങ്ങളും ലൂക്കായേയും കുടുംബത്തേയും അനുഗമിച്ചു. നേരത്തെ വന്ന വെള്ളാപ്പള്ളി എമ്മാനുവലിനോടാണു ലൂക്കായും വേറെ ചിലരും സ്ഥലം വാങ്ങിയതു്. മറ്റുള്ളവർ പി. എ. മാത്യുവിനോടും പൊറങ്ങനാൽ ജോസഫിനോടും വാങ്ങി. ഡോ. മാത്യു ആദ്യം വാങ്ങിയ 413 ഏക്കറിനു പുറമേ 1000 ഏക്കർ വേറേയും വാങ്ങിയിരുന്നു. എമ്മാനുവൽ സമർത്ഥനും നയജ്ഞനുമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷെയറിലുള്ള 133 ഏക്കറും നല്ല വിലയ്ക്കു വില്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ഇപ്പോൾ പണം ധാരാളമായി എങ്കിലും ആഡംബരചിലവുകളും കാരണം കൃഷിപ്പണികളും അവതാളത്തിലായി. മൂന്നുനാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും കൃഷിയിൽനിന്നു കാര്യമായ നേട്ടം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. റേഷൻ വാങ്ങി ചിലവു കഴിക്കണം. വയലുള്ള താമരശ്ശേരിക്കു് പോകാമെന്നു കരുതി കോഴിക്കോട്ടു മലാപ്പറമ്പിൽ ഒരു വാടകവീട്ടിൽ പോയി കുടുംബസഹിതം താമസിച്ചു. എമ്മാനുവൽ അവിടെവെച്ചു രോഗബാധിതനായി. 1958-ൽ ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞു. രണ്ടു പുത്രിമാരിൽ ഒരാളെ ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിലും മറ്റെയാളെ പള്ളിത്തറയിലും വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു. എമ്മാനുവലിന്റെ ഭാര്യ മകളുടെകൂടെ ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിൽ താമസിക്കവേ 1974-ൽ മരിച്ചു വായാട്ടുപറമ്പിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ആൺമക്കളും രണ്ടുപേരും പട്ടാളസേവനത്തിനു പോയി. ജ്യേഷ്ഠൻ കുഞ്ഞു്-കുര്യാക്കോസു്-മടങ്ങിവന്നു് അവരുടെ പഴയ

സ്ഥലത്തിൽനിന്നു് ആറേക്കർ തേവരോലിക്കൽ സെബാസ്റ്റ്യനോട വാങ്ങി ഇപ്പോഴും അവിടെ താമസിക്കുന്നു.

ഏലക്കാട്ടപറമ്പിൽക്കാർ വളരെ അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു കുടുംബമാണു്. അവർ വേറെ ആക്കും സ്ഥലം വിറ്റില്ല. വായാട്ടുപറമ്പിൽ ഒരു പള്ളിക്കായി പതിനഞ്ചു് ഏക്കർ സ്ഥലം വികാരി ഫാ. കൈറോണി എസ്. ജെ. ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു് ഏലക്കാട്ടപറമ്പിൽ ഔത ദാനംചെയ്തു. തന്റെ പൗത്രനും മകൻ പൈലിയുടെ പുത്രനുമായ ജോസഫിനെയാണു വായാട്ടുപറമ്പിലെ പുതിയ പള്ളിയിൽ ആദ്യമായി മാമ്മോദീസാ മുക്കിയതു്. അപ്പോഴും ജോസഫിനു് ഒന്നര വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ഔത 1935-ൽ ആസ്പാരോഗത്താൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. വായാട്ടുപറമ്പുപള്ളി സിമിറ്ററിയിലെ ആദ്യത്തെ ശവസംസ്കാരവും ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിൽ ഔതയുടേതായിരുന്നുവത്രേ.

അതിരംപുഴ ഇടവകക്കാരനായ പുല്ലാട്ടു് ഔതയും അനുജൻ വക്കനും 1926 മുതൽത്തന്നെ എവിടെയെങ്കിലും കുറെ നല്ല ഭൂമി വാങ്ങി കൃഷി നടത്തുവാൻ പറ്റിയ സ്ഥലം അന്വേഷിക്കുകയാണു്. അവർ തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ നെയ്യാറ്റിൻകരയിലും ഹൈറേഞ്ചിലുമെല്ലാം പോയി സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടു. അങ്ങനെ ഇരിക്കേ, വെമ്പള്ളിക്കാരൻ ഒരു കൈമൾ പറഞ്ഞു, മലബാറിൽ കണ്ണൂർ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിൽ തളിപ്പറമ്പിനടുത്തുള്ള മണിയാൽ കോക്കുന്നത്തു് മഹേശ്വരസ്വാമി അവരുടെ ഇല്ലംവക ധാരാളം സ്ഥലം വളരെ തുച്ഛമായ വിലയ്ക്കു് വിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. പുല്ലാട്ടുകാർ കൈമളേയും കൂട്ടി തളിപ്പറമ്പിൽ വന്നു് വേണ്ടപ്പെട്ടവരെക്കണ്ടു് കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി. വില വളരെ നിസ്സാരമെങ്കിലും അഞ്ഞൂറും ആയിരവും പതിനായിരവും ഏക്കർവീതം വൻതോതിലുള്ള കച്ചവടം. കുറെ ഷെയറുകാരെ കൂട്ടുവാൻ അവർ നാട്ടിലേയ്ക്കു് മടങ്ങിപ്പോയി.

ഇങ്ങനെയിരിക്കേ കൂടല്ലൂർക്കാരൻ തേവരോലിക്കൽ സെബാസ്റ്റ്യൻ (കുഞ്ഞൂഞ്ഞു്), പടവത്തു് കൊച്ചൊറുക്കൻ, പുന്നയ്ക്കൽ തോമസ് എന്നിവർ മലബാറിൽ വെള്ളാട്ടു് ദേവസ്വംവക കുറെ സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങുവാൻ നടപടികളും നടത്തുകയാണെന്നു് പുല്ലാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞു. മേൽപറഞ്ഞവരുമായി പുല്ലാട്ടുകാർ സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടു. പ്രസ്തുത സ്ഥലം തളിപ്പറമ്പു്, വളപട്ടണം, ചപ്പാരപ്പടവു്, എന്നസ്ഥലങ്ങളിലെ രണ്ടുമൂന്നു ഹാജിമാക്കു് എതോ കടത്തിനു് ഈടു് കൊടുത്തിരിക്കുകയാ

ണെന്നും, ആ സംഖ്യ അടച്ചുതീക്കാതെ കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ നടക്കുകയില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കി. അതിനുള്ള പണം അവർ ആരുടെ പക്കലുമില്ല. തവണകളായി അടച്ചുതീക്കാമെന്നായിരുന്നു സെബാസ്റ്റ്യന്റെയും മറ്റും പ്ലാൻ. കൃഷിചെയ്തു ജീവിക്കാൻ സ്ഥലമില്ലാതെ തന്റെ നാട്ടുകാർ വിഷമിക്കുന്ന കാര്യം അന്നു് മദ്രാസിൽ ജോലിയിലിരിക്കുന്ന ഡോ. പി. ജെ. തോമസിനറിയാം. അവരെ സഹായിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടു്. തോമസിന്റെ ബന്ധുക്കളായ കൊന്നക്കൽ തോമസും കൊച്ചെറുക്കനും മദ്രാസിൽ ചെന്നു് വിവരം തോമസിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. മദ്രാസിൽ ജോലിയിലിരിക്കുന്ന തന്റെ സ്നേഹിതൻ ഡോ. പി. എ. മാത്യുവിനോടു് കുറെ പണം ഡോ. തോമസു് വാങ്ങി. മലബാറിൽവന്നു് തോമസിന്റെപേരിൽ സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങി. 12000 ഏക്കർ. ഒരു ചെറിയ വിലയ്ക്കു് ആവശ്യക്കാക്കു് വില്ക്കുവാൻ കൊന്നയ്ക്കൽ തോമസിനേയും കൊച്ചെറുക്കനേയും അവർ സ്ഥലംവിട്ടുപോയപ്പോഴും, തേവരോലിക്കൽ സെബാസ്റ്റ്യനേയും ഡോ. തോമസു് ചുമതലപ്പെടുത്തി. കരുവഞ്ചാൽ ഭാഗത്തു് പുല്ലാട്ടു് ഔതയും ജോജ്ജും സെബാസ്റ്റ്യനും വന്നു താമസമാക്കി. ഇതു് 1929-ൽ ആയിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ വായാട്ടുപറമ്പിലും കരുവാഞ്ചാലിലുമായി എട്ടുപത്തു് വീടായി. തളിപ്പറമ്പിൽ 1925 മുതൽ ഒരു കത്തോലിക്കാദേവാലയം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഇറ്റാലിയൻ മിഷനറിയായ ഫാ. പോത്താ എസു്. ജെ. ആയിരുന്നു അന്നത്തെ വികാരി. കുടിയേറ്റക്കാർ അദ്ദേഹവുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് വളരെ സന്തോഷമായി. പലവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം കുടിയേറ്റക്കാരെ സഹായിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ ഗ്രൂപ്പിൽവന്ന പള്ളിത്തറ ലൂക്കായും മറ്റും ഒന്നരണ്ടു മാസം പള്ളിവക കെട്ടിടത്തിൽ കുടുംബസമേതം താമസിക്കുവാൻ സൗകര്യങ്ങളും നല്കി. അഞ്ചാറു് വീടായപ്പോഴും മുതൽ തളിപ്പറമ്പിൽനിന്നു് നടന്നു് വായാട്ടുപറമ്പിൽ വന്നു് വീടുകളിൽ പ്രതിമാസം കുർബാന സമർപ്പിക്കയും കുദാശകളും നല്കുകയും വേണ്ട എല്ലാ ഒത്താശകളും ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം വായാട്ടുപറമ്പിനെ ഒരിടവകയാക്കുകയും ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം പണികഴിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുടിയേറ്റക്കാർ പലവിധത്തിലുള്ള ക്ലേശങ്ങൾക്കു് വിധേയരായി. ആനയും കടുവായും വന്നു് ആളുകളെ ഉപദ്രവിച്ചു

ല്ലെങ്കിലും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കൃഷികളും പതിവായി നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. പലരും കൃഷിവിളകളും നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാൽ പണമില്ലാതെ വിഷമിച്ചു. പനിയും മറ്റു രോഗങ്ങളും എല്ലാവരേയും ശല്യപ്പെടുത്തി. നടുവിൽ എന്ന ഗ്രാമകേന്ദ്രത്തിൽ ചികിത്സയുടെ സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാറ്റിനും തളിപ്പറമ്പിൽ പോകണം. പതിമൂന്നുമൈൽ നടക്കണം അവിടെ എത്തണമെങ്കിൽ. ഊടുവഴിയിൽക്കൂടെ ഒറ്റയടിപോകുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. ഈദൃശങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ വായാട്ടുപറമ്പിൽ നിന്നും ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിക്കാരും പള്ളിത്തറ ലൂക്കായുമൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാവരും നാട്ടിലേയ്ക്കോ മറ്റേതോ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കോ മൂന്നുനാലുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം സ്ഥലം വിട്ടുപോയി. കരുവഞ്ചാലിൽ പുല്ലാട്ടുകാർ മാത്രം പിടിച്ചുനിന്നു. അങ്ങനെ മൂന്നു വീടുകളും മാത്രമായി ആ പ്രദേശത്തു്. പുതുതായി ആരും വന്നുമില്ല.

സാധാരണ മറ്റു കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു നാലുപേർ പോയാൽ നാല്പതുപേർ പുതുതായി വന്നിരുന്നു. ആലക്കോട്ടുമേഖലയിലേയ്ക്കു് 1926 മുതൽ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയതാണു്. എങ്കിലും എട്ടുപത്തുവീട്ടുകാർ മാത്രമേ വന്നുള്ളൂ. പിന്നീടു് ഇരുപതുകൊല്ലക്കാലം ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു കുടിയേറ്റം നടക്കാതിരിക്കുവാൻ കാരണമതായിരിക്കാം. തളിപ്പറമ്പുമുതൽ എട്ടുപത്തു മൈലോളം നീണ്ടു പരന്നുകിടക്കുന്ന ശുഷ്കമായ ചീങ്കണ്ണിപ്പാറയുടെ വിരിമാറിൽക്കൂടെയാണു് ആലക്കോട്ടേയ്ക്കുള്ള നടപ്പാത. ഒരു തിരുവിതാംകൂർകാരൻ, പ്രത്യേകിച്ചു മീനച്ചിൽ, തൊടുപുഴ, താലൂക്കുകാരൻ നോക്കെത്താത്ത ആ പാറപ്പുറങ്ങളും കാണുമ്പോഴും സഹിക്കയില്ല. അക്ഷമനായി തിരിച്ചുപോകും. അങ്ങനെ പോയവർ ചുരുക്കമല്ലായിരുന്നു. പാറപ്പുറപ്പു കഴിഞ്ഞു കൊഴുത്ത മണ്ണിലേയ്ക്കാണ കടക്കുന്നതെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ മുമ്പോട്ടുപോകാൻ പലർക്കും പറ്റിയില്ല. കാലക്രമേണ മാത്രമേ ആലക്കോട്ടുമണ്ണിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയും ശ്രീ. പി. ആർ. രാജായുടെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയും അറിയുവാനിടയായുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലമായപ്പോഴും ഏകാന്തതയുടെ ഭാരം എല്ലാവർക്കും, പ്രത്യേകിച്ചും യുവജനങ്ങൾക്കു ദുർവഹമായിത്തോന്നി. പേരാവൂർക്കോ കൂറ്റിയാടിക്കോ പോകാമെന്നു് അവർ മാതാപിതാക്കളോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ആ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു

കൂടിയേറ്റം അക്കാലത്തു ധാരാളം നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മക്ക ളുടെ അഭിലാഷാനുസരണം പള്ളിത്തറ ലൂക്കായും പുല്ലാട്ട് ഔതയുംകൂടി പേരാവൂരിലും കൂറിയാടിയിലുംപോയി കൃഷി സ്ഥലങ്ങളേയും വീട്ടുകാരേയും കണ്ടു. അവർ മൂന്നുനാലു ദിവ സങ്ങൾ അവിടങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പല വീടുകളും സന്ദർ ശിച്ചു. പേരാവൂരിലെ മണ്ണു മോശം. ചെള്ള് തെണ്ടു കള യുന്നു. കൂറിയാടിമണ്ണു തരക്കേടില്ല. പക്ഷേ, കാട്ടുമൃഗങ്ങ ളുടെ ശല്യവും പനിയും ഭയങ്കരം. അവർ സന്ദർശിച്ച വീടുകളി ലെല്ലാം ആളുകൾ പനിപിടിച്ചു പുതച്ചുമൂടിക്കിടക്കുകയാണ്. ഒരു വീട്ടിൽ എല്ലാവരും തീർത്തും അവശരായി കിടക്കുന്നു. ചെന്നവർ അടുപ്പിൽ തീകത്തിച്ചു കാപ്പിതിളപ്പിച്ചു രോഗി കൾക്കു കൊടുത്തു. അത്രമാത്രം വിഷമങ്ങൾ വായാട്ടുപറമ്പി ലില്ല. ആകയാൽ എങ്ങോട്ടും പോകാതെ അവിടെത്തന്നെ പിടിച്ചുനില്ക്കുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. എങ്കിലും പുല്ലാട്ട് ഔത വേറെ ചില കാരണങ്ങളാൽ സ്ഥലം വിട്ട വയനാട്ടിൽ കണിയാമ്പറ്റയിൽ പോയി സ്ഥലംവാങ്ങി താമസമാക്കി. ഇപ്പോൾ നല്ല ഐശ്വര്യത്തിൽ കഴിയുന്നു. പുല്ലാട്ട വക്കൻ എങ്ങോട്ടും പോകാതെ കരുവഞ്ചാലിൽത്തന്നെ പിടിച്ചുനിന്നു. എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള സൗകര്യങ്ങളോടുംകൂടി അയാൾ പ്രതി ദിനം അഭിവൃദ്ധിയിൽ മുന്നേറുന്നു. ഏലക്കാട്ടുപറമ്പിൽക്കാർ എങ്ങോട്ടും പോയില്ലെങ്കിലും അവർക്കു കാര്യമായി പുരോഗമി ക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല. അവരുടെ സ്ഥലമെല്ലാം ഒരു സിവിൽ ക്കേസുവഴി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. കൈവശംവച്ച സ്ഥലം ഫല പുഷ്ടി കുറഞ്ഞതായിരുന്നു. കൂടാതെ നേതൃത്വം നല്കി കാര്യക്ഷ മമായി നയിക്കുവാൻ അവർക്കു പറ്റിയ ആളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പള്ളിത്തറ ലൂക്കായും മക്കളും പടിപടിയായി അഭി വൃദ്ധിപ്പെട്ടു. അസൂയാവഹമായ പുരോഗതി അവർക്കു കൈ വന്നു.

ശ്രീ. പി. ആർ. രാമവർമ്മരാജാ പുരാതനമായ പൂഞ്ഞാർ ക്ഷത്രിയരാജകുടുംബത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖാംഗമാണ്. പൂഞ്ഞാർ കോവിലകക്കാർ പാണ്ഡ്യ-മധുര-രാജാക്കന്മാരുടെ സാമന്തന്മാ രായി രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിൽ പൂഞ്ഞാർ, കാഞ്ഞി രപ്പള്ളി പ്രദേശങ്ങളും ഹൈറേഞ്ചു മുഴുവനും അതിനോടടുത്തുള്ള തമിഴ്നാടിന്റെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും പൂഞ്ഞാർരാജാക്കന്മാ രുടെ ഭരണസീമയിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. പാണ്ഡ്യഭരണാധികളുടെ ശക്തി കുറയുകയും വേണാടിന്റെ പ്രാബല്യവും വിസ്തീർണ്ണവും

വർധിക്കയും ചെയ്തതോടെ പൂഞ്ഞാറും ക്രമേണ വഞ്ചിനാട്ടിൽ ലയിച്ചു. തമ്പുരാൻ എന്നാണു് പി. ആർ. രാമവർമ്മരാജാ സാധാരണ അറിയപ്പെട്ടന്നതു്. തിരുവനന്തപുരം കൊട്ടാര ത്തിലെ അമ്മറാണിയുടെ അനുജത്തിയെ അദ്ദേഹം വേളികഴിച്ചു. മാത്രമല്ല തമ്പുരാന്റെ ഒരു ഉടപ്പിറന്നവളെ ശ്രീ. ചിത്തിരമഹാരാജാവിന്റെ അനുജൻ മാത്താണ്ഡവർമ്മ തിരുമേനിയും വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അസാമാന്യ ബുദ്ധിശക്തിയും ദീർഘദൃഷ്ടിയുമുള്ള ആളാണു് ശ്രീ. പി. ആർ. രാജാ. കാടും മലയും അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നു. ഉന്നതകുലജാതർക്കു കൃഷിപ്പണികളും തോട്ടംവസ്തുലും നിഷിദ്ധമെന്നു് മുൻകാലങ്ങളിൽ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ പി. ആർ. രാജാ ആധുനിക ചിന്താഗതികളോടുകൂടിയവനാണു്. ഹൈറേഞ്ചിലെ യൂറോപ്യൻകമ്പനിക്കാരുടെ തോട്ടങ്ങൾപോലെ തനിക്കും തോട്ടങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ പൂഞ്ഞാർ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം പെറുകിട കർഷകർക്കു കൊടുത്തുപോയി. കുറെ സ്ഥലം എവിടെ കിട്ടുമെന്നന്വേഷിച്ചിരിക്കയാണദ്ദേഹം. ഇതിനിടയിൽ അനായാസേന ഒരു സാഹചര്യം കൈവന്നു. മലബാറിലെ മണിയാൽ ഇല്ലംനമ്പൂരി തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു മുറജപത്തിനോ മറേറതോ ആഘോഷത്തിനോ വന്നിരുന്നു. ആ ദിവസങ്ങളിൽ രാജായും അവിടെ ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹം അസിസ്റ്റൻറു് ദേവസ്വം കമ്മീഷണറായി ജോലിനോക്കുന്ന കാലം. മണിയാൽ നമ്പൂരിയുമായി പരിചയപ്പെട്ട. മണിയാൽ ഇല്ലക്കാർ വിസ്തൃതമായ ഒരു ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ ഉടമകളാണെങ്കിലും അവർക്കു ദാരിദ്ര്യവും കടവുമാണെന്നു രാജാ മനസ്സിലാക്കി. 36000 രൂപാ കടംവീട്ടുവാനുണ്ടു്. അനുദിനച്ചിലവിനുപോലും വിഷമിക്കുന്നു. രാജാ കിട്ടിയ അവസരം വേണ്ടപോലെ വിനിയോഗിച്ചു. നമ്പൂരി ആവശ്യപ്പെട്ട പണം കൊടുത്തു സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങി. 1935–ൽ കോളിയാട്ടമലയും 1936–ൽ പാറോത്തുമലയും. ഇങ്ങനെ ആലക്കോട്ട പുഴമുതൽ ക്ലർഗ്ഗു് സ്റ്റെയിറ്റു് അതിർത്തിവരെയുള്ള ഏകദേശം 22000 ഏക്കർ സ്ഥലം. നിസ്സാരവിലപോലും കൊടുക്കാതെ ഈ മലകളും തങ്ങളുടേതാക്കുവാൻ ചില ഹാജിമാർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന മീനച്ചിൽക്കത്താവും പ്രസ്തുത സ്ഥലങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ രാജായെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

ഡോ. പി. ജെ. തോമസും രാമവർമ്മരാജായും യഥാക്രമം 1927–ലും 1936–ലും വിസ്തൃതമായ ഒരു ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ

ഉടമകളായെങ്കിലും പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങുവാൻ പല വർഷങ്ങൾ കഴിയേണ്ടിവന്നു. ഡോ. തോമസ് സ്വന്തമായി തോട്ടം വയ്ക്കുവാനും മലബാറിൽ വന്നു താമസിക്കുവാനും ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല. ചെറുകിട കർഷകർക്കു കൃഷിചെയ്യുവാൻ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക് സ്ഥലമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നേ അദ്ദേഹം കരുതിയുള്ളൂ. 2000 ഏക്കറോളം അദ്ദേഹം ചുമതലപ്പെടുത്തിയ ആളുകൾ വഴി വിറ്റുകാണും. അതേ ഉദ്ദേശത്തോടെ വിതരണം ചെയ്യുവാൻ പതിനായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം 1954-ൽ അദ്ദേഹം തലശ്ശേരി രൂപതയ്ക്ക് എഴുതിക്കൊടുത്തെങ്കിലും രേഖയിൽ പറയുന്ന സ്ഥലം മുഴുവൻ മറ്റുള്ളവരുടെ കൈവശമായിപ്പോയിരുന്നു. രൂപതയ്ക്ക് ഒന്നും ലഭിച്ചില്ല.

ശ്രീ രാജാ തന്റെ സ്ഥലത്തിൽ കുറച്ചുഭാഗം ചെറുകിട കർഷകർക്കു നല്ല വിലയ്ക്കു വിറ്റു. 1950 മുതൽ അദ്ദേഹം കുരുമുളകു്, തെങ്ങു്, റബർ, കാപ്പി, തേയില, ഏലം മുതലായ തോട്ടങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പോഴും അവയിൽ നിന്നു് നാണ്യവിളകൾ എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തോട്ടം പണികളുടെ ആരംഭകാലങ്ങളിൽ ഒരു വർഷം സൂപ്രണ്ടിനെ-ശ്രീ അടിയത്തോരെ-തളിപ്പറമ്പിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് ജോലികൾ ചെയ്യിച്ചിരുന്നതു്. തമ്പുരാൻ പൂഞ്ഞാറിൽനിന്നു പല അവസരങ്ങളിലും തളിപ്പറമ്പിൽവന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. അവിടെ ഒരു നല്ല കെട്ടിടം വിലയ്ക്കു വാങ്ങി തന്റെ താമസത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. കൊട്ടാരം എന്നു് ആ കെട്ടിടം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. തളിപ്പറമ്പിൽനിന്നു പതിനഞ്ചു മൈൽ ദൂരമുണ്ടു് ആലക്കോട്ടേയ്ക്കു്. അടിയത്തോരെ എന്നും ആലക്കോട്ടിനു വിട്ടു. വാഹനഗതാഗതസൗകര്യമുള്ള വഴിയല്ല. കല്ലും പുല്ലും കുറിക്കാടും നിറഞ്ഞ നടപ്പുവഴിമാത്രം. എങ്കിലും ചിലപ്പോഴെല്ലാം ശ്രീ രാജാ നടന്നുവന്നു തന്റെ തോട്ടം സന്ദർശിച്ചിരുന്നു.

വളരെയേറെ പണം തോട്ടം വയ്ക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി അദ്ദേഹം മുടക്കി. ഇതിൽ നല്ലയൊരംശം സക്കാരിൽനിന്നു ലോണായും ഗ്രാന്റായും മറ്റോരോ ഇനങ്ങളിലും വാങ്ങി എടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്. ഗിരിവർഗ്ഗകോളനിയുംമറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥലത്തു് സക്കാർ ചിലവിൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതത്രെ. തനിക്കു് കുടുംബസമേതം താമസിക്കുവാൻവേണ്ട കെട്ടിടങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയശേഷം ശ്രീ രാജാ താമസം ആലക്കോ

ടാക്കി. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമല്ല പൊതുജനങ്ങൾക്കും പലവിധത്തിൽ ഉപകാരപ്രദമായിരുന്നു.

1951–മുതൽ ആലക്കോട്ടു പുഴയുടെ വടക്കു കിഴക്കു ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു കുടിയേറ്റക്കാർ വന്നു താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കളപ്പുരയ്ക്കൽ മാണി മത്തൻ (കുടയത്തൂർ), കുന്നേമുറിയിൽ സ്കറിയാ (കുടയത്തൂർ), ചെറുനിലത്തു ജോസഫ് (രാമപുരം) എന്നിവരായിരുന്നു ഇതിനു നേതൃത്വം കൊടുത്തതു്. ഇവർ ഡോ. തോമസിന്റെ സ്ഥലം വാങ്ങി. ശ്രീ രാജായുടെ സ്ഥലവും പിറകെപിറകെ വന്ന കുടിയേറ്റക്കാർ വിലയ്ക്കെടുത്തു. മണ്ണും കാലാവസ്ഥയും വളരെ മെച്ചപ്പെട്ടതായിരുന്നതിനാൽ ആലക്കോട്ടുമേഖലയിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം ത്വരിതഗതിയിലായി. രാജായുടെ വക സ്ഥലങ്ങളായിരുന്ന ആ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം. അദ്ദേഹം നല്ല വിലയ്ക്കേ സ്ഥലം വിറ്റിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സാമാന്യം പണമുള്ളവരും നല്ല കൃഷിക്കാരുമാണു് അവ വാങ്ങിയതു്. പത്തു പതിനഞ്ചു കൊല്ലംകൊണ്ടു് ആലക്കോട്ടും പരിസരപ്രദേശങ്ങളും കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്ടിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വന്ന കുടിയേറ്റക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു.

ആ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം അതിവേഗം വികസിച്ചു. കൃഷ്യനാണ്യവിഭവങ്ങളും ധാരാളമായി. വ്യാപാരവും വ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളും തുടങ്ങി. ക്രിസ്ത്യൻദേവാലയങ്ങളും ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളും മുസ്ലീംപള്ളികളും ഉയർന്നുവന്നു. വിദ്യാശാലകളും പലതും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. റോഡും വഴികളും താല്ക്കാലികപാലങ്ങളും പണുതു. ശ്രീ രാജാ വലിയ ഭൂവുടമയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം മലബാറിലെ മറ്റു ഭൂവുടമകളേപ്പോലെ കുടിയേറ്റക്കാരുമായി അകന്ന അന്തരീക്ഷത്തിലല്ല ജീവിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണ ചെറുകിട കർഷകനെപ്പോലെ അവരുമായി ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പ്രദേശത്തിന്റെ വികസനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള എല്ലാ സംരംഭങ്ങളിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കും. റോഡുകളും പാലങ്ങളും അനുവദിപ്പിക്കുവാനും അവ നേരത്തെ പണി തീർക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമവും സ്വാധീനവുമാണു സഹായിച്ചതു്. കരുവഞ്ചാൽ, ആലക്കോട്ടു്, മണക്കടവു്, പാലങ്ങളും കോൺട്രാക്റ്റു് എടുത്തു പണികളും നടത്തുവാൻ ആരും മുമ്പോട്ടു വരാതിരുന്നതിനാൽ രാജാതന്നെയാണു കോൺട്രാ

ക്‌റ്റു് എടുത്തതും പണികഴിച്ചതും. അതുകൊണ്ടാണു് അവ വേഗത്തിൽ തീരുവാനും ലൈൻബസ്സും മറ്റു വാഹനങ്ങളും ഓടുവാനും ഇടയായതു്. പേരാവൂരെക്കാളും കൂറിയാടിയെക്കാളും കാൽനൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞാണു് ആലക്കോടു് കുടിയേറ്റം വ്യാപകമായതെങ്കിലും സ്ഥിരം റോഡും പാലങ്ങളും തീർത്തു ലൈൻബസ്സോടിച്ച പ്രഥമ കുടിയേറ്റക്കോളനി ആലക്കോടാണെന്ന ഖ്യാതി അതിനുണ്ടു്. ഇതിന്റെ എല്ലാ പ്രശംസയും പ്രധാനമായി രാമവർമ്മരാജായാണു് അർഹിക്കുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ വൈദ്യുതിയും ടെലഗ്രാം, ഫോൺഓഫീസുകളും അതിവേഗം ലഭിച്ചതും രാജായുടെ പ്രയത്നവും സ്വാധീനവും കൊണ്ടാണെന്നുള്ളതും എല്ലാവരും കൃതജ്ഞതയോടെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന വസ്തുതയാണു്.

മഞ്ഞുപെയ്യും മലമുകളിലേയ്ക്ക്

വെൺമഞ്ഞുപെയ്യുന്ന മനോഹരമായ ഒരു പ്രദേശമാണ് വയനാട്. സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു മൂവായിരം അടി ഉയർച്ചയുള്ള ഒരു പീഠഭൂമി. വയൽനിറഞ്ഞ നാട് വയനാടായി. അതു് ഇപ്പോഴും കോഴിക്കോട്ട്, കണ്ണൂർ ഡിസ്ട്രിക്റ്റുകളിലായി കിടക്കുന്നു. തെക്കു് വൈത്തിരി, വടക്കു് ചന്ദനത്തോട് (പേരിയ), പടിഞ്ഞാറു് കോറോം, കിഴക്കു് കാട്ടിക്കുളം, പുല്പള്ളി ഇവയുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു പ്രദേശം. 1600 ച. മൈൽ വിസ്തീർണ്ണം വരും. കായൽപോലെ നോക്കെത്താതെ പരന്നുകിടക്കുന്ന വയൽ. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചെറുദ്വീപുകംപോലെ പൊന്തിനില്ക്കുന്ന കുന്നുകളും പുൽമേട്ടുകളും. വയലുകളിൽ പൊൻമണികം സുഭിക്ഷം. കുരസ്ഥലം നാട്ടുകാരായ ചില മുതലാളിമാരുടേയും ഹിന്ദുദേവസ്വങ്ങളുടേയും വകയും ഗവൺമെൻറ് റവന്യൂഭൂമിയുമായിരുന്നു. ഇവയിൽ നല്ല ഒരു ഭാഗം യൂറോപ്യൻകമ്പനിക്കാർ ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു പാട്ടത്തിനു വാങ്ങി കാപ്പി, തേയില, ഏലം മുതലായ തോട്ടങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. ആ തോട്ടങ്ങളുടെ ഓഫീസുകളും ഫാക്ടറികളും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളാണു ചെറിയ പട്ടണങ്ങളായി (ഗ്രാമകേന്ദ്രങ്ങളായി) ത്തീർന്നതു്. മാനന്തവാടി, തലപ്പുഴ, പേരിയ, കാട്ടിക്കുളം, ബത്തേരി, കല്പറ്റ, മുണ്ട, മേപ്പാടി, വൈത്തിരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ അങ്ങനെ വികസിച്ചുവന്നതാണു്.

തോട്ടം കൃഷിവിവേങ്ങൾ വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു് കയറ്റി അയയ്ക്കുവാൻ കോഴിക്കോട്ടോ തലശ്ശേരിയിലോ എത്തിക്കണം. അതിനു് തോട്ടക്കാരുടെ പ്രേരണയാൽ മദ്രാസ് ഗവൺമെൻറ് ഉണ്ടാക്കിയതാണു് വയനാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള പ്രധാന റോഡുകൾ. മാനന്തവാടി–കോഴിക്കോട് റോഡു്, മാനന്തവാടി – തലശ്ശേരി റോഡു്, തലശ്ശേരി – കുർഗ് റോഡു്, ബത്തേരി – കൈനാട്ടി റോഡു് ഈ നാല നിരത്തുകളാണു് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ. ഇതിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം

മാനന്തവാടി – കോഴിക്കോട്ട് റോഡിനാണ്. നിർമ്മാണത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും ഏറ്റവുമധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകളും പണച്ചിലവും വന്നതും അതിനുതന്നെ.

ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ചുരത്തിന്റെ ആരംഭമായ പുതുപ്പാടിയിൽനിന്നും നേരെ മുകളിൽ ലക്കിടിയിലേയ്ക്ക് കുത്തനെയുള്ള ഒരു റോഡാണ് അതു്. ഒൻപതു് ഒടിച്ചുവളവു് (Hair pin curve) അതിനുണ്ടു്. അതു് മലമടക്കുകളുടെയിടയിൽ കൂടി വളഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു് മുകളിലേയ്ക്കു് കയറുന്നു. ഈ റോഡിന്റെ ലൈൻ കണ്ടുപിടിക്കുക എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. വളരെ പരിശ്രമങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തേണ്ടിയിരുന്നു. ഇതേക്കുറിച്ചു നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന രസകരമായ ഒരു കഥയുണ്ടു്. നാട്ടുകാരായ എൻജിനീയർമാർ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലങ്ങളം പരിശ്രമിച്ചു, സുഗമമായ റോഡുലൈൻ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ. ഒന്നും വിജയിച്ചില്ല. അവസാനം വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു എൻജിനീയറെ മദ്രാസ് ഗവൺമെൻറ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു വരുത്തി നിയമിച്ചു. വേണ്ടിടത്തോളം പണവും അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം പല സർവ്വേകളും നടത്തി. നാട്ടുകാരായ എൻജിനീയർമാരുടെ റിപ്പോർട്ടു പരിശോധിച്ചു. പക്ഷെ, ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ അവർ ഒന്നുരണ്ടു ലൈൻ കൂടുതൽപഠനത്തിനായി എടുത്തുകാണിച്ചിരുന്നതേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ റിപ്പോർട്ട് സായിപ്പ് പഠിച്ചു. അദ്ദേഹം മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളും എടുത്തു് സ്ഥലങ്ങൾ നേരിട്ടു പരിശോധിച്ചു. പഴയതും പുതിയതുമായ പല ലൈനുകളും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഒന്നും വിജയിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷയില്ല. അദ്ദേഹം നിരാശയിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണു്. ഇവരുടെ പരിശോധനയ്ക്കും കാട്ടിൽക്കൂടെയുള്ള യാത്രകൾക്കും ആദിവാസികളുടെ (പണിയർ) സഹായം ആവശ്യമായിരുന്നു. ആ പ്രദേശത്തെ ഒരു പ്രധാന പണിയനും പാപ്പാനും (ആനക്കാരൻ) ആയ "കരിംതണ്ടൻ" പറഞ്ഞു: "ഈ മേലാളൻമാർ ഇത്രയുംനാൾ തെരച്ചിൽ നടത്തിയിട്ടും മുകളിൽ നിരപ്പിലേയ്ക്കു് ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പറ്റുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം; പലപ്രാവശ്യം ഞാൻ ആനയെ മുകളിൽ നിരപ്പിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, വണ്ടി കേറുവാൻ വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു പുറകോട്ടൊക്കെ പോകേണ്ടിവരും". കരിംതണ്ടന്റെ അഭിപ്രായം എൻജിനീയർ സായിപ്പിന്റെ ചെവിയിൽ എത്തി. നിരാശയിലിരുന്ന സായിപ്പിനു് ഒരു ജീവൻ വീണു. അദ്ദേഹം കരിംതണ്ടനെ

വരുത്തി. അവൻ നടന്നു ലൈൻ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ലൈനി ന്റെ പ്ലാനെടുത്തു. അവിടം കാടുവെട്ടിത്തെളിക്കുവാൻ ഇട പാടുചെയ്തു. നാട്ടുകാരായ എൻജിനീയർമാരെ വിട്ട നോ ക്കിച്ചു. സായിപ്പ് നേരിട്ട് നടന്നു സ്ഥലങ്ങളും പരിശോ ധിച്ചു. ശ്രമസാധ്യമെങ്കിലും കാര്യം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താ മെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി. ജോലികളും തുടങ്ങി. നാലഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾകൊണ്ടു പണി പൂർത്തിയാക്കി.

ബ്രിട്ടീഷുകാരനായ സായിപ്പിനെ യൂറോപ്യൻമാരും നാട്ടു കാരും മദ്രാസുഗവൺമെൻറും സ്തുതിക്കയും അദ്ദേഹത്തിനു അവാർഡുകളും നൽകുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ, അഹങ്കാരിയായ സായിപ്പ് സാധുവായ ആ നാട്ടുകാരനെ അനുസ്മരിച്ചില്ല. ആദിവാസിയായ കരിംതണ്ടന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തേയും സഹായ ത്തേയും വെള്ളക്കാരൻ മനഃപൂർവ്വം മറച്ചുവച്ചു. മാത്രമല്ല കരിം തണ്ടൻ ജീവിച്ചിരുന്നാൽ തന്റെ ഖ്യാതിക്കു ഭംഗവും മങ്ങലും വരുമെന്നു കരുതി ആ നാടിന്റെ പുത്രനെ ചതിവിൽ വെടി വച്ചു കൊല്ലിച്ചു! ധീരനും അഭിമാനിയുമായിരുന്ന കരിംത ണ്ടന്റെ വധം പണിയസമുദായത്തിലെ പ്രബലന്മാരുടെ ഇട യിൽ ചലനം സൃഷ്ടിച്ചു. അവരുടെ വൈരാഗ്യവും പകവീ ട്ടലും വെള്ളക്കാരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. അവരോട് നേരി ട്ടൊന്നും ചെയ്യുവാൻ പറ്റുകയില്ല. എന്നാൽ അവർ സഞ്ചരി ക്കുന്ന വാഹനങ്ങളെ പതിയിരുന്നു ആക്രമിക്കുവാനും തകർക്കു വാനും സാധിക്കും. അതു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ കമ്പനിക്കാരുടെ കൃഷിവിഭവങ്ങളും കൊണ്ടുപോകുന്ന ലോറി കളും തകർക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. ഇതു ചെയ്തിരുന്ന ആളുകളെ ഒന്നും പിടികിട്ടിയിരുന്നില്ല. കൊല്ല പ്പെട്ട പണിയന്റെ പ്രേതംവന്നു വിരോധം തീർക്കുന്നതാ ണെന്നു പരിസരവാസികളും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ മാരും ഇതു വിശ്വസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിൽനിന്നും മോച നംനേടുവാൻ അവർ മാർഗ്ഗം ആരാഞ്ഞു. ആരൊ പറഞ്ഞതനു സരിച്ചു് ഏതൊ മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തി കരിംതണ്ടന്റെ പ്രേതത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ചില പൂജകളെല്ലാം നടത്തി. ആ ചെകുത്താനെ ഒരു മരത്തിൽ തളയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണു് ലക്കടിയിൽ റോഡുസൈഡിലെ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ വലിയ ഒരു ഇരുമ്പുചങ്ങല ചുറ്റിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നതു് എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അടുത്തനാളുകളിൽ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ നിന്നു് ഏതാനും വാര ഉള്ളിലേയ്ക്കു് മാറി ആരൊക്കെയോ

ചേന്നു് ഒരു പീഠം പണിതു് അവിടെ വിളക്കുവയ്ക്കും നടത്തി പ്പോരുന്നുണ്ടു്.

വയനാട്ടിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം താമസക്കാരും അപരി ഷ്കൃതരായ ആദിവാസികളായിരുന്നു. ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആദിവാസികളൊഴിച്ചു് വളരെ ചുരുക്കംപേർ മാത്രമേ വയനാട്ടിൽ താമസമാക്കിയിരു ന്നുള്ളൂ. ജന്മികളുടെ വയലുകളിലും, യൂറോപ്യൻമാരുടെ തോട്ടങ്ങളിലും പണിനടത്തുവാൻ കുറെ ആദിവാസികളും ഉണ്ടാ യിരുന്നു. അവർക്കു് വിദ്യാഭ്യാസമില്ല, സംസ്ക്കാരമില്ല, പണമില്ല. ഇതെല്ലാം കൊടുത്തു് അവരെ മനുഷ്യരായും നല്ല പൗരന്മാരായും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ഗവൺമെൻറോ മറ്റാ രെങ്കിലുമോ ശ്രമിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഈ പാവങ്ങളെ അടിമക ളാക്കി ചൂഷണംചെയ്യുകയായിരുന്നു അവരെല്ലാം. ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരും കുടിയേറ്റക്കാരും വന്നതിനുശേഷമാണു് അവർ സംസ്കാരത്തിൻറെയും സ്നേഹത്തിൻറെയും സൗഹാർദ്ദത്തിൻറെയും പ്രകാശം കണ്ടുതുടങ്ങിയതു്. സമത്വത്തിൻറെ വായു ശ്വസിക്കു വാൻ തുടങ്ങിയതു്. വയറുനിറയെ ഭക്ഷണവും കൈനിറയെ കൂലിയും ലഭിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതുവരെ ഈ കാട്ടു ജാതിക്കാരായ അടിയാൻമാരും കുറിച്ചിയരും പണിയരും ചെറവരും കരിമ്പാലരും കാണിക്കാരും അടിമകളായി സ്വയം കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ഇതിൽ എന്തെങ്കിലും അതൃ പ്തിയോ ഇച്ഛാഭംഗമോ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ സന്തു ഷ്ടരായി സോല്ലാസം ജീവിച്ചു. കാഴ്ചയുണ്ടായിരുന്നവനേ അതില്ലാത്തതിൻറെ നഷ്ടം ഗ്രഹിക്കുകയുള്ളല്ലോ. ഒന്നിനും അവർ വ്യഗ്രത കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ധാരാളം വയൽ. സൗക ര്യംപോലെ കൃഷിചെയ്യാം. വർഷത്തിൽ ഒരു കൃഷിമാത്രം. കളപറിക്കലും വളംചേക്കലും ഇല്ല. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും നശിപ്പിക്കും നല്ലഭോഗം. എങ്കിലും അതിൽ അവർക്കു് ഇച്ഛാഭംഗമില്ല. കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടും. കരസ്ഥലം കുറച്ചുഭോഗത്തു മുത്താരി വിതയ്ക്കും. അതിലും കിട്ടുന്നതു മതി. ചുറ്റും കാടു്. ധാരാളം മൃഗങ്ങളും. അമ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ചു് നായാടി മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കും. മാംസം നല്ലതുപോലെ ആഹരിക്കും. ചൂണ്ടപ്പെന വനത്തിൽ സുലഭം. കുല ചെത്തി കള്ളുണ്ടാക്കും. അതും സമൃദ്ധമായി പാനംചെയ്യും. പുഴയിൽ മത്സ്യം സുലഭം. ഏതോ മരത്തിൻറെ പട്ട വെട്ടിച്ചതച്ചു കാട്ടാറുകളിൽ നഞ്ചുക ലക്കും. ധാരാളം മീൻ കിട്ടും. അതും തിന്നും. ഒരു കാട്ടിലെ കൃഷി കഴിഞ്ഞു് വേറൊന്നിലേയ്ക്കു മാറും. അടുത്തടുത്തു്

ചെറിയ മാടങ്ങളംവച്ചാണ താമസിക്കുന്നത്. സ്ഥലം മാറുമ്പോഴും അധികം ഒന്നും കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഇല്ല. ചട്ടം കരിച്ചുമാണ് പലതും ഭക്ഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒന്നോ രണ്ടോ മൺപാത്രങ്ങളേ കാണുകയുള്ളൂ. ജന്മികളായ നമ്പ്യാൻമാക്കും മറ്റും "തുലാപ്പത്തു" കഴിഞ്ഞാൽ ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സിക്കാറിനു– നായാട്ടിനു– പോകുവാൻ ഇഷ്ടമാണ്. കൊയ്തുകിട്ടുന്ന നെല്ലിന്റെ ഒരു വിഹിതം ജന്മിക്കു കൊടുക്കണം. ഇറച്ചിയോ മീനോ കിട്ടിയാലും ഒരംശം ജന്മിക്കു കൊടുക്കണമെന്നാണ വയ്പു. ചിലർ കൊടുത്തില്ലെന്നും വരും. അവ കൊടുക്കുന്നവരോട് ജന്മി പ്രത്യേക വാത്സല്യം കാണിക്കും. ജന്മിയുടെ കാലിക്കൂട്ടത്തെ ഈ അടിയാൻമാർ മേയിക്കണം.

കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വരവോടുകൂടി കാടുകയും തെളിഞ്ഞു. മൃഗങ്ങളും കുറഞ്ഞു. മത്സ്യവും അതുപോലെതന്നെ. വയലിനും കരയ്ക്കും വിലയായി. ഉടമയുമുണ്ടായി. ഇഷ്ടംപോലെ കൃഷി ചെയ്യാനും കാലിയെ വിടാനും പറ്റില്ല. അലസജീവിതത്തിനും തോന്ന്യാസത്തിനും അറുതി വന്നുതുടങ്ങി. എന്നാൽ എന്നും പണിയും കൂലിയും കിട്ടും. വയറുനിറയെ ചോറും കിട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. നന്നായി വസ്ത്രം ധരിച്ച് മനുഷ്യരെപ്പോലെ ജീവിക്കുവാനും പഠിച്ചു; കുടിയേറ്റക്കാർ പഠിപ്പിച്ചു. കുട്ടികളെ കുടിയേറ്റക്കാർ നിബ്ബന്ധിച്ചു സ്കൂളിൽ ചേർത്തു. അവക്കു ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും പുസ്തകങ്ങളും നല്കി.

വയനാട്ടിലെ കാപ്പി, തേയില, ഏലം മുതലായ വലിയ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും നിരവധി പണംമുടക്കി യൂറോപ്യൻ കമ്പനിക്കാർ രണ്ടുമൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം നടത്തിനോക്കി. ബുദ്ധിമുട്ടിനും മുടക്കുമുതലിനും അനുയോജ്യമായ ആദായം അവയിൽനിന്നും ലഭിക്കാതിരുന്നതിനാൽ ഇൻഡ്യയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യംകിട്ടിയ 1947–നു മുമ്പുതന്നെ അവർ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് നാടുവിട്ടുപോയിത്തുടങ്ങി. മാറിവന്ന ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രതികൂലനിയമങ്ങളും തൊഴിൽനിയമങ്ങളും കാരണം കിട്ടിയവിലയ്ക്ക് എല്ലാം വിറ്റുംവച്ചു രാജ്യംവിട്ടു പോയ തോട്ടക്കാരുമുണ്ട്. പ്രതിഫലമൊന്നും ലഭിക്കാതെ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയവരായിരുന്ന പല വലിയ തോട്ടം ഉടമകളും. വയനാട്ടിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഫോറസ്റ്റിൽ അവിടവിടെ ഒറ്റപ്പെട്ടുകാണുന്ന കാപ്പിച്ചെടികളും തേയിലച്ചെടികളും അവയുടെ കുറ്റികളും ഭംഗിയായി പണ്തിരിക്കുന്ന സ്മാരകങ്ങളും കുഴിമാടങ്ങളും ഈ വസ്തുത്തെ തെളിവുകളാണ്.

ഇങ്ങനെയെല്ലാമുള്ള വയനാടൻമലകളിലേയ്ക്ക് 1933 മുതലാണ് തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നുമുള്ള കൃഷിക്കാർ കുടിയേറിത്തുടങ്ങിയതു്. പാലാസ്വദേശികളായ കുടക്കച്ചിറ ശ്രീ. കെ. പി. മാത്യുവും സഹോദരങ്ങളുമാണ് ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാർ. അവർ മാനന്തവാടിക്കടുത്തുള്ള പയ്യംപള്ളിയിൽ 100 ഏക്കർ വയലും 300 ഏക്കർ കരയും വാങ്ങി. മാത്യു അതു വാങ്ങുവാൻ ഇടയായതിന്റെ പിറകിൽ അല്പം ചരിത്രമുണ്ട്. അക്കാലത്തു് ശ്രീ. മാത്യു കോളയാട്ട് സ്ഥലമെടുത്തു് ഫാ. ഫെർണാണ്ടസ്സിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ താമസിക്കുകയാണു്. അദ്ദേഹം പാലായിക്കു പോയശേഷം എറണാകുളംബോട്ടിൽ മടങ്ങിവരുമ്പോഴാം സഹയാത്രക്കാരിൽ ഒന്നുരണ്ടുപേർ മലബാർഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടു. മാത്യു ശ്രദ്ധിച്ചു. മലബാറിലേയ്ക്കുള്ള തന്റെ യാത്രയ്ക്ക് ഒരു കൂട്ടുകാരനെ കിട്ടുമല്ലോ എന്നുകരുതി മലബാർകാരനുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. പ്ലാക്കണ്ടി പി. വി. മൊയ്തു (തലശ്ശേരി, എരഞ്ഞോളിയിൽ) ആയിരുന്നു പുതിയ കൂട്ടുകാരൻ. പയ്യംപള്ളിയിലുള്ള 400 ഏക്കർ സ്ഥലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണു് മൊയ്തു. കുഴപ്പമില്ലാത്ത സ്ഥലം. 1928–ൽ കോയമ്പത്തൂരുകാരൻ ഒരു സേട്ടുവിനോടു വാങ്ങിയതു്. പ്രസ്തുത സ്ഥലം ഭരണങ്ങാനംകാരൻ മീനാട്ടൂർ ജോസഫ് വാങ്ങുവാൻ പി. വി. മൊയ്തുവുമായി വാക്കുപറഞ്ഞു സമ്മതിച്ചിരുന്നു. മീനാട്ടൂർ ജോസഫിനു പണം തികഞ്ഞില്ല, അഡ്വാൻസ് കൊടുത്തു് എഗ്രിമെന്റെഴുതുവാൻ. അതിനാൽ മി. ജോസഫ് തകിടിയേൽ തൊമ്മച്ചനേയും (ഭരണങ്ങാനം) പൂവത്താനിക്കൽ തൊമ്മച്ചനേയും (പൂവരണി) പഴേപറമ്പിൽ തൊമ്മച്ചനേയും (പൂവരണി) കണ്ടു സ്ഥലമിടപാടിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു പങ്കുചേരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ അതിനു സമ്മതിച്ചു. എങ്കിലും വാക്കുറപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് തകിടിയേൽ തൊമ്മച്ചൻ തന്റെ മകൻ കുഞ്ഞുമാത്തച്ചനെ മലബാറിനു വിട്ടു, തലശ്ശേരിയിൽ എത്തി, മൊയ്തുവിനെ കണ്ടു് വിവരങ്ങളെല്ലാം നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കുവാൻ. വയൽ ഉഴവിനായി നാല്പതുജോഡി പോത്തും കാളകളും ഉഴുപകരണങ്ങളെല്ലാവും, കറവപ്പശുക്കളും കച്ചവടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും വ്യക്തമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ മീനാട്ടൂർ ജോസഫുമായി പങ്കുചേരുവാൻ തൊമ്മച്ചന്മാർ വിസ്സമ്മതിച്ചു. സാമ്പത്തികാധഃപതനത്തിന്റെ കാലം ആയിരുന്നു അന്നു്. മീനാട്ടൂരിനു് ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ പണമുണ്ടാക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല. അദ്ദേഹം ആ ഇടപാടു് ഉപേക്ഷിച്ചു. എങ്കിലും വിവരം പി. വി. മൊയ്തുവിനെ അറിയിച്ചില്ല.

ശ്രീ. മൊയ്തു ജോസഫിനേയും മറ്റും അന്വേഷിച്ചു് ഭരണങ്ങാനത്തു വന്നു. ഉദ്ദേശിച്ച ആളുകളെ ആരെയും കാണുവാൻ സാധിക്കാതെ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടെ മടങ്ങിപ്പോകുകയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാണു് ശ്രീ. കെ. പി. മാത്യുവുമായി മൊയ്തു എറണാകുളംബോട്ടിൽവച്ചു് കണ്ടുമുട്ടുന്നതു്. മൊയ്തു കെ. പി. മാത്യുവിനെ നിബ്ബന്ധിച്ചു, പ്രസ്തുത സ്ഥലമെടുക്കുവാൻ. ഫാ. ഫെർണാണ്ടസ്സുമായി ആലോചിച്ചശേഷം മറുപടി പറയാമെന്നു മാത്യു പറഞ്ഞു. ഫാ. ഫെർണാണ്ടസു് സമ്മതിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം എല്ലാ വിധത്തിലും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. ഇതിനിടയിൽ മാത്യുവിനെ കൊണ്ടുപോയി പയ്യംപള്ളിയിലെ സ്ഥലം കാണിക്കുവാൻ മൊയ്തു കാറുമായി കോളയാട്ടു വന്നു. എടുത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും മൊയ്തു കാറുമായി വന്ന സ്ഥിതിക്കു് സ്ഥലം പോയിക്കാണണമെന്നതു് ഉചിതമാണെന്നു് മാത്യു ഫെർണാണ്ടസ്സിനെ അറിയിച്ചു. രണ്ടുപേരുംകൂടെ പോയി. താന്നിക്കൽവരെ കാറെത്തി. ബാക്കിഭാഗം കാട്ടുവഴിയെ നടന്നു. ഇല്ലിത്തുവയൽ, വള്ളിയൂർകാവു് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും കണ്ടപ്പോഴും രണ്ടുപേർക്കും വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയ അച്ചൻ മാത്യുവിനെ സ്ഥലം എടുക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധിച്ചു. നല്ല വയൽ, ജോലിക്കു് അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരായ അറുപതു് ആദിവാസികളും. അറുപതുജോഡി പോത്തും കാളകളും കറവപ്പശുക്കളും. പത്തു "പൊതി" വിത്തു് ഉണങ്ങി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉഴവുപകരണങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്. പോരാത്ത പണം ബ. അച്ചൻ കൊടുക്കാമെന്നേറ്റു. അങ്ങനെ സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങി.

കുടക്കച്ചിറക്കാർ, ആളുകളും വന്നുകേറി താമസിക്കുവാനും അയൽക്കാർ ഉണ്ടാകുവാനുംവേണ്ടി പലക്കായി സ്ഥലംവിറ്റു. എത്രയും ഏക്കർ സ്ഥലം ഒരു പള്ളി വയ്ക്കുവാൻ ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. മാനന്തവാടി പള്ളിവികാരി ഫാ. ബർബോസാ എസ്. ജെ. ആയിരുന്ന ആരംകോലം മുതൽത്തന്നെ അവിടെ താമസമാക്കിയവരുടെ ആത്മകാര്യങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നതു്. എട്ടുപത്തു വീട്ടുകാർ ആയപ്പോഴും കുടക്കച്ചിറക്കാർ ദാനംചെയ്ത സ്ഥലത്തു് അദ്ദേഹം ഒരു ഷെഡ്ഡുകെട്ടിച്ചു ദിവ്യബലിയും മറ്റും അവിടെ നടത്തിപ്പോന്നു. ഇപ്പോഴും പുതുതായി പണതിരിക്കുന്ന മനോഹരമായ പള്ളിക്കെട്ടിടം അതേ സ്ഥലത്തുതന്നെയാണു്. 1943-ൽ ഫാ. ജോസഫു് കുത്തൂർ മാനന്തവാടി വികാരി ആയിരിക്കെ പയ്യംപള്ളിയിൽ ആരംഭിച്ച

എൽ. പി. സ്കൂളാണ് ഇപ്പോൾ ഹൈസ്കൂളായി ഉയർന്നിരിക്കുന്നത്.

ക്രമേണ മാനന്തവാടിക്കടുത്തുള്ള ഇല്ലത്തുവയലിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും ആളുകൾ കുടിയേറിത്തുടങ്ങി. എങ്കിലും 1933 മുതൽ 1940 വരെയും വളരെ കുറച്ചുപേരേ കുടിയേറിയുള്ളൂ. 1940 മുതൽ 55 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ വയനാട്ടിലേയ്ക്കു വിപുലമായ തോതിൽ കുടിയേറ്റം നടന്നു. അങ്ങനെ മാനന്തവാടിക്കു ചുറ്റും ഉയർന്നുവന്ന കുടിയേറ്റക്കോളനികളാണു തവിഞ്ഞാൽ, പോരൂർ, കണിയാരം, കല്ലോടി, കൊമ്മയാട്, കെല്ലൂർ, ചെറുകാട്ടൂർ, നടവയൽ, ഉണ്ടയങ്ങാടി, തൃശിലേരി, കാട്ടിക്കുളം, വഞ്ഞോട് മുതലായവ.

തെക്കേവയനാട്ടിൽ ആദ്യമായി കുടിയേറി താമസിച്ചതു് ആമ്പല്ലൂർകാരൻ – എറണാകുളം അതിരൂപത – മാരേട്ട ജോസഫാണ്. നല്ല ഒരു കാർഷികകുടുംബത്തിലെ അംഗം. കുറെ കൊല്ലങ്ങളായി അവർക്കു തുടച്ചയായ കൃഷിനാശം. പൂത്തോട്ടകായലിൽനിന്നു് ഉപ്പുവെള്ളം കയറി കൃഷി നശിക്കുന്നു. കൂടാതെ തൊണ്ണൂറൊൻപതിലെ വെള്ളപ്പൊക്കം (1923) പോലുള്ള മലവെള്ളം കൃഷിയും പാടശേഖരങ്ങളും തുടച്ചുനീക്കുന്നു. 1931–ൽ ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ നൊറോനാ എസ്. ജെ. യുമായി അദ്ദേഹം സമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടാനിടയായി. ഫാ. നൊറോനാ അന്നു തെക്കേവയനാട്ടിൽ ചുണ്ടേൽപ്പള്ളി വികാരിയായിരുന്നു. ചുണ്ടയിലേയ്ക്കു വരുവാൻ അദ്ദേഹം ജോസഫിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം വയനാട്ടിലെത്തി. യൂറോപ്യൻമാരുടെ വക തോട്ടങ്ങളിൽ റൈറ്റായും സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായും പോസ്റ്റോഫീസിലെ മാസ്റ്ററായും ജോലി ചെയ്തു. 1933–ൽ കുടുംബസഹിതം ചുണ്ടയിൽ താമസമാക്കി. 1939–ൽ ബത്തേരിയിലെ പോസ്റ്റുമാസ്റ്ററായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1943–ൽ കുറെ ഗവൺമെന്റു് റവന്യൂഭൂമി എടുത്തു കാപ്പിത്തോട്ടം സ്വന്തമായി വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു.

ചുണ്ടയിൽ ധാരാളം തോട്ടം തൊഴിലാളികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആരുംതന്നെ കുടിയേറ്റക്കാരിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നില്ല. കരിമാലി ജോസഫും, (ആമ്പല്ലൂർ) മണിക്കുറി പാപ്പച്ചനും (ഇലഞ്ഞി) 1934–ൽ 'കല്യാണി' എസ്റ്റേറ്റിൽവന്നു ജോലി ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഇലഞ്ഞിക്കാരായ വേറെ ആറു വീട്ടുകാർ കല്പറ്റ അടുത്തു പുഴമുടിയിൽവന്നു കൃഷിചെയ്തു താമസമാക്കി.

പുല്പള്ളിപ്രദേശം ഒരു പ്രത്യേക കൃഷിഭൂമിയാണ്. വയനാട്ടിലെ മറ്റെല്ലാ സ്ഥലങ്ങളേയുംകാൾ ഫലഭൂയിഷ്ഠം. നെൽവയലുകൾ കുറവാണെങ്കിലും നിരപ്പായ കരഭൂമി. എല്ലാവിധ സസ്യാദികളും അവിടെ തഴച്ചുവളരുന്നു. നല്ല വളക്കൂറുള്ള കരിമണ്ണ്. അവിടെയെത്തിച്ചേരാനും മറ്റു കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാനും മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെന്നേയുള്ളൂ. കബനീനദിയാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട വൻകാട്. മൈസൂർസ്റ്റേറ്റിനോട് അടുത്തുള്ള അതിർത്തിസ്ഥലം. മാനന്തവാടിയിൽനിന്നും ബത്തേരിയിൽനിന്നും ഇരുപതുമൈൽവീതം അകലമുണ്ട് പുല്പള്ളിയിലേയ്ക്ക്. പനമരത്തുനിന്നു പത്തു മൈലേയുള്ളൂ. ഇപ്പോഴും ബത്തേരിയിൽനിന്നു മാത്രമാണു വാഹനറോഡ് ഉള്ളതു്. പുല്പള്ളി ദേവസ്വംവകയും ഒന്നരണ്ടു വ്യക്തികളുടെ വകയും ആയ പ്രൈവറ്റ്ഫോറസ്റ്റും, ഗവൺമെൻറ് റവന്യൂഭൂമിയുമാണു മുഴുവൻ. ദേവസ്വംവക 15000 ഏക്കർ. കൃഷിക്കാരായ സാധുക്കൾ അവരുടെ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം കൃഷിചെയ്തു തീർന്നപ്പോൾ, ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ ഇല്ലെന്നായപ്പോൾ, വന്യമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരരംഗങ്ങളായിരുന്ന ഈ കാടുകൾ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി. അവർ കാടുതെളിച്ചു ഭക്ഷ്യധാന്യവിഭവങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നു. വയനാടിൻെറ തൊട്ടുകിഴക്കാണു പുല്പള്ളി എന്നു പറയാം.

മരകാവിലാണ് ആദ്യം കൃഷിക്കാർ പ്രവേശിച്ചു താമസം തുടങ്ങിയതു്. പനച്ചിക്കൽ മത്തായി ആയിരുന്നു ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരൻ. അദ്ദേഹവും കുട്ടുകാരുംകൂടി 1952-ൽ അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. അടുത്ത കത്തോലിക്കാദേവാലയം നടവയലിലാണ്. നടവയലിൽ നേരത്തെതന്നെ ധാരാളം ആളുകൾ കുടിതാമസം തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവിടെ പള്ളിയും പള്ളിക്കൂടവും വൈദികനുമുണ്ട്. പനച്ചിക്കൽ മത്തായിയും കൂട്ടുകാരുംകൂടി അറുത്ത മരത്തുണ്ടിന്മേൽ ഒരു ചെറിയ പള്ളിക്കെട്ടിടമുണ്ടാക്കി. നടവയൽ വികാരിയായി ബ. ബർക്കുമാൻസ് സി. എം. ഐ. അച്ചനെ കൊണ്ടുവന്നു ദിവ്യബലിയും മറ്റു കൂദാശകളും നടത്തിക്കുകയുണ്ടായി.

ഇങ്ങനെ പ്രധാനപ്പെട്ട കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിലെല്ലാം കുരിശുപള്ളികൾ സ്ഥാപിതമായി. രോഗവും മരണവും കുറവായിരുന്നില്ല. മാസത്തിലൊന്നെങ്കിലും ഈ കോളനികളിൽ പോയി പുതിയ താമസക്കാരെ സന്ദർശിക്കുകയും അവർക്കു ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇതെല്ലാം ചെയ്യു

വാൻ ഒരു വൈദികനെക്കൊണ്ടുതന്നെ സാധ്യമല്ല. അന്നത്തെ മാനന്തവാടി വികാരിയായിരുന്ന ഫാ. തോമസ് ആയല്ലൂർ കോഴിക്കോട് ബിഷപ്പിനോട് സഹായത്തിനായി ഒരു വൈദികനെ നിയമിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു നവവൈദികൻ ആയിരുന്ന ഫാ. ജോജ്ജ് കഴിക്കച്ചാലിയെ മാനന്തവാടിയിൽ സഹായിയായി അയച്ചു. അദ്ദേഹം 1951 മെയ്–ൽ വന്ന ചാജ്ജെടുത്തു. സ്വന്തപ്പെട്ടവരും നിസ്സഹായരുമായ കുടിയേറക്കാരെ സന്ദർശിക്കുവാനും അവരെ എല്ലാവിധത്തിലും സഹായിക്കുവാനും അദ്ദേഹം അവിശ്രമം പണിയെടുത്തു. ചിലടത്തെല്ലാം സ്കൂളും കെട്ടിടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇല്ലാത്തിടത്ത് സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു പോരാത്ത കെട്ടിടങ്ങളും വഴിയും പാലവും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം വയനാടിനെ സ്വന്തംപോലെ സ്നേഹിച്ചു. അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചു.

വൈത്തിരിപള്ളിക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് 1940 മുതൽ കുടിയേറ്റക്കാർ വന്നു താമസം തുടങ്ങിയിരുന്നു. തരിയോട്, കോട്ടത്തറ, കുമ്പാല, ചെന്നലോട്, മഞ്ഞൂറാ, മംഗളം, കാവുംമന്ദം മുതലായ കുടിയേറ്റക്കോളനികളും ഇങ്ങനെ രൂപം കൊണ്ടവയാണ്. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ നല്ലൊരുഭാഗം ഗവണ്മെന്റ് റവന്യൂഭൂമിയും ബാക്കി ജിനചന്ദ്ര ഗൗഡർ, മണിയങ്കോട്ട് പത്മപ്രഭ ഗൗഡർ, ഇക്കണ്ടിനായർ, ഇടശ്ശേരിക്കുണ്ടിരാമുണ്ണിക്കുറുപ്പ് മുതലായവരുടെ വക ജന്മഭൂമിയുമായിരുന്നു. ഗൗഡർമാർ മൈസൂറിൽനിന്നും വന്നവരും, നായർസമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവർ പാലക്കാട്, തലശ്ശേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരും ആയിരുന്നു. ഏതാനും മുസ്ലീം ഭൂവുടമകളുണ്ടായിരുന്നവർ മലപ്പുറംഭാഗത്തുനിന്നും വന്നവരായിരുന്നു. തന്മൂലം ഇവരും ഒരുതരത്തിൽ കുടിയേറ്റക്കാർതന്നെയായിരുന്നു. അവർ വന്നിട്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടു തികയാറായി എന്നുമാത്രം. എങ്കിലും പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാരോട് ഇവരെല്ലാം സൗഹാർദ്ദവും സൗമനസ്യവുമാണ് പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. ചെറിയവിലയ്ക്കു ഭൂമികൊടുത്തു് അവർ നവാഗതരെ സഹായിച്ചു. തരിയോട് എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു ആദ്യമാദ്യം വന്നവർ താമസമാക്കിയതു്. അന്നു വൈത്തിരി പള്ളിവികാരി ഫാ. റൊസ്സാരിയസ് എസ്. ജെ. മാസത്തിലൊരിക്കൽ തരിയോട്ടു ചെന്നു കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വീടുകളിൽ വി. കുർബാനയും മറ്റു ക്രമീകരണങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നു. മുഴുവൻ ദൂരവും നടക്കണം. ആത്മ

കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല മറെറല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും കൂടിയേററ ക്കാരെ അദ്ദേഹം സഹായിച്ചു. കൂട്ടതൽ ആളുകളായപ്പോഴം പുല്ലുമേഞ്ഞ ഒരു ഷെഡ്ഡ് ഉണ്ടാക്കി അതിൽ ദിവ്യകമ്മങ്ങളം നടത്തിപ്പോന്നു. അദ്ദേഹത്തെത്തുടന്നു വികാരിയായി വന്ന കുടക്കച്ചിറ ബ. കുര്യാക്കോസച്ചൻ പത്മപ്രഭയോടു് പള്ളി ക്കായി പത്തേക്കർ സ്ഥലം ദാനം വാങ്ങി. നല്ല ഒരു ഷെഡ്ഡു് പണിയിച്ചു. കൂടിയേററക്കാർ വർദ്ധിച്ചപ്പോഴം 1949-ൽ ബ. കെറുബീനച്ചൻ തരിയോടിന്റെ വികാരിയായി നിയമിക്ക പ്പെട്ടു. തരിയോട്ടു് താമസിക്കുവാൻ ഒരു സ്ഥലമില്ലാതിരുന്ന തിനാൽ അദ്ദേഹം വൈത്തിരിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു ചെന്നാണു് തരിയോട്ടു് തിരുക്കമ്മങ്ങളം നടത്തിയിരുന്നതും പള്ളിയുടെ പണികളം നടത്തിച്ചിരുന്നതും. 1952-ൽ തിരുവാ മ്പാടിയിലേയ്ക്കു് സ്ഥലംമാറിപ്പോകുന്നതുവരെ വയനാട്ടിലെ കൂടിയേററക്കാർക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അവിശ്രാന്തം അധ്വാനിച്ചു. 1953 മുതൽ തരിയോട്ടു് പള്ളിവികാരിയായി ബ. ഹഡ്രി യാനച്ചൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കൂടിയേററക്കാരുടെ കഷ്ട പ്പാടുകളം ലഘൂകരിക്കുവാൻവേണ്ടി ഏഴു വർഷക്കാലം അഹോ രാത്രം വേലചെയ്തു. അവരുടെ അവശത നികത്തുവാൻ വളരെ പണം അദ്ദേഹം ചിലവഴിക്കുകയുണ്ടായി. പള്ളിപണി പൂർത്തി യാക്കിയതും ആവശ്യമായ കെട്ടിടങ്ങളം നിർമ്മിച്ചു് അവിടെയു ണ്ടായിരുന്ന എൽ. പി. സ്കൂൾ യു. പി. യാക്കി ഉയർത്തിയതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. കുറുമ്പാല, കോട്ടത്തറ, പുണ്ടക്കര മുതലായ കൂടിയേററകേന്ദ്രങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളും സ്കൂളുകളും തുടങ്ങുകയും ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നേതൃത്വം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുവാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

നിലയ്ക്കാത്ത പ്രവാഹം

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിക്കാരൻ പുൽപ്പേൽ ജോസഫ്, കടുവാമുക്കിൽ കുഞ്ഞൌത (എലിക്കുളം), അയാളുടെ അളിയൻ കാക്കനാട്ട് കുഞ്ഞ് (വക്കീ–തിടനാട്), മടുക്കക്കുഴിയിൽ ജോസഫ് (കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി), വാലുമണ്ണിൽ അബ്രാഹം എന്നിവർ കൂട്ടുകാരും സമവയസ്സുമാണ്. സാമാന്യം സാമ്പത്തികനില എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. നാടുന്ന റേഷനരിയുടെ ചോറുണ്ട മടുത്തു. മലബാറിൽ എവിടെയെങ്കിലും പോയി സ്ഥലം വാങ്ങി നെല്ല് വിതച്ച് നല്ല ചോറുണ്ട് ജീവിക്കണമെന്നാഗ്രഹം. പേരാവൂർ ഭാഗത്തേയ്ക്കു പോകണമോ കുറ്റ്യാടി ഭാഗത്തേയ്ക്കു പോകണമോ എന്ന സംശയം. ചേനപ്പാടിക്കാരൻ മുട്ടത്തു തോമസ് പറഞ്ഞു, കണ്ണൂരിനു വടക്കുള്ള ചെങ്ങളായി എന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ കിഴക്കു ഭാഗത്തു കൃഷിക്കു പറ്റിയ ധാരാളം ഭൂമിയുണ്ടെന്നും വില കുറവാണെന്നും തനിക്കു ചെങ്ങളായിയിൽ കുറച്ചു പരിചയമുണ്ടെന്നും. വഴിയും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതനുസരിച്ച് പുൽപ്പേൽ ജോസഫും കൂട്ടരും തീവണ്ടിവഴി വളപട്ടണത്തിറങ്ങി ബോട്ടിൽ കയറി പുഴയിൽക്കൂടി ചെങ്ങളായിയിൽ എത്തി. കൂപ്പുറോഡിൽക്കൂടി നടന്ന് ഏതാനും സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടു. സ്ഥലമുടമ പയ്യാവൂർ ''നെയ്യമൃതുസംഘ''ത്തിന്റെ നടത്തുകാരനാണ് ഇടക്കിളവൻ കോരോത്തു് കണ്ണൻനമ്പ്യാർ. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട് കുറേ സ്ഥലം അരീക്കമലയിലും ചെമ്പേരിയിലും ഇടപാടുചെയ്തു. 1943–ൽ ഇവരെല്ലാം കുടുംബസഹിതം ആദ്യം വന്നു താമസിച്ചതു് അരീക്കമലയിലായിരുന്നു. പുൽപ്പേൽ ജോസഫ് ചെമ്പേരിഭാഗത്തു് തന്റെ പേരിൽ 206 ഏക്കറിനു് ചാർത്തുവാങ്ങി.

അരീക്കമലയിൽ കരിമ്പാലന്മാരുടെയും മാവിലന്മാരുടെയും (ആദിവാസികൾ) കുറെ കുടുംബങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവർക്ക് മസൂരിരോഗം ബാധിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ കുടിയേറ്റക്കാർ ഈ സാധുക്കളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും സഹായിക്കു

വാനും സന്നദ്ധരായി. ഔഷധസഹായങ്ങളും ഒന്നും ലഭിച്ചില്ല. സാധുക്കളായ ആദിവാസികളും വളരെപ്പേർ മരിച്ചു. പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാരിൽ ചിലരേയും രോഗം ബാധിച്ചു. അവരിൽ ചിലരും മരണത്തിനു് അധീനരായി. പുൽപ്പേൽ ജോസഫിനേയും രോഗം പിടികൂടി. കണ്ണൂർ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ചികിത്സിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോവുകയാണുണ്ടായതു്. കണ്ണൂർ കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി സിമിത്തേരിയിൽ സംസ്കരിച്ചു. ക്രിസ്തീയസ്നേഹത്താൽ ചെമ്പേരിയിൽ ആത്മത്യാഗം വരിച്ച ആദ്യത്തെ ത്യാഗമൂർത്തി–വേറൊരു ഡാമിയൻ!!

അരീക്കമലയിലെ അന്തരീക്ഷം ശുചിത്വമില്ലാത്തതും അനാരോഗ്യകരവുമായിരുന്നു. ഭൂമി ഒന്നുംകൂടെ നല്ലതു് ചെമ്പേരിയാണു്. അവർ ഓരോരുത്തരായി ചെമ്പേരിയിലേയ്ക്കു താമസം മാറ്റി. 1944–ൽ മുന്തിരിങ്ങാട്ടുകുന്നേൽ ചാക്കോയും പരവരാത്തു് മത്തായിയും പുളിക്കത്തടത്തിൽ കുഞ്ഞും (ഇളങ്ങളം) വന്നു ചെമ്പേരിയിൽ താമസംതുടങ്ങി. അവർ പുൽപ്പേൽ ജോസഫിന്റെ അനുജൻ കുട്ടിയച്ചനോടാണു് സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങിയതു്. ആ ബ്ലോക്കിലെ ബാക്കിഭാഗം കുട്ടിക്കുന്നേൽ (ഇളങ്ങളം) കാർക്കു കൊടുത്തു. രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടു് ചെമ്പേരിയിലും പരിസരങ്ങളിലും വളരെ കുടുംബങ്ങൾ വന്നു താമസമാക്കി. പനിയാലും ഔഷധങ്ങൾ വാങ്ങുവാനുള്ള അസൗകര്യങ്ങളാലും ഇതിൽ ഭൂരിഭാഗവും മടങ്ങിപ്പോയി. തളിപ്പറമ്പിലോ കണ്ണൂരോ പോകേണ്ടിയിരുന്നു, സാമാനങ്ങളും മരുന്നും വാങ്ങുവാൻ. കുറേപ്പേർ മടങ്ങിപ്പോയെങ്കിലും അതിൽ കൂടുതൽ കുടുംബങ്ങൾ പുതുതായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. നാലഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾകൊണ്ടു് ചെമ്പേരി, പൈസക്കരി, ചെമ്പൻതൊട്ടി, കുടിയാന്മല, പുലിക്കുരുമ്പ, നെല്ലിക്കുറ്റി മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ കുടിയേറ്റക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞുവെന്നു പറയാം. തളിപ്പറമ്പു് ലത്തീൻപള്ളി ഇടവകയുടെ അതിർത്തിയിലാണു് ഈ പ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അക്കാലത്തു് തളിപ്പറമ്പു വികാരി കിഴക്കേഭാഗം ബ. ജോസഫച്ചനായിരുന്നു. 1947–ൽ അദ്ദേഹം ചെമ്പേരിയിൽ വന്നു് പുളിക്കൽ ജോസഫിന്റെ വീട്ടിൽ ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചു. ആദ്യത്തെ ദിവ്യബലി. കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് ആശ്വാസമായി. വൈദികസഹായം ലഭിച്ചതിൽ അവർ സന്തുഷ്ടരായി. ചെമ്പേരിയിലേയ്ക്കു് കുടിയേറ്റം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തളിപ്പറമ്പിൽനിന്നു് അച്ചന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നു് മാസംതോറും കുർബാന നടത്തി.

1949–ൽ ഫാ. കുര്യാക്കോസ് കുടക്കച്ചിറ തളിപ്പറമ്പ് വികാരിയായി വന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹം ചെമ്പേരിയിലെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ താൽപര്യമെടുത്തു. കടുക്കുന്നേൽ അലക്സാണ്ടർ കൊടുത്ത സ്ഥലത്ത് പള്ളിഷെഡ്ഡും മുറിയും ഉണ്ടാക്കി. ചിറ്റാർ ഇടവക – പാലാ – കടമ്പുകാട്ട് വർക്കി തന്റെ സ്ഥലം വിറ്റുകിട്ടിയ പണംകൊണ്ട് പരിശുദ്ധകന്യകാമറിയത്തിന്റെ ഒരു രൂപം വാങ്ങി മലബാറിനു കൊണ്ടുപോന്നു. അതു പുതിയ ഷെഡ്ഡിൽ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബ. കുടക്കച്ചിറയച്ചൻ കുർബാന സമർപ്പിച്ചതു. 1950–ൽ എൽ. പി. സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. ക്രമേണ പൈസക്കരിയിലും ചെമ്പന്തൊട്ടിയിലും പള്ളിയും സ്കൂളും തുടങ്ങി. കുടിയാന്മലയിലും ബ. കുര്യാക്കോസച്ചൻ ഞായറാഴ്ച കുർബാന അർപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അടുത്ത കേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്ക് റോഡുകളും വെട്ടിച്ചു. പോക്കുവരവിനും സാമാനങ്ങൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും ചെമ്പേരിവാൻ എന്ന പേരിൽ കണ്ണൂർ വരെ ഒരു വാഹനം ഓടിച്ചിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് വളരെയധികം ഉപകാരമുണ്ടായി. തലശ്ശേരിരൂപത 1954–ൽ അരംഭിച്ചപ്പോൾ ബ. കുടക്കച്ചിറയച്ചൻ കോഴിക്കോട്ടരൂപതയിലേയ്ക്കു പോയി.

1941–ൽ പാലാക്കാരനായ ശ്രീ. കൊട്ടുകാപ്പിള്ളിൽ തൊമ്മച്ചൻ (കെ. ജെ. തോമസ്) ഹോസ്ദുർഗ് താലൂക്കിൽ ചീമേനിഗ്രാമത്തിൽ 6000 ഏക്കർ സ്ഥലം തായ്യാട്ട്മന നമ്പൂതിരിയോടു വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. ഇതിൽ 700 ഏക്കർ തെളിച്ച് കശുമാവ്, തെങ്ങുവച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. റബർ, കമുകു മുതലായവ കൃഷി ചെയ്തു. അവിടത്തെ വക്കുസൂപ്രണ്ട് പാലാക്കാരൻതന്നെയായതുകൊണ്ട് തോമസായിരുന്നു. മലബാറിൽ ആ ഭാഗത്തു കൃഷിഭൂമി വളരെ താണവിലയ്ക്ക് കിട്ടുമെന്നും തോമസിൽനിന്നും തുടർന്ന് കുഞ്ഞുവക്കിയും സഹോദരന്മാരും അയൽക്കാരും മനസ്സിലാക്കി. പാലായിൽ കൃഷിക്കു സ്ഥലവും സാമ്പത്തിക കഴിവുകളും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വന്നതിനാൽ പുല്ലാട്ട് കുഞ്ഞും കുഞ്ഞുവക്കിയും മക്കളുംകൂടി 1942–ൽ പയ്യന്നൂരിനു കിഴക്കുള്ള അരവഞ്ചാലിൽ പൂവത്താംകുണ്ട് എന്ന സ്ഥലം വാങ്ങി. പാലായിൽനിന്നും അക്കൊല്ലംതന്നെ പുതിയ സ്ഥലത്തുവന്നും കൃഷിചെയ്തു താമസിച്ചു.

1943–ൽ പാലായിൽനിന്നു പുഞ്ചേകുന്നേൽ തോമസ് അടിച്ചിലാമ്മാക്കൽ ചർഗ്രീസ്, കുന്നേൽ സ്കറിയ, മുണ്ടമറ്റം

ഔത മുതൽ പേർ എരമത്തു് 160-ഏക്കർ സ്ഥലംവാങ്ങി താമ സമാക്കി. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളും വളക്കൂറില്ലാത്തതും ചീങ്കൽ നിറഞ്ഞതുമായിരുന്നു. അവരും അവരുടെ ബന്ധുക്കളും വേറെ കുറേ സ്വന്തപ്പെട്ടവരും ചേർന്നു് 1945-ൽ ഹോസ്ദുർഗ്ഗു് താലൂക്കിൽപ്പെട്ട ചിറ്റാരിക്കാലിൽ 600 ഏക്കർ സ്ഥലം കൊ ണ്ടോത്തു പത്തായപ്പുര കല്യാണിയമ്മ മുതൽപ്പേരോടു് എഴുതി വാങ്ങി. ഇരുപതു് ഷെയർ ആയി വീതിച്ചാണു് അവർ സ്ഥലം വാങ്ങിയതു്. പത്തു് ഏക്കർ അവർ പള്ളിക്കായി നീക്കിവെച്ചു. എല്ലാവരും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ മക്കളും. മാത്രമല്ല എല്ലാവരും പാലാ സെൻറു് തോമസു് കത്തീഡ്രൽപള്ളി ഇടവകക്കാർ. ആക യാൽ ആ കോളനിയെ തോമ്മാപുരം എന്നു പേരിട്ടു. 1947-ൽ രാമപുരം ഇടവകക്കാരായ എടക്കര ആഗസ്തി, കുര്യാലപ്പുഴ ദേവസ്യാ, മുണ്ടയ്ക്കൽ ജോസഫു് തുടങ്ങിയവരും തോമ്മാപുര ത്തെത്തി. 1950 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ധാരാളം കുടുംബങ്ങളും തോ മ്മാപുരത്തിൻെറ മിക്കഭാഗങ്ങളിലും വന്നു സ്ഥലംവാങ്ങി താ മസം തുടങ്ങി.

ഒന്നുരണ്ടു പ്രത്യേകതകളും ആ കോളനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. മലമ്പനിയോ മറ്റു മാരകരോഗങ്ങളോ അവിടെ ഉണ്ടായിരു ന്നില്ല. മദയാനയും മലംകടുവായും അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. രേഖകളുള്ള ഭൂമികളായിരുന്നു അവിടുത്തേതെല്ലാം. തൻനി മിത്തം കോടതിക്കേസ്സിൽനിന്നും വഴക്കിൽനിന്നും ഒഴിവായി.

പുളിങ്കോംപുഴയുടെ വടക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളും മംഗലാ പുരംരൂപതയിലാണു് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു നീലേ ശ്വരംപള്ളി ഇടവകാതിർത്തിയിൽ തോമ്മാപുരം ഉൾപ്പെടുത്ത പ്പെട്ടു. പ്രഗത്ഭനായ ഫാ. ജെറോം ഡിസൂസയായിരുന്നു നീലേ ശ്വരം വികാരി. കുടിയേറ്റക്കാർക്കുവേണ്ട എല്ലാ സഹായവും അദ്ദേഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആത്മകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ശാരീ രികകാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അവർക്കു സഹായങ്ങളും ചെയ്തി രുന്നു. തീവണ്ടിയിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന കുടിയേറ്റക്കാർക്കു വിശ്രു മിക്കാനും അവരുടെ പെട്ടിയും പ്രമാണങ്ങളും കെട്ടുംകിടയും വച്ചുസൂക്ഷിക്കുവാനും നീലേശ്വരം പള്ളിമുറി അവർക്കു വിട്ടു കൊടുത്തിരുന്നു. സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു കോൺവെൻറിൽ സ്ഥലം സൗക ര്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു.

ബ. ഡിസൂസാച്ചൻ തോമ്മാപുരത്തുവന്നു കുടിയേറ്റക്കാ രുടെ പാപ്പിടങ്ങളിൽ വിശുദ്ധകുർബാന അർപ്പിക്കുകയും കുദാ

ശകരം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1946-ൽ തയ്യിൽ വക്കിയുടെ വീട്ടിൽവച്ചായിരുന്നു തോമ്മാപുരത്തെ പ്രഥമദിവ്യബലി. നീലേശ്വരത്തുനിന്നു് പന്ത്രണ്ടുമൈൽ ബോട്ടിൽ യാത്രചെയ്തു മുക്കടയിൽ ഇറങ്ങി ഘോരവനത്തിൽക്കൂടെ പത്തുമൈൽ നടക്കണമായിരുന്നു അച്ചനു തോമ്മാപുരത്തെത്തുവാൻ. പന്ത്രണ്ടു വീട്ടുകാർ ചേർന്നു് ഓരോ മാസവും അച്ചനെ കൊണ്ടുവന്നു കുർബാന നടത്തിക്കണമെന്നും അതിന്റെ ചുമതല ഓരോരുത്തർ ഏറ്റെടുക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു മാസത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ദിവസം അച്ചൻവന്നു ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കയും ക്ലാശകരം നടത്തുകയും ചെയ്തുപോന്നു. നാലഞ്ചു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. ഒരു സ്ഥിരം കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കുവാൻ അച്ചൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പുഞ്ചക്കുന്നേൽ തോമസ്, അടിച്ചിലാമ്മാക്കൽ വർഗീസ് തുടങ്ങിയവർ നേരത്തേ ദാനം ചെയ്ത സ്ഥലത്തിൽ, പള്ളിക്കും സ്കൂളിനും ഏറ്റവും പറ്റിയ ഭാഗം തിരഞ്ഞെടുത്തു. ചീമേനി ത്തോട്ടം സൂപ്രണ്ടു ശ്രീ റാത്തപ്പിള്ളി കുര്യാക്കോസിന്റെ വിദഗ്ധോപദേശമനുസരിച്ചാണു തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയതു്. അവിടെ ഷെഡ്ഡു് നിർമ്മിച്ചു. പിന്നീടു് അവിടെയാണു ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നതു്. കുടിയേറ്റകുടുംബങ്ങളും ഇരുന്നൂറിൽപ്പരമായി. ബ. പീറ്റർ ലോബോ അച്ചൻ അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. 1949-ൽ എൽ. പി. സ്കൂൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടി. എല്ലാവർക്കും സൗകര്യവും സന്തോഷവുമായി. പിന്നീടുവന്ന ബ. റോബർട്ടു് പിനേറോ അച്ചൻ സ്കൂൾ യു. പി. ആക്കി ഉയർത്തി. റവ. ജെ. തോമസ്സിനെ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി നിയമിച്ചു.

ജനങ്ങളുടേയും പ്രദേശത്തിന്റേയും അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുവാൻ തോമ്മാപുരം കുടിയേറ്റക്കാർ യാതൊരു ഉദാസീനതയും കാണിച്ചില്ല. 1951-ൽ തന്നെ പോസ്റ്റോഫീസ് ആരംഭിച്ചു. 1952-ൽ സഹകരണസംഘം തുടങ്ങി. 1953-ൽ തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ പരിധി കോഴിക്കോട് ലത്തീൻരൂപതയിലുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാത്രമേ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളൂവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അതു വിപുലപ്പെടുത്തിക്കിട്ടുവാൻ തോമ്മാപുരംകാർ പ്രത്യേകം പ്രയത്നിച്ചു. ശ്രീ ചാക്കോ കവലവഴിക്കലിന്റെ പ്രേരണയാൽ ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം അധികൃതർക്കു സമർപ്പിച്ചു, തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളേയും തലശ്ശേരിരൂപതയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നു കാണിച്ചു്. ഈ

വിഷയത്തിലുള്ള പല അപേക്ഷകളേയും പരിഗണിച്ച് 1955-ൽ മംഗലാപുരം, ചിക്കമംഗളൂർ, മൈസൂർ, ഊട്ടി, രൂപതകളിലുള്ള സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ അതിർത്തി വിപുലമാക്കി റോമിൽനിന്നു കല്പനയുണ്ടായി. അങ്ങനെ തോമ്മാപുരം തലശ്ശേരിരൂപതയിലായി.

തോമ്മാപുരംമേഖലയിൽപ്പെട്ടുന്ന ഒരു പ്രധാന കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു പാലാവയൽ. പാലായിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന മീനച്ചിലാറിന്റെ ഗതി കണ്ടിട്ടുള്ള കുടിയേറ്റക്കാർ ഈ പ്രദേശത്തിനു കൊടുത്ത പേരല്ല പാലാവയൽ എന്നുള്ളതു്. എങ്കിലും പാലാപോലെ ഫലപുഷ്ടിയിൽ മികച്ചുനിൽക്കുന്നതും മീനച്ചിലാറുതീരപ്രദേശങ്ങളെ സേചനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ പുളിങ്ങോംപുഴയുടെ ജലത്താൽ സേചനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമായ സ്ഥലഭാഗങ്ങളാണു പാലാവയൽ. 1949-ൽ ആണു കുടിയേറ്റക്കാർ അവിടെ പ്രവേശിച്ചതു്. ചിറ്റാരിക്കാലിൽ തങ്ങാതെ കുറേ കുടിയേറ്റക്കാർ കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങി പാലാവയലിൽവന്നു സ്ഥലമെടുത്തു. കൈപ്പൻപ്ലാക്കൽ ജോസഫ്, തോപ്പിൽ ഫിലിപ്പ്, പുളിക്കത്തടത്തിൽ മത്തായി, മാത്തച്ചേരിൽ തോമസ്, അറയ്ക്കൽ കുരുവിള, കദളിക്കാട്ടിൽ ജോസഫ്, പെരികലംകാട്ടിൽ മത്തായി മുതൽപേർ ആയിരുന്നു ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർ. പുളിങ്ങോംപുഴയുടെ വടക്കുഭാഗമാകയാൽ ആ പ്രദേശവും മംഗലാപുരം രൂപതയിൽപ്പെട്ട നീലേശ്വരം ഇടവകാതിർത്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട. അവിടത്തെ വികാരി ജറോം ഡിസൂസാ അച്ചൻ പാലാവയലിലുംവന്നു മതകർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു. പാലാവയലിലെ പ്രഥമദിവ്യബലി 1950-ൽ കാഞ്ഞമല (പൂവരണി) ജോസഫിന്റെ വീട്ടിലാണ് അദ്ദേഹം അർപ്പിച്ചതു്. രണ്ടാമത്തെ ദിവ്യബലി അറയ്ക്കൽ കുരുവിളയുടെ വീട്ടിൽവച്ചായിരുന്നു. അച്ചൻ ചിറ്റാരിക്കാലിൽ വരുമ്പോഴും പാലാവയലും സന്ദർശിച്ചുപോന്നു. പയ്യന്നൂരിൽനിന്നു പാടിച്ചാൽവരെ അക്കാലത്തു ബസ്സുണ്ട്. അവിടെനിന്നുള്ള മുഴുവൻ അകലവും നടക്കണം. നടക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരു മടിയും കാണിച്ചിരുന്നില്ല.

1951-ൽ പള്ളിക്കായി കുറേ സ്ഥലം ഓരോ വാർഡുകാർ നൽകി. അതിൽ ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി അവിടെ ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചുപോന്നു. ഒരു എൽ. പി. സ്കൂളും സമാരംഭിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാരും കുട്ടികളും വർദ്ധിച്ചപ്പോഴും ഷെഡ്ഡ് മതിയാകാതെ

യായി. അവർ പള്ളിക്കും സ്കൂളിനുമായി ഒരു സ്ഥിരം ഷെഡ്ഡ് ഉണ്ടാക്കി. ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു കുർബാനയും അപ്പിച്ചുപോന്നു. ഒരു ചെറിയ പള്ളിമുറിയും അച്ചനു താമസിക്കുവാനായി അവർ പണിതു.

പുളിങ്ങോംപുഴയുടെ തെക്കു് വാഴക്കുണ്ടംഭാഗം ഇടതിങ്ങി വളരുന്ന വൃക്ഷങ്ങളാൽ അന്ധകാരമയമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു എൽ. പി. സ്കൂളും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച ഒരു മുസ്ലീം പള്ളിയും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വർഷംതോറും ബഹുസഹസ്രം തീർത്ഥാടകർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പള്ളി. 1949-ൽ പാറശ്ശേരിൽ ആഗസ്തി, വെള്ളരിങ്ങാട്ടു ജോർജ്ജ്, മാങ്കോട്ടിൽ ജോസഫ്, മുണ്ടമറ്റത്തിൽ ജോസഫ് മുതൽപേർ വന്നു സ്ഥലം വാങ്ങി കൃഷിചെയ്തു താമസം തുടങ്ങി. നല്ല മണ്ണും നല്ല വിളവും. കൂടുതൽ കുടിയേറ്റക്കാർ എത്തി. പുഴയുടെ തെക്കു വശത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ബ. മൊന്തനാരി അച്ചൻ പാറശ്ശേരിൽ ജോസഫിന്റെ വസതിയിൽവച്ചു കുർബാനയും കുദാശകളും നടത്തിയിരുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാർ പിന്നെയും വർദ്ധിച്ചു. പള്ളിക്കായി കുറേ സ്ഥലം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. മാങ്കോട്ടിൽ വർക്കി കുറെ സ്ഥലം ദാനംചെയ്തു. പള്ളിക്കെട്ടിടത്തിന്റെ ഏതാണ്ടു ഭാഗം പണിതീർത്തു. അതിലായിരുന്നു പിന്നീടു ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതു്.

പുളിങ്ങോത്തിനു മൂന്നുമൈൽ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു പ്രദേശമാണു ചെറുപുഴ. കിഴക്കു തിരുമേനി ഭാഗത്തുനിന്നു പുളിങ്ങോംപുഴയിലേയ്ക്കു ചെറിയ ഒരു പുഴ വന്നു പതിക്കുന്ന സ്ഥലമാകയാൽ ആ ഭാഗത്തിനു ചെറുപുഴ എന്നു പേരുണ്ടായി. ഇവിടം തളിപ്പറമ്പു താലൂക്കിലെ വയക്കര അംശത്തിൽപ്പെട്ടതാണു്. അതിന്റെ ഗതാഗതപ്രാധാന്യം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. തിരുമേനി, കടുമേനി, തോമ്മാപുരം, പാലാവയൽ, പുളിങ്ങോം, കോഴിച്ചാൽ, രാജഗിരി മുതലായ കുടിയേറ്റ കേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള പടിവാതിലാണു് ഈ സ്ഥലം. അവിടങ്ങളിൽനിന്നുള്ള എല്ലാ റോഡുകളും വന്നുചേരുന്നതു ചെറുപുഴയത്രേ. കണ്ണൂർ, തളിപ്പറമ്പു്, പയ്യന്നൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം ബസ്സുകൾ ചെറുപുഴയ്ക്കു് ഓടിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഗമനശേഷമേ ചെറുപുഴ വളരുവാൻ തുടങ്ങിയുള്ളൂ.

1948 മുതലാണു കുടിയേറ്റക്കാർവന്നു താമസം തുടങ്ങിയതു്. പാലാക്കാരായ പുഞ്ചക്കുന്നേൽ തോമസ്, കുന്നേൽ

സ്ലറിയാ മുതലായ എട്ടുപത്തു വീട്ടുകാർ മാത്രമായിരുന്ന താമസക്കാർ. കുടിയേറ്റവും ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു വളരെ മന്ദഗതിയിലായിരുന്നു. പയ്യന്നൂരിൽ താമസിച്ചു സേവനം ചെയ്തുവരികയായിരുന്ന ഫാ. മൊന്തനാരിയെ പുഞ്ചക്കുന്നേൽ തോമസ് സമീപിച്ചു ചെറുപുഴയിലെ ക്രിസ്ത്യീയ സമൂഹത്തെപ്പറ്റി അറിയിക്കുകയും അവർക്കു മതകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. 1948 മുതൽ 1951 വരെ അദ്ദേഹം വന്നു തോമസിന്റെ വീട്ടിൽ ദിവ്യബലിയും കുർബാനകളും നടത്തിയിരുന്നു. അക്കാലത്തു പാടിച്ചാൽവരെ മാത്രമേ ബസ്സുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 1951–ൽ ചിലർകൂടി അഞ്ചക്കരെ സ്ഥലം പള്ളിക്കായി സംഭാവനചെയ്തു. അവിടെ ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കി. കോഴിക്കോട്ടുബിഷപ്പു് പത്രോണിതിരുമേനിയാണു പ്രസ്തുത പള്ളിവെഞ്ചരിച്ചു് ആദ്യമായി അവിടെ കുർബാന അർപ്പിച്ചതു്. ബ. മൊന്തനാരി അച്ചനെത്തന്നെ ചെറുപുഴയുടെ വികാരിയായി ബിഷപ്പു് നിയമിച്ചു. പള്ളിക്കു വേണ്ട തിരുവസ്ത്രങ്ങളും മറ്റുപകരണങ്ങളും ബ. മൊന്തനാരിയച്ചൻ സമ്പാദിച്ചതു കൂടാതെ പത്തേക്കർ സ്ഥലവും വാങ്ങി സംഭാവനചെയ്തു. മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ചെറുപുഴയോടു യാത്ര പറഞ്ഞു.

മലബാർ മലയോരങ്ങളിൽ കൃഷിക്കു് ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങൾ തിരുവാമ്പാടി, കോടഞ്ചേരി, കൂടരഞ്ഞി, കൂമ്പാറ, പുതുപ്പാടി മുതലായ പഞ്ചായത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭൂപ്രദേശങ്ങളാണു്. തലശ്ശേരിരൂപതയിലെ തിരുവാമ്പാടി മേഖലയിൽപ്പെട്ടതാണു് ഈ സ്ഥലങ്ങൾ. കോട്ടയം രാജാവിന്റെ ഭരണസീമയിൽപ്പെട്ടിരുന്നു, ഈ പ്രദേശം. ഈ ഭൂഭാഗം ചേന്നമംഗലത്തുള്ള മണലേടത്തുനായർ കുടുംബത്തിനു രാജാവു് ഇഷ്ടദാനമായി കൊടുത്തു. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള കഥ ഇതാണു്. പണ്ടുകാലത്തെ ഒരു കോട്ടയം രാജാവു് ഏതോ കാരണത്താൽ മണലേടത്തുവന്നു താമസിക്കുവാനിടയായി. അവിടത്തെ ഒരു സ്ത്രീയുമായി അദ്ദേഹം ബന്ധപ്പെട്ടു. മൂന്നു നാലു വർഷക്കാലം ആ ബന്ധം നീണ്ടുനിന്നു. രാജാവു മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ ചാത്തമംഗലം മുതൽ പുതുപ്പാടിപ്രദേശം ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഭൂഭാഗം മുഴുവൻ – വയനാടൻ മലവരെ – മണലേടത്തു കുടുംബത്തിലേയ്ക്കു ദാനംചെയ്തു. അങ്ങനെ മണലേടത്തു നായർ കുടുംബക്കാർ വലിയ ഭൂവുടമകളായി. പക്ഷേ ഈ ഭൂവുടമകൾക്കു് അവരുടെ ഭൂമിയിൽനിന്നു് ആദായം ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള

അറിവും കഴിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുക്കത്തെ മൊയ്ഹാജി മണലോടത്തുകാരുടെ ചില മലകളിൽനിന്ന് ഓടയും മുട്ടിയും മുറിക്കുവാൻ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലത്തേയ്ക്ക് ചാർത്തുവാങ്ങി. ക്രമേണ അദ്ദേഹം ഈ ഭൂമിയുടെമേൽ കൂടുതൽ അവകാശങ്ങളും വാങ്ങിച്ചെടുത്തു. അങ്ങനെ ഹാജിയാർ ആവശ്യക്കാർക്ക് ഭൂമി വില്ക്കയും ചെയ്തു. തിരുവാമ്പാടി, പുല്ലൂരാംപാറ, കൂടരഞ്ഞി, കൂമ്പാറ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കുടിയേറിയ ആളുകളും മുക്കത്തു ഹാജിയോടാണു സ്ഥലം ചാർത്തി വാങ്ങിയതു്. ആദ്യകാലത്തു വന്നവർക്ക് അൻപതു രൂപപ്രകാരമാണ് അദ്ദേഹം സ്ഥലം വിറ്റിരുന്നതു്. പാറപ്പുറവൻ മമ്മുഹാജിയെപ്പോലെ ഇദ്ദേഹവും ദേവാലയങ്ങൾക്ക് എട്ടോ പത്തോ ഏക്കർ സ്ഥലം സൗജന്യമായി നൽകിപ്പോന്നു.

മണലോടത്തു നായരോട്ട മമ്മിയാൻ കുട്ടായി എന്ന തീയ്യൻ 2000 ഏക്കർ സ്ഥലം ചാർത്തുവാങ്ങി. ഈ ഭൂമി എരുമേലിക്കാരൻ ചെമ്പകത്തിനാൽ മത്തായി കുട്ടായിയോട് കാണച്ചാർത്തായി വാങ്ങിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടുരൂപത ഈ സ്ഥലം മത്തായിയിൽനിന്നു തീറുവാങ്ങി.

കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിലെ ഇറ്റാലിയൻ മിഷനറി വൈദികർ, തങ്ങളുടെ രൂപതയുടേയും ഇടവകകളുടേയും ഇടവകക്കാരുടേയും സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിനായി കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും ചില വ്യവസായങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നു. ജനങ്ങൾക്കു ജോലിയും തൊഴിലും ലഭിക്കുവാനും അവരുടെ കുടുംബം സംരക്ഷിച്ചുപോകുവാനും ഇതു വളരെ സഹായിച്ചു. ഇങ്ങനെ കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയും മിഷനറിമാരും ചേലോട്ട്, പള്ളിക്കുന്ന്, മേപ്പാടി, പുതുക്കാട്ട് മുതലായ എസ്റ്റേറ്റുകളും സെൻറ് വിൻസെൻറ് ഇൻഡസ്ട്രീസും അതിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നു. ഏതെങ്കിലും കൃഷിത്തോട്ടമോ വ്യവസായമോ നടത്തുവാൻ കരുതിയാണ് ഫാ. എഡ്വേർഡ് ബറേറാ എസ്. ജെ. വഴി രൂപത 1941-ൽ ഈ സ്ഥലം വാങ്ങിയതു്. പേരാവൂർ, കുറിയാടി പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു കുടിയേറ്റം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലം. കൃഷിത്തോട്ടം വച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനും വ്യവസായം സമാരംഭിക്കുന്നതിനും അവ ആദായകരമാക്കുന്നതിനും മുൻകൂട്ടി മുടക്കേണ്ടിവരുന്ന സംഖ്യയും അതിനു വേണ്ടിവരുന്ന കാലദൈർഘ്യവും പരിഗണിച്ചപ്പോൾ വേറൊരു നടപടി സ്വീകരിക്കുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽനിന്ന് 1944-ൽ പത്രപ്പ

രസ്യം ചെയ്യു, രൂപതവക സ്ഥലം കൂടിയേറ്റക്കാക്കു വിലയ്ക്കു നൽകുന്നതാണെന്നു്. തിരുവിതാംകൂർ കൃഷിക്കാർ ഇരച്ചുകയറി. രണ്ടുമൂന്നു വർഷംകൊണ്ടു രൂപതവക സ്ഥലവും അവയോടടുത്തുള്ള മറ്റു സ്ഥലങ്ങളും തിരുവിതാംകൂറുകാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ബഹുഭൂരിപക്ഷവും മീനച്ചിൽ, തൊടുപുഴ താലൂക്കുകാരായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ കോടഞ്ചേരി, കണ്ണോം, കൂടരഞ്ഞി, മൈക്കാവു്, പുതുപ്പാടി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും കൂടിയേറ്റ കേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയ്ക്കും കൂടിയേറ്റക്കാക്കും ഈ സ്ഥലം കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ പ്രയോജനപ്രദമായി. മലബാറിലെ കൂടിയേറ്റക്കാക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പ്രധാന വിഷമം അവർ വാങ്ങിയ ഭൂമിയുടെ ഉടമാവകാശത്തക്കുങ്ങളും കേസുകളുമായിരുന്നല്ലോ. രൂപതക്കാർ സ്ഥലത്തിന്റെ മുൻ ആധാരങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചശേഷമേ അവ വാങ്ങൂ എന്ന വക്കറിയാം. അതുപോലെ തിരുവമ്പാടി, പുല്ലൂരാംപാറ, കൂടരഞ്ഞി, കൂമ്പാറ പ്രദേശങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്ന മുക്കത്തെ മൊയ്ഹാജിയും സത്യസന്ധനായിരുന്നതിനാൽ കൂടിയേറ്റക്കാക്കു് ഉടമാവകാശത്തക്കുത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആശങ്കയേ ഉണ്ടായില്ല.

നല്ല വളക്കൂറുള്ള മണ്ണാണു് ആ മേഖല മുഴുവൻതന്നെ. നിരപ്പായ സ്ഥലങ്ങളും അവിടവിടെയുണ്ടു്. അവ നെൽവയലാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ പലക്കും സാധിച്ചു. കൃഷിക്കു പറ്റിയവിധം മഴയും വെയിലും ലഭിക്കുന്നു. അവിടത്തെ മരങ്ങളും കൃഷിയും നല്ല വിളവു നൽകിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു പേരാവൂരിൽ നേരത്തെ വന്നു താമസിച്ചിരുന്ന ഏഴാനിക്കാട്ടുകാർ കോടഞ്ചേരിക്കു പോന്നതു്. അസംപ്ഷൻ കോളനി എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ കൂടിയേറ്റ കേന്ദ്രത്തിൽ വൈദികരുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും നേതൃത്വവും ആരംഭംമുതൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഫാ. ബെറേറാ കൂടിയേറ്റക്കാക്കു നേതൃത്വവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണു് ഈ കോളനിയിൽ ആദ്യമായി ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചതു്. അതു് 1944-ൽ എരുമേലിക്കാരൻ ചെമ്പകത്തിനാൽ മാത്യുവിന്റെ കോടഞ്ചേരിയിലെ വസതിയിൽവച്ചു നടന്നു. ഇയാളുടെ ചാത്തനസരിച്ചുള്ള സ്ഥലമാണല്ലോ രൂപത വാങ്ങിയതു്. ഫാ. മൊന്തനാരി എസ്. ജെ. അസംപ്ഷൻ കോളനിയുടെ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇവർ രണ്ടുപേരും ആരംഭകാലങ്ങളിൽ കോളനിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തു വിശ്വാസികളെ

വിളിച്ചുകൂട്ടി ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കുകയും കൂദാശകൾ നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എല്ലാവിധത്തിലും കൂടിയേറ്റക്കാരെ അവർ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുപോന്നു. കോടഞ്ചേരിയായിരുന്നു ആദ്യം വികസിച്ചുവന്ന കേന്ദ്രം. ക്രമേണ തിരുവമ്പാടി, കൂടത്തായി, കണ്ണോം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ വികസിക്കുകയും മതകർമ്മങ്ങൾക്കുവേണ്ട ഷെഡ്ഡുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടങ്ങളിൽ മാറിമാറി ദിവ്യബലിയും മറ്റു കൂദാശകളും നടത്തിപ്പോന്നു. കുർബാനയ്ക്കുള്ള തിരുവസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും ഒരു സഞ്ചിയിലും വേറൊന്നിൽ ആഹാരസാധനങ്ങളും സംഭരിച്ചു, രണ്ടു തോളത്തും തൂക്കിയിട്ട് ആനക്കാട്ടിൽക്കൂടെ നിർഭയം നടന്നു കൂടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങൾ തോറും ഈ മിഷനറി വൈദികർ വരും. നാടിനേയും ബന്ധുക്കളേയും വിട്ടുപോന്നിരിക്കുന്ന കൂടിയേറ്റകുടുംബങ്ങൾ അവർ സന്ദർശിക്കും. അവരുടെ ആത്മാവിനും ശരീരത്തിനും ആശ്വാസം നല്കും. അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തും. ഇങ്ങനെ അവർ നല്കിയിരുന്ന സേവനങ്ങൾ ഓർക്കാത്തവർ തിരുവമ്പാടി മേഖലയിൽ ആരുമില്ല.

സംഘടിത മുന്നേറ്റം

ഒറ്റയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം സാഹസികത നിറഞ്ഞതാണ്. അപകടസമ്പൂർണ്ണവുമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് മലകളിലെ കാട്ടുകളിലുള്ള ജീവിതത്തിൽ. എങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുവായ, ധീരനായ, മനുഷ്യൻ ആരെയും ആശ്രയിക്കാതെ, അപകടഭീഷണി പരിഗണിക്കാതെ ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ട, കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരരംഗങ്ങളായ വനത്തിലേയ്ക്ക്, സഹായത്തിനു മറ്റാരും ഇല്ലാത്ത മലയോരങ്ങളിലേക്കു. അതുകൊണ്ട് ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാരിൽ ചിലരെല്ലാം എങ്ങോട്ടു പോയി എന്നും, എത്രനാൾ ജീവിച്ചുവെന്നും, എവിടെ, എങ്ങനെ മരിച്ചുവെന്നും ഒരു ലക്ഷം തിട്ടവുമില്ലാതെ വന്നു.

സംഘടിച്ചുള്ള കുടിയേറ്റത്തിനു് ഇങ്ങനെയുള്ള അപകടശങ്കയില്ല. അവക്കു നേതാക്കന്മാരും നോട്ടക്കാരുമുണ്ട്. അപകടങ്ങളിൽ സഹായവും ഉപദേശവും ലഭിക്കും. ഒരു വിധേയത്വസ്വഭാവം അതിനുണ്ട് എന്നുള്ള വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. ചിലക്കു് അതു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല എന്നു വരും.

മലബാറിലേയ്ക്കു സംഘടിതമായ പല കുടിയേറ്റങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു കോട്ടയം ത്രുപതയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള രാജപുരം കോളനിയാണ്. സ്ഥാപനകാലം പരിഗണിച്ചാലും ഇതിനു പ്രഥമസ്ഥാനം തന്നെ. 1943-ൽ മടമ്പത്തും 1952-ൽ പയ്യാവൂരിലും കോളനികളും ആരംഭിച്ചു.

വെള്ളാപ്പിള്ളിൽ ജോസഫ് കോട്ടയം ത്രുപതയിൽപ്പെട്ട വാരപ്പെട്ടിപ്പള്ളി ഇടവകക്കാരനാണ്. സമുദായസ്നേഹിയും വിദ്യാസമ്പന്നനുമാണദ്ദേഹം. ജോസഫിന്റെ വിവിധ സേവനങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു പരിശ്രുദ്ധസിംഹാസനം ഷെവലിയർ-മാടമ്പി-സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കി. മംഗലാപുരം സെൻറ് അലോഷ്യസ് കോളേജിലെ പ്രശസ്തനായ പ്രൊഫ

സർ. ഉയർന്ന സാമ്പത്തികനിലവാരമുള്ള കുടുംബാംഗം. എന്നാൽ തന്റെ അയല്ക്കാരും ശ്രുപതയിൽപ്പെട്ട പല കുടുംബങ്ങളും അങ്ങനെയല്ല എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാമായിരുന്നു. കൃഷിക്കാരാണു് എല്ലാവരുംതന്നെ. എങ്കിലും കൃഷിപ്പണികളും ചെയ്യുവാൻ അവക്കു ഭ്രമിയില്ല. അതിനാൽ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിനു് അവർ വിഷമിക്കുന്നു. അവരെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ സഹായിക്കണമെന്നു പ്രൊഫസർ ജോസഫു് ആഗ്രഹിച്ചു. എറണാകുളത്തുനിന്നും മംഗലാപുരത്തിനു തീവണ്ടിയിലാണു് അദ്ദേഹം യാത്രചെയ്യുന്നതു്. അപ്പോഴും മലബാറിൽ സ്ഥലം വാങ്ങി കൃഷികൾചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ പോകുന്ന വളരെപ്പേരെ കാണുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. സമുദായസ്നേഹിയായ ജോസഫിനു് ഒരാശയം ജനിച്ചു. മലബാറിൽ കുറെ ഭ്രമി വാങ്ങി തന്റെ ശ്രുപതയിൽപ്പെട്ട സാധുകൃഷിക്കാക്കു വീതിച്ചുകൊടുത്തു് അവരെ സഹായിച്ചാലോ എന്നു്.

മലബാറിലെ പല ഗവൺമെൻറ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും തന്റെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളാണു്. ഭ്രമി കിട്ടുവാനുണ്ടോ എന്നു് അന്വേഷിച്ചു. കാഞ്ഞങ്ങാടിനു വടക്കു നീലേശ്വരം കോവിലകം വക 2000 ഏക്കർ സ്ഥലം നികുതി അടക്കാത്തതിനാൽ സർക്കാരിൽനിന്നും ലേലംചെയ്തു് വില്ക്കുന്നുണ്ടു് എന്നറിഞ്ഞു. പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി. കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു പാണത്തൂർ റോഡിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലുമുള്ള സ്ഥലം. സാമാന്യം ഫലഭ്രയിഷ്ടമായ ഭ്രമി. ശ്രുപതാദ്ധ്യക്ഷനായ ബിഷപ്പു് റൈറ്റ് റവ. ഡോ. അലക്സാണ്ടർ ചൂളപ്പറമ്പിലുമായി ആലോചിച്ചു. അദ്ദേഹം ആശയത്തെ അനുകൂലിക്കുകയും വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നല്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രുപതയിൽനിന്നും ചിലവുകൾ ചെയ്യുവാൻ സന്തോഷം കാണിച്ചു. പ്രൊഫസർ ജോസഫു് സ്ഥലം ലേലത്തിൽ പിടിച്ചു് എഴുതിവാങ്ങി. രവന്യൂ ലേലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭ്രമിക്കു മറ്റവകാശത്തർക്കങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാകുകയില്ല എന്നു് ഉറപ്പായിരുന്നു.

മലബാറിൽവന്നു കുടുംബമായി താമസിച്ചു കൃഷിജോലികൾ നടത്തുവാൻ മനസ്സും സൗകര്യവും ഉള്ളവരുടെ അപേക്ഷകൾ ശ്രുപതാകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ധാരാളം അപേക്ഷകൾ കിട്ടി. അതിൽനിന്നും എഴുപത്തിരണ്ടു കുടുംബങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ക്രൈസ്തവസമുദായക്കാരായ അവ

രുടെ പൂവ്വികർ കാനാൻദേശത്തുനിന്നും ഏ. ഡി. 345–ൽ കേരളത്തിലെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ വന്നു് കുടിയേറി താമസിച്ചതിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമായിരുന്നു, ഈ സംഘടിത കുടിയേറ്റം.

പ്രാരംഭചിലവുകളുടെ ഒരംശമായി എല്ലാ വീട്ടുകാരോടും നൂറു രൂപാ വീതം വാങ്ങി. എല്ലാവരുംകൂടി ആലുവായിൽ വന്നു തീവണ്ടിവഴി കാഞ്ഞങ്ങാട്ടിറങ്ങി. അവിടെനിന്നും കോളനിസ്ഥലത്തേയ്ക്കു 27 കിലോമീറ്റർ അകലമുണ്ടു്. കാഞ്ഞങ്ങാട്ടുനിന്നു പാണത്തൂരക്കു് ഒരു ജീപ്പുറോഡുമാത്രം. കഷ്ടിച്ചു ചുള്ളിക്കരവരെ കാളവണ്ടി വരും. കാളവണ്ടിയിലും തലച്ചുമടുമായി സാമാനങ്ങളും എല്ലാം എത്തിച്ചു. 1943 ഫെബ്രുവരി 2–ാം തീയതി കോളനിയിൽ താമസം തുടങ്ങി. രാജപുരം കോളനി എന്നു സ്ഥലത്തിനു പേരിട്ടു.

കാഞ്ഞങ്ങാടു്–പാണത്തൂർ റോഡു് കോളനി സ്ഥലത്തിന്റെ ഏകദേശം മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടിയാണു കടന്നുപോകുന്നതെന്നു പറയാം. കോളനിവാസികൾക്കു് ഇതൊരു സൗകര്യമായി. ഈ റോഡ്സൗകര്യം എല്ലാ വീട്ടുകാർക്കും ലഭിക്കുവാൻ റോഡ് സൈഡിലെ രണ്ടേക്കർ ഭൂമിവീതം എഴുപത്തിരണ്ടു വീട്ടുകാർക്കും കൊടുത്തു. ഉൾപ്രദേശത്തുള്ള സ്ഥലം പത്തു് ഏക്കർ വീതവും പ്ലോക്കുകളായി തിരിച്ചു കുറിയിട്ടാണു് എല്ലാവർക്കും വിതരണം ചെയ്തതു്. ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കു കിട്ടിയ സ്ഥലത്തു പുരവെച്ചു താമസം തുടങ്ങി. മംഗലാപുരത്തുനിന്നും കുറെ ഓടു് ഒന്നിച്ചു വാങ്ങി എല്ലാവർക്കും വിതരണം ചെയ്തു. അതുപോലെ കുറെ നെല്ലും നാളികേരവും വാങ്ങി എല്ലാ വീട്ടുകാർക്കും കൊടുത്തു.

മോൺസിഞ്ഞോർ തെക്കനാട്ടാണു രൂപതയുടെ പ്രതിനിധിയായി എല്ലാ കാര്യത്തിലും നേതൃത്വം നല്കിയിരുന്നതു്. എഴുപത്തിരണ്ടു വീട്ടുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടു ബ. വൈദികരും– കട്ടപ്പുറത്തു ലൂക്കാച്ചനും, മുടക്കാലിൽ ജോസഫച്ചനും – പോന്നു. ഇവർ രണ്ടുപേരും എട്ടു പത്തു കൊല്ലക്കാലം എല്ലാ കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിച്ചു കോളനിയിൽതന്നെ ജീവിച്ചു. തെക്കനാട്ടച്ചൻ കുറച്ചു ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയതിനുശേഷമാണു കോളനിയിൽ സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങിയതു്. പത്തുപന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹം കോളനിയുടെ വികസനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നല്കിക്കൊണ്ടു കോളനികേന്ദ്രത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നു.

ബ. സൈമൺ ക്ലന്തമററം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ എല്ലാവിധ ത്തിലും വിജയിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു വ്യക്തിയാണു്. തെക്കനാട്ടച്ചൻ കോളനികേന്ദ്ര ത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയപ്പോഴും സൈമനച്ചൻ മാലക്കല്ലി ലേക്കു മാറി. ശ്രുപതയിൽനിന്നു നേരിട്ടു നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്ന തോട്ടമാണു മാലക്കല്ലു്. സൈമനച്ചൻ ഈ ജോലിയിൽ ബദ്ധ ശ്രദ്ധനായി. ഇപ്പോഴും ആദായം എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തോ ട്ടങ്ങളും സൈമനച്ചൻ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചതാണു്. 1950-ൽ തെ ക്കനാട്ടച്ചൻ മാറിപ്പോയപ്പോഴും സൈമനച്ചനാണു പകരം രാജ പുരത്തു നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്. അഞ്ചാറു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം വീണ്ടും മാലക്കല്ലിലേയ്ക്കു മാറി. രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ല മായി സൈമനച്ചൻ വീണ്ടും രാജപുരത്തു നിയമിതനായിരി ക്കയാണു്.

രാജപുരം കോട്ടയംശ്രുപതയിലെ ഒരു ഫൊറോനാപള്ളി കൂടിയാണു്. മാത്രമല്ല അവിടത്തെ വികാരിമാക്കു് എപ്പി സ്കോപ്പൽ വികാരിസ്ഥാനം-മലബാറിലെ എല്ലാ ഇടവകകളു ടെയുംമേലുള്ള വിശേഷാൽ അധികാരങ്ങളും - കൂടെ നല്കപ്പെട്ടി ട്ടുണ്ടു്.

1943-ൽ എഴുപത്തിരണ്ടു കുടുംബക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വി സിറേഷൻ സഭയിൽപ്പെട്ട അഞ്ചു സിസ്റ്റേഴ്സും പോന്നി രുന്നു. സ്കൂൾ തുടങ്ങിയതുമുതൽ അവർ അദ്ധ്യാപനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സിസ്റ്റേഴ്സിനു താമസിക്കുന്നതിനുള്ള കെട്ടിടങ്ങളും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും കുറവായിരുന്നതിനാൽ അവ രെല്ലാം 1952-ൽ മടങ്ങിപ്പോയി. 1968-ൽ കുറെ സൗകര്യങ്ങ ളായപ്പോഴാണു സിസ്റ്റേഴ്സ് തിരിച്ചുവന്നതു. ഇപ്പോൾ അവർ സ്കൂളുകളിലും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ജോലിചെയ്യുന്നു.

കട്ടപ്പുറത്തു ലൂക്കാച്ചനും മുടക്കാലിൽ ജോസഫച്ചനും ജോ ലി ചെയ്തു് ക്ഷീണിതരായി മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ പുതിയ വൈദികർ വന്നു കോളനിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി സഹാ യിച്ചിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ അവകാശത്തർക്കങ്ങളും കുടിയിറക്കും ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മലേറിയായുടേയും മറ്റു രോഗങ്ങളുടേയും ബാധയും കുറവായിരുന്നു. ആനയുടെ ശല്യങ്ങളും ഇല്ലായി രുന്നു. അതിനാൽ പണവും പ്രയത്നവും പാഴാകുവാൻ ഇട വന്നിട്ടില്ല. ആളുകളും വർദ്ധിച്ചു. ഇടവകകളും പലതായി വികസിച്ചു. എൽ. പി. സ്കൂളുകളും യു. പി. സ്കൂളുകളും സ്ഥാപി

ക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ രാജപുരം കേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു ഹൈസ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുന്നുണ്ട്.

പൊതുവായ സംരക്ഷണംകൊണ്ടും സഹായങ്ങൾകൊണ്ടും വ്യക്തിഗതമായ കൂടിയേറ്റക്കാർക്കുണ്ടായതുപോലുള്ള വിഷമങ്ങൾ രാജപുരം കോളനിക്കാർക്കുണ്ടായില്ല. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ പന്ത്രണ്ടു് ഏക്കർ സ്ഥലം ഓരോരുത്തർക്കും സൗജന്യമായി കിട്ടി. എങ്കിലും നല്ല ഒരു തോട്ടം നട്ടുപിടിപ്പിക്കുവാൻ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. 1970-വരെ ഓരോരുത്തരുടെയും പേരിൽ സ്ഥലം എഴുതിക്കൊടുത്തിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ദൃഷ്യം വന്നുഭവിച്ചു. താൻ ജോലിചെയ്ത സ്ഥലം തനിക്കുതന്നെ കിട്ടാതെ മറ്റാർക്കെങ്കിലും കൊടുത്തുപോയെങ്കിലോ എന്നു കരുതി ആയിരിക്കാം കൈവശക്കാർ സ്ഥിരം കൃഷിചെയ്യാതെ താല്ക്കാലിക കൃഷി മാത്രം ചെയ്തു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

രാജപുരം കോളനിയിൽ എഴുപത്തിരണ്ടു കുടുംബങ്ങളെ മാത്രമേ ചേർക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. അപേക്ഷകരും കൂടുതലുണ്ടായി. ആകയാൽ മടമ്പത്തു് - ശ്രീകണ്ഠാപുരത്തിനടുത്തു - കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി. ഏകദേശം 1000 ഏക്കർ. മോൺ. മറ്റത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അറുപത്തിരണ്ടു വീട്ടുകാരെ കൊണ്ടുവന്നു രാജപുരം കോളനിപോലെതന്നെ 1945-ൽ മടമ്പം കോളനി തുടങ്ങി. മടമ്പത്തെ മണ്ണു് അത്ര ഫലഭൂയിഷ്ഠമല്ല. പുഴയുടെ തീരത്തു പമ്പുവെച്ചു വെള്ളം അടിച്ചുകയറ്റി നനച്ചു കൃഷി നടത്തുന്നവർമാത്രം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നു. മണ്ണു മോശമാകയാൽ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ കുറെപ്പേർ മടങ്ങിപ്പോയി. പിന്നീടു് അവർ തിരിച്ചുവന്നു. പിസിറേറേഷൻ മഠത്തിലെ സിസ്റ്റേഴ്സ് 1948-മുതൽ സേവനം ചെയ്തുപോരുന്നു.

അതുപോലെ ശ്രീകണ്ഠാപുരത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു തുടങ്ങിയ വേറൊരു കോട്ടയംവ്രൂപതാ കോളനിയാണു പയ്യാവൂർ. ധാരാളം കോട്ടയംവ്രൂപതാ കുടുംബങ്ങൾ പയ്യാവൂർ വന്നു താമസമാക്കി. ആത്മകാര്യങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങൾക്കും മടമ്പത്തു് എത്തിച്ചേരുവാൻ അവർക്കു പ്രയാസമായിരുന്നു, അകലംകൊണ്ടും പുഴയുടെ പ്രതിബന്ധംകൊണ്ടും. അതിനാൽ ബ. മറ്റത്തിലച്ചന്റെ അനുവാദത്തോടെ ബ. കാവനാലച്ചൻ 1954-ൽ പയ്യാവൂരിൽ പള്ളിയും കോളനിപ്രവർത്തനങ്ങളും സമാരംഭിച്ചു. അവിടെ മടമ്പത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായി.

1970–ൽ പാണത്തൂരിനടുത്തു മാടത്തുമലയിൽ റാണിപുരം എന്നപേരിൽ നാല്പതുവീട്ടുകാരെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു കോട്ടയംത്രുപതയുടെ വകയായി മറെറാരു കോളനി തുടങ്ങി. പൈങ്ങളംകാരനായ ബ. മുതുകാട്ടിലച്ചനാണു് ഈ കോളനി തുടങ്ങിയതും നിയന്ത്രിക്കുന്നതും. മാടത്തുമല ഏകദേശം രണ്ടായിരം അടി ഉയരമുള്ള സ്ഥലമാകയാൽ കാപ്പി, തേയില, ഏലം മുതലായവയാണു കൃഷി ചെയ്യുന്നതു്. ഈ കൃഷികളിൽ പരിചയമില്ലാത്തവരും തണുപ്പുള്ള അവിടത്തെ കാലാവസ്ഥയുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരാൻ കഴിയാത്തവരുമായ ചുരുക്കം ചിലർ മടങ്ങിപ്പോയി.

കോട്ടയംത്രുപതയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തുടങ്ങിയ കോളനികളുടെ വിജയം കണ്ടപ്പോഴാ പെരുന്നയിലെ (ചങ്ങനാശ്ശേരി) എൻ. എസ്. എസ്. കാർ കാഞ്ഞങ്ങാടിന്റെ വടക്കെ അറത്തു്, പനത്തടിയിൽ 5000 ഏക്കർ സ്ഥലംവാങ്ങി നായർ കുടുംബങ്ങൾക്കായി ഒരു കോളനി ആരംഭിച്ചു. വളരെ നായർ കുടുംബങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. പക്ഷെ സ്ഥലത്തുവന്ന കൃഷിപ്പണികളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടും അപജയങ്ങളും അനുഭവിച്ചപ്പോൾ അവരിൽ നല്ലൊരു ഭാഗവും മടങ്ങിപ്പോയി. എങ്കിലും 800–ൽപ്പരം കുടുംബങ്ങൾ സ്ഥിരം താമസിച്ചു പണി എടുക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും എൻ. എസ്. എസ്. കാർ നേരിട്ടു ബാക്കി സ്ഥലത്തു വിവിധ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. കോളനിയിലെ കുടുംബങ്ങൾക്കു കൃഷിചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ 6000 രൂപാവീതം പല ഗഡുക്കളിലായി എൻ. എസ്. എസ്. സംഘടനയിൽനിന്നു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. തത്ഫലമായി ഈ കോളനിയും ഇന്നു് വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുവരുകയാണു്.

ചങ്ങനാശ്ശേരിത്രുപതയിൽപ്പെട്ട പുളിങ്കുന്നുകാരൻ ഫാ. തോമസു് നീലംപേരിൽ ക്ഷേത്രം അനാഡംബരനുമായ ഒരു വൈദികനാണു്. കുറച്ചു പണം അദ്ദേഹം ബാക്കി വരുത്തി. എവിടെനിന്നോ കുറെ സംഭാവനയും ലഭിച്ചു. സാധുക്കൾക്കു സ്ഥിരാദായം കിട്ടത്തക്കവിധം ആ പണം മുടക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മലബാറിൽ ഭൂമിക്കു വിലക്കുറവുണ്ടു്. എട്ടുപത്തേക്കർ സ്ഥലംവീതം ഒരു കുടുംബത്തിനു കൊടുത്താൽ അവർ അതിൽ കൃഷിചെയ്തു സ്വതന്ത്രരായും മാനമായും ജീവിച്ചുകൊള്ളും. ആ വൈദികൻ ഫോസ്ദ്ഗ്ഗ്താലൂക്കിൽ കക്കാട്ടുരിടം നൈനാരോടു് 210 ഏക്കർ സ്ഥലം 1963–ൽ വിലകൊ

ട്ടത്തു വാങ്ങി. തേർമല പള്ളിക്കു കിഴക്കുവശമുള്ള ഒരു സ്ഥലം. സാധുക്കളും ജോലിചെയ്യുന്നവരുമായ ഇരുപതു വീട്ടുകാരെ പുളിങ്കുന്നിടവകയിലെ സെൻറ് വിൻസൻറ് ഡി പോൾ സംഘടന വഴി തെരഞ്ഞെടുത്തു. അവരെ കോളനിസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവന്നു പത്തു് ഏക്കർ സ്ഥലംവീതം അവക്കു കൊടുത്തു. വീടിനും വീട്ടുപകരണങ്ങൾക്കും കൃഷി ആയുധങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി അവക്കോരോരുത്തക്കും ഓരോ തുകയും കൊടുത്തു. അന്നദിന ചിലവിനുള്ള പണവും മാസംതോറും ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു കൊടുത്തിരുന്നു.

കപ്പ, വാഴ, തെരുവപ്പുല്ല്, മുളകുകൊടി, ഇവയെല്ലാം അവർ കൃഷിചെയ്തു. പക്ഷെ മലയിലുള്ള താമസവും സാമാനം വാങ്ങുവാനും മറ്റും വേണ്ടിയുള്ള മലകയറി – ഇറക്കവും അസഹ്യമായി എല്ലാവക്കും അനുഭവപ്പെട്ടു. ഏതാനും മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭൂരിപക്ഷംപേരും മടങ്ങിപ്പോയി. ചുരുക്കം ചിലർ മലയുടെ താഴെ സ്വന്തമായി സ്ഥലംവാങ്ങി താമസിച്ചു. ഒന്നരണ്ടുപേർ മാത്രം മലയിൽ ചെയ്ത കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവർ അവ പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയി. അങ്ങനെ കാടുപിടിച്ചുപോയ സ്ഥലങ്ങൾ സർക്കാർ പ്രൈവറ്റുഫോറസ്റ്റായി എഴുതിപ്പോയി.

ഉദാരനും മഹാമനസ്കനുമായ ആ വൈദിക സത്തമന്റെ പ്രതീക്ഷകളും കണക്കുകൂട്ടലുകളും പൂർണ്ണമായ പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു. പമ്പയുടെയും വേമ്പനാടിന്റെയും ജലപ്പരപ്പിൽ പ്രവർത്തിച്ചു പരിചയിച്ച കുട്ടനാട്ടുകാർ നിമ്നോന്നതമായ മലംപ്രദേശത്തു് എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടും!

കണ്ണാടകസ്റ്റേയിറിറിലെ ഷിമോഗായിൽ കുടിയേറി താമസിച്ചിരുന്ന മലയാളികളെയെല്ലാവരെയും – 470 – കൂട്ടം ബങ്ങളെ കണ്ണാടക സർക്കാർ 1966 മേയ് മാസത്തിൽ കുടിയിറക്കി വിട്ടു. അവർ വിലകൊടുത്തുവാങ്ങിയ ഭൂമി ഗവൺമെൻറ് ഫോറസ്റ്റിൽപ്പെട്ടതാണെന്ന കാരണം പറഞ്ഞാണു് ഇറക്കിവിട്ടതു്. ആറേഴുകൊല്ലം അവർ അവിടെ വീടുവച്ചു താമസിച്ചു കൃഷികളും നടത്തി. നെല്ലും കപ്പയും റബ്ബറും കാപ്പിയും തെങ്ങും കമുകും പച്ചക്കറികളും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. കൃഷിക്കാർ അവകാശം പറഞ്ഞു കോടതിയിൽ കേസു നടത്തി. എന്നാൽ കേസു തള്ളിപ്പോയി. വീടുകളും എല്ലാം തീവച്ചു നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷമാണു് ഇറക്കിവിട്ടതു്. നിരാലംബരായ 2700 മനുഷ്യജീവികളും തലചായിക്കുവാൻ ഇടമില്ലാതെ

വിഷമിക്കുന്നതു കണ്ട ഹിന്ദുസമുദായാംഗമായ ഒരു മഹാമനസ്സു, കെ. റ്റി. ദാനമ്മ, സ്വന്തപ്പെട്ടവരുടേയും രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടേയും പ്രതിഷേധം അവഗണിച്ചു തന്റെ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അവരെ അനുവദിച്ചു. തങ്ങളുടെ കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നും വലിച്ചിറക്കപ്പെട്ട ആ നിസ്സഹായർ ദാനമ്മയുടെ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു മാസങ്ങളും രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കണ്ണാടകസ്റ്റേയിറ്റിൽ വേറെ എവിടെയെങ്കിലും കുറെ സ്ഥലം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ഈ ഹതഭാഗ്യരെ താമസിപ്പിക്കണമെന്നു തലശ്ശേരി ബിഷപ്പും ഷിമോഗായിൽ അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബ. കുന്നേൽ ജോസഫച്ചനും ബ. മണ്ണൂർ തോമസച്ചനും ആഗ്രഹിച്ചു. കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങുവാൻ പല പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തി. ഒന്നും സൗകര്യപ്പെട്ടില്ല. പക്ഷേ അവരെ എവിടെയെങ്കിലും പുനരധിവസിപ്പിക്കുക ഒരു അടിയന്തിരാവശ്യമായിരുന്നു.

കേരളത്തിൽ കണ്ണൂർ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽപ്പെട്ട ശ്രീകണ്ഠാപുരത്തിനടുത്തു ചന്ദനക്കാംപാറയിൽ 500 ഏക്കർ സ്ഥലം അതിന്റെ ജന്മിയായ കക്കാട്ടരിടം നൈനാരോടു വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. ഷിമോഗായിൽനിന്നു് എല്ലാ കുടുംബങ്ങളെയും മതവ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും പരിഗണിക്കാതെ വാഹനങ്ങൾവഴി ചന്ദനക്കാംപാറയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ചന്ദനക്കാംപാറ എന്ന സ്ഥലം ഒരു മലയോരമാണു്. 150 വീട്ടുകാരുള്ള ഒരു ചെറിയ ഇടവക. നേരത്തെ അവിടെ കുടിയേറി താമസിച്ചിരുന്നവർക്കു് ഒരു പള്ളിഷെഡ്ഡും ഒരു എൽ. പി. സ്കൂളുമുണ്ടായിരുന്നു. നവാഗതർക്കു പഴയ കുടിയേറ്റക്കാർ എല്ലാ സഹായങ്ങളും ചെയ്തു കൊടുത്തു. പുതിയതായി വാങ്ങിയ സ്ഥലം ഒരു കുന്നിൻപ്രദേശമാണു്. രണ്ടു് ഏക്കർവീതമുള്ള ബ്ലോക്കുകളായി തിരിച്ചു കുറിയിട്ടു പുതിയ കോളനി അംഗങ്ങൾക്കു് ആ സ്ഥലം വിഭജിച്ചു കൊടുത്തു. കൂടാതെ ഓരോ കുടുംബത്തിനും വീടു വയ്ക്കുവാനും വിത്തുകളും കൃഷി ആയുധങ്ങളും വാങ്ങുവാനും വേണ്ട സംഖ്യ റൊക്കം പണമായും കൊടുത്തു.

ദാനമ്മയുടെ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് – 72 ദിവസം – ഇവക്കെല്ലാംവേണ്ട ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വാങ്ങിയ വകയിൽ 92000 രൂപാ ചെലവായി. ഔഷധങ്ങൾക്കും വസ്ത്രങ്ങൾക്കുമായി വേറൊരു നല്ല സംഖ്യ ചെലവാക്കേണ്ടിവന്നു. ചന്ദനക്കാംപാറയ്ക്കു് ഈ ആളുകളെ കൊണ്ടുവരുവാൻ വണ്ടിക്കൂലി കൊടുത്തതുതന്നെ 17000 രൂപയായി. വീടുവയ്ക്കുവാനും കൃഷി

ആയുധങ്ങൾക്കും വിത്തുകൾക്കുംവേണ്ടി വേറൊരു നല്ല സംഖ്യ യായി. സ്ഥലത്തിന്റെ വില വേറെയും. നമ്മുടെ ആളുക ളെയും ശ്രുപതയെയും സ്നേഹിക്കുകയും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹാമനസ്കനായ ആറാംപോപ്പ മാർ പ്പാപ്പാ ഈ കൂടിയിറക്ക് അത്യാഹിതത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞ പ്പോൾ ഉദാരമായ സംഭാവന നല്കിയതിനാൽ തലശ്ശേരി ബി ഷപ്പിന്റെ ഭാരം ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടു.

ബഹുഭ്രൂരിപക്ഷം ആളുകളും കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഹൃദയ ത്തോടെ വീടുവച്ചു. കൃഷിയിറക്കി. അവർ സംതൃപ്തിയോടെ ജീവിക്കുന്നു. മുമ്പു കേരളത്തിൽ നടന്ന പല കുടിയിറക്കിലും പെട്ട ചിലർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. യത്നിക്കാതെ, വി യർക്കാതെ, കഴിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. ഓരോ കാരണം പറഞ്ഞു പിന്നെയും പിന്നെയും അവർ പണം വാങ്ങി. കൂടു തൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ പേരിൽ കിട്ടിയ സ്ഥലം മറ്റാളുകൾക്കു വിറ്റ് വിലവാങ്ങിക്കൊണ്ടു സ്ഥലംവിട്ടു. നിര പ്പില്ലാത്ത കുന്നിൻപ്രദേശമാണു കുറിയിട്ടപ്പോൾ ചിലർക്കു കിട്ടിയതു്. ഇതിൽ അതൃപ്തിയോടെ വർത്തിക്കുന്നവരും കുറെ പ്പേരുണ്ടു്.

നാടും വീടും വിട്ടുപോന്ന അനേകംപേർക്കു് അഭയവും ആശ്രയവുമായി, ചന്ദനക്കാംപാറ കോളനി. ഷിമോഗായിൽ നിന്നു് ഒന്നുമില്ലാതെ ഇറക്കിവിട്ടതിനാൽ കുഞ്ഞുകുട്ടി പരാ ധീനത്തോടെ എവിടേയ്ക്കു പോകേണ്ടുവെന്നറിയാതെ വ്യഗ്രത യിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്കു തലശ്ശേരി ബിഷപ്പിന്റെ അവസരോചിതമായ ഈ കോളനി സ്ഥാപനം അതുല്യമായ ഒരനുഗ്രഹമായി. ആശ്വാസത്തിനേറെയും പ്രതീക്ഷയുടേയും കി രണങ്ങൾ അവരുടെ ഹൃദയത്തിലുദിച്ചു. കുന്നാണെങ്കിലും മണ്ണു നല്ലതാകയാൽ കൃഷിപ്പണി എടുക്കുന്നവർക്കു് ഐശ്വര്യപൂർണ്ണ മായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടു് എന്നു മനസ്സിലാക്കി പലരും സംതൃപ്തി യോടെ പണിയെടുത്തു വിളവുകളുണ്ടാക്കി പുരോഗമിച്ചുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്നു.

ബ. കുന്നേലച്ചനും മണ്ണൂരച്ചനും കോളനിക്കാരെല്ലാരുമായി അടുത്ത സമ്പർക്കം പുലർത്തിപ്പോന്നു. അവരുടെ അശ്രാന്ത പരിശ്രമഫലമായാണു കോളനി അതിന്റെ ബാല്യകാലാരി ഷ്ടതകൾ തരണം ചെയ്തതു്.

രക്തരക്ഷസ്സ്

കഷ്കർ, പ്രത്യേകിച്ചു ചെറുകിട കഷ്കർ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യു ജീവിക്കുന്നവരാണു്. പകലന്തിയോളം പണിയെടുക്കും. രാത്രിയിലും പണിയേണ്ടിവരും. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കൃഷിസ്ഥലത്തുകേറി നെല്ലും കപ്പയും തെങ്ങും റബ്ബറും നശിപ്പിക്കാതെ കാവലിരിക്കണം. നെൽവയലിൽ വെള്ളം കയറാറി സമയാസമയങ്ങളിൽ നിയന്ത്രിച്ചുവിടണം. മലബാറിലേക്കു കുടിയേറിയവർ ഇങ്ങനെയുള്ള കർഷകരായിരുന്നു. മലമ്പനിയും മദയാനയും അവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും, പലരേയും കൊന്നൊടുക്കിയെങ്കിലും അവർ നിരാശപ്പെട്ടില്ല. അവർ അവയെ അഭിമുഖീകരിച്ചു, സമരംചെയ്തു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ വളരെപ്പേർ അടക്കളത്തിൽതന്നെ വീണു മരിച്ചു. മുറിവേറ്റവർ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

എന്നാൽ അതേസമയം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ജവാന്മാർ സമരരംഗത്തേക്കു കടന്നുവന്നു. 1940 മുതൽ 1950 വരെ മിതമായതോതിലും 1950 മുതൽ 1960 വരെ വർദ്ധിച്ച തോതിലും കൃഷിക്കാർ മലബാറിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലേക്കു കുടിയേറി. ശക്തിയേറിയ പ്രവാഹങ്ങളായിരുന്നു ഈ വരവു്. ഈ സഹായസേനകളും മലബാറിന്റെ അഷ്ടദിക്കുകളിൽക്കൂടി സമരരംഗങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. മരിച്ചു വീണവരും മുറിവേറ്റവരുമായ മുന്നോടി യോദ്ധാക്കളുടെ സ്ഥാനം അവർ അടക്കളത്തിലിറങ്ങി ഏറ്റെടുത്തു. പുതിയ ജവാന്മാരുടെ ആഗമനവും സമരം ഏറ്റെടുക്കലും ക്ഷീണിതരായിത്തീർന്നിരുന്ന യോദ്ധാക്കൾക്കു നവജീവനും പ്രത്യാശയും നൽകി. കാരണം, ഇത്ര ബൃഹത്തായ സഹായസേനയുടെ ആഗമനം തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു.

അവർ ശത്രുക്കളെ തടുത്തുനിർത്തുക മാത്രമല്ല, കടന്നാക്രമിക്കുവാനും തുടങ്ങി. കുടിയേറക്കാരുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രു മലമ്പനിയാണു്. പനി പരത്തുന്ന കീടങ്ങളുടേയും ക്ഷുദ്രജീ

വികളുടേയും സങ്കേതങ്ങളായ കാടുകളിലേയ്ക്ക് അവർ പ്രവേശിച്ചു. അവയെല്ലാം വെട്ടിത്തെളിച്ചു സൂര്യകിരണങ്ങൾക്കു പ്രവേശനം നൽകി. കൊതുകുകളേയും ശലഭങ്ങളേയും തീയിൽ ചുട്ടു ദഹിപ്പിച്ചു. വൻമൃഗങ്ങളെ ആട്ടിയോടിച്ചു. അതിഭയങ്കരനായ മലമ്പനിയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ കാടുതെളിക്കൽ മാത്രംപോരാ. പനി പരത്തുന്ന പ്രാണികളും മുക്കിലും മൂലയിലും പോയി ഒളിക്കും. അവർ മുട്ടയിട്ടു പെരുകും. സക്കാരിന്റെ മലേറിയാ നിവാരണസംരംഭങ്ങളിൽ സഹകരിച്ച് എല്ലാ വീടുകളിലും പരിസരങ്ങളിലും ഡി. ഡി. റ്റി തളിച്ചു. മലേറിയാ ഗുളികയും വീടുകളിൽ എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ സാവധാനമെങ്കിലും മലമ്പനിയെ പൂർണ്ണമായി കീഴടക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ വിജയത്തിനു നീണ്ട കൊല്ലങ്ങൾ – 1965 വരെ, യുദ്ധംചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അനേകസഹസ്രംപേരുടെ ജീവൻ ഈ കാലാന്തരാളത്തിൽ ആഹുതിചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ ശത്രുവിനോടുള്ള സമരത്തിലാണ് ഏറ്റം കൂടുതൽ ജവാന്മാർ രക്തസാക്ഷിമകുടം വരിച്ചതു്. വേനൽക്കാലാരംഭത്തിൽ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇല പൊഴിയുന്നതുപോലെ കടിയേറ്റക്കാർ മലമ്പനിയോടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല. 1942–ൽ 900–ൽ പ്പരം പേരെ കുളത്തുവയൽപ്പള്ളി സിമിത്തേരിയിൽ സംസ്കരിച്ചതായി അവിടത്തെ മരണരജിസ്റ്ററിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അന്നു് കുരാച്ചുണ്ടു്, കല്ലാനോടു് പള്ളികളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അക്കാലത്തു വഴിയും വാഹനവുമില്ലായിരുന്നു. മാത്രമല്ല മൃതശരീരം ദീർഘദൂരം വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ ആളും കുറവായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം മൃതശരീരം അവരവരുടെ പുരയിടങ്ങളിൽ സംസ്കരിക്കുവാനേ പലർക്കും സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇതെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്താതെയുള്ള മരണസംഖ്യയാണു മേൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നോർക്കണം. കുമ്പസാരവും ക്ഷാഗകളും വൈദികസഹായവും ലഭിച്ചു മരിച്ചവർ ചുരുക്കമായിരുന്നു. സിമിത്തേരിയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എവിടെയെങ്കിലും മണ്ണിനടിയിൽ നിദ്രകൊള്ളുവാൻ പോലും പലർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. മലമ്പനിയുടെ നിഷ്ഠുരതകൾക്കു വിധേയരായ പതിനായിരങ്ങളുടെ ദാരുണാന്ത്യവൃത്താന്തങ്ങളറിയാം. എല്ലാവരുടേയും ഊരും പേരും കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നേയുള്ളൂ. കിട്ടിയതിൽ ഏതാനും പേരുടെ ചരിത്രം മാത്രം ഉദാഹരണത്തിനായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കുറിയാടിമേഖലയിലേക്കുള്ള ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും മലമ്പനിമൂലം മരണമടയുകയുണ്ടായി. മടങ്ങിപ്പോയവരിൽത്തന്നെ നാട്ടിലും വീട്ടിലും എത്തിയവർ തുലോം പരിമിതമായിരുന്നു. 1932-ൽ ആനിക്കാട്ടുനിന്നു് 74 അംഗങ്ങളോടുകൂടി പള്ളിക്കത്തോഴത്തുകാർ കുറിയാടിയിൽ വന്നു സ്ഥലംവാങ്ങി കൃഷിചെയ്തു താമസിച്ചു. നാലഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു് എല്ലാവരുംതന്നെ പനിക്കിരയായി മരണമടഞ്ഞു. അവരിൽ രണ്ടാളുകൾ, കുഞ്ഞാക്കോയും ചാണ്ടിയും മാത്രം ഇപ്പോൾ അവശേഷിക്കുന്നു. 1934-ൽ പുത്തൻവീട്ടിൽ ജോസഫ് (കുമ്പനാടം) കുളത്തുവയലിനടുത്തു കുറെ ഭൂമിവാങ്ങി കൃഷികൾ നടത്തി. മൂന്നുകൊല്ലം താമസിച്ചു. ഭാര്യയും മകന്റെ ഭാര്യയും പനിയാൽ പരലോകം പ്രാപിച്ചു. ഒരു നെല്ലിയുടെ ചുവട്ടിൽ അവരെ സംസ്കരിച്ചശേഷം ജോസഫും മകനും മടങ്ങിപ്പോയി.

ആറേഴു യാക്കോബായ കുടുംബക്കാർ 1935-ൽ കുത്താട്ടുകുളത്തുനിന്നു കുളത്തുവയലിൽ ഓഞ്ഞിൽഭാഗത്തു വന്നു താമസമാക്കി കൃഷി നടത്തി. അവരിൽ പലർ മലമ്പനിമൂലം മരിച്ചു. ബാക്കിയുള്ളവർ ഗതിമുട്ടി നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. 1940-ൽ ഇവരിൽ രണ്ടുമൂന്നു വീട്ടുകാർ മടങ്ങിവന്നു. പാലക്കാട്ടേൽ ജോസഫ് (ഓഞ്ഞിൽ ജോസഫ്) ഇതിൽ ഒരാളാണു്.

1942-ൽ കടനാട്ടിൽനിന്നും തെക്കേൽ തോമസും ഭാര്യയും ഏഴു മക്കളുംകൂടെ കുരാച്ചുണ്ടിൽ വന്നു താമസിച്ചതാണു്. ചുരുക്കം മാസങ്ങൾക്കകം തോമസ്സൊഴികെ ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം പനിക്കിരയായി ചരമം പ്രാപിച്ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

പേരാവൂരിൽ കല്ലടിഭാഗത്തു താമസമാക്കിയ മൂലേച്ചാലിൽ വക്കി ഒരു നല്ല കർഷകനാണു്. 1932-ൽ പനിബാധിച്ച മകനെ ചികിത്സിക്കുവാൻ തലശ്ശേരി ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. ചികിത്സിച്ചുവെങ്കിലും കുട്ടി ആശുപത്രിയിൽവച്ചു മരിച്ചു. മൃതശരീരവുമായി വീട്ടിൽ മടങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു മകളും അവിടെ പനിപിടിച്ചു മരിച്ചുകിടക്കുന്നു.

ഒന്നരണ്ടാഴ്ചകൊണ്ടു് അംഗങ്ങൾ മുഴുവൻ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു കുടുംബം അന്യംനിന്നുപോയ കേസുകൾ നിരവധിയാണു്. മരിച്ചുമരിച്ചു് ഒന്നരണ്ടു് അംഗങ്ങൾ മാത്രം അവശേഷിച്ചപ്പോൾ ഉള്ളവരേയുംകൊണ്ടു നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയവരുടെ സംഖ്യയും കുറവല്ല.

13478

1944-ലാണ് തിരുവാമ്പാടി മേഖലയിൽ കടിയേറ്റം തുടങ്ങിയത്. 1948-ആയപ്പോഴേക്കു് ആളകലം ധാരാളമായി. എന്നാൽ എല്ലാ വീട്ടുകളിലും പനി. മരുന്നു് താമരശ്ശേരിയിലോ കോഴിക്കോട്ടോ ചെന്നു വാങ്ങണം. കുന്ദമംഗലംവരെ നടക്കണം. തങ്ങളുടേയും അയൽക്കാരുടേയും വീട്ടുകളിലെ രോഗികൾക്കായി മരുന്നുവാങ്ങുവാൻ ഒരു ചാക്കുനിറയെ കുപ്പികളുമായി നാലുപേർ പുറപ്പെട്ടു. മൂന്നു കടിയേറ്റക്കാരും ഒരു ആദിവാസിയും. ഹരിജൻ എളുപ്പവഴി കാണിക്കുവാനും ചുമക്കുവാനും. ഏഴെട്ടുമൈൽ നടന്നു. ഒരാൾ തളർന്നു. നടക്കുവാൻ വയ്യെന്നായി. കാട്ടിൽ ഇല നിരത്തിക്കിടന്നു. മുമ്പോട്ടും പിമ്പോട്ടും പോകുവാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിമാഹവുമില്ല. സന്ധ്യയായി. രാത്രിയിൽ എങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും! അവർ ഉണക്കവിറകു് കൂട്ടിവച്ചു് തീ കത്തിച്ചു. നേരം വെളുക്കുന്നതിനുമുമ്പു് രോഗി മരിച്ചു. സാധുക്കൾ! നിസ്സഹായർ!! എന്തുചെയ്യും!!! മൃതശരീരം ഇലകൾകൊണ്ടു് മൂടി ഇട്ടുംവെച്ചു് മറ്റുള്ളവർ ഒരു തരത്തിൽ മടങ്ങിപ്പോയി.

1958-ൽ നെല്ലിക്കാമ്പോയിൽ ഇടവകയിൽ (ഇരിട്ടി) മണിക്കടവുഭാഗത്തു് തോട്ടത്തിൽ മത്തായിയുടെ അനുജൻ ജോണിനു് പനി ബാധിച്ചു. ഒരനുജനേയുള്ളൂ മത്തായിക്കു്. അപ്പനും അമ്മയും ഒരു കൊല്ലം മുമ്പു പനി പിടിച്ചു മരിച്ചു. രണ്ടുപേരുടേയും രണ്ടുമൂന്നു കുട്ടികൾ അക്കൊല്ലംതന്നെ മരിച്ചുപോയി. ഇരിട്ടിയിലെ കമ്പൗണ്ടറുടെ മരുന്നുവാങ്ങി എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തതാണു്. അതുകൊണ്ടു് അനുജൻ ജോണിനെ ചികിത്സിക്കുവാൻ തലശ്ശേരിക്കു കൊണ്ടുപോകണമെന്നു് മത്തായി നിശ്ചയിച്ചു. ഇരിട്ടിയിൽ വന്നെങ്കിലേ ഏതെങ്കിലും വാഹനമുള്ളൂ. നടന്നും ഇരുന്നും ഒരുതരത്തിൽ ഇരിട്ടിയിൽ ജോണിനെ എത്തിച്ചു. കാറുപിടിക്കുവാൻ കഴിവില്ല. ബസ്സിൽ ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും കേറി ഒരു സൈഡു ചേർന്നിരുന്നു. ലാസ്റ്റു ബസ്സാണു്. 5.30 നു് ബസ്സുവിട്ടു. കുഴപ്പംകൂടാതെ ബസ്സോടുന്നു. സ്റ്റോപ്പുകളിൽ ആളകലം ഇറങ്ങുകയും കയറുകയും ചെയ്യുന്നു. ജോണിനു് ക്ഷീണം വർദ്ധിച്ചു. ജോൺ മത്തായിയുടെ തോളിൽ ചാരിക്കിടക്കുകയാണു്. മറ്റു യാത്രക്കാർ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. മട്ടന്നൂർ കഴിഞ്ഞുകാണും. ജോൺ വളരെ അവശനായി. ജോൺ വിഷമിച്ചു പറഞ്ഞു: ചേട്ടാ എനിക്കൊന്നു കിടക്കണം. മത്തായി തന്റെ മടിയിൽ കിടത്തി. "ഞാൻ മരിക്കയാണു ചേട്ടാ! എന്റെ ഭാര്യയേയും കുട്ടിയേയും നോക്കി

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY

ക്കൊള്ളണം. എനിക്കു് ഈശോ മറിയം ചൊല്ലിത്താ.'' മത്തായിയുടെ തൊണ്ട ഇടറി. സ്വരം വരുന്നില്ല. അശ്രുക്കൾ പൊഴിഞ്ഞു. ജോൺ ''ഈശോ, ഈശോ'' എന്നു് തന്നത്താൻ ചൊല്ലി. മത്തായി അന്ത്രുജന്റെ മുഖം തലോടി. കരങ്ങൾ ചുംബിച്ചു. നിമ്മലഗിരിഭാഗത്തു് – കുത്തുപറമ്പു് – ബസ്സു് എത്തിയപ്പോൾ ജോണിന്റെ ആത്മാവു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പറന്നു. ശരീരം തലശ്ശേരിയിലേക്കും. ബസ്സിലെ യാത്രക്കാർ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. രാത്രി 8.30 നു് ബസ്സു് പതിവു പോലെ തലശ്ശേരി സ്റ്റാൻഡിൽ എത്തി. യാത്രക്കാരെല്ലാം ധൃതിയിൽ ഇറങ്ങി, അവരവരുടെ കാര്യങ്ങൾക്കായി പോയി. രണ്ടുപേർ, മത്തായിയും ജോണും ഇറങ്ങുന്നില്ല. കണ്ടക്ടർ ആവശ്യപ്പെട്ടു, ഇറങ്ങുവാൻ. മത്തായി ഒന്നും ശബ്ദിക്കുന്നില്ല. കണ്ടക്ടർ ശകാരസ്വരത്തിൽ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. മറുപടി ഒന്നും കിട്ടാത്തതിനാൽ അയാൾ അടുത്തുചെന്നപ്പോഴാണു് കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അയാൾ ക്ഷുഭിതനായി. ഇവറകളെയൊക്കെ, ബസ്സിൽ കയറ്റിയതിന്റെ ഫലം!! അയാൾ തുടർന്നു പലതും പറഞ്ഞു. ഡ്രൈവറും കണ്ടക്ടറുംകൂടി ആലോചിച്ചു. എന്നിട്ടു വീണ്ടും പറഞ്ഞു: ''എടോ ചേട്ടാ, ഞങ്ങൾക്കു വണ്ടികൊണ്ടെ ഷെഡ്ഡിൽ എത്തിക്കണം. അതുകഴിഞ്ഞേ ഞങ്ങൾക്കു് വീട്ടിൽ പോകുവാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. വണ്ടിയിൽ നിന്നും വേഗം ശവം പുറത്തിറക്കു.'' മത്തായി പറഞ്ഞു: ''എന്റെ സാറെ, ഞങ്ങൾ ആശുപത്രിയിൽ പോകുവാൻ വന്നതാണു്. ഞങ്ങൾക്കു് പരിചയക്കാരാരുമില്ലിവിടെ. പിന്നെ അരമനയിൽ ചെന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു് പിതാവും അച്ചന്മാരുമുണ്ടു്.'' അവർ ചോദിച്ചു: ''ഏതാടോ, അരമനയും പിതാവും?'' അക്കാലത്തു് 'അരമന, പിതാവു്'' എന്ന പദപ്രയോഗങ്ങൾ പരിചിതമായിരുന്നില്ല. ''വള്ളോപ്പള്ളി മെത്രാനച്ചനെ അറിയില്ലേ?'' ''വള്ളോപ്പിള്ളി ബിഷപ്പോ! അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ അറിയുമോ''? കണ്ടക്ടർക്കു് സമാധാനവും ആശ്വാസവുമായി. അവർ വിവരം പോലീസിൽ അറിയിച്ചു. ബസ്സു് അരമനപ്പടിക്കൽ എത്തി. ശവം എടുത്തു് ഗേറ്റു തുറന്നു് ഉള്ളിൽ കിടത്തി. കണ്ടക്ടർ കേറിവന്നു് അരമനയിലെ അച്ചന്മാരോടു വിവരം പറഞ്ഞശേഷം അതിവേഗം ബസ്സുമായി സ്ഥലം വിട്ടു. മത്തായിക്കുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം അച്ചന്മാർ ചെയ്തുകൊടുത്തു. അവരും മത്തായിയുടെകൂടെ ഉറക്കളച്ചിരുന്നു പരേതനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. രാവിലെ ശവസംസ്കാരത്തിനു് അച്ചന്മാർ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ നടത്തി. തലശ്ശേരി

'ഹോളി റോസറി' പള്ളിസിമിത്തേരിയിൽ ജോണിന്റെ മൃതശരീരം ബഹുമാനപൂർവ്വം സംസ്കരിച്ചു. ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകൾ ഈ ലേഖകനാണു നടത്തിയതു്. എട്ടൂർ (ഇരിട്ടി) ഭാഗത്തേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു് 1947-ൽ മലേറിയാ ബാധ അതികഠിനമായിവന്നു. ചെടികളത്തു് പത്തുപന്ത്രണ്ടു് ഈഴവകുടുംബങ്ങൾ വന്നു് കൃഷിചെയ്തു താമസിച്ചു. നല്ല വീര്യമുള്ള മണ്ണു്. എന്തു നട്ടാലും തഴച്ചുവളരുന്നു. ഇതുകണ്ടു രാമപുരം കാരൻ കുഴികണ്ടത്തിൽ ആഗസ്തിയും കുടുംബവും വന്നു ചെടിക്കുളത്തു സ്ഥലംവാങ്ങി താമസമാക്കി. ഈ സുഖവും സന്തോഷവും അധികം നീണ്ടുനിന്നില്ല. പനി ഓരോരുത്തരെ ബാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. നേരത്തേ വന്നിരുന്ന ഈഴവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും പരലോകം പ്രാപിച്ചു. ശേഷിച്ചവർ മടങ്ങിപ്പോയി. കുഴികണ്ടം ആഗസ്തി മാത്രമായി ചെടിക്കുളത്തു്. അധികം താമസിച്ചില്ല. ആഗസ്തിയുടെ ഭാര്യയേയും പ്രായമായ മക്കളിൽ രണ്ടുപേരേയും പനി പിടികൂടി. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കകം ഒരു ദിവസംതന്നെ മൂന്നുപേരും അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. രണ്ടു ശിശുക്കളും മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. ആ വ്രണിതഹൃദയൻ, ശേഷിച്ച കുഞ്ഞുങ്ങളേയും വച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു രാത്രിമുഴുവൻ ആ മൃതശരീരങ്ങളുടെ അടുത്തിരുന്നു കരഞ്ഞു. ആരും സഹായത്തിനില്ല. അനുശോചിക്കുവാനും ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും ആരുമില്ല. തന്റെ സ്നേഹനിധിയായ ഭാര്യയേയും വത്സലമക്കളേയും താൻതന്നെ സംസ്കരിക്കണം. താൻതന്നെ അവക്കായി മണ്ണിൽ കുഴി നിർമ്മിക്കണം. ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു പണിതു. ഒരു കുഴി വെട്ടിയുണ്ടാക്കി. വേറൊരു പ്രശ്നം! എങ്ങനെ കുഴിവരെ ശവശരീരം കൊണ്ടുപോകും? രണ്ടും നാലും വയസ്സു പ്രായമുള്ള കുട്ടികളും താനും മാത്രം. ഒറ്റക്കെട്ടുകുവാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ഒട്ടും സാധ്യമല്ല. മൃതശരീരത്തിന്റെ കാലിൽ കയർ കെട്ടി. ഓരോരുത്തരേയും കുഴിവരെ വലിച്ചു. കല്ലിനേയും കുറിയുടേയും ഇടയിൽകൂടി വലിച്ചു. എങ്ങനെ കുഴിയിലേക്കു് ഇറക്കും? കല്ലും മരവും ഇട്ടുന്തുപോലെ ഇടേണ്ടിവന്നു. ഏറ്റവും ഹൃദയഭേദകമായ പ്രവൃത്തികളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം! പക്ഷേ എല്ലാം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു! സഹിക്കേണ്ടിവന്നു! അല്ലെങ്കിൽ കഴുകനും കുറുക്കനും കൊണ്ടുപോകും. ഒന്നരണ്ടു മാസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഏതാനും മൈൽ ദൂരെ മരുതാവിൽ ആളുകൾ കുടിയേറിത്തുടങ്ങി. ആഗസ്തി ഒട്ടും താമസിച്ചില്ല. അങ്ങോട്ടു താമസം മാറ്റി. അയാളുടെ ശേഷിച്ച അന്നത്തെ കുഞ്ഞുമക്കൾ ഇപ്പോൾ അവിടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളോടെ താമസിക്കുന്നു.

പൊങ്ങമ്പാറ അപ്പച്ചൻ കുറിയാടിയിലേക്കുള്ള ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. 1932-ൽ മരുതോങ്കരവന്നു നെല്ലുവിതച്ചു; കപ്പനട്ടു; നല്ല വിളവു്. കുറച്ചു മുളകുവള്ളി നട്ടു നോക്കണം. നാട്ടിൽപോയി, ഒരു കെട്ടു വള്ളിത്തല കൊണ്ടുവന്നു. രണ്ടാഴ്ച എടുത്തു മടങ്ങിവരുവാൻ. മുറ്റത്തു കയറിയപ്പോഴും ഭാര്യയും മൂത്തമക്കളും കരയുന്നു. തലേ ആഴ്ചയിൽ ഒരു മകൻ പനിപിടിച്ചു മരിച്ചു. പിറ്റെന്നാൾ സംസ്കരിച്ചു, പറമ്പിന്റെ ഒരു കോണിൽ. അതിന്റെ ഇളയമകൻ തലേ രാത്രിയിൽ ഇതാ മരിച്ചു കിടക്കുന്നു. പനിയായിരുന്ന രണ്ടുപേർക്കും. അടുത്തെങ്ങും സഹായത്തിനു വീടുകളില്ല. അപ്പനും അമ്മയും മൂത്തമക്കളുംകൂടി നേരത്തെ മരിച്ചവന്റെ അടുത്തു കുഴിയുണ്ടാക്കി ഇളയവനെയും അടക്കി. നാട്ടിൽനിന്നു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന വള്ളിത്തല എടുത്തു് അപ്പച്ചൻ മുറ്റത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു, "ഇനി കൊടി നട്ടന്നതെന്തിനു്, ആർക്കുവേണ്ടി"? എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു്. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു. വലിച്ചെറിഞ്ഞ വള്ളിത്തലകൾ ചിലതെല്ലാം അതാ തല ഉയർത്തി നില്ക്കുന്നു. "നിങ്ങൾ കിളുത്തുവരികയാണോ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവ എടുത്തു് ഓരോ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ നട്ടു". ആ കൊടികളിൽനിന്നു മുപ്പതു, നാല്പതു് കവിൻറൽ മുളകുവീതം പല കൊല്ലങ്ങളിൽ പറിച്ചെടുത്തു. ആ കൊടികളിൽ ചിലതു് ഇപ്പോഴും കേടാകാതെ കായ്ക്കുന്നു; ഫലം തരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ പുത്രവത്സലനായ അപ്പച്ചന്റെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം കൂടുതൽ സജീവമായി. അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു: "എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ മരിച്ചുവെങ്കിലും അവർ ഇപ്പോഴും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഈ വള്ളിച്ചെടികൾപോലെ മുപ്പതുകൊല്ലത്തേക്കല്ല, കാലാകാലത്തേയ്ക്കു്, അവർ സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്നു സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് എന്റെ മുളകുവള്ളികൾ മാത്രമല്ല, എല്ലാ കൃഷികളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതു്".

പാലൂക്കുന്നേൽ കൊച്ചേട്ടൻ (പൂവരണി) ഒരു തോക്കു വെടിക്കാരനാണു്. തോക്കുമായി 1948-ൽ പെരുവണ്ണാംമൂഴിയിലെ ഒരു കാട്ടിൽക്കൂടെ നടന്നപ്പോൾ, പൂത്തേട്ടപടവിൽ ഔസേപ്പിന്റെ രണ്ടുമക്കൾ ചൂരൽവള്ളി പറിക്കുന്നതു കണ്ടു. "എന്തിനാണു വള്ളി" എന്നു് കൊച്ചേട്ടൻ ചോദിച്ചു. കുട്ടികൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "അപ്പൻ ഏറുമാടത്തിൽ കിടന്നു മരിച്ചു. വളരെ പൊക്കമുള്ള വൃക്ഷക്കവരയിലാണു മാടം. താഴെ ഇറക്കണം". "നിങ്ങൾ വീട്ടിലേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ, ഞാനും

എന്റെ മക്കളും കൂടെ വരാം. കയർ കെട്ടാതെ ഇറക്കാമോ എന്നു നോക്കാം", കൊച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു കൊച്ചേട്ടനും മക്കളുംകൂടി പുത്തേട്ടുപടവിൽ എത്തി. എല്ലാവരുംകൂടി ഗോവണിയുണ്ടാക്കി; അതുവഴി കേറി ശവം എടുത്തു താഴെയിറക്കി കഴിവെട്ടി സംസ്കരിച്ചു.

പേരാവൂരിൽ ആദ്യകാലത്തുവന്ന കുടിയേറ്റക്കാർ ഒരു മരആശാരിയേയും കൊണ്ടുപോന്നിരുന്നു. ആ ആശാരി മണത്തനഭാഗത്താണു താമസിച്ചിരുന്നതു്. അന്തീനാട്ടിൽ (പാലാ) താമസിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ അനുജൻ ശങ്കരൻ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെക്കാണുവാൻ 1932–ൽ ദീർഘവും കഷ്ടപ്പാടു നിറഞ്ഞതുമായ യാത്രകഴിച്ചു മണത്തനയിൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി. ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ ഉറങ്ങി. പിറ്റെ ദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ഒരു അയൽവാസി ആശാരിയുടെ പുരക്കൽ വന്നു് അഭ്യർത്ഥിച്ചു: "എന്റെ രണ്ടു കുട്ടികൾ കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ മരിച്ചു. ഭാര്യയും കിടപ്പിലാണു്. ഞങ്ങൾക്കാരുമില്ല സഹായത്തിനു്. നമ്മൾ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും വന്നവരാണല്ലോ. മരിച്ച കുട്ടികളെ മണ്ണിനു കീഴെ ആക്കുവാൻ നിങ്ങൾ കൂടിവന്നു സഹായിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ പറമ്പിൽ എവിടെയെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ". ശങ്കരൻ കൂട്ടത്തിൽ പോയി. ഒരു മൈലിൽ കൂടുതൽ അകലം നടന്നു. വീട്ടിൽകേറിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച പരിതാപകരമായിരുന്നു. താൻ അടുത്തദിവസവും വന്നു കഴിയുണ്ടാക്കേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നി. എല്ലാവരും പനിച്ചുകിടക്കുന്നു. മൃതശരീരം സംസ്കരിച്ചു കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു ചെറിയ തോടു കണ്ടു. ശവത്തെ സ്പർശിച്ചതല്ലേ; ഒന്നു കുളിച്ചിട്ടു വീട്ടിൽ പോകാമെന്നു ശങ്കരൻ കരുതി. മുണ്ടും ബീഡിയും തീപ്പെട്ടിയുമൊക്കെ ഒരു കല്ലിന്റെ പുറത്തുവച്ചു. കുളിച്ചുതോർത്തി. അപ്പോൾ വാലുവാലേ കേറുന്ന മീൻകണ്ടു രസിച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്ത ഒരു കല്ലിന്റെ മുകളിൽ ഇരുന്നുപോയി. അങ്ങനെ അരമുക്കാൽ മണിക്കൂർ നേരം ഇരുന്നുകാണും. മുണ്ടും മറ്റും വച്ച കല്ലിനടുത്തു വന്നപ്പോൾ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. ചുറ്റും നോക്കി. ഇവിടെ, ഈ വിജനപ്രദേശത്തു് ആരാണു് തന്റെ മുണ്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ! ശങ്കരൻ പരിഭ്രമിച്ചു. വല്ല യക്ഷിയുമുണ്ടോ ഇവിടെ? താൻ കഴിച്ചിട്ട കുട്ടികളുടെ പ്രേതങ്ങളായിരിക്കുമോ? ക്രിസ്ത്യീയ ശരീരമാണു കഴിച്ചുമൂടിയതു്. ക്രിസ്ത്യീയ വൈദികനും മന്ത്രോച്ചാരണവുമില്ലാതെ. ശരി! ആ കുട്ടികളുടെ പ്രേതംതന്നെ; സംശയമില്ല;

ഭയമായി. അതാ! അതാ! ഒരു ഹാസ്യസ്വരം. ഭ്രമംതന്നെ. പരിഭ്രമം വർദ്ധിച്ചു. അതാ വീണ്ടും ഹാസ്യസ്വരം. വ്യക്തമായി കേൾക്കാം, തലയ്ക്കുമുകളിൽ. ശങ്കരന്റെ ഭയം വർദ്ധിക്കുന്നു. ചങ്കിടിക്കുന്നു. അവൻ വീഴാതിരിക്കുവാൻ നിലത്തിരുന്നു. ഭ്രമപ്രേതങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ശങ്കരൻ വിയർത്തു. അവശനായി കിടന്നു. വീണ്ടും സ്വരം മുകളിൽനിന്നു്! കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ വാനരന്മാർ വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിലിരുന്നു തന്റെ മുണ്ടു വിടർത്തി പരിശോധിക്കുന്നു. ബീഡി പങ്കിടുന്നു. ചിലർ മണക്കുന്നു; വായിലിട്ടു ചവച്ചു നോക്കുന്നു. തോട്ടിൽ മീൻകേറ്റം കണ്ടു രസിച്ച ശങ്കരൻ വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിൽ മക്കടന്മാരുടെ ലീലാവിനോദങ്ങളും അതേ കിടപ്പിൽ തന്നെ കിടന്നു കണ്ടു രസിക്കുകയും ക്ഷീണം തീർക്കുകയും ചെയ്തു. കല്ലുകൊണ്ടെറിഞ്ഞപ്പോഴും വാനരന്മാർ സ്ഥലം വിട്ടു. ഭാഗ്യത്തിനു ശങ്കരന്റെ മുണ്ടു് അവർ കൊണ്ടുപോയില്ല. ഒരു മരത്തിൽ കേറിച്ചു വലിഞ്ഞുകയറി ഒരു തോട്ടികൊണ്ടു ശങ്കരൻ അതു വീണ്ടെടുത്തു.

വേദനിപ്പിക്കുന്ന മരണരംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ചിരിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങളും മലബാറിൽ സുലഭമാണു്. ജഗൽനിയന്താവിന്റെ കരുണ.

പേരാവൂർ മേഖലയിൽ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു് (1927) കോളയാട്ടു മാത്രമേ പള്ളിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കാട്ടിൽക്കൂടെ ആറേഴമൈൽ നടന്നു് കുടിയേറ്റക്കാർ ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽ എത്തും. തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുകമാത്രമല്ല ഉദ്ദേശ്യം. ബ. അച്ചനെക്കണ്ടു് (ഫാ. ഫെർണാണ്ടസു്) പലതും പറയുവാനുണ്ടു്. അച്ചനും പല കാര്യങ്ങളും അറിയണം. പുതിയ എത്ര ആളുകളും വന്നിട്ടുണ്ടു്; അവർ എവിടെയെല്ലാം താമസിക്കുന്നു; അവരൊക്കെ എവിടെനിന്നും വന്നവർ; നേരത്തെവന്ന താമസം തുടങ്ങിയവരുടെ സുഖാസുഖങ്ങളും എങ്ങനെ; ഇവയെല്ലാം അറിയുവാനും പരസ്പരം പരിചയപ്പെടുവാനും കടയിൽനിന്നു സാമാനം വാങ്ങുവാനും വീട്ടിൽനിന്നു കത്തുകളുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കുവാനും ഈ ഞായറാഴ്ചസമ്മേളനം ഉപകരിച്ചിരുന്നു. എട്ടുപത്തു കുടിയേറ്റവീടുകളേ അന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു ഞായറാഴ്ച കൊല്ലരിക്കൽ (പാലാ) സ്റ്റീഫൻ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരനെ കണ്ടില്ല. അയാളും ധീരനാണു്. തനിച്ചേയുള്ളൂ. കുറച്ചു സൗകര്യങ്ങളുണ്ടായിട്ടു് ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും കൊണ്ടുവരാമെന്നു കരുതി.

സ്ലറിയാ നാട്ടിനു പോയതായിരിക്കുമെന്നു് എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു. പിറെറ ഞായറാഴ്ചയും അയാളെ കാണാതിരുന്നപ്പോഴും രണ്ടുപേർ കച്ചവടപ്പീടികയിൽ ചെന്നന്വേഷിച്ചു. നാട്ടിനു പോയതായിരിക്കുകയില്ല; പോകുമ്പോഴും തന്നോടു പറയുക പതിവാണു്, അയാൾക്കു് കത്തും വന്നു കിടപ്പുണ്ടു്, എന്നു കച്ചവടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. സ്ലറിയായുടെ കൃഷിസ്ഥലം എവിടെ എന്നു് അവർ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. നെല്ലിക്കുന്നു് എന്ന ഭാഗത്തെത്തി. ദൂരെനിന്നു് ഏറുമാടം കാണാം. അവർ കൂവി വിളിച്ചു. യാതൊരു മറുപടിയുമില്ല. അവർ ഏറുമാടത്തിങ്കലേക്കു നടന്നു. ഒരു ദുർഗ്ഗന്ധം. അടുത്തെങ്ങാനും വല്ല മൃഗവും ചത്തുകിടപ്പുണ്ടായിരിക്കും. മാടത്തോടു സമീപിച്ചപ്പോഴും ദുർഗ്ഗന്ധം ശക്തിപ്പെടുന്നു. അവർ അടുത്തുചെന്നു നോക്കി. മുകളിലുള്ള മാടത്തിൽനിന്നു് ശരീരം ചീഞ്ഞഴുകി വെള്ളം തുള്ളിതുള്ളിയായി വീഴുന്നു. കഴുകന്മാരുമുണ്ടു്. സന്ദർശകരുടെ നയനങ്ങളിൽനിന്നു് ചുടുബാഷ്പകണങ്ങൾ അറിയാതെ പൊഴിഞ്ഞുവീണു. ക്രൂരനായ മലമ്പനി എന്ന രക്തരക്ഷസിന്റെ പതിനായിരം ബലിയാടുകളിൽ ഒന്നു്!!

കാറും തീയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും

രാപകൽ ജോലിചെയ്യും കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിച്ചും പരിചയമുള്ളവരും സാഹസികരുമായ കർഷകരാണ് വീടും നാടും വിട്ട് മലബാറിലേയ്ക്ക് കുടിയേറിയിരിക്കുന്നത്. വീട് മാറ്റുമ്പോൾ കുറെ അസൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് അവർക്കറിയാം. എങ്കിലും കാറും മഴയും കാട്ടുതീയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവങ്ങളും കാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടേയും ബുദ്ധിജീവികളുടേയും അസൂയയും, സ്വാർത്ഥതയും ഇത്ര കഠിനതരമായിരിക്കുമെന്ന് മലബാർ കുടിയേറ്റക്കാർ ഊഹിച്ചില്ല. തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യവും ആയുസ്സും കവർന്നെടുക്കുന്ന മലമ്പനിയും മറ്റു രോഗങ്ങളും, മലബാർ മലയോരങ്ങളിൽ പതിയിരിക്കുന്ന കാര്യം അവർ നിസ്സാരമായിട്ടാണ് കരുതിയത്. വളരെ സഹിച്ചുപഠിച്ചിട്ടുള്ള തങ്ങൾക്ക് ഈ ശത്രുക്കളേയും അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് കുടിയേറ്റക്കാർ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ, അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും വളരെയേറെ കഠോരങ്ങളായിരുന്നു അവക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്ന ശത്രുക്കൾ. ഒരു സഹായഹസ്തം നീട്ടിക്കൊടുക്കുവാൻ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആരും അവക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലോകജീവിതത്തിലും കൃഷിപ്പണികളിലും കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിരവധിയായിരിക്കുമെന്ന് അവർ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും കൂട്ടത്തോടെ വന്നിരുന്ന വിവിധ ശത്രുനിരകൾ അവരെ ഭീതിപ്പെടുത്തി. അവർ ഈശ്വരനിൽ ആശ്രയിച്ചു. അവിടന്ന് അവരെ സഹായിച്ചു. തൽഫലമായി പിറകെ പിറകെ പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാർ വന്നുതുടങ്ങി. ക്ഷീണിച്ച ജവാന്മാരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നിനുപകരം പത്തുപേർ വീതം അണിനിരന്നു. യുദ്ധരംഗത്തു ശക്തിയായ കോളിളക്കവും ആവേശവും സൃഷ്ടിച്ചു. വർദ്ധിച്ച തോതിലുള്ള ഈ കുടിയേറ്റമാണ് നേരത്തെ എത്തിയവരുടെ ജീവന്മരണസമരത്തെയും മലബാർ കുടിയേറ്റത്തെത്തന്നെയും വിജയിപ്പിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല.

മലബാർ കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുരിതങ്ങളും അതിഭയങ്കരങ്ങളായിരുന്നു. എണ്ണിയാൽ തീരാത്തവയും. ചുരുക്കം ചില അനുഭവങ്ങളും മാത്രം താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

കുടിയേറ്റക്കാരെ മടുപ്പിക്കുകയും നിരാശയിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ഭയങ്കരശല്യമായിരുന്നു കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടേത്. ആന കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും നശിപ്പിക്കുകയും കൃഷിക്കാരെത്തന്നെ കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കടുവാസ്സും പുലിക്കും നെല്ലും കപ്പയും വേണ്ടാ. എന്നാൽ കൃഷിക്കാരൻ വളർത്തുന്ന ആടുമാടുകളും കൃഷിക്കാരനെത്തന്നെയും വേണം. കുറിയാടിയിലേയ്ക്കുള്ള രണ്ടാംമുന്നണി കുടിയേറ്റക്കാരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്ന ശ്രീട്ടേലാശാന്റെ കൊച്ച് എന്നു പേരുള്ള മൂത്തമകനെ 1928-ൽ ഒരു കടുവാ വീട്ടിൽ കേറിവന്നു കടിച്ചുവലിച്ച് കുറെ ദൂരം കൊണ്ടുപോയ വിവരം എഴുതിയതാണല്ലോ. ആടുമാടുകളെ കടുവാ കൊണ്ടുപോകുന്നതു് സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. അവർ തൊഴുത്തിൽ കേറി വളർത്തുമൃഗങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകും. ഈ അടുത്ത കാലത്തു്, 1974- ൽപോലും കുന്നോത്തു കോൺവെന്റുകാരുടെ തൊഴുത്തിൽനിന്നു് മൂന്നാലു് ആടുകളേയും പശുക്കിടാക്കളേയും കടുവാ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തിന്നു.

ശ്രീട്ടേലാശാൻ കുറിയാടിയിൽ വന്നകൊല്ലംതന്നെ, 1928-ൽ, നല്ലതുപോലെ കുഴിയെടുപ്പിച്ചു് 500 തെങ്ങു നട്ടു. പക്ഷേ, ഒന്നരണ്ടു ദിവസംകൊണ്ടു് എല്ലാം കാട്ടുമൃഗങ്ങളും നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. പേരാവൂരിലും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു സ്ഥിതി. തോട്ടത്തിൽ ജോണും വടക്കേമുളഞ്ഞനാൽക്കാരും കാട്ടുമൃഗങ്ങളിൽനിന്നു തെങ്ങുകളും രക്ഷിച്ചെടുക്കുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു. തൽഫലമായി അവർക്കുമാത്രം കുറച്ചു തെങ്ങു് ആരംഭകാലത്തു വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യങ്ങളാൽ വടക്കേ മുളഞ്ഞനാൽക്കാർ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ തയ്യാറായി. ജന്മിയായ മമ്മുഹാജി നിർബ്ബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടാണു് അവർ മടങ്ങിപ്പോകാതിരുന്നതു്. കണ്ണോം, കോടഞ്ചേരി, പൂളവള്ളി ഭാഗത്തു് 1944-ൽ 150 വീട്ടുകാരോളം വന്നു സ്ഥലം വാങ്ങി നെൽകൃഷി നടത്തി. നല്ല നെല്ലും കാലാവസ്ഥയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ തടുക്കുവാൻ പലർക്കും പറ്റിയില്ല. അവരെല്ലാം നിസ്സഹായരായി. ജീവിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നായി. വീടു വിൽക്കാതെ പോന്നവർ മടങ്ങിപ്പോയി. നാട്ടിൽ ചെന്നാൽ വഴിയില്ലാത്തവരും മടങ്ങ

വാൻ വണ്ടിക്കുലിയില്ലാത്തവരും ഇവിടെ കൂലിപ്പണിയെടുത്തു പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. 150 വീട്ടുകാരുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കോളനിയിൽ ഒരു കൃഷി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ 33 വീട്ടുകാർ മാത്രം ശേഷിച്ചു.

കച്ചേരിക്കടവു കോളനി കുർഗ് ഫോറസ്റ്റിനടുത്താണ്. പുഴ കടന്നാൽ കാട്ടാനയുടെ എളുപ്പത്തിൽ തീറ്റകിട്ടും. തെങ്ങും കമുകും വാഴയും നെല്ലും കപ്പയും കൂടിയേറ്റക്കാർ നട്ടുവളർത്തുന്നുണ്ട്. ആനയുടെയും പന്നിയുടെയും സൗകര്യമായി. അധികം തേടി നടക്കാതെ വയറുനിറയുമല്ലോ.

മണ്ണൻപ്പാക്കൽ പ്രഭുചേട്ടൻ (ചിറക്കടവ്–കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി) നല്ല കൃഷിക്കാരനാണ്. പൊട്ടിച്ച പാറയിൽ പുഴയുടെ തീരത്തു മുപ്പത്താറ് ഏക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങി ധാരാളം പണം മുടക്കി ശാസ്ത്രീയമായി കൃഷിചെയ്തു. 1960ൽ റബ്ബറും തെങ്ങും വാഴയും വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. കാത്തുകിടന്നു ആനയെ ഓടിച്ചിരുന്നു. നാലഞ്ചു കൊല്ലമായി. തെങ്ങു വളർന്നു. ആന പതിവായി വന്നു തെങ്ങു പറിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അട്ടഹാസവും പന്തവും കല്ലേറും അവനു ഭയമില്ലെന്നായി. ചൊട്ടവരാറായ ഒരു തെങ്ങെങ്കിലും പറിച്ചു വയററിലാക്കിയിട്ടേ അവൻ ഏതു പ്രതിഷേധവും ഗൗനിക്കുകയുള്ളൂ. ഒരു ദിവസം ഗജവീരൻ പ്രഭുചേട്ടന്റെ ശല്യം നിർത്താമോ എന്നു നോക്കി. അവൻ ഏറുമാടം ആക്രമിച്ചു. മാടം നിലംപതിച്ചു. പ്രഭു വൃക്ഷശിഖരത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. അടുത്തദിവസം അയാൾ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

കച്ചേരിക്കടവിൽ 1966–ൽ മാളിയേക്കൽ വക്കച്ചന്റെ തെങ്ങ് ആന പറിച്ചുതിന്നു. കായ്ക്കാറായ തെങ്ങ്. കല്ലുകൊണ്ടെറിഞ്ഞിട്ടും സ്വരമുണ്ടാക്കിയിട്ടും ആ കരിവീരൻ ഗൗനിക്കുന്നില്ല. ഉടമസ്ഥൻ കാവലിരുന്നു. പിറ്റെന്നാൾ ആനവന്നു തെങ്ങുപറിച്ചപ്പോൾ കല്ലുകൊണ്ടെറിയുകയല്ല ചെയ്തതു, തോക്കിൽക്കൂടെ ഇരുമ്പുണ്ട അയച്ചു. ആന അലറിക്കൊണ്ടു സ്ഥലം വിട്ടു.

നെൽവയലിലിറങ്ങി നെല്ലു പറിച്ചുതിന്നുന്നതു് ആനയ്ക്കും കാട്ടുപന്നിയ്ക്കും ഉത്സവമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചു കതിർവന്ന പാലുറ്റാറായ നെൽപ്പാടങ്ങളിൽ. അവ നോക്കിക്കണ്ടുപിടിച്ചു പാടത്തിറങ്ങിയാൽ മതിവരെ തിന്നാതെ കേറിപ്പോകുകയില്ല. സ്വരമുണ്ടാക്കിയാലും കല്ലും പന്തവും എറിഞ്ഞാലും

പ്രശ്നമല്ല. അവർ തൃപ്പിവരെ തിന്നേ മാറു. ഈ സംരംഭത്തിൽ അവരെ എതിരിടുന്നവരെ അവർ വച്ചുവാഴിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള മുഷ്ക്കന്മാരെ നേരിടുവാൻ തോക്കും വെടിയും വേണം. പാവപ്പെട്ട കുടിയേറക്കാക്ക് അതിനൊന്നും കഴിവില്ല. ചോര നീരാക്കിപ്പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയ നെല്ലും മറ്റു വിഭവങ്ങളും ആന കേറി തിന്നുന്നതു ദൂരെനിന്നു നോക്കിക്കണ്ടു സഹിക്കയല്ലാതെ വേറൊന്നിനും അവനു കഴിവില്ല.

1963-ൽ കൊമ്മറത്തിൽ പത്രോസ് (എലഞ്ഞിക്കാരൻ, കുടരഞ്ഞി) തന്റെ സ്ഥലത്തു നെല്ലു വിതച്ചു. കളയും വള്ളിയുമെല്ലാം യഥാകാലം എടുത്തുകളഞ്ഞു. നല്ല നെല്ല്. തഴച്ചു വളരുന്നു. കൃഷിസ്ഥലത്തുതന്നെ ഏറുമാടമുണ്ടാക്കി എന്നും കാവലിരുന്നു, ആനയും പന്നിയും കേറി നശിപ്പിക്കാതെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ. പലദിവസം ആനവന്നു. സ്വരമുണ്ടാക്കിയും എറിഞ്ഞും അവയെ ഓടിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഒരു ഒറയാൻ മാത്രം വന്നു. ഭീരുക്കളെ കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. പത്രോസാണ് ഏറുമാടത്തിൽ. അവൻ പതിവുപോലെ സ്വരമുണ്ടാക്കി. ഏറുകൊണ്ടിട്ടും ആന വേഗത്തിൽ നെല്ലു പറിച്ചു തിന്നുകയാണ്. പത്രോസ് വീണ്ടും ശക്തിയായി എറിഞ്ഞു. ആനക്കതു രസിച്ചില്ല. തന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നവനെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ ആ വാശിക്കാരൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ മാടത്തുകലെത്തി മാടം കൊമ്പിൽ പൊക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു കാട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. ഇതിനിടയിൽ പത്രോസ് മാടത്തിൽനിന്നും കുറിക്കാട്ടിൽ വീണുപോയി. എങ്ങനെയോ ആനയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ ഇതു പെട്ടില്ല. അവൻ വിജയഭാവത്തിൽ അമ്പാരി എഴുന്നെള്ളിച്ചുകൊണ്ടു കാട്ടിൽ എത്തി. മാടം നിലത്തിട്ടു ചവുട്ടിത്തകർത്തു. അവനു തന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തിയ പത്രോസിനെ കിട്ടിയില്ല. പാവം പത്രോസ്! അവൻ രക്ഷപെട്ടെങ്കിലും പേടിച്ചു ഷോക്കേറെതിനാൽ ഇപ്പോഴും തലയ്ക്കു സുബോധമില്ല.

മുള്ളൻകുന്നിൽ (കുറിയാടി) പുരയിടത്തിൽ തോമസ്സിന്റെ വീട്. 1935-ൽ ഒരു ദിവസം സന്ധ്യയ്ക്കു ദൂരെനിന്നു് ഒരു സ്വരം കേൾക്കാം. ചെറിയ മഴയുണ്ട്. സ്വരം അടുത്തടുത്തു വരുന്നു. തോമസ്സിന്റെ പണിക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു: ആന വരുന്നതാണ്, വീടും സാമാനങ്ങളും നശിപ്പിക്കും. അടുത്തൊരു വലിയ മരമുണ്ട്, ആന വരുമ്പോൾ കേറി രക്ഷപ്പെടുവാൻ. ധൃതിയിൽ എല്ലാവരേയും, പെണ്ണുങ്ങളേയും പിള്ളേ

രേയും അതിന്മേൽ വലിച്ചുകേറി തോമസും കേറി. പല പ്പോഴും കേറിയിട്ടുള്ളതാണു്. പേടിച്ചുവിറച്ചു് ഓരോ കമ്പി ലും കവരയിലും സ്ഥലം പിടിച്ചു. ആന വരുന്നതു നോക്കി ക്കൊണ്ടു ശ്വാസംപോലും അടക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. സ്വരം അടു ത്തടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. അതാ വരുന്നു, ഏഴുമകളുടെ ഒരു പറ്റം. ഏതോ ജന്മിയുടെ ഒരു കാലിക്കൂട്ടത്തെ കാലിനോട്ടക്കാരൻ കൊണ്ടുപോയി തീറ്റിയശേഷം മടക്കിക്കൊണ്ടുപോകയാണു്. അവ വരുന്ന സ്വരമായിരുന്നു കേട്ടതു്. പായൽ പിടിച്ചു തെറ്റിത്തെറിച്ചുനിന്ന മരത്തിൽ ഈ സ്ത്രീകളേയും കുട്ടികളേയും വെറുതെ വലിച്ചുകേറ്റിയല്ലോ എന്ന ജാള്യത എല്ലാവരുടേയും മുഖത്തു കാണപ്പെട്ടു.

1952–ൽ പൂക്കൊമ്പിൽ ജോണിയെ (കോഴിച്ചാൽ) ആന ഓടിച്ചു കുത്തിക്കൊന്നു. നമ്പുടാകം കൊച്ചു് (കോടഞ്ചേരി) ഒരിടത്തുപോയി മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഴേ അയാളുടെ പുര ആന തള്ളി മറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. കൊച്ചിന്റെ ഭാഗ്യം.

1945–ൽ കക്കയം ഭാഗത്തുള്ള ആവിയിൽ കുര്യാച്ചന്റെ (വയലക്കാരൻ) നെൽകൃഷിയിൽ ഒരു ഒറ്റയാൻ ആന കേറി നെല്ല നശിപ്പിക്കുന്നു. സ്വരം ഉണ്ടാക്കിയിട്ട പോകുന്നില്ല. രാത്രി സമയം. കുര്യാച്ചൻ നല്ല വെടിക്കാരനാണു്. തോക്കും ലൈറ്റുമെടുത്തു നെല്ലിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അപ്രതീക്ഷിതമായി ആന വെടിക്കാരന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. വെടിവെയ്ക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല. ഓടി. ആന പിറകെ. തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടു് എത്തിപ്പിടിച്ചു കുര്യാച്ചനെ. നിലത്തടിച്ചു. ഒരു ചവിട്ടും കൊടുത്തു. കുര്യാച്ചൻ ആന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

1954–ൽ പാട്ടശ്ശേരിൽ തോമസിന്റെ (കുളത്തുവയൽ) നെൽകൃഷിയിൽ ആന കേറി. ഏറുമാടത്തിൽ കാവലിരുന്ന വർ സ്വരമുണ്ടാക്കി. ആന ഒന്നും ക്ലൂട്ടാക്കിയില്ല. വയർ നിറയെ തിന്നശേഷമേ അവൻ സ്ഥലം വിട്ടുള്ളൂ. തോമസു് ധീരൻ. ചെറുപ്പക്കാരൻ. തന്റെ നെല്ല തിന്നുന്നവനെ ഒന്നു ശിക്ഷിക്ക ണമെന്നു കരുതി. തോക്കുമായി പുറപ്പെട്ടു. അടുത്തു പ്രതീ ക്ഷിക്കാത്ത ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു് ഒരു ചീറ്റൽ. തോമസിന്റെ തലയും ദേഹവും ആനയുടെ തുപ്പലും ഞോളയുംകൊണ്ടു് അഭി ഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നു തോമസു് നിലത്തുവീണുരുണ്ടു. ഇടതൂർന്ന വൃക്ഷങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തോമസിനെ പിടി കിട്ടിയില്ല, ആനയ്ക്കു്.

തിരുവാമ്പാടിയിൽ പാലക്കടവു ഭാഗത്തു താമസമാക്കിയിരുന്ന മണിമലക്കാരൻ അക്കുറു കുട്ടപ്പൻ 1948-ൽ മരിച്ചു. ഏതോ കാരണത്താൽ തടവുശിക്ഷ അനുഭവിച്ചശേഷം മടങ്ങിവന്ന ആളാണു് കുട്ടപ്പൻ. പള്ളിയും സിമിത്തേരിയും അടുത്തില്ല. വൈദികശുശ്രൂഷയും സാദ്ധ്യമല്ല. ഓടകൊണ്ടു പെട്ടി ഉണ്ടാക്കി കഴിയിലേയ്ക്കു ശവശരീരം എടുത്തുകൊണ്ടുപോരുമ്പോഴും ഒരാന ആളുകളെ ആക്രമിച്ചു. മഞ്ചം ഇട്ടുംവെച്ചു് ആളുകളും ഓടി രക്ഷപെട്ടു.

തൊടുപുഴക്കാരൻ മാത്യു മൈസൂർ സ്റ്റെയിറ്റിൽപ്പെട്ട കൊട്ടിഗര എന്ന സ്ഥലത്താണു് താമസിക്കുന്നതു്. സ്വന്തമായി സ്ഥലം ഒട്ടും വാങ്ങിയില്ല. കുറുപാട്ടകളെല്ലാം ശരിക്കു് അറിഞ്ഞശേഷം വാങ്ങാമെന്നു കരുതി. 1959-ൽ മാത്യു സ്ഥലവാസിയായ ഒരു ഗൗഡരുടെ വയൽ പാട്ടത്തിനുവാങ്ങി കൃഷി നടത്തി. നിസ്സാര പാട്ടം മാത്രം. വയൽ ഫോറസ്റ്റിനുള്ളിലാണെന്നും പറയാം. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യം നിമിത്തം ആ വയലിൽനിന്നു കൃഷിക്കാരനു് ഒന്നുംതന്നെ കിട്ടാറില്ല. ഇക്കാരണത്താലാണു് സ്ഥലമുടമസ്ഥൻ ഇത്ര ചെറിയ പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുന്നതു്. ഇരുപത്തെട്ടുകാരനായ മാത്യുവിനു തോന്നി ഏതു ശത്രുവിനെയും പൊരുതി ജയിക്കാമെന്നു്. വയലിന്റെ അരികിലുള്ള ഒരു വലിയ വൃക്ഷക്കവരയിൽ ഒരു ഏറുമാടം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. നെല്ലു കൊതുമ്പായപ്പോഴും ആന വന്നുതുടങ്ങി. കല്ലേറും പന്തമേറുംകൊണ്ടു് മാത്യു ആനയെ ഓടിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഒരു ഒറയാൻ മാത്രം വന്നു. തന്റെ അമൂതേത്തിനു തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്ന മാത്യുവിന്റെ ശല്യം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ ഏറുമാടത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി. തള്ളിനോക്കി അതിന്റെ ബലം പരിശോധിച്ചു. അനങ്ങുന്നില്ല. മാത്യു ഒരു കൂസലുംകൂടാതെ മുകളിലിരുന്നു് ആ ഗജവീരനെ വെല്ലുവിളിച്ചു. അവനെക്കാളും ശക്തിയായ വേരു് ആ വൃക്ഷത്തിനുണ്ടെന്നു് മാത്യുവിനറിയാം. മരം മറിക്കുവാൻ ആ വാശിക്കാരൻ പല ദിവസം ശ്രമം ചെയ്തു. ആ ദുഡനിശ്ചയക്കാരനെ സമ്മാനിക്കുവാൻ മാത്യുവും തീരുമാനിച്ചു. ഒരു വീരചങ്ങല ആകട്ടെ എന്നു മാത്യു കരുതി. മാത്യു ഒന്നരരണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരെ കൂടെക്കൂട്ടി. ഉണങ്ങിയ തേക്കിൻ വിറകു ചെറുതായി കീറിയെടുത്തു മാലപോലെ നീളത്തിൽ നൂൽക്കമ്പികൊണ്ടു കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. മാല മണ്ണെണ്ണ ഒഴിച്ചു നനച്ചു. നാലാം ദിവസവും ആന വന്നു മരം മറിക്കുവാൻ

തള്ളി. അതിനിടക്കു് മാത്യുവും കൂട്ടുകാരും മാലയ്ക്കു തീ കൊളുത്തി മുകളിൽനിന്നും ചങ്ങലപോലെ മിന്നൽവേഗത്തിൽ ഇട്ടുകൊടുത്തു. മാത്യുവിന്റേയും കൂട്ടുകാരുടേയും മുഖത്തു് അൽപം പൊള്ളലേറെറങ്കിലും ഉദ്ദേശിച്ച സ്ഥാനത്തു് ആ സ്വർണ്ണമാല ചാത്തി സമ്മാനിക്കുവാൻ അവക്കു സാധിച്ചു. മിന്നിപ്രകാശിക്കുന്ന മാലയും ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ഗജവീരൻ കാട്ടിലേയ്ക്കോടി. അവൻ ഗർജ്ജിച്ചു. അലറി. ഈ അലർച്ചകേട്ടു് മലകംപോലും ഞെട്ടിവിറച്ചു. കാട്ടുകം തകർത്തുകൊണ്ടു് അവൻ ഓടി അകന്നു. വൈദ്യുതബംബുമാലപോലെ ആ തങ്കമാലയും പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു. മാത്യുവിന്റെയും കൂട്ടുകാരുടെയും കണ്ണുകം വളരെദൂരം ആ പ്രകാശമാലയെ അനുധാവനം ചെയ്തു. ഈ കാഴ്ചയിലും തങ്ങളുടെ വിജയത്തിലും അവരുടെ ആഹ്ലാദം നിസ്സീമമായിരുന്നു. ഇത്ര പററിയ സമ്മാനം നല്കി തങ്ങളുടെ അതിഥിയെ സൽക്കരിക്കുവാനും ബഹുമാനിക്കുവാനും സാധിച്ചതിൽ മാത്യുവിനും കൂട്ടുക്കും സന്തോഷവും അഭിമാനവും തോന്നി.

അക്കൊല്ലത്തേയും അടുത്തകൊല്ലത്തേയും വിളവുകം കാര്യമായ നഷ്ടമൊന്നും കൂടാതെ മാത്യുവിനു ലഭിച്ചു. മാത്യു കൂടുതൽ സ്ഥലത്തു കൃഷികം നടത്തി. മാത്യുവിനെ എല്ലാവരും പ്രശംസിച്ചു. അവന്റെ ബുദ്ധിയേയും ധീരതയേയും പ്രകീർത്തിച്ചു. മാത്യുവും കുറെ അഹങ്കരിക്കാതിരുന്നില്ല. തണുപ്പുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ മാത്യുവിന്റെ വീട്ടിൽ പഴയ വീരശൃംഖലക്കാരൻ കയറിവന്നു. കൃഷിപ്പണിക്കാർ പലരും വരാന്തയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ ഇടയിൽ ആ സന്ദർശകൻ തന്റെ ഇരു മുൻകാലുകളും ഊന്നി ആരും അറിയാതെ, ആരേയും ഉപദ്രവിക്കാതെ അകത്തു കട്ടിലിൽ കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന മാത്യുവിനെ തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടു പൊക്കിയെടുത്തു മുററത്തേക്കിറങ്ങി. മാത്യുവിനെ നിലത്തടിച്ചു. വലിച്ചു കീറി. ഒരു ഗർജ്ജനവും നടത്തിയശേഷം സ്ഥലം വിട്ടു. അതൊരു ജയഭേരിയായിരുന്നു. ഒരു സന്ദേശമായിരുന്നു, ഈ പിള്ളേരുകളികൊണ്ടു തന്നെ തോല്പിക്കാമെന്നു കരുതിയ മാത്യു എത്ര പാവം എന്നു്.

കുടിയേറക്കാർ മരിക്കാതെയും മടങ്ങിപ്പോകാതെയും വിജയിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും ചില നാട്ടുപ്രമാണികംക്കസൂയയായി. അവർ കാലികളേയും ആനയേയും കേററി കുടിയേറക്കാരുടെ കൃഷികം നശിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ആനയും കടുവായും മാത്രമല്ല, മലബാറിലെ കുടിയേറ്റ ക്കാരെ ഉപദ്രവിച്ച കാട്ടുമൃഗങ്ങളും. പാമ്പും മറ്റു വിഷജന്തുക്കളും വഴി മരണമടഞ്ഞവർ നിരവധിയാണു്. യാത്രാസൗകര്യ ങ്ങളും വൈദ്യസഹായമില്ലാത്തതിനാൽ വിഷപ്പാമ്പുകടിയേ റ്റാൽ മരിച്ചതുതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ നല്ല ധനശേഷി ഉള്ളവരാ യിരിക്കണം. 1947–ൽ ഓ. സി. ജോസിന്റെ അതിരു തെളി ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഒരു വലിയ പാമ്പു് – മലംചുരുട്ട – വട്ടവണ്ണ കുട്ടിയെ (പൂവരണി) കടിച്ചു. അധികം താമസി യാതെ കുട്ടി ബോധംകെട്ടു. രണ്ടുമൂന്നുപേർ കൂടി എടുത്തു വീ ട്ടിൽ കിടത്തി. ജോസു് പണക്കാരനും ഔചിത്യമുള്ളവനുമാ യിരുന്നതിനാൽ നല്ല വൈദ്യനെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തി. ഓരോ അപകടം വരുമ്പോഴും വഴിയും വാഹ നങ്ങളുമില്ലാതെ, പുഴകടക്കാൻ പാലവും തോണിയുമില്ലാതെ, സാധുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാർ എന്തു ചെയ്യും!

മ്ളാവു്, കാട്ടുപന്നി, മുള്ളൻപന്നി, കുരങ്ങു് മുതലായ മൃഗങ്ങളും ധാരാളം കൃഷികളും നശിപ്പിക്കും. കാട്ടുതെളിച്ചും വെടിവെച്ചും പല മൃഗങ്ങളുടേയും എണ്ണം കുറഞ്ഞെങ്കിലും പന്നി യുടെ ശല്യം വർദ്ധിക്കയാണു ചെയ്തതു്. കുടിയേറ്റക്കാർ നെല്ലും കപ്പയും ചേമ്പും ചേനയും കൃഷിചെയ്യണ്ടാക്കുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെ പന്നിക്കു സുഭിക്ഷമായ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്നു. നേര ത്തെ കാട്ടുകിഴങ്ങുകളും തേടി കണ്ടുപിടിച്ചു് അവ മാന്തിയെ ടുത്തു ഭക്ഷിക്കണമായിരുന്നു. വളരെ പണിപ്പെട്ടെങ്കിലേ വയർ നിറയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോഴും നെൽവയ ലിലേയ്ക്കും കപ്പത്തോട്ടത്തിലേയ്ക്കും സൗകര്യംനോക്കി ഇറങ്ങി യാൽ മതി. സമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം റെഡിമെയിഡായിക്കിട ക്കുന്നു. കാട്ടുകളും വെട്ടിത്തെളിച്ചതിനാൽ കടുവായും പുലിയും കുറകടന്നു. പന്നിയുടെ ശത്രുക്കളും അവരായിരുന്നു. അവർ വൻകാട്ടുകളിലേയ്ക്കു മാറി. പറമ്പുകളിൽ കുറിക്കാട്ടുകളും കാട്ട പുല്ലുകളും ധാരാളമുണ്ടു്. കാട്ടുപന്നിക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള പാർപ്പിടങ്ങ ളാണിവ. ഭക്ഷണത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടി ദൂരെയെങ്ങും പോകേണ്ട. കപ്പ, ചേമ്പു് മുതലായ കിഴങ്ങുവർഗ്ഗത്തോട്ടങ്ങളും അടുത്തടു ത്തുണ്ടു്.

കച്ചേരിക്കടവു് ഇടവകയിൽപ്പെട്ട മുത്തുമാക്കൽ കുര്യാച്ചൻ അയാളുടെ വീടിനടുത്തു കുറെ സ്ഥലം ഒരുക്കി 1962–ൽ ഇഞ്ചി നട്ടു. നല്ല വിലയുള്ള കാലം. ഭാര്യയും കുട്ടികളുംകൂടെ തെളിഞ്ഞ ബാക്കി സ്ഥലത്തു കുറെ ചേമ്പും നട്ടു. മഴയും മറ്റും തക്കത്തിനു

കിട്ടി. നല്ലതുപോലെ വളവും ചെയ്തു. നല്ല വളർച്ചയും വിളവും. അയൽക്കാർ പറഞ്ഞു, കുര്യാച്ചനു് ഇഞ്ചിക്കു നല്ല കോളടിക്കുമെന്നു്. ഒരു ദിവസം നോക്കിയപ്പോഴാ ഇഞ്ചിക്കണ്ടമെല്ലാം കുത്തിമറിച്ചു് ചവുട്ടി നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മുക്കാൽ ഭാഗം ഇഞ്ചിയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ചേമ്പു നിശ്ശേഷം മാന്തിപ്പറിച്ചു് തിന്നിരിക്കുന്നു. കുര്യാച്ചൻ ഭാര്യയോടു ദേഷ്യപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു: "നീ എന്തിനാ ഇഞ്ചിയുടെ അടുത്തു ചേമ്പു നട്തു്? നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടെ പന്നിക്കു ചേമ്പിഷ്ടമാണെന്നു്? എന്റെ ഇഞ്ചിയെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു. പന്നി കൂട്ടത്തോടെയാണു വന്നതു്. അവർ ചേമ്പു തിന്നശേഷം കുത്താടുകയായിരുന്നു. കളിയും ഡാൻസുമായിരുന്നു ഇഞ്ചിക്കുകുത്തു്. എനിക്കു് 2000-രൂപാ നഷ്ടം". കുര്യാച്ചൻ ഒരു മരത്തിന്റെ കവരയിൽ ഒളികെട്ടി തോക്കുമായി ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ രാത്രി വെളുക്കാറായപ്പോഴാ അതാ വരുന്നു ഒരു സൈന്യം. ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാ മാത്രം. അപ്പനും അമ്മയും ഇരുപതിൽപ്പരം മക്കളും. ആറേഴമാസം പ്രായമുള്ള മക്കളാ. അപ്പനാണു് ലീഡറായി മുമ്പിൽ. പിള്ളേരെല്ലാം ഓടിയും ചാടിയും തകർത്തും നടക്കുന്നു, റബർപന്തുപോലെ. നല്ല തടിച്ചുരുണ്ട കോമളന്മാർ. പുണ്ണുകുട്ടികളാ. അമ്മ ഏറ്റം പിറകിൽ. കുസൃതികളെ ശാസിക്കുന്നുമുണ്ടു് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു്. കുര്യാച്ചനു് കൗതുകം തോന്നി. ഈ സന്തുഷ്ടകുടുംബത്തെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിൽ വിഷമവും. ഗീതയിലെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഉപദേശം ഓർത്തു. തോക്കിന്റെ കാഞ്ചി വലിച്ചു. വെടി പൊട്ടി. നാടൻ തോക്കാണു്. ഒരു വെടിയേ സാദ്ധ്യമാകൂ. തള്ളയും രണ്ടു പിള്ളേരും തറയിൽ വീണു. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ഓടി രക്ഷപെട്ടു. ഒരാഴ്ചത്തേക്കു് മുത്തുമാക്കൽ പെരുന്നാളായിരുന്നു. ഇഞ്ചിയും ചേമ്പും നഷ്ടപ്പെട്ട കാര്യമെല്ലാം മറന്നു. മൂന്നാംദിവസം ഊണുകഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാ ചേടത്തി കുര്യാച്ചനോടു ചോദിച്ചു: "ഞാൻ ചേമ്പു നട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ പന്നിയെ കിട്ടുമായിരുന്നോ?" കുര്യാച്ചൻ തമാശരൂപേണ പറഞ്ഞു: "ഇഞ്ചിയുടെ 2000 രൂപാ ഇതിനു വിലയായി എന്നേയുള്ളൂ."

രാത്രിയിൽ കപ്പ വയറുനിറയെ തിന്നശേഷം ഒരു ഒറ്റയാൻപന്നി മണിക്കടവിലെ ഒരു കുറിക്കാട്ടിൽ കിടന്നു വിശ്രമിക്കുകയാണു്. കീഴർക്കാരനായ കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ (തീയ്യൻ) പച്ചമരുന്നു പറിച്ചു കടകളിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്താണു കാലയാപനം നടത്തുന്നതു്. ഒരു ഇളന്തക്കാട്ടിൽ മരുന്നു തേടിവന്ന

പ്പോഴും ആ ഉഗ്രൻപന്നി കുഞ്ഞിക്കണ്ണനെ ആക്രമിച്ചു. തൻെറ ഉറക്കത്തിനു ഭംഗം വരുത്തിയ മരുന്നുകാരൻെറമേൽ ചാടി വീണു. അവൻെറ ക്രൂരത ദംഷ്ടാങ്കംകൊണ്ടു കുത്തി വെട്ടി നിലംപതിപ്പിച്ചു. മോന്തയിൽ പൊക്കിയെടുത്തു വീണ്ടും വീണ്ടും നിലത്തിട്ടു കുത്തി അവശനാക്കി. ഇങ്ങനെ കോപം തീർത്തശേഷം വിശ്രമിക്കുവാൻ വേറൊരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോയി. ഇതിനിടയിൽ രണ്ടു കൂടിയേറക്കാർ അവരുടെ കപ്പലിനു ആക്രമി അടുത്ത കുറിക്കാട്ടിൽ ഉറക്കമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി തോക്കുമെടുത്തു് തിരയുകയായിരുന്നു. ഒരു ദീനസ്വരം. അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. മൃഗത്തിൻെറയല്ല. അവർ അടുത്തു ചെല്ലുമ്പോഴും മരണപ്രായനായി കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കണ്ണനെയാണു കാണുന്നതു്. അവർ ഉടനെ അടുത്തെവിടെനിന്നോ ഒരു കട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു വേറെ ആളുകളേയും കൂട്ടി പ്രഥമശുശ്രൂഷ കഴിഞ്ഞശേഷം പതിനാലുമൈൽ ചുമന്നു് ഇരിട്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അവിടെനിന്നു് ഒരു ജീപ്പിൽ കുത്തുപറമ്പു് ആശുപത്രിയിൽ എത്തിച്ചു. അവിടത്തെ ഡോക്ടർ വേഗം തലശ്ശേരി ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകുവാൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു് അങ്ങനെ ചെയ്തു. ഏഴുമാസം ആശുപത്രിയിൽ കിടന്നു ചികിത്സിച്ചതിനുശേഷമേ കുഞ്ഞിക്കണ്ണനു് ആരോഗ്യം കിട്ടിയുള്ളൂ. അയാളിപ്പോഴും അവശനാണു്. എങ്കിലും കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ ആയുസ്സുള്ളവൻതന്നെ. ഒറ്റയാൻപന്നിയുടെ ആക്രമത്തിനു ശേഷം ജീവിക്കുന്നവർ ചുരുക്കമത്രേ. വേട്ടയ്ക്കു വന്നവർ ആ കാട്ടിൽ കുഞ്ഞിക്കണ്ണനെ കണ്ടുമുട്ടുവാൻ ഇടയായതും അയാളുടെ വേറൊരു ഭാഗ്യം. 1960–ലാണു് ഈ സംഭവം. അന്നു് ആളുകളും വീടുകളും ചുരുക്കമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

1962–ൽ മരുതോങ്കരയിൽവച്ചു് ആലയ്ക്കൽ മത്തച്ചേട്ടനെ ഒരു കാട്ടുപന്നി ഉപദ്രവിച്ചു. അയാളെവിടെയോ പോയശേഷം വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയാണു്. സ്വന്തം പുരയിടത്തിലെത്തി. മണ്ണാലിച്ചുപോകാതെ കയ്യാലകളെല്ലാംവച്ചു പണം മുടക്കി നല്ലതുപോലെ കൃഷിചെയ്യുന്ന ആളാണു് അദ്ദേഹം. കായ്ച്ചതും കായ്ക്കാറായതുമായ തെങ്ങുകളുടെ വളർച്ച നോക്കിക്കണ്ടു സന്തോഷിക്കുകയാണു് ആ കർഷകൻ. അതാ! ഒരു കാട്ടുപന്നി എതിരേവരുന്നു. ഓടി അടുക്കുകയാണു്. തന്നെ കണ്ടിട്ടും പന്നി ക്രൂസൽ കൂടാതെ തൻെറ നേരേയാണു് വരുന്നതു്. മത്തൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ചോരയൊലിക്കുന്നു. അപകടം. തന്നെ ഇപ്പോഴും തകർക്കും. ക്ഷണത്തിൽ അടുത്തു

കണ്ട ഒരു മരത്തിൽ എത്തിവലിഞ്ഞു കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പന്നിക്ക മത്തന്റെ കാലിനിട്ടേ വെട്ടുവാൻ പറ്റിയുള്ളൂ. ആ മരത്തിനും കിട്ടി കുറെ വെട്ട്. മത്തൻ രക്ഷപെട്ടെങ്കിലും നാലു മാസം ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കേണ്ടിവന്നു. എവിടെനിന്നോ വെടിയേറ്റ് ഓടിക്കിതച്ചു വരികയായിരുന്ന പന്നി.

പുല്ലാട്ട ജോസഫും പുരയിടത്തിൽ തോമസുംകൂടി 1933-ൽ പടത്തുകടവിൽ കുറെ സ്ഥലം കുറിയാടിപ്പുഴയുടെ തീരത്തു വാങ്ങിയെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ! കാടുവെട്ടി നെല്ലുവിതച്ചു. നെല്ല് തഴച്ചു വളർന്നു. ചിലക്ക് അസൂയ തോന്നി, അത്ര നല്ല നെൽച്ചെടികളും കണ്ടപ്പോഴും. ജോസഫും മറ്റും അപ്പോഴും താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു മുള്ളൻകുന്നിലായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം കൃഷിസ്ഥലത്തുവന്നു നോക്കിയപ്പോഴും കൊതുമ്പുപ്രായമായ നെല്ലെല്ലാം ഇരുന്നൂറു മുന്നൂറു കാലികളും കേറിത്തിന്നും ചവുട്ടിയും നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്ഥലത്തെ ഒരു ജന്മിയുടെ കാലികൂട്ടം. വിഷമവും ദേഷ്യവും തോന്നി. ചേട്ടന്മാർ അധികം പൊങ്ങി വരേണ്ടാ, വളരേണ്ട, എന്നു മനഃപൂർവ്വം അവർ കരുതി. മൗനമായി സഹിച്ചു. വലത്തു ചെകിടിൽ അടിച്ചാൽ ഇടത്തു ചെകിടും കാണിച്ചുകൊടുക്കുക എന്ന ക്രിസ്തുദേവന്റെ ദിവ്യോപദേശം മനസ്സിൽ ഓർത്തു

എടാട്ടേൽ മാണി (കാണിയക്കാട് -പാലാ) 1947-ൽ അങ്ങാടിക്കടവിൽ (ഇരിട്ടി) വന്ന് പാറപ്പുറവൻ ശ്രീ മമ്മു ഹാജിയോട് സ്ഥലംവാങ്ങി പുനം കൊത്തി നെല്ലുവിതച്ചു. നല്ല കൃഷി. തഴച്ചു വളരുന്നു. യഥാസമയം വേണ്ട ശുശ്രൂഷകളെല്ലാം ചെയ്തു. എല്ലാവർക്കും സന്തോഷവും ആനന്ദവും. നെല്ലിന്റെ വളർച്ച കാണുമ്പോഴും പണിയെടുത്തതിന്റെ വിഷമങ്ങൾ ഓർക്കുന്നില്ല. മാണി എന്നും കൃഷിസ്ഥലത്തുപോയി അതിന്റെ വളർച്ച നോക്കും. കൊതുമ്പായി. കതിരായി. ഹൃദയത്തിൽ സന്തോഷം. ഒരു ദിവസം ആന കേറി തിന്നിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. വിഷമം തോന്നി. എങ്കിലും മനസ്സിടിഞ്ഞില്ല. അന്നു തന്നെ ഏറുമാടമുണ്ടാക്കി. പിറ്റെന്നാൾ മുതൽ കാവൽ കിടന്നു. രണ്ടുദിവസം വീണ്ടും ആന കേറി നെല്ല് പറിച്ചു. തങ്ങളുടെ ചങ്കുപറിയുന്നതുപോലെ മാണിയും മക്കളും വേദനിച്ചു. സ്വരമുണ്ടാക്കി. ആന പോകുന്നില്ല. ലൈറടിച്ചു നോക്കിയപ്പോഴും ചങ്ങല ചുറ്റിയിരിക്കുന്ന ആന. തന്റെ മുതലാളിയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ആനക്കുട്ടത്തിലൊരുത്തൻ. മാണി റൈട്ടറേയും ആനക്കാരനേയും കണ്ട പറഞ്ഞു, മേലാൽ ഇതു ചെയ്യരുതെന്ന്;

ആന വിളവിൽ കേറാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു്. കാട്ടാനയാണു നെല്ലു പറിച്ചതെന്നവർ ശഠിച്ചു. ആന വീണ്ടും നെല്ലിൽ കേറി. എറിഞ്ഞോടിച്ചു. മുതലാളിയെ ചെന്നുകണ്ടു മാണി പരാതി ബോധിപ്പിച്ചു. മുതലാളി റൈട്ടരെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. കാട്ടാനയാണെന്നായിരുന്ന അയാളുടെ റിപ്പോർട്ടു്. മുതലാളി അതു വിശ്വസിച്ചു. അദ്ദേഹം മാണിയെ ശകാരിച്ചുവിട്ടു. വീണ്ടും ആന കേറി നെല്ലു പറിച്ചു. മാണി ഒരു പരിചയക്കാരനെ കൂട്ടി ആനയെ പിടിച്ചു തളച്ചു. പിറ്റെന്നാൾ ആനക്കാരൻ ആനയെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ വന്നു. മാണി സമ്മതിച്ചില്ല. മാണിയുടെ ധിക്കാരത്തെപ്പറ്റി റൈട്ടർ ചെന്നു മുതലാളിയോടു പരാതി പറഞ്ഞു. മാണിയോടു മാളികയിലേയ്ക്കു ചെല്ലുവാൻ പറഞ്ഞു മുതലാളി ആളയച്ചു. മാണി പോയില്ല. മാത്രമല്ല, മുതലാളിയോടു തന്റെ കൃഷിസ്ഥലത്തേയ്ക്കു വരുവാൻ മാണി ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആനയെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ പ്രധാന നടത്തുകാരനെ – മായൻകുട്ടിയെ – വിട്ടു. മാണി സമ്മതിച്ചില്ല. ധീരതയോടെ നിന്നു. തന്റെ വളപ്പിൽ കേറിപ്പോകരുതെന്നാജ്ഞാപിച്ചു. മുതലാളിയോടു തന്റെ പക്കലേയ്ക്കു വരുവാൻ വീണ്ടും ആവശ്യപ്പെട്ടു. റൈട്ടർമാരും ആനക്കാരും സിൽബന്ധികളുംകൂടി പറഞ്ഞു: "കണ്ടില്ലേ! ഈ ചേട്ടന്മാരുടെ ധിക്കാരം! മുതലാളി അവന്റെ പക്കലേയ്ക്കു ചെല്ലണംപോലും! ഇവനെയൊക്കെ കെട്ടു കെട്ടിക്കണം. മുതലാളിയുടെ സ്ഥലം! മുതലാളിയുടെ ആന! അതു് കുറെ നെല്ലു പറിച്ചു തിന്നാലെന്താണു്!! ചേട്ടന്മാർ ആരാണു് ഇത്ര കോപിക്കുവാൻ! അവർ വന്നവഴിയെ പോകട്ടെ. നമ്മുടെ മുതലാളി ദയാലു. മുക്കത്തു മുതലാളിയായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവനൊക്കെ ഇവിടെ കാണുമായിരുന്നില്ല. യമലോകത്തെത്തുമായിരുന്നു". മമ്മു മുതലാളി വാശിപിടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം മാണിയുടെ വീട്ടിൽ പോയി. മാണി സബഹുമാനം സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ നെൽകൃഷിയിൽ ആന കേറി നശിപ്പിച്ചതു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതിനടുത്തു തളച്ചിരുന്ന ആനയേയും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഹൃദയാലുവും മര്യാദക്കാരനുമായ മമ്മുഹാജി ഖേദം പ്രകടിപ്പിച്ചു. വന്ന നഷ്ടത്തിനു പരിഹാരമായി മാണിക്കു കുറെ രൂപാ കൊടുത്തു. അഭിമാനിയായ എടാട്ടേൽ മാണി അതു വാങ്ങിയില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു: "മുതലാളിയുടെ ആനയല്ലേ എന്റെ നെല്ലു തിന്നതു്. അതിനു പ്രതിഫലം വേണ്ടാ. വസ്തുത മനസ്സിലാകുവാൻ മുതലാളി

സ്ഥലത്തു വന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്. ഈ സേവകന്മാർ അങ്ങയെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു് എന്താണെന്നു് ഇപ്പോഴും മനസ്സിലായല്ലോ! അതുമതി".

രാമപുരം കുഞ്ഞു് എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന തോണിക്കൽ കുഞ്ഞാഗസ്തി 1934–ൽ പേരാവൂരിൽ തൊണ്ടിക്കും മണത്തണയ്ക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു് താമസിച്ചിരുന്നു. അയാളും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഏകദേശം ഇരുപത്തേഴു വയസ്സു പ്രായം കാണും. അവിവാഹിതൻ. ഒരു കുടിൽ കെട്ടി ചേരുണ്ടാക്കി അതിന്റെ മുകളിലാണു താമസിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു രണ്ടുനില കെട്ടിടമെന്നു പറയാം. പാമ്പു്, അട്ട, പുഴു ഇവയിൽനിന്നു രക്ഷനേടുവാൻവേണ്ടിയുള്ള മുൻകരുതൽ. കുഞ്ഞാഗസ്തിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു് ഒരു ഫർലോംഗ് ദൂരെ ഒരു കിണറുണ്ടു്. കുഞ്ഞാഗസ്തി അതിൽനിന്നാണു് വെള്ളമെടുക്കുന്നതു്. അടുത്തു് അവിടയേ വെള്ളമുള്ളൂ. കുറെ ദിവസമായി കുഞ്ഞാഗസ്തിയെ കാണുന്നില്ല. എല്ലാവരും ഓർത്തു കുഞ്ഞാഗസ്തി നാട്ടിൽ പോയെന്നു്. തോട്ടത്തിൽ ജോണും കൊള്ളിക്കുളവിൽ മത്തനും കൂടെ തോക്കുമായി നായാട്ടിനു പോയി. മടങ്ങും വഴി കുഞ്ഞാഗസ്തിയുടെ വീടു് അടുത്തുവന്നപ്പോൾ വലിയ ഒരു ദുർഗ്ഗന്ധം. അവർ വീടിനടുത്തു ചെന്നുനോക്കി. വീടു് വീണുകിടക്കുന്നു. കാറ്റു മറിച്ചിട്ടതാണു്. കുഞ്ഞാഗസ്തിക്കു് ഗുരുതരമായ ക്ഷതമേറ്റു. മരിച്ചിട്ടു് ഒരാഴ്ചയിലധികമായി. അവക്കു് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ആക്കും അധികനേരം അവിടെ നിൽക്കുവാൻ പറ്റുകയില്ല. അവർ തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചു് വീടിനു തീവച്ചശേഷം വേഗം സ്ഥലം വിട്ടു.

1934–ൽ പടത്തുകടവിൽ (കുറിയാടി) പുരയിടത്തിൽ തോമസ്സിന്റെ വീടും കാലിത്തൊഴുത്തുമെല്ലാം ഒരു മുഴലിക്കാറ്റുവന്നു് ആകാശത്തിലേയ്ക്കു പൊക്കിപ്പറപ്പിച്ചു. വീടും സാമാനങ്ങളുമെല്ലാം തകർന്നുപോയി. അപകടം മനസ്സിലാക്കി ആളുകളും പുറത്തുചാടിയതിനാൽ ആൾനാശം ഉണ്ടായില്ല. വേറൊരു വീടുണ്ടാക്കുന്നതുവരെ പുരയിടത്തിൽക്കാർ ശ്രീ. പുല്ലാട്ടു് ജോസഫിന്റെ വീട്ടിലാണു് കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്.

മണിക്കടവു് (ഇരിട്ടി) പള്ളിവക ഒരു യു. പി. സ്കൂൾ കെട്ടിടം 1965–ൽ ഒരു കാറ്റുവന്നു മറിച്ചുകളഞ്ഞു. രാത്രിയിലായിരുന്നതിനാൽ ആൾനാശം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. 1974–ൽ മണിമൂളിപ്പള്ളി (മലപ്പുറം) മേഞ്ഞിരുന്ന ആസ്ബസ്റ്റോസു്

ഷീറ്റു മുഴുവൻ ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റുവന്നു് ഇരുമ്പു ട്രസ്സിൽനിന്നു പറിച്ചു പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. 1962-ലെ ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റു കുന്നോത്തു് (ഇരിട്ടി) സെൻറു് തോമസ്സു് എസ്റ്റേറ്റിലെ ടാപ്പു് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന 900 ബഡ്ഡു് റബ്ബർ മരം മറിച്ചു നിലം പതിപ്പിച്ചു.

തിരുമേനി ഇടവകയിൽപ്പെട്ട (ചെറുപുഴ) പഴേപറമ്പിൽക്കാരുടെ തെക്കുമ്മാവു് എസ്റ്റേറ്റിലെ നാലുകൊല്ലം പ്രായമായ 60 ഏക്കർ ബഡ്ഡു് റബ്ബർമരങ്ങളും 1958-ൽ അരമണിക്കൂർകൊണ്ടു കത്തി ചാമ്പലായി. അടുത്തമലയിൽനിന്നു തീപ്പൊരി കാറ്റു കൊണ്ടുവന്നതാണു്. വെടിമരുന്നിനു തീ പിടിച്ചതുപോലെ പടർന്നു. ആർക്കും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. 1962-ലും അതേ തോട്ടത്തിൽതന്നെ ഇതുപോലെ സംഭവിച്ചു. കച്ചേരിക്കടവിൽ (കൂട്ടുപുഴ) 1963-ൽ മണ്ഡപത്തിൽ ഔതയുടെ ഒരു പറമ്പും പുരയും ദേഹണ്ഡങ്ങളും നിശ്ശേഷം കത്തിപ്പോയി. ഷിമോഗായിൽ 1964-ൽ പതിനാലു വീടുകളും അവരുടെ കൃഷികളും തീപിടിച്ചു നശിച്ചു. വീടുകളുടെ മുറ്റത്തു കൊയ്തുമെതിച്ചു കൂട്ടിയിരുന്ന നെൽക്കൂനകളും കരിഞ്ഞുപോയി. കുറിയാടിയിൽ പൂതമ്പാറെ 1966-ൽ കളത്തൂർ അപ്പച്ചന്റെ റബ്ബർതോട്ടത്തിന്റെ ഒരു നല്ല ഭാഗം കാട്ടുതീവന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടത്തിക്കളഞ്ഞു. ഒരു കുന്നിൽനിന്നു മറെറാരു കുന്നിലേയ്ക്കു തീപ്പൊരി കാറ്റത്തു പറന്നുവരും. ഉണങ്ങിനില്ക്കുന്ന പുല്ലിൽ വീഴും. ആളിക്കത്തും. ആരാലും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പറ്റുകയില്ല. ചെറിയതോതിലുള്ള തീപിടുത്തങ്ങളും നിരവധിയാണു്.

ഫാദർ സർഗീസു് ഒരു സി.എം.ഐ. വൈദികനാണു്. മദ്ധ്യവയസ്കൻ. അദ്ദേഹം ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ അവശസമുദായക്കാരെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. മലബാറിൽ അവശത അനുഭവിക്കുന്നവർ കൂടുതലുണ്ടെന്നറിഞ്ഞതിനാൽ അധികാരികളുടെ അനുവാദത്തോടെ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നു. വയനാട്ടിലെ സുൽത്താൻ ബത്തേരി ഇടവകയുടെ വികാരിയായി അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. വിപുലമായ ഒരിടവക. എട്ടും പത്തും മൈലും ഇരുപതും മുപ്പതും മൈലും അകലത്തിൽ ചെറിയ ചെറിയ ഗ്രൂപ്പുകളായി സാധുക്കളായ ആളുകളും ജീവിതമാർഗ്ഗം തേടിവന്നു് അവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. നൂറു നൂറു് ആവശ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്താൽ വിഷമിക്കുന്നവരാണു് അവരെല്ലാം. ഇവരെ സഹായിക്കുവാനും ശാരീരികമായും ആത്മീയമായും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാനും അദ്ദേ

ഹം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഈ കേന്ദ്രങ്ങളും സന്ദർശിക്കയും അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളും അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. 1962-ൽ അദ്ദേഹം കെല്ലൂർ പള്ളിയിലേയ്ക്കു സ്ഥലം മാറ്റപ്പെട്ടു. അവിടെയും ഇതേ പ്രവർത്തനങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ പ്രദേശത്തുമുണ്ടു സാധുക്കളുടെ പല കേന്ദ്രങ്ങളും. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളൊക്കെ സന്ദർശിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ദിവസങ്ങളും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു സർഗീസച്ചൻ. 1964-ലെ ഒരു ഞായറാഴ്ച കെല്ലൂരെ ആളുകളെ കാണുകയും ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്തശേഷം കണിയാമ്പാറയിലെ അരിഞ്ചേർ മലയിലേയ്ക്കു് പോകുകയാണു്. പതിനൊന്നുമണിക്കുമുമ്പു് അവിടെ എത്തണം. പത്തര കഴിഞ്ഞു. ധൃതിയിലാണു നടപ്പു്. ശക്തിയായ വെയിൽ. തന്റെ കഷണ്ടിത്തല കഠിനമായ ചൂടിൽനിന്നു കുറെയെങ്കിലും രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഹാറു ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പഞ്ചായത്തുറോഡിന്റെ അരുകിലുള്ള വലിയ ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലെത്തി. തണലിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ മുഖത്തും കഴുത്തിലും ഈച്ചക്കൂട്ടം വന്നു കുത്തി. ശക്തിയായ വേദന. "മലംകുളവി"! കാട്ടുകടന്നൽ! കൈകൊണ്ടു തട്ടുമ്പോഴും കൈയ്യും കിട്ടി കുത്തുകയും. ഇതിനിടയിൽ ഹാറു് തലയിൽനിന്നു് തെറിച്ചുപോയി. കുളവിക്കു സൗകര്യമായി. കുത്തി തങ്ങളുടെ ദ്വേഷ്യം തീർക്കുവാൻ തല കിട്ടി. രോമം മുഴുവൻ കൊഴിഞ്ഞു മിനുങ്ങിയ കഷണ്ടിത്തല. അച്ചൻ ഓടി. കുളവിയും പിറകെ പറന്നുകൊണ്ടു് തുടർച്ചയായി കുത്തി. അച്ചൻ നിലംപതിച്ചു. അച്ചന്റെ ഓട്ടവും വീഴ്ചയും റോഡരുകിലെ ഒരു ചായപ്പീടികക്കാരൻ മുസ്ലീമിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ഒന്നു രണ്ടുപേർ ഓടിവന്നു് കുറെ കരിയിലയും പുല്ലും കൂട്ടിയിട്ടു് തീ കത്തിച്ചു. അങ്ങനെ കുളവിയെ ഓടിച്ചശേഷം ബോധമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന അച്ചനെ അവർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി ചായക്കടയുടെ വരാന്തയിൽ കിടത്തി. അപ്പോഴേയ്ക്കും രണ്ടുമൂന്നു കടിയേറക്കാരും അവിടെ എത്തി. ഒരു ജീപ്പു് കൊണ്ടുവന്നു പനമരത്തുള്ള ഡോക്ടറുടെ അടുക്കൽ എത്തിച്ചു. പ്രഥമശുശ്രൂഷകൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തു. അച്ചന്റെ ശരീരത്തുനിന്നു കുളവിയുടെ കൊല്ലി (മുള്ളു്) ഓരോന്നും വലിച്ചൂരി എടുക്കുവാൻ രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ വേണ്ടിവന്നു. തലയിലായിരുന്നു കൂടുതൽ കുത്തേറ്റതു്. രണ്ടു മണിക്കൂറിനു ശേഷമേ അദ്ദേഹത്തിനു ബോധം ഉണ്ടായുള്ളൂ. ഒരാഴ്ചക്കാലം മുഴുവൻ ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കേണ്ടി വന്നു. ഒരു പരുന്തിനു

പറഞ്ഞ അമളിയായിരുന്നു ഈ അത്യാഹിതത്തിനു കാരണം. മധു ആസ്വദിക്കുവാൻവേണ്ടി അവൻ തേൻകൂടെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു കൂട്ടു പൊളിച്ചു. അബദ്ധം മനസ്സിലാക്കിയയുടൻ പരുന്തു് അതിവേഗം പറന്നുപോയി. അവശരേയും അനാരോഗ്യരേയും സഹായിക്കുവാൻ രാപകൽ ഓടി നടക്കുന്ന സർഗീസച്ചനെയാണു പക തീർക്കുവാൻ ആ കുളവിസൈന്യങ്ങൾക്കു കിട്ടിയതു്. ചായക്കടക്കാരൻ കണ്ടതുകൊണ്ടു് അച്ചനെ ജീവൻപോകാതെ രക്ഷിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

കൊട്ടിയൂർ ഭാഗത്തു് അമ്പായത്തോട്ടിൽ മലേപ്പറമ്പിൽ മാണി കുടിയേറി താമസം തുടങ്ങിയിട്ടു് മൂന്നാലു കൊല്ലമായി. മാണി സമർത്ഥനും വാചാലനുമത്രേ. ആ പ്രദേശത്തെ ഒരു പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനും നേതാവുമാണദ്ദേഹം. കുറെ നല്ല സ്ഥലവും സ്വന്തമായിട്ടുണ്ടു്. 1959-ൽ തന്റെ സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു പുനം കൊത്തുകയാണു്. പത്തുപന്ത്രണ്ടു പണിക്കാരുമുണ്ടു്. കാട്ടിൽനിന്നു നായാട്ടും കഴിഞ്ഞു് അതിലേ കടന്നുപോയ കുറിച്ച്യർ പറഞ്ഞു, തങ്ങടെ അമ്പെയ്ത്തു് ഒരു വലിയ കരിംകുരങ്ങിനെ (മന്തിയെ) കിഴക്കുവശത്തുള്ള പാറക്കൂട്ടത്തിനടുത്തു് വീഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു്. കുറിച്ച്യർ മന്തിമാംസം ഭക്ഷിക്കയില്ലെന്നു് മാണിക്കറിയാം. ബുദ്ധിമുട്ടാതെ ഒരു മന്തിയെ കിട്ടിയല്ലോ എന്നോർത്തു് മാണി സന്തോഷിച്ചു. പണിക്കുപയോഗിച്ചിരുന്ന കൈക്കോടാലിയോടുകൂടി മന്തിയെ കണ്ടെടുക്കുവാൻ മാണി പുറപ്പെട്ടു. പാറക്കൂട്ടത്തോടു സമീപിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിയാണു് നടക്കുന്നതു്. അതാ, മന്തി എഴുന്നേറ്റു ചാടിവരുന്നു. അമ്പേററിട്ടും അവൻ ചത്തില്ല. ഒരു ഭീമനാണല്ലോ. രണ്ടാഴ്ചത്തേയ്ക്കുള്ള സൂപ്പിനും തീറ്റിക്കും വകയുണ്ടു്. മരണപ്പാച്ചിലായിരിക്കും. ആകട്ടെ, എന്റെ ഒരു വെട്ടുകൊണ്ടു് അവൻ നിലംപതിച്ചുകൊള്ളും. മാണി മിന്നൽവേഗത്തിൽ ചാടിവെട്ടി. മുപ്പത്തഞ്ചുകാരനായ മാണിയുടെ ഊക്കോടെയുള്ള വെട്ടു് ശരിക്കും ഏറ്റു. എങ്കിലും നിലംപതിക്കാതെ എതിർക്കുന്നു. തിരിച്ചടിക്കുന്നു. ബലിഷ്ഠങ്ങളായ നഖങ്ങൾകൊണ്ടു് മാണിയുടെ തലയും മുഖവും മാന്തിപ്പൊളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാണിയും കുറയ്ക്കുന്നില്ല. മാണിക്കു മനസ്സിലായി, എഴുന്നേറ്റു വന്നതന്നെ എതിരിടുന്നവൻ താൻ വിചാരിച്ചവനല്ലെന്നു്; ആളു മാറിപ്പോയെന്നു്. നല്ല ഒരു സമരം നടന്നു. മാണിയുടെ ആയുധം നല്ല ഒരു കോടാലിയായിരുന്നതു് ഭാഗ്യമായി. ആദ്യത്തെ വെട്ടു് നല്ലതുപോലെ ഏറ്റിരുന്നതിനാൽ എതിരാ

ളിക്കു നീണ്ടനേരം ബലമായി അടിക്കുവാനും ദംഷ്ടങ്ങം പ്രയോഗിക്കുവാനും പഠിയിയില്ല. കാൽ മണിക്കൂർ നേരത്തെ ദ്വന്ദയുദ്ധത്തിനുശേഷം പതിമൂന്നര അടി നീളക്കാരനായ കട്ടുവായെ നിലംപതിപ്പിച്ചു.

മാണിക്കു തലയിൽത്തന്നെ ഗൗരവമുള്ള ആറ് മുറിവുകളുണ്ടായി. ഉടൻതന്നെ മാണിയെ മാനന്തവാടി ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചു. ആറേഴു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും മാണി കണ്ണൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ആശുപത്രിയിലേയ്ക്കയയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഒന്നരണ്ടു ദിവസത്തിനുശേഷം മാണിയെ തിരുവനന്തപുരം മെഡിക്കൽ കോളേജ് ഹോസ്പിറ്റലിലേയ്ക്കു മാറ്റി. അവിടത്തെ ചികിത്സകൊണ്ട് മാണി പൂർണ്ണസുഖം പ്രാപിച്ചു. മാണിയുടെ ധീരതയെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ട് സക്കാരിൽനിന്നു 120 രൂപാ മാണിക്കു് സമ്മാനമായി ലഭിച്ചു. അതോടെ മാണിക്കു പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിനന്ദനങ്ങളും മാത്രമല്ല 'കടുവാമാണി' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും സംലബ്ധമായി.

നീരാളിയുടെ പിടിയിൽ

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തും (1939–'45) അതിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കാലത്തും കാഷ്കവിഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം പണ്ടെങ്ങും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത വിലയാണുണ്ടായിരുന്നതു്. കൃഷിക്കാരുടെ കൈവശം പണം കുന്നുകൂടി. കൃഷിസ്ഥലത്തിനും ഡിമാൻഡായി; സ്വർണ്ണവിലയായി. ചെറിയ പുരയിടങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും അവ വാങ്ങുവാൻ ആളുകൾ ധാരാളം. തിരുവിതാംകൂറിലെ ചെറുകിട കർഷകർക്കു് അവരുടെ ചെറിയ താമസസ്ഥലവും വീടും വിൽക്കുവാൻ സൗകര്യം കൈവന്നു. ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ ഇരട്ടി വില കിട്ടി. ഇങ്ങനെ കിടപ്പാടം വിറ്റു കിട്ടിയ സംഖ്യയുമായിട്ടാണു കുടിയേറ്റക്കാർ ഭൂരിഭാഗവും മലബാറിൽ എത്തിയതു്. ഈ സംഖ്യയിൽ മുക്കാൽഭാഗവും കൃഷിഭൂമി വാങ്ങുവാൻ വിനിയോഗിച്ചു. ബാക്കി തുക ഒരു വീടുവെയ്ക്കുവാനും കാട്ടുതെളിച്ചു കൃഷി ഇറക്കുവാനും ചെലവാക്കി.

പക്ഷേ 1945–ൽ യുദ്ധം അവസാനിച്ചു. സ്ഥിതിഗതികൾ മാറി. സാമ്പത്തികാധഃപതനം ഗുരുതരമായി. സാധനങ്ങൾക്കു ഡിമാൻറില്ലെന്നായി; ഭക്ഷ്യവിളകളുടേയും വില ഇടിഞ്ഞു. 100 സേർ (200 ലിറ്റർ) നെല്ലിനു നാല്പതുപാമാത്രം വിലകിട്ടും. കപ്പ ആർക്കും വേണ്ടാ. വസ്ത്രം വാങ്ങണം, ഔഷധങ്ങൾ വാങ്ങണം, പുറപ്പാടും നികുതിയും കൊടുക്കണം, പണിക്കാർക്കു കൂലികൊടുക്കണം, അത്യാവശ്യ വിഭവങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും വാങ്ങണം. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ മികച്ച വിളകൾ ലഭിച്ചെങ്കിലേ കർഷകനു് ഒരുതരത്തിൽ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെയിരിക്കെ കാട്ടുമൃഗങ്ങളാലോ പ്രകൃതികോപത്താലോ ഏതെങ്കിലും കൃഷി നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ആ കൃഷിക്കാരൻ അധഃപതിച്ചതുതന്നെ. അതുപോലെ അവനെ ഏതെങ്കിലും കഠിനരോഗം ബാധിച്ചാലും മതി, അവൻ തകർന്നുപോകുവാൻ.

വേറൊരു ദുർഘടം. റോഡും വാഹനസൗകര്യങ്ങളുമില്ല. കാഷ്ടിക്കോല്പന്നങ്ങൾ മാർക്കറ്റിൽ എത്തിക്കുവാൻ തലച്ചുമടല്ലാതെ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല. ചുമട്ടുകാരെക്കൊണ്ടു ചുമപ്പിച്ചാൽ കൂലി കൊടുക്കുവാൻപോലും സാധനങ്ങൾ വിറ്റുകിട്ടുന്ന തുക മതിയാവുകയില്ല. തന്നിമിത്തം മുൻകാലങ്ങളിൽ ഒരു ചെറിയ കെട്ടുപോലും ചുമന്നിട്ടില്ലാത്ത പൂവ്വിക തറവാട്ടുകാർക്കു പോലും പച്ചക്കറികളും വാഴക്കുലയും നെല്ലും മറ്റും തലയിൽ പേറി പത്തും പന്ത്രണ്ടും മൈൽ നടക്കേണ്ടിവന്നു. കൊട്ടിയൂരിൽനിന്നും ചുങ്കക്കുന്നിൽനിന്നും പേരാവൂർവരേയും തിരുവാമ്പാടിയിൽനിന്നും കോടഞ്ചേരിയിൽനിന്നും താമരശ്ശേരിവരേയും ആഴ്ചതോറും വിറ്റവേണ്ടിയും ചുമന്നു. ആഢ്യജാതർപോലും കൂലിവേലയ്ക്കു പോയിരുന്നു. അന്നു് ഒരു ദിവസത്തെ വേലക്കൂലി മൂന്നണ (20 പൈസ) മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും ഓർക്കണം. ഗത്യന്തരമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഈ ജോലികളും ചെയ്തു. വസ്ത്രങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും വാങ്ങണ്ടേ? നാട്ടിൽ ചെന്നാൽ ജീവിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നവർ വളരെപ്പേർ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. യാത്രച്ചിലവിനുമാത്രം പണം കിട്ടിയവരും നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. അതിനുപോലും മാർഗ്ഗമില്ലാതെ ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള തീവണ്ടി ആഫീസുവരെ നടന്നുചെന്നു കള്ളവണ്ടി കേറിയവരും കുറവായിരുന്നില്ല. എറണാകുളത്തിറങ്ങി ഏതെങ്കിലും ഒരു പരിചയക്കാരനെ കണ്ടുപിടിച്ചു ബോട്ടുവഴി കോട്ടയത്തിറങ്ങി വിഷമംകൂടാതെ നാട്ടിലും വീട്ടിലും എത്തിച്ചേരും. ഈ സാഹസിക യാത്രയിൽ വീട്ടിലെത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ വഴിക്കുവച്ചു മരിച്ചവരുമുണ്ടു്.

ഒരു സംഭവം പറയാം. പാലാക്കാരൻ മുഞ്ഞനാട്ടു് കുഞ്ഞും ഭാര്യയും ഏഴു മക്കളുംകൂടി 1948–ൽ കുളത്തുവയലിൽ കണ്ണാടിപ്പാറയിൽ വന്നു മൂന്നുകൊല്ലം താമസിച്ചു. സാമാന്യം ധനശേഷിയുള്ള ഒരു കുടുംബം. എങ്കിലും ഇതിനുള്ളിൽ കുഞ്ഞും അഞ്ചു മക്കളും പനിബാധിച്ചു് മരിച്ചു. കുഞ്ഞിന്റെ ഭാര്യ ശേഷിച്ച രണ്ടു മക്കളേയുംകൊണ്ടു നാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ മൂന്നുപേർകൂടി ജീവനോടെ നാട്ടിലെത്തുവാൻ പറ്റിയില്ല. ഒരു മകൻ എറണാകുളം ബോട്ടിൽവച്ചു് ചരമമടഞ്ഞു. മൃതശരീരം അവരുടെ ഇടവകയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു് സംസ്കരിക്കുവാൻ ദുഃഖിതയായ മാതാവിനു് സാധിച്ചു. ശേഷിച്ച മകനും അമ്മയുംകൂടി ഇപ്പോഴും കത്തീഡ്രൽ പള്ളി ഇടവകയിൽ (പാലാ) താമസിക്കുന്നു.

അക്കാലത്തെ ദാരിദ്ര്യം എത്ര ശ്രക്ഷ്മമെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന വേറൊരാളുടെ അനുഭവംകൂടെ പറയാം. മുത്തോലപുരം ഇടവകക്കാരൻ നാടികുന്നേൽ എൻ. സി. പീറ്ററും സഹോദരങ്ങളും 1929–ൽ പേരാവൂരിൽ വന്നു കുടിയേറി താമസിക്കുകയാണു്. ഒരു വലിയ സംഖ്യയുമായിട്ടാണു് അവർ വന്നതു്. സ്ഥലം വാങ്ങി. കൃഷി നടത്തി. വിജയവും പരാജയവുമുണ്ടായി. പലക്കും രോഗം ബാധിച്ചു. വളരെ പണം ചെലവാക്കേണ്ടിവന്നു. പീറ്ററിന്റെ ഭാര്യ അന്നമ്മയ്ക്കു ടൈഫോയിഡു പിടിപെട്ടു. തലശ്ശേരി ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയി ചികിത്സിച്ചു. വിചാരിച്ചതിൽ കൂടുതൽ പണം ചെലവായി. ഇതിനിടയിൽ ഒന്നരണ്ടു കൃഷികളും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ ശ്രീ. പീറ്റർതന്നെ പറയുന്നതു് നമുക്കു കേൾക്കാം. ''എന്റെ ഭാര്യ അന്നമ്മ തലശ്ശേരി ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുകയാണു്. എട്ടുപത്തു ദിവസം ഞാൻ തലശ്ശേരിയിൽ ഒരു ഹോട്ടലിൽ താമസിച്ചു. ഞാൻ വളരെ പരിമിതമായ ഭക്ഷണമാണു് കഴിച്ചതു്. മുറിവാടകയും അധികമില്ല. എങ്കിലും ആ ചിലവു് വഹിക്കുവാൻ പാടുന്നില്ല. പേരാവൂരിൽനിന്നു് തലശ്ശേരിക്കു ബസ്സുണ്ടു്. ബസ്സു് ചാർജ്ജു് അഞ്ചണ (32 പൈസ) മാത്രം. ഒന്നരണ്ടു ദിവസം ഞാൻ ബസ്സിൽ പോയി. ഇതുപോലും കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കാഞ്ഞിട്ടു് ഞാൻ ഈ അകലം മുഴുവൻ (28 മൈൽ) അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നു. ഞാൻ നടക്കുന്നതു കണ്ടു, പരിചയമുള്ള ബസ്സു് ഡ്രൈവർ കൃഷ്ണൻനായർ ഒന്നരണ്ടുപ്രാവശ്യം ബസ്സു് നിർത്തി എന്നെ വിളിച്ചു് കേറ്റിക്കൊണ്ടുപോയി. ബസ്സുകാർ സഹതാപം കാണിച്ചാലും ചാർജ്ജു കൊടുക്കണം. ഇതു വിഷമമായിട്ടു ബസ്സിന്റെ സ്വരം കേൾക്കുമ്പോഴും ഞാൻ കാട്ടിൽ കേറി ഒളിക്കുമായിരുന്നു.'' പീറ്റർ ഇങ്ങനെയെല്ലാം വളരെ വിഷമിച്ചെങ്കിലും ദൈവം അയാളെ കൈവെടിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം വിശുദ്ധ ജോബിനെപ്പോലെ സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. ഭാര്യയുടെ രോഗം സുഖപ്പെട്ടു. പിന്നീടു നടത്തിയ കൃഷിയും കച്ചവടവും പടിപടിയായി വിജയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്റേയും വിജയത്തിന്റേയും സ്മാരകമാണു് പേരാവൂർ ഫൊറോനാപ്പള്ളിക്കു് സമീപം തൊണ്ടിടൗണിൽ ഉയർന്നുനിന്നു പരിലസിക്കുന്ന അഞ്ചു നിലയുള്ള മനോഹരസ്മാരകം – ''കുടിയേറ്റ സ്മാരകക്കപ്പേള''.

വേറൊരു സംഭവംകൂടെ. വടക്കേമുളഞ്ഞനാൽ വക്കീയും കുടുംബാംഗങ്ങളും (പ്രവിത്താനം) 1930–ൽ പേരാവൂരിൽവന്ന താമസമാക്കിയതാണു്. ധാരാളം പണവുമായി വന്നവർ. നല്ല കൃഷിക്കാർ. എങ്കിലും മൂന്നാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ അവർക്കും തോൽവി സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. അന്നു മുപ്പതു വീട്ടുകാർ പേരാവൂരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ പതിമൂന്നു വീട്ടുകാർ മടങ്ങിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വക്കീയും ഭാര്യയും മരണമടഞ്ഞെങ്കിലും അവരുടെ മക്കളും കുറേക്കാലംകൂടി പിടിച്ചുനില്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, ആ പരിശ്രമം വിജയിച്ചില്ല. വക്കീയുടെ മകൻ കുരുവിളയും സഹോദരങ്ങളുംകൂടി ജന്മി മമ്മുഹാജിയുടെ അടുക്കൽ യാത്ര പറയുവാൻ ചെന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹം അള്ളിത്തോട്ടിൽ എടുപ്പുകുതിരയായിരുന്നു. നമുക്കു് അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിക്കാം:

ജന്മി: എന്താ യേട്ടൻമുസ്സോറും അന്നസന്മാരുംകൂടെ ബന്നത്തു്.

കുരുവിള: മുതലാളീ, ഞങ്ങടം പോകയാണു്, നാട്ടിലേയ്ക്കു്; സ്ഥലം മുതലാളിതന്നെ തിരികെ എടുത്തുകൊള്ളുക. വിവരം പറയുവാൻ വന്നതാണു്.

ജന്മി: എന്താടോ ശ്ശേട്ടാ, ങ്ങളു് ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കുവാൻ. ഞമ്മളു് എന്തെങ്കിലും കൊയപ്പം കാട്ടിയോ?

കുരുവിള: ഒന്നുമില്ല മുതലാളീ! മുതലാളി ഞങ്ങളോടു സന്തോഷമേ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ അപ്പനും അമ്മയും രണ്ടുജന്മാരും മരിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം അന്യംനിന്നുപോകും, ഇവിടെ കിടന്നാൽ. ഞങ്ങടം കൊണ്ടുവന്ന പണമെല്ലാം തീർന്നു. കൃഷിയും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നു. പണത്തിനു് ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. മുതലാളിക്കു പുറപ്പാടും തീർത്തുതന്നിട്ടില്ല.

ജന്മി: ങ്ങളു് നല്ലോണം നയിക്കുന്നോരല്ലെ (അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരല്ലെ)? ങ്ങളു്, പോയിച്ചാ ഞമ്മടെ നാട്ടിനുന്നെ പെരുത്ത നഷ്ടാണു്. അതോണ്ടു്, ങ്ങളു്, പൂവണ്ടാ, പടച്ചോന്റെ കൃപയല്ലെ ശ്ശേട്ടാ, എല്ലാം.

കുരുവിള: ഞങ്ങടം പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയാൽ എല്ലാം കാട്ടുമൃഗങ്ങടം നശിപ്പിക്കുന്നു.

ജന്മി: അതൊക്കെ, മെല്ലെ മാറുന്നു്. കുറച്ചു് ഓരും തുന്നട്ടെടോ ശ്ശേട്ടാ. ഈ കാടെല്ലാം ഓറെ സ്വന്തല്ലായിരുന്നോ?

കുരുവിള: അപ്പനും അമ്മയും അനുജന്മാരും മരിച്ചു. അതു പോലെ ഞങ്ങളും ഇവിടെക്കിടന്നു മരിക്കണമെന്നാണോ മുതലാളി പറയുന്നതു്. മുതലാളി സ്ഥലമങ്ങൊട്ടത്തിട്ടു് ഞങ്ങൾക്കു മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ യാത്രച്ചിലവു തന്നാൽ മതി.

ജന്മി: ങ്ഹാ! പൊയ്ക്കൊടാ, യിങ്ങളുക്കു പടച്ചോന്റെ ബരുത്തം (അനുഗ്രഹം) ണ്ടാവുന്നു്. മറ്റുള്ളോറു് പോവുന്നതുപോലെയല്ല, ങ്ങള പോയാൽ. ങ്ങള പോയാൽ എല്ലാ ശ്ശേട്ടന്മാരും പോകും. ങ്ങടെ കിറുഷിക്കു നല്ല പ്ലാനുണ്ടു്. ക്രമെല്ലാമുണ്ടു്. ങ്ങളം പോയിക്കൊടാ. ങ്ങടെ പുറപ്പാടു് ഇള്ളതുപോലെ തന്നാമയി.

കുരുവിള: ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഇവിടെ കിടന്നു മരിക്കണമെന്നാണോ മുതലാളി പറയുന്നതു്!

ജന്മി: "തന്നെ (അതെ), ങ്ങളു് മൂന്നാം ബേദക്കാരല്ലേ. ഈസ്സാനീബീനെക്കൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചോരല്ലെ? കഷ്ടപ്പാടും മരണവും സൂക്കേടും ങ്ങളം പോടിച്ചുടാ. സൊകക്കേടും മരണോം ഈ ദുനിയാവിൽ എന്നും ണ്ടാവും. ങ്ങടെ കുടിയേറ്റം ഒരു യുത്തം പോലെയാ. യുത്തത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ആളം മയ്യത്തായി ന്നിരീച്ചു് എല്ലാരും പേടിച്ചോടലാ? അതു് ഈസ്സാനീബീന്റെ ആളംക്കാക്കു ചേന്നതല്ല. ങ്ങടെ ഉപ്പയും ഉമ്മയും എത്ര നല്ലോരേനും? ഓരിപ്പോ അള്ളാഹുന്റെ അട്ത്തുണ്ടു്. ഓരു് തൊടങ്ങിബെച്ച ജോലികളു് ങ്ങളു് ഉപേച്ചിക്കറു്. അതു മുയുപ്പിക്കയാ ബേണ്ടതു്. ങ്ങക്കു് എല്ലാം പടച്ചോൻ തരും ശ്ശേട്ടാ. ങ്ങളു് ബേജാറാവാതെ."

ഒരു ക്രിസ്ത്യീയ പുരോഹിതനേപ്പോലെയുള്ള ഹാജിയാരുടെ ഉപദേശം കുരുവിളയുടെയും സഹോദരങ്ങളുടെയും ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചു. മൗനമായിനിന്നു് അല്പം ചിന്തിച്ചശേഷം കുരുവിള സഹോദരങ്ങളോടു പറഞ്ഞു: "നമ്മുടെ ഹാജിയാർ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേ. അദ്ദേഹം നല്ലവനാണു്. നാം ഇവിടെ ഇത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ടില്ലേ? നമുക്കു കുറച്ചുകൂടെ കഷ്ടപ്പെടാം. നമ്മുടെ കാരണവന്മാരും അനുജന്മാരും ഇവിടെ മരിച്ചു. നമുക്കും ഇവിടെത്തന്നെ മരിക്കാം". അവർ ഈ ധീരമായ തീരുമാനത്തോടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ കൃഷിപ്പണികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു.

കുരുവിളയുടെ ഭാര്യ ഏലിക്കുട്ടിയുടെ അപ്പച്ചൻ വന്നു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഏലിക്കുട്ടിയോടും മരു

മകനോട്ടം അയാൾ പറഞ്ഞു: ''നിങ്ങൾ ഇവിടെ കിടന്നു നരകിച്ചു മരിക്കേണ്ടാ. നിങ്ങളുടെ അപ്പനും അമ്മയും അനുജന്മാരും മരിച്ചില്ലേ? എന്റെ കൂട്ടത്തിൽ നാട്ടിലേയ്ക്കു പോരുക. ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ വന്നതാണു്. സ്വീധനം തന്നതാണെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു മാത്രമായി ജീവിക്കുവാനുള്ള വക ഞാൻ വീണ്ടും തന്നുകൊള്ളാം. ഏലിക്കുട്ടി അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണു്: ''ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ കുറച്ചുനാൾകൂടെ ശ്രമിച്ചുനോക്കട്ടെ. അപ്പച്ചന്റെ പക്കൽ രൂപായുണ്ടെങ്കിൽ കുറെയിങ്ങു തന്നാൽ മതി.'' സ്നേഹമുള്ള ആ പിതാവു മക്കളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയശേഷം തനിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയി.

ഹാജിയാർ പറഞ്ഞതുപോലെ നാലഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വടക്കേമുളഞ്ഞനാൽക്കാരുടെ രോഗവും ക്ഷീണവും മാറി. കാട്ടുമൃഗങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ശല്യങ്ങളും ക്രമേണ നീങ്ങി. അവരുടെ കൃഷികൾ പടിപടിയായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. കുരുമുളകു വിളവു പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞു. മുള്ളനും ചെള്ളും കുത്തി തെങ്ങുകൾ കുറെ പോയെങ്കിലും പകുതിയോളം രക്ഷിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അവയിലെ കായ്ഫലം അസൂയാവഹമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ദൈവം അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അവർ അഹങ്കരിച്ചില്ല. പ്രത്യുത ജഗത്പിതാവിനു നന്ദി പറഞ്ഞു. ആദ്യം വാങ്ങിയതിൽ നല്ല അംശം സ്ഥലം ജന്മിക്കുതന്നെ തിരികെക്കൊടുത്തിരുന്നു, പുറപ്പാടു കൊടുക്കുവാനുള്ള പ്രയാസത്താൽ. ഇപ്പോൾ കഴിവായി, പണം ബാക്കിയായി. 1951–ൽ വേറേ സ്ഥലം വാങ്ങി, കുളക്കാട്ട്. പുതിയ സ്ഥലത്തു കൃഷിചെയ്തു. നല്ല വിജയം. കൃതജ്ഞതാസൂചകമായി ഒരു ദേവാലയം കുളക്കാട്ടു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ എല്ലാ ഒത്താശകളും ചെയ്തു. പേരാവൂരിലേയ്ക്കു കുടിയേറിയവരിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും മാന്യമായും മര്യാദയായും സമാധാനപരമായും ജീവിക്കയും വത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നവരിൽ പ്രഥമ സ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ടതു വടക്കേമുളഞ്ഞനാൽകാർ.

കുടിയേറക്കാരുടെ ഈ കനത്ത ദാരിദ്ര്യം മനസ്സിലാക്കി ചില പണക്കാർ അവരെ സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായി മുമ്പോട്ടു വന്നിരുന്നു. ഈ പണക്കൈവടക്കാർ എത്ര പണം വേണമെങ്കിലും കൊടുക്കും. നല്ല ഈടു കൊടുക്കണമെന്നേയുള്ളൂ. ഇതു രണ്ടുതരമുണ്ടു്. ഒന്നു് കൃഷിവിലയായി മുതലും പലിശയും മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു്. വിളവിനു് ഒരു താണ

വിലയിരുത്തിയുള്ള വ്യവസ്ഥയിൽ. രണ്ടാമത്തെ രീതി ദിവസപ്പലിശ വ്യവസ്ഥയാണു്. ഒരു രൂപയ്ക്കു സാഹചര്യാനുസരണം ഒരു പൈസയോ കൂടുതലോ പലിശ വയ്ക്കും. ഓരോ മാസവും പലിശ മുതലിനോടു ചേർത്തുവേണം കണക്കു കൊണ്ടു പോകുവാൻ. രാപകൽ പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയ പുരയിടങ്ങളും ആദായകരമായി വന്നപ്പോൾ ഋണബാദ്ധ്യതയാൽ വിൽക്കേണ്ട ദുരവസ്ഥ പല കൂടിയേറ്റക്കാരും അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ വിലപിടിച്ച സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും ഓട്ടുപാത്രങ്ങളും അന്യാധീനപ്പെട്ടു പോയിട്ടുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം കൃഷിക്കാരനറിയാമെങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിനാൽ അവൻ ഈ വ്യവസ്ഥകൾക്കു വിധേയനാകുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. അവനറിയാം, തന്റെ രക്തം വിയർപ്പാക്കിയുണ്ടാക്കിയ നേട്ടങ്ങളുടെ എല്ലാ ഫലങ്ങളും ആസ്വദിക്കുന്നതു് ഈ പണക്കച്ചവടക്കാരാണെന്നും അവരെ തങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പണക്കാരാക്കുകയാണെന്നും. എങ്കിലും രോഗശാന്തിക്കു ചികിത്സിക്കണ്ടേ, വസ്ത്രം വാങ്ങണ്ടേ, മകളുടെ വിവാഹം നടത്തണ്ടേ? ഒരു സംഭവം കേട്ടുകൊള്ളൂ. പെരുംപുന്നയിലെ ഒരു ചെറിയ കൃഷിക്കാരനായ തോമസിനു് ഇരുന്നൂറു് രൂപാ തികയാതെവന്നു, വിവാഹിതയാകുന്ന തന്റെ മകൾക്കു് ഒരു സ്വർണ്ണമാല വാങ്ങിക്കൊടുക്കുവാൻ. അടുത്തുള്ള പണക്കച്ചവടക്കാരൻ 200 രൂപാ കൊടുത്തു. ഒരു നോട്ടും എഴുതിവാങ്ങി. രൂപയ്ക്കു് ദിവസം ഒരു പൈസയാണു് പലിശവച്ചതു്. രണ്ടുമാസത്തിനകം ഇഞ്ചി പറിച്ചു വിൽക്കാം, അപ്പോൾ പണവും പലിശയും കൊടുക്കാം, ഇപ്പോൾ കാര്യം നടക്കട്ടെ, എന്നാണു് തോമസു് വിചാരിച്ചതു്. പക്ഷേ ഇഞ്ചി പുഴപിടിച്ചു കേടായിപ്പോയി. കാര്യമായി ഒന്നുംതന്നെ കിട്ടിയില്ല. പണം കൊടുത്തയാൾ പറഞ്ഞു, 'വിഷമിക്കേണ്ടാ', ഒരു കൊല്ലത്തിനകം തന്നാൽ മതി'' യെന്നു്. കൊല്ലമൊന്നുകഴിഞ്ഞു. അയാൾ പണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. 6100 രൂപ കൊടുക്കണമത്രേ. തോമസു് അന്ധാളിച്ചുപോയി. അയാൾ കണക്കുകൂട്ടി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കണക്കു ശരിയാണു്. പറമ്പും പുരയും വിൽക്കേണ്ടിവന്നു. അയാൾ ഒരിളവും ചെയ്തില്ല. ഒന്നുമില്ലാതെ തോമസും കുടുംബവും കൂടിപുറപ്പെട്ടുപോയി. ഈ വിധത്തിൽ തോമസിന്റെ കുടുംബത്തെ വഴിയാധാരമാക്കിയ പണക്കച്ചവടക്കാരൻ ഒരു കൂടിയേറ്റക്കാരനായിരുന്നു എന്നതാണു് ഏറ്റവും വലിയ വൈരുദ്ധ്യം.

ഗവർമ്മേന്റോ സാമുദായികസംഘടനകളോ കർഷകനെ കരകയറ്റുവാൻ അന്നു് ഒരു സഹായഹസ്തവും നീട്ടിയിരുന്നില്ല. ആകയാൽ ഓരോ സാഹചര്യത്തിൽ എന്തിനും അവർ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഇന്നു് കർഷകക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി സക്കാർ പല ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ലോണുകളും അനുവദിക്കുന്നു. അവ വാങ്ങിയെടുക്കുവാനുള്ള നിയമങ്ങളും ലഘൂകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പുൽകൃഷിയും തെരുവകൃഷിയും തുടങ്ങുകയും തൈലത്തിനു വില വരുകയും കപ്പലുകളുടെ മാന്യതയും ഡിമാൻഡും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തശേഷമാണു കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കനത്ത ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങിയതു്. കുരുമുളകും അടയ്ക്കായും റബ്ബറും ലഭിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോടെ അവർ സ്വയംപര്യാപ്തരായി. നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകാതെ ഇവിടെത്തന്നെ ജീവിക്കാമെന്നായി.

കാലങ്ങളും മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. വർഷങ്ങളും ഇരുപതു് ഇരുപത്തഞ്ചുകഴിഞ്ഞു. മലയോരങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വകയായി. അവർക്കു പട്ടയവും ഉടമസ്ഥാവകാശവും ലഭിച്ചു. കാടായിക്കിടന്ന സ്ഥലങ്ങളും തെങ്ങു്, കമുകു്, കുരുമുളകു്, കാപ്പി, റബ്ബർ മുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ദാരിദ്ര്യവും കഷ്ടപ്പാടും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. ഭൂരിപക്ഷം പേരും സ്വയംപര്യാപ്തതയിലെത്തി. സൗകര്യപ്രദമായ താമസസ്ഥലവും വീടും എല്ലാവർക്കും തന്നെയായി. ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും പലതും നേടിയെടുത്തു. ചുരുക്കം സ്ഥലങ്ങളൊഴികെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കുംതന്നെ റോഡും ലൈൻബസ്സും വൈദ്യുതിയും ഫോണുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സുഖകരമായ ജീവിതത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം ഇന്നു കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

സംഘർഷങ്ങൾ, സംഘട്ടനങ്ങൾ

കൃഷിക്കാരായ കുടിയേറ്റക്കാരെ ആരംഭകാലങ്ങളിൽ വിഷമിപ്പിച്ച വേറൊരുകൂട്ടം ശത്രുക്കളുണ്ട്; മൃഗങ്ങളല്ല, മനുഷ്യർ! മൃഗങ്ങളുടെ വേഗതയും മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവർ–ആനയേക്കാൾ, കടുവായേക്കാൾ ശല്യം ചെയ്യുന്നവർ. കാട്ടിലേയും നാട്ടിലേയും മനുഷ്യർ.

ആദിവാസികളെപ്പോലെ കാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടരാണ് ''കാട്ടുപറയർ''. എങ്കിലും ശുചിത്വവും സംസ്കാരവും ഉള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നു. ഒറ്റയ്ക്കാണ് അവർ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുക. സി. ഐ. ഡി. കളെപ്പോലെ അവർ എല്ലാം നോക്കിക്കാണും; പഠിക്കും. അവർ ജനസംഖ്യയിൽ കുറവാണ്. കുറിയാടി, പേരാമ്പ്ര ഭാഗങ്ങളിലെ കാടുകളിൽ മാത്രമേ അവരെ കാണാറുള്ളൂ. ഗ്രാമങ്ങളിൽ മറ്റാളുകളുടെ ഇടയിൽവച്ച് കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയുകയില്ല. മാംസമാണ് അവരുടെ സാധാരണ ഭക്ഷണം. എന്നും അതു വേണം. കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ അമ്പെയ്തും കെണിവച്ചുപിടിച്ചും ആദ്യം അവയുടെ രക്തം കുടിക്കും. ചൂടുരക്തം വലിച്ചൊട്ടക്കുവാൻ സിറിഞ്ചുപോലെ ഓടക്കുഴൽ ഉപയോഗിക്കും. മൃഗത്തെ കൊല്ലുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ അതിന്റെ പച്ചമാംസം കണ്ടിച്ചെടുത്തു തിന്നും. അതിനുശേഷമേ ചുട്ടോ പുഴുങ്ങിയോ തിന്നുകയുള്ളൂ. കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ പിടിച്ചൊട്ടക്കുവാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിൽ അന്യരുടെ വളർത്തുമൃഗങ്ങളെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തിന്നുന്നതും അസാധാരണമല്ല. മോഷണമാണ് അവരുടെ തൊഴിൽ. ആടും മൂരിയും ചെറുപ്പക്കാരായ സ്ത്രീകളും അവർക്കു വേണം. ഓട്ടുപാത്രങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും നാളികേരവും വാഴക്കുലയും അവർ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. കളവുമുതൽ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നവരുടെ പ്രോത്സാഹനവുമുണ്ട് അവർക്ക്. പഠിച്ച തസ്കരന്മാർ; ദൃഢഗാത്രന്മാർ. നാലുപേരുടെ ശക്തിയും ഊറ്റവും ഉണ്ട്. അവരെ പിടികൂടുവാൻ സാധ്യമല്ല. 1939–ൽ പുരയിടത്തിൽ തോമ

സിന്റെ തൊഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന ഒരു മൂരിക്കുട്ടനെ കാണാനില്ല. ലക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് കടുവായും പുലിയും ഒന്നുമല്ല കൊണ്ടുപോയതെന്നു മനസ്സിലായി. പോയ വഴിയെ നോക്കി ചെന്നപ്പോൾ അഞ്ചാറുമൈൽ അകലെ കാട്ടിനുള്ളിൽ കാട്ടുകമ്പുകൾ വെട്ടി മൂടി ഇട്ടിരിക്കുന്നു. കുറെ മാംസം മുറിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവർ മൂന്നുദിവസം പതിയിരുന്നു, ഒളിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന സാധനം എടുക്കുന്നതിനു വരുന്നവരെ പിടികൂടാനായി. പക്ഷേ, ആരും വന്നില്ല. ബുദ്ധിമാന്മാരായ കാട്ടുപറയർക്കു് ഏതോ സൂചന ലഭിച്ചിരിക്കണം, തോമസിന്റേയും മറ്റും അന്വേഷണത്തെപ്പറ്റി. രാത്രിയും പകലും കൊതുകിന്റേയും ഈച്ചയുടേയും കടിയുംകൊണ്ടു് തോമസും കൂട്ടരും ഉറക്കമിളച്ചതുമിച്ചം!!

ഒരു ദിവസം സന്ധ്യകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പനന്താനത്തു മൈക്കിളിന്റെ വീട്ടിൽ (കുളത്തുവയൽ – ഇപ്പോൾ മണ്ണാർക്കാട്ടു് താമസിക്കുന്നു) ഒരു കാട്ടുപറയൻ പെട്ടെന്നു വന്നുകയറി. മൈക്കിളിന്റെ ഭാര്യ മറിയാമ്മ തടിയും തന്റേടവും ഉള്ള ഒരു സ്ത്രീയാണു്. അവർ ഏതോ അടുക്കളപ്പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൈക്കിൾ എങ്ങോട്ടോ പോയതു പറയൻ മറഞ്ഞിരുന്നു കണ്ടിരിക്കണം. അവൻ വന്നയുടനെ വരാന്തയിൽ ഇരുന്ന ചെമ്പുപാത്രം കയ്യിലെടുത്തു. "വയ്ക്കെടാ അവിടെ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പാത്രത്തിന്റെ മേൽ മറിയാമ്മ ചാടിപ്പിടിച്ചു. പറയൻ വിട്ടുന്നില്ല. രണ്ടുപേരും ബലത്തിൽ വലിച്ചു. വടംവലിപോലെ ഒരു മത്സരം നടത്തി കുറെനേരത്തേയ്ക്കു്. മറിയാമ്മ വലിയ സ്വരമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അവൻ പാത്രത്തിൽനിന്നു പിടിവിട്ടിട്ടു് ഓടിമറഞ്ഞു. കാട്ടുപറയരുടെ ഈ വിധത്തിലുള്ള മോഷണങ്ങളും അക്രമങ്ങളുംകൊണ്ട് കൃഷിക്കാരായ കുടിയേറ്റക്കാർ മടുത്തു. അവരെ പിടികിട്ടുകയില്ല. തിരിച്ചറിയാനും പറ്റുകയില്ല.

മൂക്കൊള്ളിൽ ചെറിയാൻ (മാത്തൂർ) ഒരു നല്ല കർഷകനാണു്. കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം കുളത്തുവയലിൽ വന്നു. എല്ലാ പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കും. വടകരപ്പള്ളിവികാരി ബ. സിയാരോ അച്ചനെ കൊണ്ടുവന്നു് കുളത്തുവയലിൽ ആദ്യം ദിവ്യബലി നടത്തിച്ചതു ചെറിയാനാണു്. രണ്ടാമത്തെ ബലിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽവച്ചുതന്നെ നടത്തി. കൃഷിപ്പണിക്കാക്കു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ പാത്രങ്ങൾ

വേണം. ആയുധങ്ങളും വേണം. ഇവയെല്ലാം മോഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. പോലീസ് നിസ്സഹായത പറയുന്നു. ചെറിയാൻ പാത്രങ്ങളും സൂക്ഷിക്കാനും മറ്റും മൺകട്ടകൊണ്ട് ഒരു മുറി അടവാക്കി. കാട്ടുപറയർ അതും രാത്രിയിൽ കുത്തിപ്പൊളിച്ച് ഓട്ടുപാത്രങ്ങളും മോഷ്ടിച്ചു. ഈ കൊള്ളക്കാരെ നിലയ്ക്കു നിറുത്തിയില്ലെങ്കിൽ കൃഷിപ്പണികളും മുൻപോട്ട കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു കുടിയേറ്റക്കാർക്കു ബോധ്യമായി. മോഷ്ടാക്കളിൽ രണ്ടു പേർ പ്രമാണികളും രാക്ഷസൻമാരുമായുണ്ട്; അവരെപ്പിടിച്ചു ശിക്ഷിച്ചുവിട്ടാൽ ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ അക്രമങ്ങളും ഒട്ടൊതുങ്ങുമെന്നറിയാം. ചെറിയാനും കുറേപ്പേരുംകൂടി ഒരുതരത്തിൽ അവരെ വളഞ്ഞു. ഒരു നല്ല യുദ്ധംതന്നെ നടത്തി. രണ്ടു പ്രമാണികളെയും ബന്ധിച്ചു. മറ്റുള്ളവക്കെല്ലാം ഒരു സ്ഥിരം പാഠമായിരിക്കുവാൻവേണ്ടി അവരുടെ കണ്ണുകളും കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചുവിട്ടു. കുറേ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഇവരിൽ ഒരുത്തൻ ചരമമടഞ്ഞു. അപരൻ – അവരുടെ പ്രധാന നേതാവായ വെളുത്തൻ – അന്ധനായി പിന്നെയും വളരെനാൾ ജീവിച്ചു. പോലീസ് കേസ്സെടുത്തു എങ്കിലും ഈ കൊള്ളക്കാരെ ശിക്ഷിച്ചതു തങ്ങൾക്കും ഒരുപകാരമായി എന്നു കരുതി കേസ് ശക്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്നാൽ കാട്ടുതെളിക്കുന്നതിലും ഭൂമി കിളക്കുന്നതിലും കൃഷിചെയ്യുന്നതിലും എന്നും കുടിയേറ്റക്കാരിൽ കുറ്റം മാത്രം കണ്ടിരുന്ന ചില ബുദ്ധിജീവികളും അവരെ തകർക്കുവാൻ ഈ സംഭവം ഒരു തുരുപ്പായിട്ടെടുത്തു പരാതിപ്പെട്ടു. പ്രക്ഷോഭണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. കാട്ടുകൊള്ളക്കാരായ പറയരെ ഉപദ്രവിച്ചുമുക്കൊള്ളിൽ ചെറിയാനെ അറസ്റ്റുചെയ്തു. കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി വിസ്തരിച്ചു. ചെറിയാൻ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചു: ''കുടിയേറ്റക്കാർ കൃഷിക്കാരാണ്. കെട്ടുറപ്പുള്ള വീടില്ല. അവരുടെ വളർത്തുമൃഗങ്ങളും കൃഷിഫലങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളുമെല്ലാം ആക്രമിക്കപ്പെട്ടാൽ അവർക്കു ജീവിക്കുവാൻ പറ്റുകയില്ല. പോലീസിൽ പല പ്രാവശ്യം പരാതിപ്പെട്ടു. ഒരു രക്ഷയും കിട്ടിയില്ല. അവസാനം ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഞാനിതു ചെയ്തു''. കോടതിക്കു വസ്തുതകളും മനസ്സിലായി. എങ്കിലും നിയമം പാലിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. ചെറിയാൻ എട്ടു കൊല്ലം തടവിനു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. മാതൃകാപരവും സത്യസന്ധവുമായ ചെറിയാന്റെ ജീവിതം കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹത്തിനു മൂന്നുകൊല്ലത്തെ ശിക്ഷ ഇളവുചെയ്തുകൊടുത്തു. അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചെറിയാൻ മടങ്ങിയെത്തി. പൊതുജനങ്ങളും

അദ്ദേഹത്തിനു ഗംഭീരസ്വീകരണം നല്കി. പക്ഷേ ചെറിയാൻ മടങ്ങിവന്നപ്പോഴും ഇടജന്മി എം. പി. മൊയ്തു അയാളുടെ പുരയിടം വേറൊരാൾക്കു വിറ്റിരുന്നു. ചെറിയാനു സഹിച്ചില്ല. കേസ്സുകൊടുത്തു. വളരെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നു അനുകൂലവിധി സമ്പാദിക്കാൻ. കൊള്ളക്കാരായ ഈ കാട്ടുപറയരെ ആസ്സാമിലെയും ലഡാക്കിലെയും റോഡുപണികൾക്കായി അയയ്ക്കുവാൻ വിധിയിൽ ശുപാർശ ചെയ്തിരുന്നുവോ എന്തോ? ഹിമാലയൻ അതിർത്തിയിൽ റോഡുകൾ പണിയുവാൻ ഈ കാട്ടുപറയരെ തേടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അജ്ഞാനായി കരുതിയിരുന്ന തങ്ങളുടെ നേതാവു വെളുത്തനെ ചേട്ടന്മാർ പിടിച്ചു ശിക്ഷിച്ചു എന്നു മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇനി അവരുടെ പഴയ തൊഴിൽ – മോഷണം – ചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമാകയില്ലെന്നു ബുദ്ധിമാൻമാരായ അവർക്കു തോന്നിക്കാണും. മറ്റു പണികൾ ചെയ്യാൻ പൊയ്ത്തുള്ളയാം, ധാരാളം പണവും കിട്ടും എന്നു കരുതി അവരിൽ നല്ല സംഖ്യ സ്ഥലംവിട്ടുപോയി.

എങ്കിലും പറയൻ വെളുത്തന്റെ സ്ഥിതിയെന്തു്? അന്ധനായ അവനു കാട്ടിൽ ദൂരെ പോയി താമസിക്കുക വിഷമമാണെന്നു് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. ഒരു മുസ്ലീമിന്റെ തോട്ടത്തിൽ താമസിക്കുവാൻ അവൻ അനുവാദം വാങ്ങി.

കുടിയേറ്റക്കാർ അവനു് ഒരു ചെറിയ വീടു കെട്ടിക്കൊടുത്തു. അവനും ഭാര്യയുംകൂടി അവിടെ താമസിച്ചു. അവർക്കു സുഖമായി ജീവിക്കുവാനുള്ള വക കുടിയേറ്റക്കാർ പതിവായി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. മുക്കൊള്ളിൽ ചെറിയാനാണു വെളുത്തനെ സന്തുഷ്ടനാക്കുന്നതിൽ മുൻപന്തിയിൽനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഘോഷങ്ങളിൽ വെളുത്തനെ അവർ മറന്നിരുന്നില്ല. അവനു് എന്നും ഉത്സവമായിരുന്നു എന്നു പറയാം. വെളുത്തന്റെ ക്ഷീണമെല്ലാം മാറി. ശരീരം പഴയപടി ശക്തമായി. കാക്കായുടെ തോട്ടത്തിൽനിന്നും കുലയോടെ തേങ്ങാ മോഷണം പോകുന്നു. വെളുത്തനോടു ചോദിച്ചു, രാത്രിയിൽ തേങ്ങാ വീഴുന്നതു കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു്. "ഒന്നും കേൾക്കുന്നില്ല. അറിയുന്നുമില്ല". ഇതായിരുന്നു മറുപടി. മാപ്പിള ശ്രദ്ധിച്ചു, കള്ളനെ പിടിക്കാൻ. കള്ളൻ ദൂരെനിന്നും വരുന്നതായിരിക്കണം. ഒരു ദിവസം വിളഞ്ഞ തേങ്ങായുള്ള ഒരു തെങ്ങിൽ ഒരു മടൽ ചാരിയിരിക്കുന്നതു മാപ്പിള

കണ്ടുപിടിച്ചു. പിറ്റെന്നാൾ നോക്കിയപ്പോൾ ആ തെങ്ങിലെ തേങ്ങാ കുലയോടെ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. കാര്യം മനസ്സിലായി. എങ്കിലും ഒന്നുകൂടെ പരീക്ഷിക്കണം. വേറൊരു ദിവസവും മടൽ ചാരിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു, വിളഞ്ഞ തേങ്ങായുള്ള ഒരു തെങ്ങിൽ. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. കാക്കാവന്നു് ആ മടൽ എടുത്തു മണ്ടപോയ കൂശ്രുത്ത ഒരു തെങ്ങിൻചുവട്ടിൽ ചാരിവച്ചു. നേരം വെളുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ തെങ്ങിന്റെ ദ്രവിച്ച തടിയും വെളുത്തനും വീണുകിടക്കുന്നു. ജീവനില്ല, വെളുത്തനു്. അതോടെ അവിടെ കാട്ടുപറയരുടെ ശല്യം ഏറെക്കുറെ അവസാനിച്ചു.

കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കാട്ടുമനുഷ്യരും മാത്രമല്ല കുടിയേറ്റക്കാരെ ദ്രോഹിച്ചിരുന്നതു്. നാട്ടുമനുഷ്യരും ദ്രോഹിച്ചു. സ്ഥലാവകാശത്തർക്കം, അതിർത്തിത്തക്കം, ഒരേ പ്ലോട്ട് (Plot) തന്നെ പലർക്കും വില്പന നടത്തി കാശുവാങ്ങൽ മുതലായ വഞ്ചനകളും കൃത്രിമങ്ങളും അസൂയക്കാരും അമിതലാഭേച്ഛുക്കളുമായ ചില നാട്ടുകാരിൽനിന്നു ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പല കുടിയേറ്റക്കാരും ദൈവത്തെ ഓർത്തും സമാധാനം കാംക്ഷിച്ചും അവകുറെയെല്ലാം ക്ഷമിച്ചു. ചിലർ തങ്ങളുടെ ശക്തിക്കുറവിനെ പരിഗണിച്ചും എതിർപാർട്ടിയുടെ അക്രമണം ഭയപ്പെട്ടും ക്ഷമിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടി. ചുരുക്കം ചിലർ നീതിയ്ക്കുവേണ്ടി പോരാടി. ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നവരാണു മൈക്കിളും ജോർജ്ജ് കള്ളവേലി, ജോസ് കള്ളവേലി, മുക്കൊള്ളിൽ ചെറിയാൻ, വക്കിച്ചൻ കള്ളവേലി മുതലായ കുടിയേറ്റക്കാർ. ഈ അനീതികളും അസഹനീയമായി വന്നപ്പോൾ അവർ കേസു കൊടുക്കുകയും സമരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

ഇതുകൂടാതെ പലർക്കും ഗുണ്ടാകളുടെ തട്ടിപ്പറിക്കലും മർദ്ദനങ്ങളും നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. കുടമുഞ്ഞിയിലെ ഒരു നല്ല കൃഷിക്കാരനായ പാറക്കൽ മത്തായി 1957-ൽ അക്കൊല്ലത്തെ തന്റെ കൃഷിഫലമായ കുരുമുളകു് കോഴിക്കോട്ടു കൊണ്ടുപോയി വിറ്റു. മുക്കുത്തു കച്ചവടക്കാർ പറഞ്ഞ വിലയെക്കാൾ കൂടുതൽ വിലയ്ക്കു വില്ക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പണവും രൊക്കം കിട്ടി. പണവുമായി മത്തായി പോരുന്നതു് ഒരാൾ വീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ മുക്കുത്തു് നേരത്തെ വന്നു ചില വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തു. 2000-ൽപ്പരം രൂപയുമായിട്ടാണു് ചേട്ടൻ വരുന്നതു്. ബസ് മുക്കുത്തെത്തിയതു് രാത്രി ഇരുട്ടിയ ശേഷമാണു്. മത്തായി വേഗത്തിൽ തോണി മാറ്റും പുഴകടന്നു

കൂടരഞ്ഞിക്കു നടന്നു. അയാൾക്കു് വഴി നല്ല നിശ്ചയം. എന്നും തന്നെ അതിലെ നടക്കുന്നതാണു്. ഇരുട്ടാണെങ്കിലും ഒരു കൂസലുമില്ല. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പിറകിൽ ദൂരെ നിന്നും ആരോ ലൈറ്റടിക്കുന്നു. അങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യ മായപ്പോൾ മത്തായിക്കു് സംശയമായി. അയാൾ അപകടം മനസ്സിലാക്കി. വലിയ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുവന്നപ്പോൾ മത്തായി ശീഘ്രത്തിൽ താഴെ ചെറുപുഴയുടെ വശത്തെ കാട്ടി ലേക്കിറങ്ങി ഒരു വലിയ മരത്തിനു മറഞ്ഞു് കുറെക്കാട്ടിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു. പിറകെ വന്നവർ ഇടക്കിടയ്ക്കു് ദൂരെ മുൻ പിൽ ലൈറ്റടിച്ചു കടന്നുപോയി. "ആ പകയൻ സ്പീഡിൽ പോയോ? അവൻ നമ്മുടെ മുൻപാർട്ടിയുടെ കയ്യിലായിക്കാണും. നമുക്കു വേഗം നടന്നു് അവരോടുകൂടി ചേരാം" എന്നു പറയുന്നതു് മത്തായി കേട്ടു. അയാൾ അതിവേഗം ചെറുപുഴയുടെ തീരത്തേയ്ക്കു കാട്ടിൽക്കൂടി നടന്നു. നീന്തി അക്കരയെത്തി സുരക്ഷിതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിരുന്നു. അപ്പോൾ തന്റെ മുൻപേ പോയവരും പിറകെ വന്നവരും തമ്മിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടുന്നതും രണ്ടുകൂട്ടരുംകൂടെ ലൈറ്റടിച്ചു പരിസരമെല്ലാം തെരയുന്നതും കണ്ടു. മത്തായി ദൈവത്തിനു ഹൃദയംകൊണ്ടു നന്ദിപറഞ്ഞു. അടുത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ കയറി ഒരാളിനെ കൂട്ടായി വിളിച്ചുകൊണ്ടു് വേറെ വഴിക്കു സ്വന്തം വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

അങ്ങാടിപുറത്തിനടുത്തുള്ള മാലാപറമ്പു് എന്ന സ്ഥലത്തെ മൂന്നു കുടിയേറ്റക്കാർ തങ്ങളുടെ പറമ്പിൽ വൈകുന്നേരംവരെ കൃഷിപ്പണികളും കഴിഞ്ഞു് ഉല്ലാസത്തിനായി ടൗണിൽ എത്തി. കുറെ പപ്പടം വാങ്ങി. മദ്യഷാപ്പിൽ കയറി കുറച്ചു കുടിച്ചു. മഹത്പങ്ങളും ഫലിതങ്ങളും പറഞ്ഞു രസിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ ഒന്നിച്ചു മടങ്ങി. ഓരോരുത്തരുടേയും വീട്ടിലേയ്ക്കു വേർപിരിയേണ്ട സ്ഥലമായി. ഒരു കല്ലിന്റെ മുകളിലിരുന്നു് അവർ പപ്പടം എണ്ണി പങ്കിട്ടു. വയറ്റിൽ കള്ളായിരുന്നതിനാൽ എണ്ണൽ സ്വരത്തിലും ഫലിതമായും നടത്തി. എണ്ണുന്നതിന്റെ സ്വരം അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കടകളിലെ ആളുകളും കേട്ടു. അവരിൽ ചിലർ കൂടിയാലോചിച്ചു. നല്ല തക്കം. ചേട്ടൻമാർ ഏതോ കൃഷിവിവേങ്ങളും വിറ്റിട്ടു പണം എണ്ണി പങ്കിടുകയാണെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. തനിച്ചുപോയ ഒരാളിനെ അവർ വളഞ്ഞു. ഒന്നും സംശയിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. എണ്ണി സംഖ്യ പറയുന്നതു കേട്ടതാണു്. അതിനാൽ ചെന്നപാടെ

അവർ അയാളെ കൊലപ്പെടുത്തി. മടിയിലെ പൊതി വലി ച്ചെടുത്തു നോക്കിയപ്പോഴാണു് അമളി മനസ്സിലായതു്. പപ്പടം മാത്രം!!!

കല്പിടുക്കിൽ മാത്യു സമർത്ഥനായ ഒരു യുവാവാണു്. ഇരു പത്തിയേഴു വയസ്സു പ്രായം. എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാ സ്സായി. കൂടുതൽ പഠിക്കുവാൻ സൗകര്യം കിട്ടിയില്ല. മുക്ക ത്തെ ഒരു ചിട്ടി ഫണ്ടിൽ മാനേജരായി ജോലിയിൽ പ്രവേ ശിച്ചു. മാനമായി ജീവിക്കുന്നു. അയാളം താമസിക്കുന്നതു നീലേശ്വരം വില്ലേജിൽപെട്ട വേനപ്പാറയിലാണു്. ഓഫീ സുജോലിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു സന്ധ്യ ആകുമ്പോളം ആണു് മാത്യു സാധാരണ വീട്ടിൽ പോകുന്നതു്. ഒരു മാസാവസാന ദിവസം മാത്യു വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകയാണു്. വേഗത്തിലാണു് നടപ്പു്. ഓമശ്ശേരിഭാഗത്തുവന്നു. സ്ഥലവാസികളായ ചില ചട്ടമ്പി കളം മാത്യുവിനെ സമീപിച്ചു വട്ടമിട്ടു. പല ചോദ്യങ്ങളം ചോദിച്ചു. ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. ശമ്പളം കിട്ടിയതു മടിയിൽ കാണുമെന്നു് അവർ ഊഹിച്ചു. മാത്രമല്ല ഈ ചട്ടമ്പിമാരെ നമിക്കാതെ കുടിയേറക്കാർ സ്വതന്ത്രരായി നിവസ്സു് അതിലെ നടക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നൊരു ഭാവവും. മാത്യുവിനെ അവർ തല്ലി. ചട്ടമ്പികളം നാലഞ്ചു പേരുണ്ടു്. മാത്യു കൂട്ടാക്കി യില്ല. ഒരു കൂസലും ശങ്കയും കൂടാതെ തിരിച്ചടിച്ചു. കൈ ക്കോട്ടം അരിവാളും പിടിച്ചു തഴമ്പിച്ചു കരങ്ങളംകൊണ്ടുള്ള ശക്തിയായ അടി. തുടർന്നു നല്ല അടി നടന്നു. ഏകനെങ്കിലും മാത്യു വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. മാത്യുവിന്റെ തലയ്ക്കിട്ടു് അവർ ടോർച്ചുകൊണ്ടു് അടിച്ചു. അടികളംകൊണ്ടു് മാത്യു നിലംപ തിച്ചു. എന്നിട്ടും നായിംപ്രഹൈസൻ ടോർച്ചുകൊണ്ടടിക്കയും കുനിഞ്ഞു മാത്യുവിന്റെ മടി തപ്പുകയും ചെയ്തു. മാത്യു അതേ കിടപ്പിൽ കത്തിയെടുത്തു് ഹൈസന്റെ കഴുത്തിനു കുത്തി. ഹൈസൻ മരിച്ചുവീണു. മാത്യു മരിച്ചില്ല. കേസു നടന്നു. കൊലക്കേസു്. സ്വരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രതിയോഗിയെ കുത്തി യെന്നു തെളിഞ്ഞതിനാൽ മാത്യുവിനെ ശിക്ഷിക്കാതെ വെറു തെവിട്ടു. വളരെ പണം ചിലവാക്കേണ്ടിവന്നു. പതിനഞ്ചു കൊല്ലം പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയ പുരയിടം വില്ക്കേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും കുടിയേറക്കാർക്കു പബ്ലിക് വഴിയിൽക്കൂടി നിവസ്സു നടക്കാമെന്നായി.

ചൈനാ അതിർത്തിയിൽനിന്നു് ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ മല ബാറിലെ ഒരു കുടിയേറ്റ കോളനിയായ മാലാപറമ്പിൽ

തന്റെ വീട്ടുകാരെയും ബന്ധുക്കളെയും കാണുവാൻ 1968-ൽ വന്നു. ഒരു ദിവസം അടുത്ത പട്ടണത്തിൽചെന്നു തന്റെ ശമ്പളം വന്നതു് പോസ്റ്റോഫീസിൽനിന്നു വാങ്ങി. ചില സുഹൃത്തുക്കളെ കണ്ടു സംസാരിച്ചശേഷം മടങ്ങിപോകുകയാണു്; തനിച്ചേയുള്ളൂ. പണവുമുണ്ടു്. രാത്രി ഇരുട്ടായി. നാലുപേർ തന്നെ അനുഗമിക്കുന്നു. നടപ്പു സാവധാനത്തിലാക്കിയിട്ടും അവർ തന്റെ ഒപ്പം വരുന്നില്ല. സംശയം തോന്നി. ഒരു വളവിൽവച്ചു് ഉടുമുണ്ടഴിച്ചു് അരയ്ക്കുകെട്ടി. നിക്കർ മാത്രം ധരിച്ചു കുറേ നടന്നശേഷം വഴിയിൽതന്നെ നിന്നു. പിറകെ വരുന്നവരുടെ ഗതി വളരെ സാവധാനത്തിലായതിനാൽ അവരെ വിളിച്ചു. അവരോടു ചോദിച്ചു: "ഇവിടെ ചേട്ടന്മാർ റാക്കുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ? അവരുടെ വീടു കാണിച്ചുതരാമോ? അവരിൽ അഞ്ചാറെണ്ണത്തിനെ കൊണ്ടുപോകണം. ഞാൻ നേരത്തെ പോന്നതാണു്. പുറകിൽ പോലീസു് വരുന്നുണ്ടു്." ഗ്രണ്ടുകാരും അല്പം അമന്തരായി തോന്നി. അവർ വേഗത്തിൽ കുറേ നടന്നശേഷം ഓരോരുത്തരായി ഓടി അകലുന്നതു കണ്ടു. അങ്ങനെ കൊള്ളക്കാരിൽനിന്നു പട്ടാളക്കാരൻ രക്ഷപെട്ടു.

യഥാർത്ഥ സ്ഥലമുടമയായ ആക്കിലേടൻ നാരായണൻനമ്പ്യാരോടു് 1939-ൽ പാലാക്കാരായ കട്ടക്കയം മാത്യുവക്കീലും എലവനാൽക്കാരും കൂടി 300 ഏക്കർ സ്ഥലം ചാത്തൻകോട്ടനടയിൽ (കുറിയാടി) വാങ്ങി. ആ സ്ഥലത്തു കൃഷികരം നടത്തുവാനും മറ്റു കാര്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുവാനും വയലിൽ കൊച്ചുവിനെ ഏല്പിച്ചു. കൊച്ചു് പുരവച്ചു കുടുംബസഹിതം താമസിച്ചു ജോലികരം നടത്തിപ്പോന്നു. ഈ പ്രദേശവും മലകളും തന്റേതാണെന്നു് ഒരു മുതലാളി പറഞ്ഞിരുന്നതാണു്. വില തന്നു തന്നോടു വാങ്ങാതെ ആക്കിലേടന്റേതെന്നു പറഞ്ഞാൽ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനല്ല അയാളം. ഒരു ദിവസം തന്റെ കിങ്കരന്മാരെ അയച്ചു് അയാളം വയലിൽ കൊച്ചുവിന്റെ പുര തീ കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു. പാലായിൽനിന്നു മാത്യുവക്കീലും എലവനാൽക്കാരും വന്നു് ചില നടപടികളെല്ലാം നടത്തി. പേടിച്ചുപോകുന്നവരല്ല കുടിയേറ്റക്കാരെന്നു മുതലാളിക്കു മനസ്സിലായതിനാൽ അക്കാര്യത്തിൽ അയാളം പത്തിയടക്കി നിശ്ശബ്ദനായി ഇരിക്കമാത്രം ചെയ്തു. പിന്നെ ശല്യമൊന്നും ഉണ്ടാക്കിയില്ല.

കുറിയാടിയിൽനിന്നു് ഏഴമൈൽ അകലമുള്ള ഒരു മലയോരമാണു കരിങ്ങാട്ടു്. അവിടത്തെ മണ്ണു് അസാധാരണ

ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതു്. മീനച്ചിൽ താലൂക്കിൽനിന്നു് ആളുകൾ വന്നു് ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരായിരുന്ന ബോംബെ കമ്പനി ഏജൻറിനോടു സ്ഥലം വാങ്ങി കൃഷി ചെയ്യുതുടങ്ങി. അവർ രക്തം വിയർപ്പാക്കി പണിയെടുത്തു. നല്ല വിളവു കണ്ടു. അതുകണ്ടപ്പോൾ അടുത്ത പ്രദേശക്കാർക്കു് അസൂയ. ശ്രീ. ഗോപിവൈദ്യൻ കുടിയേറ്റക്കാർ പ്രവേശിച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ തന്റേതാണെന്നു വാദിച്ചു കോടതിയിൽ കേസു കൊടുത്തു. ഗോപി കുറെ സ്ഥലം ബോംബെ കമ്പനിയോടു വാങ്ങിയിരുന്നു. സർവ്വേ ചെയ്യാത്ത സ്ഥലം. കുടിയേറ്റക്കാർ നിർധനർ. പ്രതികൂലമായും അനുകൂലമായും വിധികൾ ഓരോ കോടതിയിൽനിന്നുമുണ്ടായി. ഒടുവിൽ ഗോപിക്കനുകൂലമായ വിധി ഹൈക്കോടതിയിൽനിന്നു് അയാൾ നേടി. കുടിയേറ്റക്കാർ തോൽവി സമ്മതിച്ചു. അവർ പിന്നീടു കേസിനു പോയില്ല. പണം മുടക്കുവാൻ ശേഷിയില്ല. അവർ ഗോപിയുമായി ഒരു സന്ധിയുണ്ടാക്കി. ഏക്കർ ഒന്നിനു് ഒരു ചെറിയ വില ഗോപിക്കു കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ അവർ സമാധാനത്തിൽ കഴിയുകയാണു്. വർഷങ്ങൾ ഒന്നുരണ്ടു കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ കൃഷികളെല്ലാം വിജയിക്കുന്നു. അപ്പോൾ കരുത്തനും വൈരാഗ്യബുദ്ധിയുമായ ഒരു മുതലാളിക്കു് പ്രലോഭനം. കുറിയാടിക്കു ചുറ്റുമുള്ള മലയോരങ്ങളെല്ലാം തിരുവിതാംകൂർ ചേട്ടന്മാർ കൈയടക്കിയിരിക്കുന്നു. അവർ കരിങ്ങാട്ടുമലയിൽ വേരുറയ്ക്കുവാൻ സമ്മതിക്കരുതു്. അയാൾ കരിങ്ങാട്ടുമല മുഴുവൻ തന്റേതാണെന്നും ഇന്ന തീയതിക്കകം അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങി പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ഇറക്കിവിടുമെന്നും കാണിച്ചു് അച്ചടിച്ച ഒരു നോട്ടീസു് കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് അയച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാർ കൂടിയാലോചിച്ചു. മുതലാളി ശക്തൻ; പണമുള്ളവൻ; ആംസ്വാധീനമുള്ളവൻ; ആ പ്രദേശത്തെ രാജാവു്. ഈ ഭീഷണിക്കു് വഴിപ്പെട്ടാൽ മലബാറിൽ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കാതെവരുമെന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. കുറിയാടി പോലീസു് മുതലാളിയുടെ ചൊൽപ്പടിയിൽ. കുടിയേറ്റക്കാർ പോലീസു് മേധാവികളെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. തങ്ങൾ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തുനിന്നു് ഇറക്കിവിടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് അനീതിയാണെന്നും ആ അനീതിക്കു വഴങ്ങുകയില്ലെന്നും കാണിച്ചു മറുപടിനോട്ടീസും കൊടുത്തു. അറിയിച്ച നിശ്ചിത ദിവസം 1967 – നവംബർ 7–ാം തീയതി ചട്ടമ്പികളും ഗുണ്ടകളുമടങ്ങുന്ന 300–ൽ പരം പേരോടുകൂടി മാരകായുധങ്ങളുമായി കരിങ്ങാട്ടുമലയിലെത്തി.

ലോറിയിലാണ് അവർ ആളെ ഇറക്കിയതു്. തിരുരേയും മലപ്പുറത്തേയും ചട്ടമ്പികൾ. കുപ്രസിദ്ധനായ തിരൂർ രാമനു മുണ്ടായിരുന്നു.

കടിയേറക്കാർ സ്ഥലത്തു താമസക്കാരായ പത്തുപേർ മാത്രം. മൂലയിൽ തോമസ്, തുടിയൻപ്പാക്കൽ മത്തായി, വേന ക്കുഴിയിൽ വക്കി, പറയൻകുഴിയിൽ സ്റ്റീഫൻ, മുതലായ പത്തുപേർ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ എതിർ പാർട്ടിയെ നേരിടു വാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. ശത്രുക്കളിൽ ഒരു സംഘം വന്നു മൂല യിൽ തോമസിന്റെ വീടു വളഞ്ഞു് തോമസിനോടു് ഇറങ്ങി പ്പോകുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഭീഷണി മുഴക്കി. അട്ടഹസിച്ചു. തോമസ് അക്രമികളായ ആഗതരോടു പറഞ്ഞു: "ഈ കയ്യാല കടന്നു് എന്റെ മുറ്റത്തു കേറിയാൽ വെടിവയ്ക്കുമെന്നു്". തോ മസ് തോക്കെടുത്തു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഗുണ്ടാസൈന്യം ഇതു ണ്ടോ വകവയ്ക്കുന്നു. അവർ തോമസിനെ ആക്രമിക്കുവാൻ മുമ്പോട്ടു വന്നു. തോമസ് തോക്കെടുത്തു കാഞ്ചി വലിച്ചു. വെടി പൊട്ടിയില്ല. പന്നിക്കുള്ള പടക്കമുണ്ടായിരുന്നു. പടക്കം പൊട്ടി. രണ്ടു കശ്മലന്മാർ നിലത്തുവീണു പിടഞ്ഞു മരിച്ചു. രക്ഷക്കളം! "ആരെടാ എന്റെ വീട്ടിൽ കേറുന്നതു്" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് തോമസ് മുറ്റത്തേയ്ക്കു ചാടി. ഒരു പടക്കം കൂടി എറിഞ്ഞു. അതും പൊട്ടി, നടുക്കുന്ന ശബ്ദത്തോടെ. വിവിധ ആയുധങ്ങളുമായി യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറെടുത്തു വന്നവർ ഉള്ള ജീവനുംകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞോടി. ഓട്ടംവഴി മറ്റു കടിയേ റക്കാരും പടക്കം എറിഞ്ഞു. ആകെ അഞ്ചുപേർ മരിച്ചു. പലർക്കും മുറിവേറ്റു. കേസുണ്ടായി. വളരെ പണം ചെല വാക്കി. നിരവധി കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചു. സ്വരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി ചെയ്തതാണെന്നു തെളിഞ്ഞതിനാൽ കൊലക്കേസിൽ പ്രതികളെ വെറുതെ വിട്ടു. അതിൽപിന്നെ കടിയേറക്കാരെ തല്ലിയോടിക്കാൻ ആരും മുതിർന്നിട്ടില്ല.

ഒരു നിയമവും കുറെ പ്രശ്നങ്ങളും

രോഗങ്ങളും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യങ്ങളും മരണവും കൃഷി നഷ്ടവും വസ്തുതക്കെട്ടുകൊണ്ട് കുടിയേറ്റക്കാരനു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന ദുരിതങ്ങളും ഭയങ്കരങ്ങളായിരുന്നു. 1940 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ കുടിയേറിയവരിൽ മൂന്നിലൊന്നു കുടുംബങ്ങളും പരാജയം സമ്മതിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയി. വേറൊരു മൂന്നിലൊന്നുപേർ രോഗത്താലും അപകടങ്ങളാലും മരണമടഞ്ഞു. ശേഷിച്ചവർ ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. അവരുടെ ഐശ്വര്യം കണ്ടു് 1940–മുതൽ മലബാറിലേയ്ക്കുള്ള തിരുവിതാംകൂർകാരുടെ കുടിയേറ്റപ്രവാഹം വർദ്ധിച്ചു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ കുടുംബങ്ങളും എല്ലാ മേഖലകളിലേയ്ക്കും പ്രതിദിനം വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. നേരത്തെ കുടിയേറിയ ആളുകളും പുതുതായി വരുന്നവക്കു സങ്കേതവും സഹായവും നല്കി. അതിനാൽ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ കഷ്ടപ്പാടു കുറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. മലബാർകാർ എല്ലാവരുംതന്നെ വിചാരിച്ചിരുന്ന ഈ കുടിയേറ്റക്കാർ ഓരോ തരത്തിൽ മരിച്ചും മടങ്ങിപ്പോയും ചുരുങ്ങിയ നാളുകൾക്കകം മലബാറിൽ ഇല്ലെന്നാകുമെന്നു്. പക്ഷേ അവർ വളരുകയും വർദ്ധിക്കുകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. മലബാർപ്രദേശത്തിന്റെ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിനുതന്നെ ഈ കുടിയേറ്റം തുടക്കം കുറിച്ചു. സാധാരണക്കാരും സാധുക്കളും ഇതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. അവർ സന്തോഷിച്ചു. ഇതു് ഒരു ഭാഗ്യമായി കരുതി. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഗമനത്തോടെ വെറുംഭൂമിക്കു വിലയായി. കുന്നും മലയും പുൽമേടും അവർ നല്ല വിലയ്ക്കു വാങ്ങി. അവർ അതിൽ വീടുവച്ചു; കൃഷിചെയ്തു; പണിയില്ലാതെ അലഞ്ഞുനടന്നവക്കെല്ലാം പണികിട്ടി. കൃഷിപ്പണിക്കാൾക്കും കെട്ടിടപ്പണിക്കാൾക്കും തിരുവോണം വന്നപോലെ സന്തോഷമായി. ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളും സുഭിക്ഷം. കുടിയേറ്റക്കാർ അത്യുത്സാഹമില്ലാതെ കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കി. പട്ടിണി മാറി. അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഹരിജനങ്ങൾക്കും ഗിരിവർഗ്ഗക്കാൾക്കും

അക്ഷരാഭ്യാസവും ആരോഗ്യസംരക്ഷണവും ലഭിച്ചുതുടങ്ങി. സമത്വത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും പ്രകാശം അവരിൽ ഉദയം ചെയ്തു.

കുടിയേറ്റക്കാർ സ്കൂളും വായനശാലയും കളിസ്ഥലങ്ങളുമുണ്ടാക്കി. ഹരിജനങ്ങളേയും ആദിവാസികളേയും അയിത്തക്കാരായി മാറ്റിനിർത്തുകയല്ല അവർ ചെയ്തത്. അവരെ സമന്മാരായി കരുതി. അവക്കെല്ലാം ഒരു പുതിയ യുഗത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു കുടിയേറ്റം. അവർ സന്തോഷിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാർ കൂടുതൽ വരണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. അവരുടെ കുടുംബങ്ങളും മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിൽ ഖേദിച്ചു.

എന്നാൽ സ്വാർത്ഥരായ ചില പ്രമാണികളുടെ ചിന്തകളും പോയതു ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാധുക്കളുടേയും ഒരോരോ തൊഴിൽക്കാരുടേയുംപോലെ ആയിരുന്നില്ല. കർമ്മധീരരായ ഈ കുടിയേറ്റക്കാർ എല്ലാ ഭയങ്കര ശത്രുക്കളോടും പൊരുതി വിജയിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും സന്തോഷിക്കുകയല്ല, അവർ ചെയ്തതു്. രാജ്യത്തെ വിഭവങ്ങളും വർദ്ധിക്കുകയും പട്ടിണി കുറയുകയും ചെയ്തതു കാണുവാൻ അവർക്കു കണ്ണുണ്ടായില്ല. സാധുക്കളും സുഭിക്ഷമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിൽ അവർക്കു് അസൂയ തോന്നി. അധഃകൃതരും ഗിരിവർഗ്ഗക്കാരും അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കുകയും തുല്യപദവിയോടെ നാട്ടിലൂടെ നിവർന്നു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും അവർക്കു സഹിച്ചില്ല. തിരുവിതാംകൂറുകാരുടെ ഈ കുടിയേറ്റവും പ്രവർത്തനങ്ങളും തുടർന്നുപോയാൽ ഹരിജനങ്ങളും ഇനി അടിമകളായിക്കിടക്കയില്ലെന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. ഒരു സേർ നെല്ലിനു പകൽ രണ്ടു മണിവരെ പാടത്തു പണിയെടുക്കുവാൻ അവരെ കിട്ടുകയില്ലെന്നും ഈ പ്രമാണികളും ഗ്രഹിച്ചു. മാത്രമല്ല ചേട്ടന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം നിറുത്തിയില്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ക്രമേണ അവരുടേതായിത്തീരും; അവരായിരിക്കും ഭരണചക്രം തിരിക്കുന്നതും. ഈ തീരുമാനത്തിലെത്താൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ വർഗ്ഗീയവാദികളും പങ്കുചേരുകയും പ്രേരണ നല്കുകയും ചെയ്തു. മഴ കുറയുവാനും വരൾച്ച വരുവാനും കാരണം മരം മുറിക്കുന്നതും കാട്ടുതെളിക്കുന്നതുമാണെന്നു് അവർ പ്രചരണം തുടങ്ങി, പ്രസംഗം നടത്തി, പത്രത്തിലെഴുതി. മലബാർ പ്രൈവറ്റ്ഫോറസ്റ്റ് ആക്ട് (1946–ലെ M. P. F. Act) എന്ന ഒരു ബിൽ മദ്രാസ് അസംബ്ലിയിൽ (അന്നു് മലബാർപ്രദേശം മദ്രാസ് സ്റ്റേറ്റിലാണു് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്) കൊണ്ടുവന്ന പാസ്സാക്കി. അതു

പാസ്സാക്കി എടുക്കുവാൻ ഒരു വിഷമവും ഉണ്ടായില്ല. മലയാളികളും മാത്രമായിരുന്ന മലബാറിൽ താമസം. ഒരു തമിഴനും ഇല്ലായിരുന്നു, അവിടെ. ആ പ്രദേശം അധഃപതിക്കണമെന്നില്ലാതെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടണമെന്നു മദ്രാസിലെ തമിഴന്മാരിൽ ആർക്കും ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു മലബാർ പ്രമാണികളും ആവശ്യപ്പെട്ടതുപോലെ ബിൽ പാസ്സായി.

1946-ലെ ഈ എം. പി. എഫ്. ആക്ടിൽ പല നൂലാമാലകളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. മാത്രമല്ല അതു മുൻകാല പ്രാബല്യത്തോടെ നടപ്പിൽ വരുന്നതുമാണ്. കുടിയേറ്റക്കാരെ ഈ നിയമങ്ങൾ ഗുരുതരമായ വിധത്തിൽ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചു. മരം മുറിക്കുവാനും തോട്ടം വയ്ക്കുവാനും കളക്ടറുടെ അനുവാദം ലഭിക്കണം. അതു നേടണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പല രേഖകളും ഗാരൻറികളും ഹാജരാക്കണം.

ഇതെല്ലാം പല ദുർഘടങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായിരുന്നു. ഈ ബില്ലിൻെറ വിവിധ വകുപ്പുകൾ കണ്ടപ്പോൾ വലിയ തോതിൽ കൃഷിവിപുലീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പ്ലാനിട്ടിരുന്ന എല്ലാവരുംതന്നെ സ്ഥലംവിട്ടുപോയി. കൃഷിയിൽ പരിചയസമ്പന്നരും പണമിറക്കുവാൻ മനസ്സുള്ളവരുമായ ഇവർ പോകാതിരുന്നെങ്കിൽ മലബാറിൻെറ മുഖഭാവം ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു് എത്രയോ കൂടുതൽ പ്രസന്നമാകുമായിരുന്നു. ഇവിടെ നിലകൃഷിയും കൃഷിനടത്തുകയും ചെയ്ത കുടിയേറ്റക്കാരിൽ പലരും എം. പി. എഫ്. ആക്ടു് പ്രകാരമുള്ള നിയമലംഘനക്കേസ്സുകളിൽ കുടുങ്ങി കോടതി കയറേണ്ടിവന്നു. കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും അവർ വിധേയരായി. മണ്ണിൽ പണിയെടുക്കേണ്ട വിലപ്പെട്ട സമയം കോടതിത്തിണ്ണയിലും വക്കീൽപ്പടിക്കലും കാത്തുനിന്നു പാഴാക്കേണ്ടിവന്നു. പലരും പിഴയും തടവും അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിലെ കിടപ്പാടം വിറ്റുകിട്ടിയ പണംകൊടുത്തു വാങ്ങിയ സ്ഥലവും വിയർപ്പു ചിന്തി പലകൊല്ലം പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയ പുരയിടവും യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു നിസ്സഹായരായി മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നു വന്നപ്പോൾ കുടിയേറ്റക്കാർ അനുഭവിച്ച മനോവേദന അതിദുസ്സഹമായിരുന്നു. നിരാലംബരുടെ നീറുന്ന ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു് എല്ലാം അറിയുന്ന ഈശ്വരസന്നിധിയിലേയ്ക്കു പ്രാർത്ഥനകൾ ഉയർന്നു. കാരുണ്യവാനായ ദൈവം അവരെ കടാക്ഷിച്ചു. അവർക്കൊരു ബുദ്ധിതോന്നി. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു സമർത്ഥരായ, സ്വന്തമെന്നപോലെ കേസ്സു

വാദിക്കുന്ന വക്കീലൻമാരെ കൊണ്ടുവരിക. കൊണ്ടുവന്നു, കേസുവാദിച്ചു. എം. പി. എഫ്. ആക്രിന്റെ ക്രൂരദംഷ്ട്രങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള പോയിൻറുകളും അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു വാദിച്ചു. കുടിയേറക്കാർ തെറ്റുകാരെന്നു സ്ഥാപിച്ചു അവരെ മലബാറിൽനിന്നു ഇറക്കിവിടുവാൻ ശത്രുക്കൾ കരുതിക്കൂട്ടി പണതിറക്കിയ കൈണി മുഴുവൻ ഫലിച്ചില്ല. കുടിയേറക്കാർ മരം മുറിച്ചതു അവരുടെ അധീനതയിൽപ്പെടാത്ത സ്ഥലത്തുനിന്നാണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ വാദികളോടു കോടതി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതവർക്കു സാധിച്ചില്ല.

കുടിയേറക്കാർ സംഘടിച്ചു. അവർ ഒന്നിച്ചുനിന്നു പൊരുതി. അവരവരുടെ സ്ഥലത്തു തെങ്ങും കമുകും റബ്ബറും വളർത്തി. ടൺ കണക്കിനു നാണ്യവിളകളും മാർക്കറ്റിൽ എത്തിച്ചു. ദൈവം അവരെ തുണച്ചതായി അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

കണ്ണീരിൽ കുതിർന്ന പ്രതീക്ഷകൾ

രണ്ടുമൂന്നു ദശകങ്ങൾക്കുമുമ്പ് തിരുവിതാംകൂറിനോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മലബാറിൽ ഭൂമിക്കു വില വളരെ കുറവായിരുന്നു. താണവിലയ്ക്ക് മലബാറിൽ കൂടുതൽ ഭൂമി വാങ്ങി കൂടിയേറ്റക്കാർക്കു ചെറിയ പ്ലോക്കുകളായി വില്ക്കുന്നതു നല്ല ലാഭമുള്ള ഒരു ബിസ്സിനസ്സാണ്. അങ്ങനെ പലരും വളരെയേറെ പണമുണ്ടാക്കി. ധനവും സ്വാധീനവുമുള്ള ചില തിരുവിതാംകൂർകാരും ഈ കച്ചവടം നടത്തി. ഇവരിൽ ചിലർക്കു വേറൊരുദ്ദേശവുമുണ്ടായിരുന്നു. മുൻബാദ്ധ്യതയും തക്കവുമില്ലാത്ത ഭൂമി കൂടിയേറ്റക്കാർക്കു ലഭിക്കണം. അവർ അവകാശത്തക്കവും കേസും പറഞ്ഞു നശിക്കരുതു്; കൂടാതെ അവർക്കു് അയൽപക്കം ഉണ്ടാകയും പരസ്പരം സഹായിക്കുവാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കയും വേണം; ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചവരിൽ ചിലരാണു് കള്ളവയലിൽക്കാരും കദളിക്കാട്ടിൽക്കാരും എടാട്ടുകാരും ചൂരപ്പൊയ്കയിൽക്കാരും. കള്ളവയലിൽക്കാർ ചെമ്പനോട, പശുക്കടവു്, കാരിമുണ്ട എന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ധാരാളം സ്ഥലം വാങ്ങി വിറ്റു. കദളിക്കാട്ടിൽക്കാർ കണ്ടതോട്ടിലും എടാട്ടുകാരും ചൂരപ്പൊയ്കക്കാരും വിലങ്ങാട്ടിലും സ്ഥലം വിറ്റു. അഞ്ഞൂറു് ഏക്കറോളം വരുന്ന കാരിമുണ്ടമല (കുറിയാടിക്കു കിഴക്കു്) കൈതാർ മഠത്തിൽ സ്വാമിയുടെ വകയാണു്. ശ്രീ മുക്കത്തു് ആലിക്കുട്ടി പ്രസ്തുത സ്ഥലം തന്റേതെന്നു പറഞ്ഞു കൈകാര്യം ചെയ്തുപോന്നു. രേഖയെല്ലാം സ്വാമിക്കനുകൂലം. കേസു് പലതുണ്ടായി. കേസിന്റെ വിധിയും സ്വാമിക്കനുകൂലമായി വന്നു. പക്ഷേ, ആലിക്കുട്ടി സാഹിബു് കയ്യൂക്കുകൊണ്ടു് മലമുഴുവൻ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വാമിക്കു് ആംബലമില്ല. ആലിക്കുട്ടി എട്ടോൻപതു കുടുംബത്തെ ഈ സ്ഥലത്തു താമസിപ്പിച്ചു കൃഷി കുറെ നടത്തിച്ചു. സ്വാമി കള്ളവേലിൽ കുറുവച്ചനെ – ശ്രീ മൈക്കിനെ ജോർജ്ജിനെ–സമീപിച്ചു. കുറുവച്ചൻ ഒരു ചെറിയ വിലയ്ക്കു് സ്വാമിയോടു് 1969–ൽ സ്ഥലം എഴുതിവാങ്ങി.

പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തെ താമസക്കാരോട് മര്യാദയ്ക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ കുറുവച്ചൻ തന്റെ ആൾക്കാർവഴി അറിയിച്ചു. ഭൂരിപക്ഷംപേരും ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഒന്നരണ്ടുപേർ കേസുപറഞ്ഞുപിടിച്ചുനിന്നു. ശ്രീ കുറുവച്ചൻ ബാക്കിസ്ഥലം മുഴുവൻ പലർക്കായി വിറ്റു പണം വാങ്ങി. ഏകദേശം നൂറു കുടുംബങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അവിടെ സമാധാനമായി കൃഷിചെയ്തു താമസിക്കുന്നു. കള്ളവയലിൽക്കാരോട് എതിരിട്ടാൽ വിജയിക്കയില്ലെന്ന് ആലിക്കുട്ടിക്കും കൂട്ടർക്കും അറിയാം. അതുകൊണ്ട് കാരിമുണ്ടമലയുടെ അവകാശവുംപറഞ്ഞ് അവർ അങ്ങോട്ട് പോയേയില്ല.

കൊട്ടിയൂർ ദേവസ്വംവകയായി വളരെയേറെ ഭൂമിയുണ്ട്, കൊട്ടിയൂരിലും അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും. ഓരോ ഊരാളനും ഭൂമി ബ്ലോക്കുകളായി മത്സരിച്ചു വില്ക്കുന്നു, പണം സമ്പാദിക്കുന്നു. പലരുടേയും വില്പന അനധികൃതം. മലബാറിൽ അന്നു നിലവിലിരുന്ന "വാക്കാൽ-ചാത്ത്" വഴിയും ഭൂമി വിറ്റു പണം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. ഈ ദേവസ്വംഭൂമി മുഴുവന്റെയും അവകാശം ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലെ "എൻ. എസ്. എസ്." ഒരു നാമമാത്ര വിലകൊടുത്ത് 1956-ൽ സംഘടനയുടെ പേരിൽ എഴുതിവാങ്ങി. കുടിയേറ്റക്കാർ നേരത്തേ നടത്തിയ കരണങ്ങൾ അനധികൃതമെന്നും അസാധുവെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ചു. എൻ. എസ്. എസിനോട് വീണ്ടും ചാത്ത് വാങ്ങണമെന്നും ഒരു ന്യായമായ വില കൊടുക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവരെ കുടിയിറക്കുമെന്നും അറിയിച്ചു. സംഘടനയ്ക്ക് ഒന്നരണ്ടു കോടി രൂപാ ഉണ്ടാക്കാമെന്നവർ കണക്കുകൂട്ടി. കാടുതെളിക്കാനും കൃഷിയിറക്കാനും പാടില്ലെന്നു വിലക്കി. കുടിയേറ്റക്കാരുടെമേൽ വന്നുപതിച്ച അവിചാരിതമായ ഒരാഘാതമായിരുന്നു ഈ കുടിയിറക്കുഭീഷണി. ആയിരത്തിൽപ്പരം കുടുംബങ്ങൾ വന്നു താമസമാക്കിയിട്ടുണ്ട് ഈ പ്രദേശത്ത്. അവർ പത്തുപതിനഞ്ചുകൊല്ലം കാട്ടിൽ വന്നു ജീവിച്ച് രാപ്പകൽ പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും വീടും ഉപേക്ഷിച്ചുപോകണമെന്നോ? തങ്ങൾ വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി, ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച ഭൂമിക്ക് അവകാശം പറയുവാൻ ഇപ്പോഴാണോ ഓരോരുത്തർ വരുന്നത്? വീണ്ടും ചാത്ത്വാങ്ങുവാനും ഇറങ്ങിപ്പോകുവാനും അവർ തയ്യാറായില്ല. കൃഷിക്കാർ സംഘടിച്ചു. കൃഷിപ്പണികൾ അവർ തുടർന്നു നടത്തി. എൻ. എസ്. എസ്. പോലീസിനേയും

എം. എസ്. പി. യേയും വരുത്തി. അവർ വന്നു് കൊട്ടി യൂരും കേളകത്തും ക്യാമ്പടിച്ചു താമസിച്ചു. തലശ്ശേരി രൂപ താദ്ധ്യക്ഷൻ ഈ അനീതിക്കെതിരായി സ്വരമുയർത്തി. കൊട്ടി യൂർപ്പള്ളി വികാരി ഫാ. ജേക്കബ്ബു് ചിറയാത്തിന്റെ നേതൃ ത്വത്തിൽ ഫാ. വടക്കന്റെയും മി. വെല്ലിംഗ്ടന്റെയും നിയ ന്ത്രണത്തിൽ കുടിയേറ്റക്കാർ ഒറ്റക്കെട്ടായി നിന്നു സമരം ചെയ്തു. കൊല്ലം രണ്ടുമൂന്നു നീങ്ങി. കഷ്ടപ്പാടുകളും പലതും സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. കേസുകളും പലതു് ഫയൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു. നിരവധിപ്പേർ ജയിലിൽപ്പോയി. പണവും വളരെ ചെല വായി. ഒടുവിൽ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വാദം ശരിയാണെന്നു് അധികൃതർക്കു് ബോദ്ധ്യമായി. പോലീസും പട്ടാളവും പിന്മാറി.

15000–ഏക്കർ ഭൂമിയുണ്ടു് പുൽപ്പള്ളി ദേവസ്വം വക യായി. അധികൃതർ ആവശ്യക്കാക്കു് ഭൂമി ചാർത്തിക്കൊടുത്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ഏകദേശം രണ്ടായിരം ഏക്കർ ചാർത്തിക്കൊ ടുത്തുകഴിഞ്ഞപ്പോഴും, 1952–ൽ ഇനി ചാർത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടോ എന്നു ദേവസ്വംകാർ തീരുമാനമെടുത്തു. ആർ. എസ്. എസ്. കാർ രഹസ്യമായി അവരുടെ പ്രവർത്തനം നടത്തിക്കൊണ്ടി രുന്നു. അഹിന്ദുക്കൾക്കു ഭൂമി കൊടുക്കരുതു് എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ അതിനെ അവഗണിച്ചു് ദേവ സ്വം ലോക്കൽ അധികാരികളും തുടർച്ചയായി ഭൂമി ചാർത്തി ക്കൊടുത്തിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും മാത്രമേ പണംകൊടുത്തു് ആദായമില്ലാത്ത വെറുംഭൂമി വാങ്ങുകയുള്ളൂ.

1965 ആയപ്പോഴേയ്ക്കു് രണ്ടുമൂവായിരം കുടുംബങ്ങൾ പുൽ പ്പള്ളിപ്രദേശത്തു് വന്നു താമസിച്ചു കൃഷിപ്പണികളും തുടങ്ങി യിരുന്നു. ധാരാളം നായന്മാരും ഈഴവരുമുണ്ടു്. എങ്കിലും ക്രൈസ്തവരാണു കൂടുതൽ. ആർ. എസ്. എസ്. കാരുടെ പ്രവ ർത്തനങ്ങൾ ശക്തിപ്രാപിച്ചു. 1963 മുതൽ ദേവസ്വം അധി കാരികളിൽനിന്നു കുടിയിറക്കുഭീഷണി പൊന്തിവന്നു. 1967 ലാണു് അതു വ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രവൃത്തിയിലെത്തി യതു്. അഹിന്ദുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാരോടു് ചിറ്റമ്മനയം കാണിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി എട്ടുപത്തുകൊല്ലം അവർ കൈവശംവച്ചു കൃഷിചെയ്തുവരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കുടിയൊഴിപ്പിക്കുന്നതിനെതിരായി കോടതി യിൽ കേസുകൊടുത്തു. ഈ അനീതിക്കെതിരായി പൊതു യോഗങ്ങളും നടത്തി പ്രതിഷേധം രേഖപ്പെടുത്തി സർക്കാരിനെ

അറിയിച്ചു. പോലീസകമ്പടിയോടെ വന്ന് ഏതാനും വീട്ടുകാരെ കുത്തിച്ചതോടെ കുടിയേറ്റക്കാർ കർഷകസമിതി എന്ന പേരിൽ സംഘടിച്ചു. ആയിരത്തിൽപ്പരം സന്നദ്ധഭടന്മാർ കൃഷിക്കാരുടെ വീട്ടുകുത്തിക്കുവാൻ വന്ന പോലീസുകാരെ ഘെരാവോ ചെയ്തു. പതിനായിരം പാവങ്ങളായ കൃഷിക്കാരെ വെടിവച്ചുകൊല്ലാതെ വീട്ടു കുത്തിക്കുലും കുടി ഒഴിപ്പിക്കലും നടക്കുകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായി. തിരുവനന്തപുരത്തെ, "ഇ.എം. എസ്. ഗവൺമെൻറ്" വസ്തുതകളും മനസ്സിലാക്കി കർശന നടപടികളും നിർത്തിവച്ചു. 1967നു മുമ്പ് ഫാ. ജോസഫ് കുന്നേലും അതിനുശേഷം ഫാ. ജോസഫ് നെച്ചിക്കാട്ടും ആയിരുന്നു, ജനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നല്കിയിരുന്നതു്. അവർ അതതു കാലങ്ങളിൽ സ്ഥലത്തെ വികാരിമാരായിരുന്നു. ഫാ. വടക്കനേറയും മി. ആക്കൽ ജോസിനേറയും നേതൃത്വവും സേവനവും പ്രസ്താവ്യങ്ങളത്രേ.

ഗ്രുഡല്ലൂരിലെ (നീലഗരി) കുടിയിറക്കിലും അവിടത്തെ ബ. വൈദികരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കൃഷിക്കാർ സംഘടിച്ചു സമരം ചെയ്തതിനാൽ കൃഷിക്കാക്കു വിജയിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

മൈസൂർസ്റ്റേറ്റിലെ ഷിമോഗാപ്രദേശം വളരെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതും താമസത്തിനു സൗകര്യപ്രദവുമായ ഒരു സ്ഥലമാണു്. നല്ല നിരപ്പായ ഭൂമി. എല്ലാ കൃഷികളും വൃക്ഷങ്ങളും അവിടെ തഴച്ചുവളരും. ഏതോ ഒരു മൻരാജാവു് ഒരു പ്രത്യേക സേവനത്തിനു് ഒരാൾക്കു് ഇനാമായി കൊടുത്തിരുന്ന സ്ഥലം. അതിൽ ഒരു ഭാഗത്തിൻറെ അവകാശിയായ "മുസ്ലാക്കസാബറിൽ" നിന്നു കടനാട്ടു് ഇടവകക്കാരൻ (പാലാ) മാപ്രയിൽ ഔതക്കുട്ടി – എം. സി. ജോസഫ് – എഴുന്നൂറിൽപ്പരം ഏക്കർ ഭൂമി എഴുതിവാങ്ങി. ഔതക്കുട്ടി സമർത്ഥനാണു്; പരിശ്രമിയാണു്; അദ്ദേഹം സ്ഥലത്തു പ്രവേശിച്ചു. വീട്ടുകാരേയും സ്വന്തപ്പെട്ടവരേയും കുത്തയച്ചു വരുത്തി. കൃഷികളും ചെയ്തുനോക്കി. എല്ലാം നല്ല വിജയം. നല്ല വിലയ്ക്കു വില്ക്കാം. തക്കംപോലെ ഭൂമി വില്പന നടത്തി. പണം അധികം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും ആളുകളും വന്നു താമസമാക്കട്ടെയെന്നു കരുതി. സ്ഥലത്തിൻറെ നന്മ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ കർഷകകുടുംബങ്ങളുടെ പ്രവാഹമായി.

ഷിമോഗപട്ടണത്തിൽനിന്നു് 6 മൈൽ അകലെയുള്ള നിരപ്പായ ഭൂമി. കാളവണ്ടിയും ലോറിയും എത്തുവഴിക്കും കൊണ്ടു

പോകാം. ഭദ്രാവതി അണക്കെട്ടിന്റെ പണി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അതിനടുത്തുള്ള പട്ടണമായ ഷിമോഗായിലെ കച്ചവടക്കാക്കെല്ലാം ബിസ്സിനസ്സ് വളരെ വർദ്ധിച്ചു. നെല്ലും പച്ചക്കറിസമാനങ്ങളും പട്ടണത്തിൽ എത്തിച്ചാൽ മതി. പറയുന്ന വിലയ്ക്കു ചെലവായിക്കൊള്ളും.

കുടിയേറ്റക്കാർ തുടർച്ചയായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു പള്ളിഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. ഇടയ്ക്കു വല്ലപ്പോഴും വൈദികൻവന്നു മതകർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കൊടുത്തുപോന്നു. 1960-ലാണ് കുടിയേറ്റം തുടങ്ങുന്നതു്. 1962 ആയപ്പോഴേയ്ക്കു് ഷിമോഗായിലെ കുടിയേറ്റകുടുംബങ്ങളുടെ എണ്ണം അഞ്ഞൂറിൽപ്പരമായി. ഒരു വിദ്യാലയവും കന്യകാലയവും തുടങ്ങി. വൈദികൻ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു താമസിക്കുവാനും ഓഫീസിനുംവേണ്ടി സാമാന്യം നല്ല ഒരു കെട്ടിടവുമുണ്ടാക്കി.

1959-ൽ മൈസൂർ ഗവണ്മെന്റ് ഒരു ബിൽവഴി ഈ ഭ്രപ്രദേശത്തിന്റെ ഇനാം അവകാശം റദ്ദാക്കുകയും അതു സർക്കാർ ഫോറസ്റ്റുവിഭാഗത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ പ്രദേശത്തുള്ള കുടിയേറ്റക്കാക്കു നോട്ടീസും കൊടുത്തു. കൃഷിക്കാർ അവകാശം കാണിച്ചു കേസു നടത്തിയെങ്കിലും എല്ലാം തള്ളിപ്പോകയാണു ചെയ്തതു്. ഒരു മാനുഷിക പ്രശ്നം എന്ന നിലയിൽ ഇത്രയും കുടുംബങ്ങളെ നിസ്സഹായരായി ഇറക്കിവിടുകയില്ലെന്നു് എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ മൈസൂർ ഭരണാധികാരികളും യാതൊരനുകമ്പയും കാണിച്ചില്ല. 1966-മേയ് മാസത്തിൽ എല്ലാ കുടിയേറ്റക്കാരുടെയും വീടുകളും തീവച്ചു കത്തിച്ചശേഷം അംഗങ്ങളെ നിരാധാരരാക്കി ഇറക്കിവിട്ടു. "ഷിമോഗാ ടൗണിൽ കഴുതകളും യാത്രക്കാരുടെ ഉന്തും തള്ളുംകൊണ്ടു് അലഞ്ഞുനടക്കുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെ മലയാളത്തുകാരും നടക്കട്ടെ" എന്നു് ഒരു ഡിസ്ട്രിക്ട് കളക്ടർ പറഞ്ഞതായി അറിയാം. ആർ. എസ്. എസ്. കാരുടേയും ജനസംഘത്തിന്റേയും പ്രേരണ ഈ നിർദ്ദയതീരുമാനത്തിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ കുടിയേറ്റക്കാർ അങ്ങനെ ചത്തയിൽക്കുടെ അലയുവാൻ ഇടയായില്ല. അവരുടെ ഇടയിൽ ജീവിച്ചു സേവനം ചെയ്തിരുന്ന രണ്ടു വൈദികർ – ബ. ജോസഫ് കുന്നേലും ബ. തോമസ് മണ്ണൂരും – മുമ്പോട്ടു വന്നു. അവർ എല്ലാ കുടിയേറ്റക്കാരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി, കഷ്ടപ്പെട്ടാണെങ്കിലും ഈ പ്രതിസന്ധിക്കു് ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാകുന്നതുവരെ ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കു

വാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു. നിയമസാധുതയില്ലാത്തതിനാൽ സർക്കാരിനോടു സമരംചെയ്യുവാൻ ആ വൈദികർ അനുവാദം നിഷേധിച്ചു. തല ചായിക്കുവാൻ ഒരു സ്ഥലം കിട്ടുന്നില്ല. ഹൃദയാലുവായ ഒരു സ്ത്രീ–കെ. ടി. ദാനമ്മ–അവരുടെ ഒരു വെളിംപറമ്പു കടിയിറക്കപ്പെട്ടവർക്കു തല്ക്കാലം താമസിക്കുവാൻ കൊടുത്തു. അവരുടെ സ്വന്തം സഹോദരനായ ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനും മറ്റു പലരും ദാനമ്മയെ ശകാരിച്ചു, ഈ മഹാമനസ്കത കാണിച്ചതിനു്. അവർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന നിയമസഭയിലേയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥിത്വം നിഷേധിക്കയും ചെയ്തു.

470 കുടുംബങ്ങളെയാണു് അവരുടെ വീടു കത്തിച്ചു് ഇറക്കിവിട്ടതു്. ഇതിൽ എഴുപതോളം വീട്ടുകാർ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയി. ബാക്കി നാനൂറു വീട്ടുകാരുണ്ടു്. ഇതിൽ കത്തോലിക്കരാണു ബഹുഭൂരിപക്ഷമെങ്കിലും അകത്തോലിക്കരും ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ആകെ 2700 പേർ. ജാതിയും മതവും ഒരു വ്യത്യാസത്തിനും കാരണമായിരുന്നില്ല. രണ്ടും മൂന്നും വീട്ടുകാർ ചേർന്നു് വൃക്ഷങ്ങളുടെയും ചെടികളുടെയും കമ്പുകളും ഇലകളുംകൊണ്ടു ചെറിയ ക്യാമ്പു ഷെഡ്ഡുകൾ ഉണ്ടാക്കി അതിൽ താമസിച്ചു. ഒന്നരണ്ടു ദിവസമല്ല, 72 നീണ്ട ദിനങ്ങൾ! പകരം ഭൂമി കിട്ടുമെന്നും താമസിയാതെ അങ്ങോട്ടു പോകാമെന്നും എല്ലാവരും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

തലശ്ശേരിബിഷപ്പു വള്ളോപ്പിള്ളി തിരുമേനി സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം റോമിൽ ഒരു കമ്മീഷനിൽ പങ്കെടുക്കുകയായിരുന്നു. വിവരം അറിഞ്ഞയുടൻ അദ്ദേഹം തലശ്ശേരിയിൽ പറന്നെത്തി. ഷിമോഗായിൽചെന്നു് അഭയാർത്ഥിക്യാമ്പു സന്ദർശിച്ചു. സ്ഥിതിഗതികളും മനസ്സിലാക്കി. കാര്യങ്ങളും പഠിച്ചു. ബാംഗളൂരിൽചെന്നു മന്ത്രിമാരെ കണ്ടു. കുടിയിറക്കപ്പെട്ടവർക്കു വേറെ സ്ഥലം കൊടുക്കാമെന്നുള്ള മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ വാക്കിൽ വിശ്വസിച്ചു് ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും കഴിച്ചുകൂട്ടി. അസൗകര്യങ്ങളുടെ കൂമ്പാരമായിരുന്നു, ആ താമസം. ഒരു നരകം! ചതുപ്പുനിലം. എവിടെയും ചളിയും വെള്ളവും അഴുക്കും. താമസക്കാർ ശിശുക്കളും കുട്ടികളും സ്ത്രീകളും വൃദ്ധരും; കൂട്ടമായും ചിട്ടയിലും ജീവിച്ചു തഴങ്ങിയിട്ടില്ലാത്തവർ. രോഗികളും അവശരും. ഈ ക്യാമ്പിൽവച്ചുതന്നെ ഒരു മരണവും രണ്ടു പ്രസവവും നടന്നുവെന്നതും പ്രസ്താവ്യമാണു്.

ഗവൺമെൻറിൻെറ റേഷൻക്ഷേ്യസാധനങ്ങളും ഇവരിൽ ആക്ഷും കിട്ടുകയില്ല. ഉപ്പുതൊട്ട കർപ്പൂരംവരെ കരിഞ്ചന്തയിൽ വാങ്ങണം. അങ്ങനെ വാങ്ങി ഓരോ വീട്ടിനും അവരവരുടെ യൂണിറ്റനുസരിച്ച് എല്ലാ ദിവസവും വിതരണം ചെയ്യുപോന്നു.

ത്യാഗമൂർത്തികളും സേവനസന്നദ്ധരുമായ ബ. കുന്നേലച്ചൻെറയും മണ്ണൂരച്ചൻെറയും നേതൃത്വവും മാതൃകയും വിമലാലയം സഹോദരികളുടെ സേവനവും ക്രിസ്തീയാശ്രുപിയിൽ, നരകത്തെ സ്വർഗ്ഗമാക്കിക്കൊണ്ടു മുമ്പോട്ടുനീങ്ങുവാൻ ക്യാമ്പംഗങ്ങളെ സഹായിച്ചു. മെത്രാനച്ചൻ തിരുമേനിയും ഈ ക്യാമ്പിൽ വന്നു് ഏതാനും ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. കുടിയിറക്കപ്പെട്ടവർക്കു യാതൊരു വിധത്തിലും അനുകൂലമല്ലാത്ത നീക്കങ്ങളാണു കണ്ണാടകഗവൺമെൻറ് എടുക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ തിരുമേനി ഈ സാധുക്കളെ നിരാലംബരായി ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഹൃദയമുള്ള ചില മഹാമനസ്കരെ സമീപിച്ചു; കാര്യങ്ങളും ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. കുറെ പണം അവരിൽനിന്നു വാങ്ങി. ഈ പണം ഉപയോഗിച്ചു ചന്ദനക്കാംപാറയിൽ, കരിക്കാട്ടിടം ഉണ്ണുമ്മൻനമ്പ്യാരോടു കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി. രണ്ടേക്കർവീതം ഓരോ കുടുംബത്തിനും ദാനംചെയ്തു, 250 കുടുംബങ്ങൾക്കു്. വീടുവയ്ക്കുവാനും കൃഷിയായുധങ്ങളും വാങ്ങുവാനും ഡ്രസ്സുകളും ഉണ്ടാക്കുവാനുമുള്ള ചിലവുകളും പണമായും കൊടുത്തു. ഇതാണു ചന്ദനക്കാംപാറ കോളനി.

അഗ്നിസംഭവം മേഘത്തണൽ

മലബാർ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആദ്യകാലഘട്ടത്തിൽ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിലും അവരോടൊപ്പം നിന്നു് അവരെ സഹായിച്ചതു് കോഴിക്കോട്ടരൂപതയിലെ ബിഷപ്പും അവിടത്തെ വൈദികരുമാണു്. കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളും എല്ലാം തന്നെ കോഴിക്കോടു് രൂപതയിൽപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളായിരുന്നു. പുതിയ ഇടവകക്കാരെ കിട്ടിയതിൽ അവിടത്തെ വൈദികരും മെത്രാനും സന്തോഷിച്ചു. പുതിയ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലേയ്ക്കു് പണിയെടുക്കുവാൻ അവർ അരയും തലയും മുറുക്കി ഇറങ്ങി, യാതൊരമാന്തവും കാണിക്കാതെ കഷ്ടപ്പെട്ട പണിയെടുത്ത കുടിയേറ്റക്കാരെ എല്ലാ വിധത്തിലും സഹായിച്ചു. മലയോരങ്ങളിൽ കോഴിക്കോടു് രൂപതയ്ക്കു് ഇടവകകളും പള്ളികളും വളരെ വിരളമായിരുന്നു. തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ പട്ടണങ്ങളിലായിരുന്നു, അവരുടെ പള്ളികളും. കുടിയേറ്റക്കാരെല്ലാം മലകളിലെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലാണു് താമസമാക്കിയതു്. എത്ര ദൂരമെങ്കിലും നടന്നു് അവരെ കാണുവാനും അവക്കാവശ്യമുള്ള സഹായങ്ങളും ചെയ്തു കൊടുക്കുവാനും ഈ വൈദികർ ആഗ്രഹിച്ചു. ഏതു കുന്നും മലയും കയറി യാത്രചെയ്യുവാൻ അവർ മടി കാണിച്ചില്ല. സ്വന്തപ്പെട്ടവരോ പരിചയക്കാരോ ആരുമില്ലാത്ത കാട്ടുപ്രദേശത്തേയ്ക്കു വരുന്ന കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് അഭയം നൽകുവാൻ അവർ സന്നദ്ധതയും സന്തോഷവും കാണിച്ചു.

1927-ൽ പേരാവൂർഭാഗത്തു സ്ഥലമെടുത്തു കൃഷിചെയ്യുവാൻ കോളയാട്ടേയ്ക്കു ശ്രീ കെ. പി. മാത്യു കുടക്കച്ചിറയെ വഴി പറഞ്ഞുകൊടുത്തുവിട്ടതു്, കോഴിക്കോട് കത്തീഡ്രൽ പള്ളി വികാരി ഫാ. എഡ്വേർഡ് ബരേറാ എസ്. ജെ. ആയിരുന്നു. തലശ്ശേരി കഴിഞ്ഞാൽ കോളയാട്ടുമാത്രമേ കിഴക്കു ഭാഗത്തു ക്രിസ്ത്യാനിപള്ളിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അന്നു കോളയാട്ട

പള്ളി വികാരി ഫാ. പോൾ ഫെർണാണ്ടസ് ആയിരുന്നു. മാതൃവിനും തുടർന്നുവന്ന മറ്റു കുടിയേറ്റക്കാർക്കും അദ്ദേഹം ചെയ്തുകൊടുത്ത സേവനങ്ങളെക്കുറിച്ചു മുമ്പു വിശദമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഫെർണാണ്ടസച്ചന്റെ പിൻഗാമികളായി വന്ന ഫാ. സിയാറോ എസ്. ജെ., മൊന്തനാരി എസ്. ജെ., കൈറോണി എസ്. ജെ., ഫാ. ജോസഫ് കുത്തൂർ, ഫാ. ഗ്രിഗരി തേങ്ങാപ്പുരയ്ക്കൽ, മോൺ. റൊഡ്രിഗ്വസ് മുതലായവർ സ്കൂളും റോഡും പോസ്റ്റോഫീസും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളും അവിസ്മരണീയങ്ങളാണ്. പേരാവൂർഭാഗത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർക്കുവേണ്ടി അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളും സഹിച്ചിട്ടുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളും പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുകയില്ല. അവർ മലകയും സസന്തോഷം കയറി വീടുകയും സന്ദർശിച്ചു രോഗികൾക്കു കൊയ്നാഗ്രളികകളും വിതരണം ചെയ്തു. അംഗങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അവർക്കു ധൈര്യവും പ്രതീക്ഷയും കൊടുത്തു. അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു അവ സാധിച്ചുകൊടുത്തു. സ്ഥിരം ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കുന്നതുവരെ വീടുകളിലായിരുന്നു കുർബാന സമർപ്പിച്ചിരുന്നതു്. കുമ്പസാരം, അന്ത്യലേപനം, മാമ്മോദീസാ എന്നിവ ഒരുമിച്ചു് ഒരു വീട്ടിൽവച്ചുതന്നെ നടത്തിയ സംഭവങ്ങളും ചുരുക്കമല്ല. സ്ഥിരം ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കുന്നതുവരെ ദൂരെനിന്നു വരുന്ന അച്ചന്മാർ മുളപൊട്ടിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന താല്ക്കാലിക അൾത്താരയിലായിരുന്നു കുർബാന അർപ്പിച്ചിരുന്നതു്. മേശയും കട്ടിലും ആക്കിയതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാ വീടുകളും സന്ദർശിച്ചു രണ്ടുമൂന്നു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞായിരിക്കും വൈദികർ അവരുടെ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു്. സ്വസ്ഥത്തിൽനിന്നുവരുന്ന സമാധാനത്തിനേറയും ആശ്വാസത്തിനേറയും മാലാഖമാരായിട്ടാണു് ഈ വൈദികരെ കുടിയേറ്റക്കാർ കരുതിയിരുന്നതു്.

കുറ്റ്യാടിഭാഗത്തേയ്ക്കു കുടിയേറിപ്പാർത്തവർക്കു വടകരപ്പള്ളിയിലെ ബ. അച്ചന്മാരിൽനിന്നാണു് ആരംഭകാലത്തു കുർബാനയും ക്ലാശകളും കിട്ടിയതു്. 1932-ൽ വടകരപ്പള്ളിയിൽനിന്നു ഫാ. ബർണബാസ് മരുതോങ്കരവന്നു വടക്കേടത്തു് കുര്യാക്കോയുടെ വീട്ടിൽ കുർബാനയർപ്പിച്ചു. ഫാ. ജോൺ തയ്യിൽ എസ്. ജെ., ജോസഫ് പീടിയേക്കൽ, ജോസഫ് ചുങ്കത്തു്, ജോസഫ് കിഴക്കേഭാഗം മുതലായവരുടെ ഭഗീരഥപ്രയത്നങ്ങളാണു് കുറ്റിയാടിയുടെ വികസനത്തിനും പുരോഗതിക്കും തുടക്കം കുറിച്ചതു്. അവർ ആത്മാവിനുവേണ്ട ക്ലാശ

കളെല്ലാം കൊടുത്തു. രോഗത്തിനു് ഔഷധങ്ങളും നൽകി. കോഴിക്കോടു്, വടകര മുതലായ സർക്കാർ കോടതികളിൽ കൂടിയേറ്റക്കാരുടെ പല കേസ്സുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ വിജയത്തിനു ചെയ്യാവുന്ന സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു. കെട്ടിടങ്ങളും പണതു. സ്കൂളുകളും സ്ഥാപിച്ചു. ഒരു സ്കൂൾകെട്ടിടം (ആനക്കുളം) പണി സംബന്ധിച്ചു ബ. കിഴക്കേഭാഗത്തച്ചൻ പോലീസിനാൽ അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെടുവാനും ഇടയായി. ഇടവകക്കാർ തമ്മിലുള്ള ഒരു വസ്തുതർക്കമായിരുന്നു കാരണം.

കുളത്തുവയൽ, ക്രൂരാച്ചുണ്ടു്, കല്ലാനോടു് ഭാഗങ്ങളിൽ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു വൈദികസഹായം വടകരപ്പള്ളിയിലെ ബ. അച്ചന്മാരിൽനിന്നാണു ലഭിച്ചിരുന്നതു്. ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരിലൊരാളായ മാത്തൂർ ചെറിയാന്റെ വീട്ടിൽ ഫാ. സിയാറോ എസ്. ജെ. ആ മേഖലയിലെ ആദ്യത്തെ കുർബാന സമർപ്പിച്ചു. ചെറിയാൻ ഒരു കേസ്സിൽ പ്രതിയായി എന്നു കേട്ടു് അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാനും ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും 1934-ൽ ഫാ. ഫെർണാണ്ടസു് കോളയാട്ടുനിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടി നടന്നു് കുളത്തുവയലിൽ ചെന്നു. വടകര വികാരിമാർ ഒന്നും രണ്ടും മാസം കൂടുമ്പോഴും കോളനികളും സന്ദർശിക്കും. കുടിയേറ്റക്കാർ വർദ്ധിച്ചതോടെ ഫാ. പീടിയേക്കൽ, തോമസു് ആയല്ലൂർ തുടങ്ങിയ അച്ചന്മാർ അനുയോജ്യമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥിരം ഷെഡ്ഡുകളും പള്ളിക്കായി ഉണ്ടാക്കിച്ചു. റോഡുകളും പലഭാഗത്തേയ്ക്കും വെട്ടിത്തുറന്നു. സ്കൂളുകളും അധികൃതരേക്കൊണ്ടു് അനുവദിപ്പിച്ചു. ഫാ. വർഗ്ഗീസു് തയ്യിൽ ക്രൂരാച്ചുണ്ടിലും ഫാ. ജോസഫു് പന്നിക്കോട്ടു് കല്ലാനോട്ടും ഫാ. സി. ജെ. വക്കി കുളത്തുവയലിലും ആരംഭകാലങ്ങളിൽ ചെയ്ത സേവനങ്ങളും സുവിദിതങ്ങളാണു്.

ചെമ്പേരി മേഖലയിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് അടുത്ത പള്ളി തളിപ്പറമ്പായിരുന്നു. 1926-ൽ വായാട്ടുപറമ്പിൽ രണ്ടുമൂന്നു വീട്ടുകാർ വന്നു താമസം തുടങ്ങി. വെള്ളാപ്പള്ളിൽ എമ്മാനുവലായിരുന്നു ആദ്യം വന്നതു്. പുരയിടത്തിൽ ചെറിയാൻ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം വന്നു. തുടർന്നു് വേറെ പലരും. 1928-ൽ ഫാ. റൊമെയോ പോർത്താ എസ്. ജെ. തളിപ്പറമ്പിൽനിന്നു നടന്നു് വായാട്ടുപറമ്പിൽ വീട്ടുകളിൽ വന്നു ബലി സമർപ്പിക്കുകയും കുദാശകളും നല്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ചെമ്പേരിയിലെ കുടിയേറ്റക്കാർക്കുവേണ്ടി തളിപ്പറമ്പിൽനിന്നു് 1947-ൽ ബ. കിഴക്കുംഭാഗത്തച്ചൻ പുളിക്കൽ

ജോസഫിന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു് കുർബാന സമർപ്പിക്കുകയും ക്ലാശകം നല്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മാസത്തിലൊരിക്കൽ ചെമ്പേരിയിൽ ചെല്ലുകയും വീട്ടകം സന്ദർശിക്കുകയും ക്ലാശകം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഫാ. കുര്യാക്കോസു് കുടക്കച്ചിറയെ ചെമ്പേരിയുടെ സ്ഥിരം വികാരിയായി നിയമിച്ചതോടെ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ഭാഗ്യനക്ഷത്രം തെളിഞ്ഞു. പ്രദേശത്തിന്റേയും ആളുകളുടേയും പുരോഗതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സംരംഭങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം അടിസ്ഥാനമിട്ടു. അദ്ദേഹമാണു് ചെമ്പേരിയുടെ ശില്പിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അതിശയോക്തിയൊന്നുമില്ല.

വയനാടു് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു് ഫാ. ഫ്രാൻസീസു് ബർബോസാ എസു്. ജെ. ആയിരുന്നു മാനന്തവാടിയിൽ വികാരി. അദ്ദേഹത്തെത്തുടർന്നു് ഫാ. ദേഷ്യസു്, ജോസഫു് കുത്തൂർ, വർഗ്ഗീസു് തയ്യിൽ, ജോർജ്ജു് കഴുക്കച്ചാലിൽ എന്നിവർ നിയമിതരായി. കണിയാമ്പറ്റയിൽ ഫാ. ജോൺ ഫെർണാണ്ടസ്സും വൈത്തിരിയിൽ ഫാ. ദേഷ്യസു്, റൊസാരിയോ എസു്. ജെ, കുര്യാക്കോസു് കുടക്കച്ചിറ, കെറുബിൻ സി. എം. ഐ., എഡ്രിയൻ സി. എം. ഐ., നടവയലിൽ ബക്കുമാൻസു് സി. എം. ഐ. എന്നിവരും ചാർജ്ജു് വഹിച്ചിരുന്നു. ആളുകളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഈ ത്യാഗിവര്യർ അനുഷ്ഠിച്ച സേവനങ്ങളും നിസ്തുലമാണു്.

തിരുവാമ്പാടി മേഖലയിൽ പ്രഥമ ദിവ്യബലി സമർപ്പിച്ചതു് ഫാ. മൊന്തനാരി ആയിരുന്നു. ബ. അത്തനാസിയൂസു് സി. എം. ഐ., ബ. കെറുബിൻ എന്നിവർ തിരുവാമ്പാടിയിലും ബ. ബർനാർഡിൻ സി. എം. ഐ. കൂടരഞ്ഞിയിലും ബ. ഫാബിയൂസു്, ദോസിത്തേവൂസച്ചന്മാർ കോടഞ്ചേരിയിലും ഫാ. ഫ്രെഡറിക്കു്, ഫാ. ജേക്കബു് കുന്നപ്പള്ളി എന്നിവർ കണ്ണോത്തും ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളും സഹിച്ചിട്ടുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളും നിരവധിയായിരുന്നു. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ കാരണമായതു് പ്രസ്തുത വൈദികരുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ പ്ലാനിംഗത്രേ.

തോമ്മാപുരം മേഖല 1955 വരെ മംഗലാപുരം രൂപതയിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നു. 1955 വരെ ഫാ. ജറോം ഡിസ്സൂസ തോമ്മാപുരത്തും പാലാവയലിലും വന്നു് കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എല്ലാ

ആവശ്യങ്ങളും നടത്തിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. നീലേശ്വരത്തു നിന്നു് അദ്ദേഹം വന്നു കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വീടുകളിൽ ദിവ്യ ബലിയർപ്പിക്കും. 1945-ലായിരുന്നു ആദ്യത്തെ കുർബാന. കുടിയേറ്റക്കാർ വർദ്ധിച്ചപ്പോഴും മാസംതോറുമോ ആഴ്ചതോറുമോ വന്നിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടുമൈൽ ബോട്ടിലും പത്തുമൈൽ വനത്തിലുംകൂടിയുള്ള ദീർഘവും ദുഷ്കരവുമായ യാത്ര. എങ്കിലും അവിടെ വരുന്നതിനും വീടുകളും സന്ദർശിക്കുന്നതിനും കുടിയേറ്റക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം യാതൊരുദാസീനതയും കാണിച്ചിരുന്നില്ല.

തോമ്മാപുരം മേഖലയുടെ വടക്കു് കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു് പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു കുടിയേറിയതു് ചുരുക്കം കുടുംബങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു. ആ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു തുടർച്ചയായി പിറകെ പിറകെ ആളുകളും വന്നിരുന്നുമില്ല. പല വർഷങ്ങളും വേണ്ടിയിരുന്നു അവിടെ ഒരു ചെറിയ സമൂഹം രൂപംകൊള്ളുവാൻ. കാഞ്ഞങ്ങാടു് ടൗണിലുള്ള ലത്തീൻപള്ളി മാത്രമായിരുന്നു ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള കത്തോലിക്കാദേവാലയം. പത്തും ഇരുപതും ഇരുപത്തിനാലും മൈൽ അകലം വരും, ഈ ചെറിയ കോളനികളിൽനിന്നു് കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു് എത്തുവാൻ. വഴിയും വാഹനങ്ങളുമില്ല. മലകയറിയിറങ്ങണം. അതുകൊണ്ടു് അവർ പള്ളിയിൽ പോയി ദിവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നില്ല. വിവാഹത്തിനും മാമ്മോദീസാസ്സും രോഗീലേപനത്തിനുമൊക്കയേ അവർ പള്ളിയിൽ പോയിരുന്നുള്ളൂ. ഫാ. മൈക്കിളും പെരേരായായിരുന്ന കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു് പള്ളിയുടെ വികാരി. അദ്ദേഹം കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് എന്തു സേവനവും ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ ഒരു മടിയും കാണിച്ചില്ല. എത്ര മൈൽ ദൂരം വേണമെങ്കിലും നടക്കും. ഒരു ചെറിയ ക്രിസ്ത്യീയസമൂഹം ഒരു മലയിലുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ നടന്നു മല കയറിച്ചെന്നു് അവരെ അന്വേഷിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും അവരുടെ വീടുകളിൽ വിശുദ്ധ കുർബാന അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പൊതുവായി ഒരു പള്ളിഷെഡ്ഡു് ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇരുപതും അതിൽക്കൂടുതലും മൈൽ നടന്നു മാസത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും അവിടെച്ചെന്നു് അവർക്കു കുർബാനയും കുദാശകളും നൽകിയിരുന്നു. പത്തു മൈൽ നടന്നു ശ്രമകരമായ പാറപ്പുറപ്പിന്റെ പാശ്ചാത്തിലുള്ള കാഞ്ഞിരടക്കം കോളനിയിൽച്ചെന്നു ക്രൈസ്തവർക്കു് കുദാശകളും നല്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. കാഞ്ഞങ്ങാട്ടുനിന്നും ഇരുപതു് ഇരുപത്തിരണ്ടു മൈൽ കാട്ടിൽക്കൂടി കുന്നും

മലയും കയറിയിറങ്ങിയാണ് ബളാലിൽ എത്തി അവിടെ കുടിയേറിത്താമസിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ബ. പെരേരാച്ചൻ മതകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നത്.

ഇക്കാലത്തു് കോഴിച്ചാൽ, പുളിങ്ങോം ഭാഗങ്ങളിൽ ഫാ. മൊന്തനാരിയാണ് കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികനേതൃത്വം നല്കിയതു്. ഒരു ഇറ്റാലിയൻ മിഷനറിയായിരുന്നു, അദ്ദേഹം. അംത്താരയുംപ്പെടെ വിശുദ്ധകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കുള്ള എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളും ഒരു സഞ്ചിയിലും പേറിക്കൊണ്ട് മന്ദസ്മിതം തൂകി നടന്നു വരുന്ന ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയെ കാണുന്നതുതന്നെ ആനന്ദസംദായകമായിരുന്നു. തിരുവാമ്പാടി മേഖലയിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങളും നമുക്കറിയാം. പാടിച്ചാലിൽനിന്നു നടന്നു് ചെറുപുഴയും പുളിങ്ങോത്തും കോഴിച്ചാലിലും പോയി കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആത്മകാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു. ചെറുപുഴ, പുളിങ്ങോം പള്ളികൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളും നിസ്സാരമായിരുന്നില്ല.

കോഴിക്കോട്ടുരുപതയിൽപ്പെട്ട വൈദികർ മാത്രമല്ല രൂപതാധികാരികളായ ബിഷപ്പുമാരും കുടിയേറ്റക്കാരുടെമേൽ പ്രത്യേക താത്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. 1943-ൽ ബിഷപ്പു് പ്രൊസേർപ്പിയോ കുറ്റ്യാടിപ്രദേശത്തു ധാരാളം കുടിയേറ്റക്കാരുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് അവരേയും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും കാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ശ്രീ ജോസ് കള്ളുവയലിന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് 1944-ൽ ഒരു റോഡുദ്ഘാടനത്തിനുവന്നു. മീറ്റിംഗിൽ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. എല്ലാവരേയും കണ്ടു. അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സന്തുഷ്ടനായി.

കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു കുറ്റ്യാടിയിൽവന്നു തോണിയിൽ കയറി കുറ്റ്യാടിപ്പുഴയിൽക്കൂടെയാണ് ചവറംമൂഴിവരെ യാത്ര ചെയ്തതു്. അവിടെനിന്നു പുതിയ റോഡിൽക്കൂടെ ബംഗ്ലാവിലേയ്ക്കു കാറിലും. ഇതൊരു സാഹസികവും ഉല്ലാസപ്രദവുമായ യാത്രയായിരുന്നു. ചവറംമൂഴിപുഴയിൽവച്ചു തോണി മറിയുവാനും ബിഷപ്പു് വെള്ളത്തിൽ വീഴുവാനും ഇടയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെട്ടിയും ഉടുപ്പുകളും മറ്റു സാധനങ്ങളും പുഴയിൽ മുങ്ങിപ്പോയി. തിരുമേനിയെ ആളുകൾ പിടിച്ചുകയറ്റി. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെട്ടിയും സാധനങ്ങളും പിറേറ

ദിവസം മാത്രമേ പുഴയിൽനിന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ഇതൊന്നും അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയില്ല. അദ്ദേഹം ധീരതയോടെ വർത്തിച്ചു. ബംഗ്ലാവിൽവന്നു് ജോസു് കൊടുത്ത ഷർട്ടും മുണ്ടും ധരിച്ചുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം മറ്റു ചടങ്ങുകളിലെല്ലാം പങ്കെടുത്തതു്. എല്ലാവർക്കും അതൊരു കൗതുകമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനൊരു തമാശ്രം. ഇറ്റലിക്കാരനായ ബിഷപ്പു് തന്റെ ജനങ്ങളുമായി കഴിവതും ലയിച്ചു് ഒന്നായിച്ചേരുവാൻ കിട്ടിയ അവസരം പ്രയോജനപ്രദമാക്കി. അദ്ദേഹം ശ്രുപതയുടെ അധിപനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്പോഴും ഉടൻ ചെയ്തതു മലയാളം പഠിക്കുകയായിരുന്നു. മൂന്നു മാസക്കാലം പാവറട്ടി കൊവേന്തയിൽ പോയി താമസിച്ചു മലയാളം പഠിച്ചു വശമാക്കി. 1944-ൽ റോഡുദ്ഘാടനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുംവഴിക്കു് കുളത്തുവയൽ സന്ദർശിച്ചു. വടകരപ്പള്ളിയിൽനിന്നു് അച്ചന്മാർ മാസത്തിലൊരിക്കൽ ആ മേഖലയിലെ കോളനികളും സന്ദർശിക്കുകയായിരുന്നു പതിവു്. കുളത്തുവയലിൽ തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ എത്തിയ കുടിയേറക്കാരുടെ ബാഹുല്യം കണ്ടപ്പോഴും ഒരു സ്ഥിരം വികാരിയച്ചനെ അവർക്കു കൊടുക്കാമെന്നു വാശ്വാനം ചെയ്യുകയും ആ സ്റ്റേഷനെ ഒരിടവകയാക്കി ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു. ബ. ആയല്ലൂർ തോമ്മാച്ചനെ സ്ഥിരം വികാരിയായി നിയമിച്ചു. ജന്മിത്തക്കം, കയ്യേറ്റം, മരംമുറിക്കൽ, കാടുതെളിക്കൽ ഇങ്ങനെ ഓരോ വിധത്തിലും കുടിയേറക്കാരുടെ പേരിൽ സിവിലായും ക്രിമിനലായും കേസ്സുകളും സക്കാർകോടതിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിലെല്ലാം കുടിയേറക്കാക്കുവേണ്ട നിയമോപദേശം നല്കുന്നതിനു ബിഷപ്പു് പ്രൊസേർപ്പിയോ ശ്രുപതച്ചെലവിൽ ഒരു നല്ല അഡ്വക്കേറ്റിനെ ഏർപ്പാടു ചെയ്തുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം കുടിയേറക്കാരെ എത്രമാത്രം സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ എത്രമാത്രം തല്പരനായിരുന്നുവെന്നും ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നു.

ബിഷപ്പു് പ്രൊസേർപ്പിയോ 1945-ൽ ദിവംഗതനായി. തുടർന്നു് 1948-ൽ കോഴിക്കോട്ട ബിഷപ്പായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു് നൊവിസ്ഹ്രുവായിരുന്ന ഫാ. പത്രോണി എസ്. ജെ. ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹവും കുടിയേറക്കാരോടു പ്രത്യേക താത്പര്യം കാണിച്ചു. തന്റെ ശ്രുപതയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അഭിമാനംകൊണ്ടു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും കുർബാനസ്ത്രായും കുദാശകളുംക്കായും

വൈദികരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകയും അതിലെല്ലാം ഭക്തി പൂർവ്വം പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള അവരുടെ ദൈവവിശ്വാസത്തിലും സഭാകാര്യങ്ങളിലുള്ള താല്പര്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അവരുടെ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം ഇടവകയായി ഉയർത്തുകയും അവിടെയെല്ലാം മലയാളിവൈദികരെ വികാരിമാരായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വൈദികരെല്ലാം ചെറുപ്പക്കാരും ദീഘ്ദൃഷ്ടിയുള്ളവരും കുന്നും മലയും കയറുവാൻ ആരോഗ്യമുള്ളവരും ബുദ്ധിമുട്ടുവാൻ സന്നദ്ധതയുള്ളവരുമായിരുന്നു. അവിശ്രമം അവർ ജോലിചെയ്തു. എല്ലാവിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങളും അവർ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു ചെയ്തുകൊടുത്തു. ബ. മെത്രാനച്ചനും അവസരോചിതമായി കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളും സന്ദർശിക്കുവാൻ വിമുഖത കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം നല്ലതുപോലെ മലയാളം സംസാരിച്ചിരുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ ആളുകളുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചു. ശ്രുപതയിൽ വൈദികർ തികയാതെവന്നപ്പോഴും എട്ടുപത്തു് അച്ചന്മാരെ സി. എം. ഐ. സഭയിൽനിന്നു് ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിയമിച്ചു. ഭാവിയിൽ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ഇടയിൽ വേലചെയ്യുവാൻ അവരുടെ മക്കളിൽനിന്നുതന്നെ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ സ്വീകരിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. കോഴിക്കോടു് ശ്രുപതയിലേയ്ക്കു കുടിയേറിപ്പാർത്ത സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ എണ്ണം റോമിലെ അധികൃതർ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴും ശരിയായ കണക്കു കൊടുക്കുകയും അങ്ങനെ ഒരു സുറിയാനിശ്രുപതയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു് പരോക്ഷമായി സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു, പത്രോണി തിരുമേനി. പക്ഷേ ഭാരതപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കു് ഒരു സുറിയാനിശ്രുപത വന്നേക്കാമെന്ന ഊഹംപോലും അന്നു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിനു്. എങ്ങനെയെല്ലാമായാലും സുറിയാനിശ്രുപത ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോഴും പുതിയ ശ്രുപതാമെത്രാനും മറ്റും താമസിക്കുന്നതിനും ഓഫീസു് ജോലികളും നടത്തുന്നതിനും തലശ്ശേരി ലത്തീൻപള്ളിയും – ഹോളി റോസറി – ആ പള്ളിയുടെ വൈദികമന്ദിരവും, വേറൊന്നുണ്ടാകുന്നതുവരെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനു് പത്രോണി തിരുമേനി സമ്മതിച്ചു. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗമനസ്യവും സഭയെ ഒന്നായി വീക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള മഹാമനസ്കതയും പ്രകടമാക്കുന്നതാണു്. ഒരേ സ്ഥലത്തുതന്നെ സമ്മിശ്രമായി വസിക്കുന്ന സുറിയാനി ലത്തീൻ റീത്തു വിശ്വാസികളെ കാര്യക്ഷമമായും ഭംഗിയായും ഭരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് രണ്ടു ശ്രുപതാ

11

ദ്ധ്യക്ഷന്മാരും സഹകരിച്ചും പരസ്പരം സഹായിച്ചും വർത്തിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ച സൗഹാർദ്ദതയും വിട്ടുവീഴ്ചയും മാതൃകാപരമായിരുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം പണ്ഡിതനും പരമാത്മാവിയും മഹാമനസ്സനുമായ അന്നത്തെ വികാരിജനറാളും റവ. ഫാ. ജോസഫ് എടമരം എസ്. ജെ. യുടെ സേവനങ്ങളും സഹായങ്ങളും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്.

മലബാറിലെ കുടിയേറ്റക്കാർ കോഴിക്കോട്ടെ വൈദികരേയും അവരുടെ സേവനങ്ങളേയും കൃതജ്ഞതയോടെ ഇപ്പോഴും സ്മരിക്കുകയും കീർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരിൽ ഫാ. ദേഷ്യസ്, ജോസഫ് പീടിയേക്കൽ, പോൾ ഫെർണാണ്ടസ്, തോമസ് ആയല്ലൂർ, അത്തനേഷ്യസ്, കെറുബിം, ജോസഫ് ചുങ്കത്ത്, കുര്യാക്കോസ് കുടക്കച്ചിറ, സിയാറോ, ബർക്കുമാൻസ്, സോസിമൂസ്, മൊന്തനാരി എന്നിവർ അവരുടെ സമ്മാനം വാങ്ങുവാൻ നിത്യപിതാവിന്റെ പക്കലേയ്ക്കു പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഇവരെ പ്രത്യേകവിധത്തിൽ ഓർക്കുകയും അവരുടെ ചരമവാർഷികദിനത്തിൽ ബലി സമർപ്പിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കുടിയേറ്റക്കാർ ഇന്നും അനവധിയുണ്ട്.

മരുഭൂമിയിലൂടെ വാഗ്ദത്തനാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ അഗ്നിസ്തംഭവും മേഘത്തൂണും ഇസ്രായേൽ ജനതയ്ക്ക് എങ്ങനെ മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളായി ഭവിച്ചുവോ അതുപോലെയായിരുന്നു മലബാർ കുടിയേറ്റക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കോഴിക്കോട് രൂപതയിലെ ത്യാഗിവര്യരായ വൈദികസത്തമരുടെ സേവനങ്ങളും.

പുത്തൻപുലരിയുദിക്കുന്നു

തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മലബാറിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം തുടർന്നുപോരുകയാണു്. മലബാറിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറിയാണു് താമസിക്കുന്നതെങ്കിലും 1953 ആയപ്പോഴേക്കും സംഖ്യയിൽ അവർ ഒരു ലക്ഷത്തോളമായി. ഇവരിൽ തൊണ്ണൂറുശതമാനവും കോഴിക്കോടു് ലത്തീൻ രൂപതാതിർത്തിക്കുള്ളിലാണു താമസമാക്കിയതു്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും വൈദികർ അവരെ സഹായിച്ചു. എങ്കിലും കുർബാനയും ക്ലാസുകളും സുറിയാനിരീതിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ലത്തീൻ രീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ കുടിയേറ്റക്കാർ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും വിഷമം തോന്നി. കൂടാതെ ലത്തീൻരീതിയിലുള്ള ഇടവകാഭരണസമ്പ്രദായവും അവർക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു രോഗങ്ങളുടെയും വിവിധ ദുരിതങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ ഈ വൈദികരിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരുന്ന സഹായങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും അവരുടെ മറ്റെല്ലാ അഭിലാഷങ്ങളേയും അതൃഷ്ണയേയും മറന്നുകളയുവാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും പള്ളിത്തിരുന്നാളിനും മറ്റു പ്രധാന ദിനങ്ങളിലുമെങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാർ സുറിയാനി പാട്ടുകുർബാനയും കർമ്മങ്ങളും നടത്തിക്കാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. നാട്ടിൽ പള്ളിഗായകസംഘത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നവർ അവരുടെ കലാവാസനകളും പാടവങ്ങളും പ്രകടമാക്കുവാൻ അവസരങ്ങൾ നോക്കിയുമിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും സുറിയാനിവൈദികൻ തന്റെ മാതാപിതാക്കളെയോ ബന്ധുക്കളെയോ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു് സുറിയാനിപ്പാട്ടുകുർബാനയും മറ്റും നടത്തിച്ചിരുന്നു. അതു് അവർക്കു് ആനന്ദവും ഭക്തിയും നല്കി. വീണ്ടും കേൾക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ലത്തീൻറീത്തുകാരായ വൈദികരിൽ പലർക്കും ഈ പാട്ടുകളിലും മറ്റും സംഗീതരസമോ ഭക്തിരസമോ തോന്നിയിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അവയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയാണു് അവർ ചെയ്തതു്.

ഇൻഡ്യയിലെ മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കേരളസുറിയാനിക്കത്തോലിക്കർ സജീവമായി പ്രവത്തിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പ്രവത്തിക്കുന്നു. അവർ അയൽക്കാരെയും നാട്ടുകാരെയും സുവിശേഷതത്വങ്ങളും ഓരോതരത്തിൽ അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയില്ലെന്നു് മാത്രം.

തങ്ങളുടെ ക്രൈസ്തവസാക്ഷ്യം കേരളത്തിന്റെ നാലതിരുകളിൽ ഒതുക്കിനിത്താതെ കേരളസുറിയാനിക്കാർ വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ എല്ലാ മിഷൻരംഗങ്ങളിലും ചേന്നു ജോലിചെയ്തിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ മിഷൻരംഗങ്ങളുടെയും ജീവനാഡി കേരളമിഷനറിമാരായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത മുൻനിത്തിക്കൊണ്ടാണു് ഇരുപതിൽപ്പരംവഷം വിശാഖപട്ടണത്തെ മഹാമിഷനറിയും ബിഷപ്പുമായിരുന്ന മോൺ. റോസിലിയൻ 13–ാം ലെയോൺമാപ്പാപ്പയുടെ "ഓ! ഇൻഡ്യാ, നിന്റെ രക്ഷ നിന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ" എന്ന വാക്യം – "ഓ! ഇൻഡ്യാ, നിന്റെ രക്ഷ കേരളഹസ്തങ്ങളിൽ" എന്നു് തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞതു്. കേരളസുറിയാനിക്കത്തോലിക്കരുടെ ഈ മിഷൻ ദൈവവിളിയെ കണക്കിലെടുത്തു് അവക്കു് ഒന്നരണ്ടു മിഷൻരംഗങ്ങളും വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു പരിശുദ്ധസിംഹാസനത്തോടു കേരളകത്തോലിക്കാമെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ അഗസ്റ്റിൻ കണ്ടത്തിൽതിരുമേനി ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൂടാതെ കേരളത്തിലെ സുറിയാനിക്കത്തോലിക്കരെ വടക്കു് ഭാരതപ്പുഴയും തെക്കു് പമ്പാനദിയും ഇടയുള്ള പരിമിതമായ വൃത്തത്തിൽ ഇട്ടു ശ്വാസംമുട്ടിക്കാതെ വടക്കു് മലബാറിലേയും കിഴക്കും തെക്കുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേയും കുടിയേറിയവക്കായി പ്രത്യേകശ്രുപതകം അനുവദിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. മലബാറിലെ സിറിയൻകത്തോലിക്കരുടെ വിഷമങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും അറിയിച്ചുകൊണ്ടു പല ജനപ്രതിനിധികളും പരിശുദ്ധസിംഹാസനത്തിലേയ്ക്കു് അപേക്ഷകളയച്ചു. കേരളസുറിയാനിസഭയുടെ ഒരു പൊതുഗ്രണകാംക്ഷിയും സമുദായസ്നേഹിയും പണ്ഡിതനും സെന്റ് ബക്മാൻസ് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലുമായിരുന്ന വെ. റവ. ഫാ. റോമിയോ തോമസ് സി.എം.ഐ. മലബാർ കുടിയേറ്റക്കാക്കുവേണ്ടി പല നിവേദനങ്ങളും എറണാകുളം മെത്രാപ്പോലീത്താപക്കലും റോമിലേയ്ക്കും അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

ഈ അപേക്ഷകളുടെ എല്ലാം ഫലമായി റോമിലെ പൗരസ്ത്യതിരുസംഘത്തിൽനിന്നും കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളിലെ

ബിഷപ്പുമാരോട് ചില അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി. ഇവരിൽ നിന്നും കിട്ടിയ റിപ്പോർട്ടും പുതിയ രൂപതയുടെ വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷകളിൽ കാണിച്ചിരുന്ന കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എണ്ണവും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾ നേരിട്ട് ഗ്രഹിക്കുവാൻ പൗരസ്ത്യസംഘത്തിന്റെ (Oriental Congregation) സെക്രട്ടറി ആയ കാർഡിനൽ ടിസ്സറൻറ്റ്തന്നെ തിരുക്കൊച്ചിയും മലബാറും സന്ദർശിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. 1953-ൽ അദ്ദേഹം എറണാകുളം, കോട്ടയം, ചങ്ങനാശ്ശേരി, പാലാ, തൃശ്ശൂർ മുതലായ സുറിയാനിരൂപതകളും ലത്തീൻരൂപതയായ വരാപ്പുഴയും കുടിയേറ്റക്കാർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ലത്തീൻ രൂപതയായ കോഴിക്കോടും സന്ദർശിച്ചു. എന്നാൽ കുടിയേറ്റ സ്ഥലങ്ങളിൽ വാഹനങ്ങൾ എത്തുന്ന പേരാവൂർ മാത്രമേ ടിസ്സറൻറ്റിനു കാണിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. സഹസ്രക്കണക്കിനു കുടിയേറ്റക്കാരായ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അവിടെ തടിച്ചുകൂടി. യാത്രാസൗകര്യങ്ങളില്ലായിരുന്നിട്ടും ഇത്രയും വലിയ സംഖ്യ കുടിയേറ്റക്കാരെ അവിടെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഈ ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ റീത്തനുസരിച്ചുള്ള ഒരു രൂപത അനുവദിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അപാകതയുമില്ലെന്നും അതൊരാവശ്യമാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. അദ്ദേഹം ലത്തീൻസുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിമെത്രാപ്പോലീത്താമാരും മെത്രാന്മാരുമായി കൂടിയാലോചിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാർക്കായി തലശ്ശേരി കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു സുറിയാനിരൂപത അനുവദിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.

രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായി ഒരാളെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അതിനുവേണ്ടി പാലായിൽ കടനാട് ഹൈസ്കൂൾഹെഡ്മാസ്റ്ററായി ജോലിചെയ്തിരുന്ന ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളിയെ മറ്റു രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം വിളിച്ചുവരുത്തി, അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തി. അദ്ദേഹത്തെ ടിസ്സറൻറ്റ് തിരുമേനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. പുതിയ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായി അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കാർഡിനൽ റോമിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നു പൗരസ്ത്യതിരുസംഘത്തിന്റെ നടപടികളും റിക്കാർഡുകളും എല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തി. 1953 – ഡിസംബർ 31 ന കോഴിക്കോട് ലത്തീൻരൂപതയിൽപ്പെട്ട കേരളസുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കായി തലശ്ശേരി കേന്ദ്രമാക്കി ഭാരതപ്പുഴയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു് ഒരു പുതിയ രൂപത സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വിളംബരം (ബൂള) പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ

വേള്ളാപ്പിള്ളിയെ പുതിയ രൂപതയുടെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റ റായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതായും അതിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. സുറിയാനിക്കത്തോലിക്കർ എല്ലാവരേയും, പ്രത്യേകം മാർ കണ്ട ത്തിൽ അഗസ്റ്റിൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായേയും ഇതു വളരെയേറെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ഇതൊരു പുതിയ കാൽവയ്പ്പായിരുന്നു. അനാവശ്യവും അനർഹവുമായി വളരെക്കാലം കെട്ടിപ്പുലത്തി യിരുന്ന ഒരു മതിൽക്കെട്ടിന്റെ പൊളിച്ചുമാറ്റലായിരുന്നു തല ശ്ശേരിരൂപതാ സ്ഥാപനം. പില്ലാലത്തു തന്റെ മരണക്കിടക്ക യിൽവച്ചു കർട്ടിനാൾ ടിസ്സറന്റ് ഈ സംഭവം അനുസ്മരിച്ചതു് ഇങ്ങനെയാണു്: "പൗരസ്ത്യതിരുസംഘത്തിന്റെ നേതാവു് എന്ന നിലയിൽ എനിക്കു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ സ്ഥാപനമാണു്". തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ സ്ഥാപനത്തെ കേരളത്തിലെ ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരിൽ ചിലരെങ്കിലും സംശയദൃഷ്ടിയോടെയാണു വീ ക്ഷിച്ചതു്. പക്ഷേ ഈ പുതിയ രൂപതാസ്ഥാപനത്താൽ ആർക്കും ഒരു ഉപദ്രവവും ഉണ്ടായില്ല. ആകാശം ഇടിഞ്ഞുവീണില്ല; മറിച്ചു പലർക്കും നന്മയുണ്ടായി. പരിശുദ്ധസിംഹാസനം ഇതു മനസ്സിലാക്കി. രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും, തലശ്ശേരി, തൃശ്ശൂർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി രൂപതകളുടെ അതിർത്തികളും വിപുലപ്പെ ടുത്തി. വടക്കെ ഇൻഡ്യയിൽ ഏഴു രൂപതകളും കേരളസുറിയാ നിക്കാർക്കായി അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളി തലശ്ശേരിക്കു പോന്നപ്പോൾ മല ബാറിൽ തന്റെ ജോലിയിൽ സഹായിക്കുവാനായി കുറെ വൈദികരെക്കൂടി കൊണ്ടുപോരുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. രണ്ടുപേരെ മാത്രമേ തൽക്കാലം കിട്ടിയുള്ളൂ. ഒന്നൊരു മദ്ധ്യവയസ്കൻ. 25 കൊല്ലം വൈദികവൃത്തിയിൽ പരിചിതൻ. നല്ല ആരോ ഗ്യവാൻ. രണ്ടാമത്തെയാളും നല്ല ചെറുപ്പക്കാരൻ. വൈദിക നായിട്ടു മൂന്നു കൊല്ലമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എല്ലാ വിഷയത്തിലും സമർത്ഥനും കുശാഗ്രബുദ്ധിയും. നമ്മുടെ സംഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേ ഹീയൻ. ആദ്യത്തെയാളും ഈ ലേഖകൻതന്നെയാണു്. മറെ റയാളും ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ നടുവിലേക്കുറവും. ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ കടനാട്ടു് ഇടവകക്കാരനാണു്. അദ്ദേഹം കുമ്മണ്ണൂർ അനാഥാ ലയത്തിന്റെ ഡയറക്ടറായി ഇരിക്കുമ്പോഴാണു് തലശ്ശേരിയി ലേക്കു് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടതു്. അതിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം പാലാ സെൻറ് തോമസ് ഹൈസ്കൂളിൽ ലോക്കൽമാനേജരായും ബോർ ഡിംഗ് റെക്ടറായും ജോലിനോക്കിയിരുന്നു.

മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയും സഹപ്രവത്തകരും മാർച്ച് 16 നു് പാലാ മെത്രാസനമന്ദിരത്തിൽ (ഇന്നത്തെ കത്തീഡ്രൽ പള്ളിമേട) നിന്നാണു് യാത്ര പുറപ്പെട്ടതു്. പുറപ്പെടുമ്പോഴും നല്ല ഒരു സംഘം ആളുകളും മംഗളം നേരുവാനും യാത്ര അയയ്ക്കുവാനും എത്തിയിരുന്നു. എല്ലാവർക്കും അനുയാത്രചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും അതു് അപ്രായോഗികമാണല്ലോ. എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞിരുന്നു. മലബാറിൽ തലചായ്ക്കുവാൻ ഒരു സെൻറ് സ്ഥലംപോലും ഇല്ലാതെ ഇവർ എങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. മലമ്പനി പിടിച്ചു മരിച്ച പതിനായിരങ്ങളുടെ കഥ കേൾക്കുന്നുമുണ്ടു്.

യാത്രയാക്കുവാൻ വന്നുകൂടിയ ആളുകളുടെ ഈ വികാരങ്ങളും മലസ്സിലാക്കിയ വയലിൽ തിരുമേനി ഉച്ചത്തിൽ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി പറഞ്ഞു: "സ്നേഹിതരേ, നിങ്ങളും പോകുവിൻ, 300 കൊല്ലം മുൻപു് പറങ്കികളും അപഹരിച്ചെടുത്തതിൽ തിരിച്ചുകിട്ടിയ സ്ഥലത്തിൽ കേറി താമസിക്കുവാനാണു നിങ്ങളും പോകുന്നതു്. ഇതൊരു വിജയമാണു്. വിഷമങ്ങളും അസൗകര്യങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. ധീരതയോടെ അവയെ നേരിടുവിൻ. നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുവാൻ ഞങ്ങളുണ്ടു്. കൂടുതൽ ആളും അത്ഥവും ഞങ്ങളും പിറകെ അയയ്ക്കും. ആരും ചഞ്ചലപ്പെടാതെ പുറപ്പെടുവിൻ." ഈ പ്രോത്സാഹനവാക്കുകളും പോകുന്നവരെയും യാത്രയയയ്ക്കുവാൻ വന്നവരേയും നിർഭയരും സന്തുഷ്ടരുമാക്കി.

വയലിൽപിതാവു് പൊള്ളവാക്കു പറയുകയല്ല ചെയ്തതു്. പറഞ്ഞതുപോലെ അദ്ദേഹം പ്രവത്തിച്ചു. ഇന്നും പ്രവത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തലശ്ശേരിയിൽ ജോലിചെയ്യുവാൻ മനസ്സുള്ള വൈദികരെയും സെമിനാരി വിദ്യാത്ഥികളെയും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. ഇതൊരു വലിയ സഹായമായി; അനുഗ്രഹമായി. ഏതു് ഇടവകയിൽനിന്നും വൈദികവിദ്യാത്ഥികളെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്യുവാനും അനുവദിച്ചു. തിരുമേനിയുടെ വലിയ മഹാമനസ്കത ഒരിക്കലും മറക്കാവുന്നതല്ല. വാദ്ധക്യത്താലും ജോലിചെയ്യ ക്ഷീണിച്ചതിനാലും രോഗബാധയാലും മാതൃരൂപതയായ പാലായിലേയ്ക്കു് മടങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന വൈദികരെ സന്തോഷപൂവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയവിശാലതയുടെ മറെറാരു വലിയ തെളിവാണു്. ഇങ്ങനെ ആത്മസഹായം മാത്രമല്ല ഉദാരമായ ധനസഹായവും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. രൂപതയിൽനിന്നും ഒരു നല്ല

സംഖ്യ സംഭാവന നല്കി. അതുകൂടാതെ സ്ഥലത്തെ പല പ്രധാനികളും സംഭാവന നല്കാൻ സ്വാധീനംചെലുത്തി. എല്ലാ ഇടവകകളിലുംനിന്നു് തലശ്ശേരിമെത്രാൻ നേരിട്ടു വന്നു് ഒരു പിരിവെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ പാലാരൂപതയിൽനിന്നും ഒരു നല്ല സംഖ്യ തലശ്ശേരിക്കു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. മാത്രമല്ല, തലശ്ശേരി രൂപതക്കാർ ബ. വൈദികരോ അൽമായരോ പാലാ അരമനയിൽ ചെന്നാൽ സ്വന്തം വീട്ടിൽ ചെല്ലുന്നതുപോലെയുള്ള പ്രതീതിയും സന്തോഷവുമാണു് അവക്കുണ്ടാവുക.

ദൃഢചിത്തനായ പാലാപിതാവിന്റെ ആശംസകളോടെ പുറപ്പെട്ട മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയും കൂട്ടരും നേരെ എറണാകുളത്തേയ്ക്കാണു് വന്നതു്. ആർച്ചുബിഷപ്പു് കണ്ടത്തിൽതിരുമേനിയുടെ ആഗ്രഹവും സംതൃപ്തിയും അപാരമായിരുന്നു. അന്നു രാത്രി മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയും കൂട്ടരും അവിടെ താമസിച്ചു. കണ്ടത്തിൽപിതാവു് സുദീർഘകാലത്തെ പരിചയത്തിൽ നിന്നും ലഭിച്ച പ്രായോഗികജ്ഞാനം പുതിയ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനു പകർന്നുകൊടുത്തു. തന്റെ ഉള്ളഴിഞ്ഞ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളും നല്കി, പിറ്റെന്നാൾ അവരെ യാത്രയയച്ചു. തൃശ്ശൂർ അരമനയിലും മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിക്കു കിട്ടിയ സ്വാഗതം ഹാർദ്ദവമായിരുന്നു. തൃശ്ശൂരിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു സ്വന്തം റീത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സോദരീരൂപത ലഭിച്ചതിൽ ആലപ്പാട്ടു തിരുമേനി സന്തോഷിച്ചു. അതിനെ വിജയിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള എല്ലാ സഹായവും ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിക്കു് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. അന്നു് അവർ അവിടെ താമസിച്ചു. പിറ്റെന്നാൾ കോഴിക്കോട്ടെത്തി രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ ഡോ. പത്രോണിയെ കണ്ടു. പുതിയ രൂപതയുടെയും അതിലെ ജനങ്ങളുടെയും ഭരണം ഏറ്റെടുക്കുന്നതും അതു് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതുമായ ചടങ്ങു് പിറ്റെന്നാൾ – 19-ാം തീയതി – തലശ്ശേരിയിൽ ഹോളി റോസറിപള്ളിയിൽവച്ചു നടത്തുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പരസ്പരം സംസാരിച്ചു. കോഴിക്കോട്ട പട്ടണത്തിലെ കത്തോലിക്കരുടെ വകയായി 18-ാം തീയതി നടത്തപ്പെട്ട സ്വീകരണസമ്മേളനത്തിൽ മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളി സംബന്ധിക്കുകയും സംഘാടകർക്കു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. സെൻറ് ജോസഫിന്റെ തിരുന്നാൾദിനമായ മാർച്ചു് 19-ാം തീയതി തലശ്ശേരിയിൽ എത്തിയ മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയെ ഹോസ്പിറ്റൽ കവലയിൽവച്ചു സാഘോഷം സ്വീകരിച്ചു് പ്രദക്ഷിണമായി

ഹോളി റോസറിപള്ളിയിലേയ്ക്ക് ആനയിച്ചു. പള്ളിയകത്തു കയറി ബിഷപ്പു പത്രോണിയും മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയും തൃശ്ശൂർ ബിഷപ്പു ജോർജ്ജ് ആലപ്പാട്ടും ഉപവിഷ്ടരായശേഷം നിയമാനുസൃതമായ ചടങ്ങുകളെല്ലാം നടത്തി. മാർപ്പാപ്പായുടെ 'ബൂളാ' വായനയായിരുന്നു ചടങ്ങുകളിലെ പ്രധാനഭാഗം. അതു് തൃശ്ശൂർ ബിഷപ്പു് ആലപ്പാട്ട തിരുമേനി നിർവഹിച്ചു. പള്ളിയും പരിസരങ്ങളും തിങ്ങിനിറയെ ആളുകളും ചടങ്ങുകളിൽ സംബന്ധിച്ചു. കുടിയേറക്കാരായിരുന്നു അവരിലധികം പേരും.

പല നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ പഴക്കമുള്ള ഒരു പ്രധാന കടൽത്തീരപട്ടണമാണു് തലശ്ശേരി. അറേബ്യൻ മഹാസമുദ്രത്തെ തൊട്ടുരുമ്മിക്കിടക്കുന്ന ഉയർന്ന കരസ്ഥലങ്ങളും വളരെയുണ്ടിവിടെ. അവ പട്ടണത്തെ മനോഹരവും ആരോഗ്യകരവുമാക്കുന്നു. മൂന്നു പുഴകളും പരിസരത്തുകൂടെ വന്നു് കടലിൽ പതിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകാരണം ശുദ്ധജലത്തിനു് ഒരു ലോഭവും ഇല്ല. ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പു സമുദ്രം കോപിച്ചു് ഒന്നരണ്ടു മൈൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കേറി തെക്കുവടക്കായി ഏഴെട്ടുമൈൽ വരുന്ന കരഭാഗങ്ങളും നിർദ്ദയം വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞു. വിഴുങ്ങിയിട്ടും മുഴുവൻ ദഹിക്കാതെ പൊങ്ങി ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന പാറക്കൂട്ടങ്ങളും ധമ്മടം മുതൽ തലായിവരെ, അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങൾപോലെ പൊന്തിനില്ക്കുന്നതു കാണാം. യൂറോപ്യൻമാരുടെ ആഗമനത്തോടെ പട്ടണത്തിനു് ഒരു പുതിയ രൂപവും ഭാവവും കൈവന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിരുന്നു തലശ്ശേരി. ഈ കടൽത്തീരപ്രദേശത്തിന്റെ ഭംഗിയും സൗകര്യങ്ങളും സുഖവും മനസ്സിലാക്കിയ ബ്രിട്ടീഷുകാർ, താലൂക്കാഫീസുകളും, ഡിസ്ട്രിക്ട കോടതി, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും, ഗവണ്മെൻറ് ഓഫീസുകളും മുതലായവ തൊട്ടുതീരത്തുള്ള കുന്നുകളിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ഗവ. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ബിസ്സിനസ്സുകാരായ യൂറോപ്യൻമാരും ഈ ചെറിയ കുന്നുകളിൽ സ്ഥലം വാങ്ങി അവിടെ കെട്ടിടങ്ങളുംവച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. സാഗരസ്നാനത്തിനും അവരുടെ സമ്മേളനത്തിനും ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലം – ഹോളോ വേ റോഡിൽ – ഇപ്പോഴും സെമിനാരിയും കത്തീഡ്രലും ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലവും തീരവുമായിരുന്നു. അവിടെയാണു് അവർ അവരുടെ വിനോദമന്ദിരവും താമസമുറികളും റ്റി. ബി. യുമെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയതു്.

തലശ്ശേരിയിൽ കടൽത്തീരക്കുന്നുകളിൽ കാണുന്ന എല്ലാ കെട്ടിടങ്ങളുംതന്നെ യൂറോപ്യൻമാരുടെ വകയായിരുന്നു. കോട്ട

ക്കുന്ന മുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള ചേറ്റംകുന്ന്, കോടതിക്കുന്ന്, ഇല്ലിക്കുന്ന്, ധർമ്മടംകുന്ന് മുതലായി അഞ്ചാറുമൈൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന തീരസ്ഥലങ്ങളും, തലശ്ശേരിയെ സുന്ദരമാക്കുന്നു. അവിടത്തെ താമസം ഏതു സഹൃദയനേയും ആകർഷിക്കും. എങ്കിലും 1947-ന ശേഷം വെള്ളക്കാരെല്ലാംതന്നെ ഇതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോയി. നാട്ടുകാരായ പലർക്കും തുച്ഛമായ വിലയ്ക്കും ആശ്രിതർക്കു പാരിതോഷികമായും തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളും വസ്തുക്കളും കൊടുത്തിട്ടാണ് അവർ സ്ഥലംവിട്ടതു്. തലശ്ശേരിയിൽ ഇല്ലിക്കുന്ന് ബംഗ്ലാവിൽ ഗ്രണ്ടർട്ടസായിപ്പുവന്നു താമസിച്ചുകൊണ്ടു നടത്തിയ പഠനങ്ങളും എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം താമസിച്ചു ജോലിചെയ്ത കെട്ടിടവും മുറികളും ഇപ്പോഴും അതേ നിലയിൽ നമുക്കു കാണാം. അദ്ദേഹം ജർമ്മൻകാരനായ ഒരു ബാസൽ മിഷൻ പ്രവർത്തകനായിരുന്നു.

തലശ്ശേരിയിലും കണ്ണൂരിലും തളിപ്പറമ്പിലുമെല്ലാം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും പ്രാചീനകാലംമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് ചരിത്രഗവേഷകനും പണ്ഡിതനുമായ ഫാ. എൻ. എ. തോമസ് പറയുന്നതു്. തലശ്ശേരിയിൽ ധർമ്മടം എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന സ്ഥലം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ധർമ്മപട്ടണം എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പേരു്. ഇപ്പോഴും ലോപിച്ചു് ധർമ്മടമായി. ധർമ്മടത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യൻ ദേവാലയം അവരുടേതായിരുന്നുവെന്നാണ് ഫാ. തോമസ്സിന്റെ അഭിപ്രായം. നേരത്തേ ഉണ്ടായിരുന്ന സിറിയൻപള്ളി പൊളിച്ചുപണുതതാണത്രേ ഇപ്പോഴത്തെ പള്ളി. പള്ളിയുടെ മുൻപിൽ നേരത്തെ ഉണ്ടായിരുന്ന കുരിശു് പൊളിച്ചുമാറ്റിയിട്ടില്ല. സുറിയാനി പള്ളികളുടെ മുൻപിലേ ഇങ്ങനെ കുരിശു സ്ഥാപിക്കാറുള്ളൂ. ധർമ്മടത്തെ കുരിശു് സിറിയൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ നല്ലൊരു തെളിവാണ്. വൈകുന്നേരം കുരിശിൻ ചുവട്ടിൽ വിളക്കുവയ്ക്കുന്ന പഴയ പാരമ്പര്യം ക്ഷേത്രജനങ്ങളും ഇപ്പോഴും തുടർന്നുപോരുന്നു. വേദത്തെരുക്കത്താൽ വധിക്കപ്പെട്ടോ, മതംമാറ്റപ്പെട്ടോ, സ്ഥലംവിട്ടു് ഓടിപ്പോയതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കണം ക്രിസ്ത്യാനികളും അവിടെ ഇല്ലാതായതെന്നാണ് മുൻപറഞ്ഞ ഗവേഷകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നതു്.

നേരത്തേവന്ന ഫ്രഞ്ചുകാർ തലശ്ശേരിയുടെ പ്രാധാന്യത്തേയും സൗകര്യത്തേയും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് കടൽത്തീരത്തു നിർമ്മിച്ചിരുന്ന മൺകോട്ട പിടിച്ചെടുത്തു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ

1705–ൽ തങ്ങളുടെ പാണ്ടികശാല സംരക്ഷിക്കുവാൻ വലുതും ബലിഷ്ഠവുമായ ഒരു കോട്ട പണുതു. അന്നത്തെ ഒരു വലിയ ശക്തിയായിരുന്ന ചിറയ്ക്കൽ രാജാവു് കോട്ട പണിയുവാൻ അനുവദിക്കുക മാത്രമല്ല അതിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിക്കൊടുക്കുകകൂടി ചെയ്തു. കോട്ടക്കു പല ഗ്രഹകളും രക്ഷാസങ്കേതങ്ങളുമുണ്ടു്. കടലിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു അന്തർഭേമികമാഗ്ഗവും സൗകര്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കുറെ ബ്രിട്ടീഷു് പട്ടാളത്തെ ആ കോട്ടയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. പരസ്പരം കലഹിച്ചിരുന്ന നാട്ടരാജാക്കന്മാർ വിദേശികളായ ഈ കമ്പനിക്കാരുടെ സഹായം തേടിയിരുന്നു. അവർ സസന്തോഷം അതു നല്കി. ഹൈദരാലി 1780–ൽ ഈ കോട്ട പിടിച്ചടക്കുവാൻ കരവഴിയും കടൽവഴിയും യുദ്ധം നടത്തിയെങ്കിലും മൈസൂർ സൈന്യം പരാജയപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ. മാത്രമല്ല ഹൈദരാലിയുടെ പടനായകനായ സർദാർഖാനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി ഈ കോട്ടയിൽതന്നെ പൂട്ടിയിട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആധിപത്യം ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ തലശ്ശേരിക്കോട്ട നല്ല ഒരു പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഈ കോട്ടയെ കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് പട്ടണം വളരുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അറേബ്യൻമഹാസമുദ്രത്തെ മുഴുവൻ അവലോകനംചെയ്യുന്നില്ലുന്ന സുപ്രധാന സ്ഥാനമാണു് തലശ്ശേരിക്കോട്ട. ഒരു പുരാതന ചരിത്രാവശിഷ്ടമായി ഈ കോട്ടയെ ഇപ്പോഴും സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഒരു ദീപസ്തംഭം അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കോട്ടയോടു തൊട്ടടുത്താണു് മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയുടെ സ്ഥാനാരോഹണം നടന്ന ഹോളി റോസറിപ്പള്ളി. ആ പള്ളിതന്നെ പുതിയ രൂപതയുടെ താത്ക്കാലിക കത്തീഡ്രലായും, ആ പള്ളിമേട രൂപതയുടെ ഭരണക്കച്ചേരിയും, രൂപതാദ്ധ്യക്ഷന്റെയും സ്റ്റാഫ് അംഗങ്ങളുടെയും താമസസ്ഥലമായും അനുവദിച്ചുകിട്ടി. കടലിനോടു തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒരു രണ്ടു നിലക്കെട്ടിടം. സമുദ്രത്തോടു വളരെ തൊട്ടാകയാൽ അറേബ്യന്റെ അനുകൂലപ്രതികൂലസ്വഭാവങ്ങൾക്കു് ആ കെട്ടിടവും അതിലെ നിവാസികളും വിധേയരായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ശീതളമായ മന്ദമാരുതനും കണ്ടാലും കണ്ടാലും മതിവരാത്ത കടൽപ്പരപ്പും, ചെറുകല്ലോലങ്ങളും ഹൃദയാനന്ദകരം. മത്സ്യബന്ധനബോട്ടുകളും ചെറുതോണികളും വെള്ളനിറത്തിലുള്ള പായും കെട്ടി മയൂരങ്ങളെപ്പോലെ പറന്നു പായുന്നതും മറ്റും കണ്ണിനു കൗതുകം നൽകും. എന്നാൽ ചില സമയങ്ങളിൽ കോപിച്ചു ഹുങ്കാരശബ്ദത്തോടെ ആഞ്ഞടിക്കുന്ന ക്രൂരനായ തിരമാലകളും ഭയങ്കരങ്ങളും കെട്ടിടത്തെയും അതിലെ താമസക്കാരെയും പ്രകമ്പനം

കൊള്ളിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. ആ പള്ളിവികാരിയും സെൻറ് ജോസഫ്സ് ഹൈസ്കൂൾഹെഡ്മാസ്റ്ററും മാനേജരുമായ ഫാ. ജോജ്ജ് പതിയിൽ (കൈപ്പുഴ, കോട്ടയംരൂപത) അവർകളും അവിടെത്തന്നെയാണു താമസിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ആ കെട്ടിടം മുഴുവൻ വളരെക്കാലം സ്വതന്ത്രമായി ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കെ, പുതിയ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനും സ്ഥാപനഗങ്ങളായ രണ്ടു വൈദികരും ഒരു ക്ലാർക്കുംകൂടി അവിടെ താമസത്തിനു ചെന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സൗകര്യങ്ങളും വളരെ കുറഞ്ഞു. അതിനാൽ കഴിവതും വേഗം വേറെ ഏതെങ്കിലും കെട്ടിടത്തിലേയ്ക്കു മാറിത്താമസിക്കുവാൻ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ വോംക്കാട്ട് കമ്പനിയുടെ (യൂറോപ്യൻ) ഒരു സ്ഥലവും ഒരു വലിയ കെട്ടിടവും വില്പനയ്ക്കുവന്നു, സിവിൽ കോടതിക്കടുത്തു്, ഹോളോ വേ റോഡുസൈഡിൽ. യാതൊരു അവകാശത്തർക്കങ്ങളോ, കുഴപ്പങ്ങളോ ഇല്ലാത്ത സ്ഥലം. അതു വാങ്ങാമെന്നുവച്ചു. അന്നു് ആ കെട്ടിടം സ്ഥലത്തെ ഡിസ്ട്രിക്ടു് ജഡ്ജിക്കു താമസത്തിനായി കമ്പനി വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ന തീയതിക്കകം കെട്ടിടവും സ്ഥലവും ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കണമെന്നു കമ്പനി അധികാരികളും ജഡ്ജിക്കു് നോട്ടീസു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം വിവരം കാണിച്ചു മദ്രാസു് ഗവണ്മെൻറിലേക്കെഴുതി. വോംക്കാട്ട് കമ്പനിയുടെ പ്രസ്തുത സ്ഥലവും കെട്ടിടവും ജഡ്ജിക്കു താമസിക്കുവാനായി ഗവണ്മെൻറ് ഏറെറടുത്തു. അങ്ങനെ ആ സ്ഥലവും വാങ്ങാൻ കഴിയാതെപോയി.

ഒരു കൊല്ലം തികയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ തലശ്ശേരി സിവിൽക്കോടതിക്കടുത്തു ഹോളോ വേ (Hollow way Road) റോഡുസൈഡിലുള്ള ശ്രീ കുഞ്ഞു് മായൻഹാജിയുടെ ഒരു കെട്ടിടം വാടകയ്ക്കുവാങ്ങി അങ്ങോട്ടു മാറി അദ്ദേഹം താമസമാക്കി. പലയിടത്തും ചോർച്ചയുള്ള ഒരു കെട്ടിടമായിരുന്നു അതു്. ബ്രോക്കർമാർ പലരേയും ഏർപ്പെടുത്തി, പുതിയൊരു സ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ചു വാങ്ങുവാൻ. പക്ഷേ ഒന്നും സൗകര്യപ്പെട്ടു വരുന്നില്ല. പലതും പോയിനോക്കി. എന്നാൽ ഓരോ പോരായ്മകളും.

വർഷങ്ങൾ മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം രാവിലെ അടുത്തു താമസിക്കുന്ന അഡ്വക്കേറ്റു്–ഇപ്പോൾ ജസ്റ്റീസ്–വി. ആർ. കൃഷ്ണയ്യരുടെ ഒരു ഫോൺ കോൾ. മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയെ അദ്ദേഹം സ്വവസതിയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. അന്നത്തെ കേരള

മന്ത്രിസഭയിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം താമസം തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്ക് മാറ്റുകയാണു്. വ്യത്തിയായും ഭംഗിയായും സൂക്ഷിക്കുന്ന ആക്കെങ്കിലും തന്റെ ഭവനം വാടകയ്ക്ക് കൊടുത്തിട്ട പോകണമെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അതേക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുന്നതിനായിരുന്ന ബിഷപ്പിനെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചതു്. മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിക്കു വീടും പരിസരങ്ങളും വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അതു വിലയ്ക്കു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കൃഷ്ണയ്യർക്കു് അതു വില്ക്കുവാൻ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ വാടകയ്ക്കെടുക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളി തിരിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ പിറേറന്നാൾ രാവിലെ കൃഷ്ണയ്യർ മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയെ വീണ്ടും ഫോണിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: ''ഇന്നലെ കെട്ടിടവും സ്ഥലവും തീറു് എടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. രാത്രിയിൽ ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു. നല്ല വില തരുമെങ്കിൽ എടുത്തുകൊള്ളുക''. ബിഷപ്പു മനസ്സിൽ സന്തോഷിച്ചു. വി. യൗസേപ്പിനു നന്ദിപറഞ്ഞു. കൃഷ്ണയ്യരെ നേരിട്ടുവന്നു കണ്ടു. രണ്ടു ലക്ഷംരൂപാ വില പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷത്തി എൺപത്തിമൂവായിരത്തിനു സമ്മതിച്ചു് ആധാരം തീർത്തു. 1957 മേയ് 1നു് പുതുതായി വാങ്ങിയ കെട്ടിടത്തിലേയ്ക്കു താമസം മാറ്റി. തൊഴിലാളിയായ വി. യൗസേപ്പിന്റെ തിരുനാൾ ദിനം. പുതിയ സ്ഥലത്തുവന്നു് ആദ്യം ചെയ്തതു് വി. യൗസേപ്പുപിതാവിന്റെ ഒരു സ്വരൂപം മുൻവശത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ രൂപമാണു് ഇപ്പോൾ ബിഷപ്പ്സ് ഹൗസിന്റെ മുകളിൽ ടെറസ്സിൽ മെർക്കുറിലൈറ്റിന്റെ കീഴെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ശ്രീ കൃഷ്ണയ്യർ പുതുതായി പണിയിപ്പിച്ച കെട്ടിടം ബിഷപ്പു വാങ്ങി എന്നു് സ്ഥലത്തെ പണക്കാരായ പലരും അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കു് അസൂയ തോന്നി. അതിലും ഒന്നുകൂടെ മെച്ചമായ സ്ഥലമാണു യൂറോപ്യൻ ക്ലബ്ബു കെട്ടിടവും പരിസരങ്ങളും. ഗംഭീരനായ അറേബ്യൻസമുദ്രത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഒരു ദൃശ്യസ്ഥാനം. സാഗരസ്നാനത്തിനു് ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലം. വിസ്തൃതമായ മണൽത്തിട്ട. വടക്കു മുകളിൽനിന്നും ആ മണൽത്തിട്ടവരെ എത്തിക്കിടക്കുന്ന മിനുസമുള്ള പാറയിൽക്കൂടെ ഇറങ്ങുവാൻ പടികളും കൊത്തി ശരിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടും നാലും ഫർലോങ്ങു് അകലത്തിൽ രണ്ടുനിര പാറകളും

നീണ്ടനിവന്ന പൊന്തിനില്ക്കുന്ന. കൃത്രിമമായ ഒരു സ്വിമ്മിംഗ് പൂംപോലെ തോന്നും ഈ സ്ഥാനം. ഇതുപോലെ ഭംഗിയും സൗകര്യവും ഉള്ള സ്ഥാനഘട്ടം ഈ പ്രദേശത്തു വേറെയില്ല. അതു വിൽക്കുന്ന എന്നറിഞ്ഞു, വാങ്ങുവാൻ പലരും നോക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ അവിടെ നടത്തിയിരുന്ന സ്കൂൾ മാറിയ ദിവസംതന്നെ 1960-ൽ പോത്തൻ ജോസഫ് ആൻഡ് സൺസ് കമ്പനിയുടെ തലശ്ശേരി ബ്രാഞ്ചുമാനേജർ ശ്രീ. വി. ജെ. മാത്യു വഴി ബിഷപ്പ് അഡ്വാൻസുകൊടുത്തു് ഉടമ്പടിയെഴുതി, ആധാരവും തീർത്തു സ്ഥലം വാങ്ങി. സമൂലമായ പരിവർത്തനം കെട്ടിടത്തിനും പരിസരങ്ങൾക്കും നടത്തേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും തലശ്ശേരിപ്പട്ടണത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങൾ ബിഷപ്പിന്റെ കൈവശത്തിലായി എന്നു സ്ഥലവാസികൾ പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല.

വാൽക്കാട്ട് കമ്പനിയുടെ സ്ഥലവും കെട്ടിടവും വാങ്ങുവാൻ തരപ്പെടാതെപോയതും വി. യൗസേപ്പ് തന്റെ ക്ഷേത്രം കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട സ്ഥലവും സൗകര്യങ്ങളും നല്കി അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്നതന്നെയാണ്, ബിഷപ്പിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും ഉറച്ച വിശ്വാസം.

കടിയേറക്കാക്ക് ഒരു കർഷകപുത്രനായ മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയെ ഭരണകർത്താവും പ്രധാന നേതാവുമായി ലഭിച്ചപ്പോൾ മലബാറിന്റെ മലയോരങ്ങൾ ശീഘ്രത്തിൽ പുരോഗമിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ജീപ്പിലും നടന്നും കടിയേറസ്ഥലങ്ങൾ നിരന്തരം അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചു. ആളുകളുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. ജനങ്ങളുടേയും ദേശത്തിന്റേയും അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകുവാൻ പ്രധാന സ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം വൈദികരെ നിയമിച്ചു.

ആരംഭകാലത്തു് തലശ്ശേരിരൂപതയ്ക്കു് വൈദികർ വളരെ കുറവായിരുന്നു. എങ്കിലും സി. എം. ഐ. സഭയിൽനിന്നുള്ള സന്യാസിയച്ചന്മാരെ ലഭിച്ചതിനാൽ ഈ കുറവു് ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും പരിഹരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. മലബാറിലെ കുടിയേറക്കാക്കുവേണ്ടി സി. എം. ഐ. സഭയിൽപ്പെട്ട ബ. അത്തനേഷ്യസ്, കെറുബിൻ, ഫാബിയൻ, ദോസിത്തേവൂസ്, ഫ്രെഡറിക്, അന്തോനീനൂസ്, ബർണാർഡിൻ, ഹഡ്രിയാൻ, എവുരിസ്റ്റസ്, സർഗീസ് മുതലായവർ ചെയ്ത സേവനങ്ങളും ത്യാഗങ്ങളും അവിസ്മരണീയങ്ങളാണ്. ദിവ്യകാരുണ്യമിഷനറിസഭ, ചെറുപുഷ്പസഭ, വിൻസെൻഷ്യൻസഭ

എന്നിവയിലെ ബ. അച്ചന്മാരുടെ സേവനങ്ങളും ആവശ്യാനു സരണം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തുടന്നു് പാലാ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, എറണാകുളം രൂപതകളിൽനിന്നായി ഏതാനും വൈദികരെയും നിരവധി സെമിനാരിവിദ്യാത്ഥികളെയും രൂപതയ്ക്കു ലഭിച്ചു.

ഇക്കാലങ്ങളിലെല്ലാം (1955–1965) കുടിയേറ്റം ധാരാള മായി നടന്നുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. സിറിയൻ രൂപത മല ബാറിൽ നടപ്പിലായി എന്നറിഞ്ഞപ്പോഴേ കുടിയേറ്റക്കാർ വദ്ധിച്ചു. പള്ളിക്കമ്മിറ്റിയും നാട്ടിലേതുപോലെതന്നെ ലഭിക്കും എന്ന ചിന്ത കുടിയേറ്റത്തിനു് ഒരു പ്രോത്സാഹനമായി ത്തീന്നു. മലബാറിൽ പോയാൽ പള്ളിയും പട്ടക്കാരും ഇല്ല എന്ന കുറവു് നീങ്ങി. പുതിയ സ്റ്റേഷനുകളും ഇടവകകളും പ്രതിമാസമെന്നോണം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എല്ലാ കട പ്പെട്ട ദിനങ്ങളിലും അച്ചന്മാർ മൂന്നു കുർബാനവീതം ചൊല്ലി യിരുന്നു, രണ്ടോ മൂന്നോ സ്ഥലങ്ങളിലായി. ചില ഇടവകക ളിൽ ഞായറാഴ്ചയുപകരം ശനിയാഴ്ച ഉച്ചകഴിഞ്ഞാക്കി, കടപ്പെട്ട കുർബാനയ്ക്കുള്ള സമയം. വൈദികർ ലഭ്യമാകുവാൻവേണ്ടി യാണു് അങ്ങനെ ചെയ്തതു്.

എല്ലാ ദേവാലയങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചുംതന്നെ വിദ്യാലയ ങ്ങളും തുടങ്ങി. അവ പടിപടിയായി ഉയന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവയ്ക്കുവേണ്ട കെട്ടിടങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു് യാതൊരു ഉദാസീനതയും കുടിയേറ്റക്കാർ കാണിച്ചില്ല. കുട്ടി കളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ആളുകളെ വിദ്യാസമ്പന്നരാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് പ്രഥമകർത്തവ്യമായി അവർ കരുതി. ബിഷപ്പു് പല കേന്ദ്രങ്ങളേയും പണംകൊടുത്തു സഹായിച്ചു. പ്രധാന പ്പെട്ട എല്ലാ കേന്ദ്രങ്ങളിലും ഏതെങ്കിലും സന്യാസിനിസഭ യുടെ ഒരു ശാഖാമഠം തുടങ്ങി, കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക, ആതുര സേവനങ്ങൾ ചെയ്യുക മുതലായ ജോലികൾ കന്യാസ്ത്രീകൾ ഏറ്റെടുത്തു. അവർ ആശുപത്രിയും അനാഥമന്ദിരങ്ങളും നട ത്തുകയും വീടുകൾ സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഓരോ കോള നിക്കും പത്തു് ഏക്കർ സൗകര്യപ്രദമായ സ്ഥലം എങ്കിലും സ്കൂളും പള്ളിയും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നു നിബ ന്ധനവെച്ചു. പള്ളികൾ ധാരാളമായി. ആരംഭകോലങ്ങളിൽ മൂന്നുനാലു് പള്ളികൾ വീതം ഒരു വൈദികൻ നടത്തിക്കൊ ണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു പള്ളിക്കു് ഒരു വൈദികൻ എന്ന നിലയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വലിയ ഇടവകകൾ പലതായി വിഭജിച്ചു ചെറുതാക്കി.

പള്ളിയോഗം നടത്തേണ്ട രീതി, യോഗത്തിന്റേയും കൈക്കാരന്മാരുടേയും വികാരിയുടേയും അധികാരാവകാശങ്ങളും എന്നിവയെല്ലാം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയും വിശദമാക്കിയും ഒരു നിയമാവലി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇങ്ങനെ പൂവ്വികമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യവും അംഗീകാരവും നല്കി. അതുപോലെ പള്ളിമുറിയിലും കുശിനിയിലും ഇന്നയിന്ന ഉപകരണങ്ങളും സാമഗ്രികളും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിച്ചു. തൽഫലമായി വൈദികർ സ്ഥലം മാറുമ്പോൾ അവരുടെ ട്രസ്സും പുസ്തകങ്ങളും മാത്രം കൊണ്ടുപോയാൽ മതിയെന്ന നിലവന്നു.

ഇങ്ങനെയെല്ലാം പ്രതിദിനം കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തിട്ടും താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെ ജനങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നില്ല എന്നു് വള്ളോപ്പിള്ളിപ്പിതാവിനു തോന്നി. 1954-ൽ 74000 ആയിരുന്ന കത്തോലിക്കാജനസംഖ്യ 1973 ആയപ്പോഴേക്കും മുന്നര ലക്ഷമായി. ഒരു സഹായമെത്രാനെ നിയമിക്കുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു് ഈ വിസ്തൃതമായ രൂപത രണ്ടായി വിഭജിക്കുകയായിരിക്കും എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം മാനന്തവാടി കേന്ദ്രമാക്കി വേറൊരു രൂപത ഉണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തു. മാനന്തവാടിയുടെ മെത്രാനായി ഊർജ്ജസ്വലതയും ശാന്തതയും ഒത്തിണങ്ങിയ ഫാ. ജേക്കബ് തൂങ്കുഴി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. പാലക്കാട് രൂപത സ്ഥാപിതമായപ്പോൾ തലശ്ശേരിയുടെ ഏതാനും ഇടവകകളെ ആ രൂപതയിലേയ്ക്കു ചേർക്കേണ്ടായി. വടക്കേ വയനാടും തെക്കേ വയനാടും ഊട്ടിയും നീലഗിരിയും കൊട്ടിയൂർ, മണിമൂളി ഭാഗങ്ങളുമാണ് മാനന്തവാടി രൂപതയിൽപ്പെടുന്നതു്. മണ്ണാർക്കാട്, പൊറ്റശ്ശേരി, കാഞ്ഞിരപ്പുഴ ഭാഗങ്ങൾ പാലക്കാട് രൂപതയിൽപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ തലശ്ശേരി രൂപതയുടെ വിസ്തൃതമായ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ മറ്റു രണ്ടു് രൂപതകളിലായി മാറിയപ്പോൾ വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവിന്റെ ജോലി വളരെ കുറഞ്ഞു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു് അല്പമെങ്കിലും വിശ്രമിക്കുവാൻ പറ്റുന്നില്ല.

തേരു തെളിക്കും തേരാളി

പാലാ രൂപതയിൽപ്പെട്ട കടക്കച്ചിറ ഇടവകയിൽ വള്ളോപ്പിള്ളിൽ (പുരാതനമായ മഞ്ഞക്കാട്ടിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ) പൗലോസിന്റേയും റോസയുടേയും മകൻ ദേവസ്യാച്ചൻ 1911 ആഗസ്റ്റ് 4നു് പിറന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കുറിച്ചിത്താനത്തും ഉഴവൂരും നടത്തി. ഹൈസ്കൂൾപഠനം പാലാ സെൻറ് തോമസ് സ്കൂളിലായിരുന്നു. അവിടെവച്ചു് ദേവസ്യാച്ചനു് പൊതുക്കാര്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലുള്ള വാസനയും കഴിവുകളും കുറെയെല്ലാം പ്രകടമായി. മീനച്ചിൽ കത്തോലിക്കാ വിദ്യാർത്ഥിയൂണിയൻ (The Meenachil Catholic Students' Union) എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘടന പാലായിൽ അന്നു് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സാംസ്കാരികവും കലാപരവുമായ പലതും വിദ്യാർത്ഥികൾ നടത്തിപ്പോന്നു. ടൗണിൽ ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥശാല അവർ നടത്തിയിരുന്നു. ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിനെ ഗാന്ധിജി നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലം. ഗാന്ധിജിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും അനുയായികളേയും അവരുടെ അപദാനങ്ങളേയും പ്രകീർത്തിക്കുകയും അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഗ്രന്ഥശാലാംഗങ്ങൾ. യൂണിയന്റെ വാർഷികാഘോഷങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചു് പ്രസംഗം, പ്രബന്ധരചന, സംഗീതം മുതലായവയിൽ മത്സരങ്ങൾ നടത്താതിരിക്കുകയില്ല. ഇതിലെല്ലാം ചേരുകയും സമ്മാനാഹ്നാകുകയും ചെയ്യും ദേവസ്യാച്ചൻ. പണമുണ്ടാക്കുവാൻ വീട്ടുകാർതോറും കയറി ഇറങ്ങണം. കുന്നും മലയും കേറി നടന്നു കഷ്ടപ്പെടണം. സംഭാവന ലഭിക്കത്തക്കവിധം ആകർഷണീയമായി സംസാരിക്കണം. ഇതിനെല്ലാം ദേവസ്യാച്ചൻ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു. ദേവസ്യാച്ചന്റെ ഗ്രൂപ്പിനു് കൂടുതൽ സംഭാവനയും ലഭിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വകലാശാലാ പഠനം ചങ്ങനാശ്ശേരി സെൻറ് ബർക്കുമാൻസ് കോളേജിലും പാളയംകോട്ട് സെൻറ് സേവ്യേഴ്സ് കോളേജിലും നടത്തി. പാളയംകോട്ട് കോളേജിൽനിന്നാണു്

അദ്ദേഹം ബി. എ. പരീക്ഷ പാസ്സായതു്. ഉടനെതന്നെ ചങ്ങനാശ്ശേരി ത്രുപതവക മൈനർ സെമിനാരിയിൽ അദ്ദേഹം വന്നു ചേന്നു. രണ്ടുകൊല്ലം അവിടെ പഠിച്ചു. അക്കാലത്തു് ദേവസ്യാച്ചനിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പ്രത്യേക കഴിവുകളെ പരിഗണിച്ചു് ഉപരിപഠനത്തിനായി അദ്ദേഹത്തെ കാൻഡി പേപ്പൽ സെമിനാരിയിലേയ്ക്കയച്ചു. 1945 ആഗസ്റ്റു് 24–ാം തീയതി അദ്ദേഹം വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചു് നാട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തി. അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹം ഭരണങ്ങാനം ഹൈസ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായും അവിടത്തെ പള്ളിയിലെ അസിസ്റ്റൻറു വികാരിയായും നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇക്കാലത്തു് ഭരണങ്ങാനം ക്ലാരസഭാ സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസയുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനും പരസ്പരം ക്രിസ്തീയചൈതന്യം പകരുന്നതിനും ഇടയായി. വള്ളോപ്പിള്ളിപ്പിതാവിൻെറ അൽഫോൻസാഭക്തിക്കു് ഒരു കാരണം ഇതായിരിക്കണം. ഭരണങ്ങാനത്തു് ഏതാനും മാസങ്ങളേ ജോലി ചെയ്യുള്ളൂ. തുടന്നു ചങ്ങനാശ്ശേരി മൈനർസെമിനാരിയുടെ വൈസു് റെക്ടറുടേയും ആദ്ധ്യാത്മിക ഉപദേഷ്ടാവിൻേറയും ജോലികളും ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യനെ ഭരമേല്പിച്ചു. അന്നു് ഫാ. കുര്യൻ തുരുത്തുമാലിയായിരുന്നു റെക്ടർ. സെമിനാരിയിലെ ഈ ജോലിയും ജീവിതവും ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും തനിക്കുതന്നെയും വളരെ ഫലപ്രദമാക്കി. ഒരു ഉത്തമ വൈദികൻെറ നിസ്വാർത്ഥസേവനവും നിരന്തരപരിശ്രമവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അക്കാലത്തെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. നാലു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം വലിയകുമാരമംഗലം സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആസ്കൂളിനും ഇടവകയ്ക്കും പ്രശ്നം നിറഞ്ഞ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. എങ്കിലും പുതിയ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ അതെല്ലാം ഭംഗിയായി തരണം ചെയ്തു. അവിടെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ബി. ററി. കോഴ്സു് നടത്തുവാൻവേണ്ടി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. തിരുവനന്തപുരത്തായിരുന്ന ടെയിനിംഗ് കോളേജു്. തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു കൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന ജീവിതം പലവിധത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയോജനപ്രദമായി. ബി. ററി. കഴിഞ്ഞു വന്നയുടനെ ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ കടനാട്ടു് ഹൈസ്കൂളിൻെറ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ ഒരു കൊല്ലം ജോലി ചെയ്തു. ഈ ജോലിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു് പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട തലശ്ശേരി ത്രുപതയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്.

യാതൊരു സ്വത്തും മൂതലും ഇല്ലാതെ സമാരംഭിച്ച തല ശ്ശേരി രൂപതയ്ക്ക് ഇതുവരെ കടവും ബദ്ധ്യതകളും കൂടാതെ ഇതു യുമെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാനും നടത്തിക്കുവാനും സ്ഥാപന ങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനും ഇടയായതു്, അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ആയിത്തീർന്ന ഈ ദേവസ്യാച്ചന്റെ നയവും പാടവവുമാണു്. താനുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരെ അദ്ദേഹം അങ്ങേ യറ്റം ബഹുമാനിക്കും. അവരുടെ തൃപ്തി സമ്പാദിക്കും. അവർ സന്തോഷപൂർവ്വം സംഭാവനകൾ നല്കും. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ലഭിച്ച ഫണ്ടാണു് രൂപതയ്ക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഉപയോഗി ച്ചതു്. റോമിൽനിന്നു് അരമനയ്ക്കും സെമിനാരിക്കും ഓരോ തുക ലഭിച്ചുവെന്നതു ശരി. എന്നാൽ അവയേക്കാൾ എത്രയോ കൂടിയ സംഖ്യയാണു് ആ സ്ഥലങ്ങൾക്കും കെട്ടിടങ്ങൾക്കും വേണ്ടിത്തന്നെ ചിലവാക്കിയതു്. പാലാ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, എറണാകുളം, തൃശ്ശൂർ രൂപതകളിലെ എല്ലാ പള്ളികളിലും മഠങ്ങളിലും പല വീടുകളിലും അദ്ദേഹം കയറിയിറങ്ങി. എല്ലാവരുടേയും തൃപ്തിയും സന്തോഷവും സമ്പാദിച്ചു. എല്ലാ വരും ഉദാരമായി സംഭാവനകൾ നല്കി. തൃശ്ശൂർ രൂപത യിലെ ഒരു ഇടവകപ്പള്ളിയിൽ മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളി പിരിവു നടത്തി ഒരു നല്ല തുകയുമായി തൃശ്ശൂർ അരമനയിൽ മടങ്ങിവന്ന പ്പോൾ പരേതനായ ആലപ്പാട്ട പിതാവു പറഞ്ഞതിങ്ങനെ യാണു്: "ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. അവിടെനിന്നു് ഇത്രയും രൂപ കിട്ടിയോ? കൊച്ചുമുതലാളി തരക്കേടില്ല. ആരേയും വശത്താക്കു വാൻ നല്ല സമർത്ഥൻ! സന്തോഷം! അവരോടു് ഞാൻ തോറ്റി രിക്കയായിരുന്നു". റോമിലെ അധികൃതരിൽനിന്നു് ഓരോ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കായി സഹായങ്ങളും സംഭാവനകളും ചോദി ച്ചുവാങ്ങുവാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. ഷിമോഗായിൽ (കർണ്ണാടകാ സ്റ്റേറ്റു്) നിന്നു മലയാളികളെ കുടിയിറക്കിയപ്പോൾ വള്ളോ പ്പിള്ളി പിതാവു് റോമിൽ ഒരു കമ്മീഷനിൽ പങ്കെടുക്കുകയാ യിരുന്നു. തന്റെ മക്കളുടെ ദുർഘടസ്ഥിതി അദ്ദേഹം വേണ്ട പ്പെട്ടവരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അവരെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ട സംഖ്യ ചോദിച്ചുവാങ്ങി. അതിവേഗം തലശ്ശേരിയിൽ പറന്നെത്തി. ഷിമോഗായിൽ ചെന്നു സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിട്ടു കണ്ടു. സ്റ്റേറ്റ് അധികൃതരെ സമീപിച്ചു. ചർച്ചകൾ നടത്തി. ചന്ദനക്കാംപാറയിൽ സ്ഥലംവാങ്ങി കുടിയിറക്ക പ്പെട്ടവർക്കു് സ്ഥലവും വീടും കൃഷിയായുധങ്ങളും കൊടുത്തു് അവരെ സഹായിച്ചു. മുഴൂർ (ആനിക്കാട്ടു്) നിന്നു് മലബാ റിൽ കുടിയേറിപ്പാർക്കുവാൻ ഒരു കുടുംബം മുഴുവൻ ഒരു വാനിൽ

പുറപ്പെട്ടു. യാത്രയിൽ കോഴിക്കോടിനടുത്തുവച്ച് വാഹനത്തിനു് എങ്ങനെയോ തീപിടിച്ചു. നാലുപേർ മരിച്ചു. പലർക്കും പൊള്ളലേറ്റു. ഈ ഹതഭാഗ്യരെ തിരുമേനി ചെന്നു കണ്ടു. തല്ക്കാലം ഒരു സംഖ്യ സംഭാവന നല്കി. മാത്രമല്ല ഒരു സർക്കുലർ അയച്ചു് ശ്രുപതയിൽനിന്നു് ഒരു പിരിവെടുത്തു. ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ കൂടുതൽ സംഖ്യ കിട്ടി. അവസരോചിതമായിരുന്നതിനാൽ എല്ലാവരും കൈതുറന്നു് സഹായിച്ചു. വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവിനു് അകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും ആവശ്യവും അവസരവും നോക്കി പണം ചോദിച്ചുവാങ്ങി വിനിയോഗിക്കാനറിയാം. ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം പണമുണ്ടാക്കി ശ്രുപതയ്ക്കു് പള്ളികളും സ്കൂളുകളും കോളേജും അനാഥമന്ദിരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. മീനച്ചിൽ കത്തോലിക്കാ വിദ്യാർത്ഥിയൂണിയന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിച്ച പരിശീലനം ദേവസ്യാച്ചന്റെ ഭാവിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപകരിച്ചു.

ഒരു പൈസയും കടമില്ലാതെ ഇത്രയും നേടിയെടുക്കുവാൻ മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിക്കു് എങ്ങനെ സാധിച്ചുവെന്നു് എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അധികം തിരയേണ്ടതില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനങ്ങൾ കുബേരന്മാരല്ല, പാവങ്ങളാണു്. ആരംഭകാലം മുതൽ അദ്ദേഹവും അവരെപോലെയാണു ജീവിച്ചതു്. ഒരു ജീപ്പാണു് ബിഷപ്പിന്റെ യാത്രയ്ക്കുള്ള വാഹനം. കാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും യാത്രയ്ക്കു് അതു കൂടുതൽ സൗകര്യമാണെങ്കിലും അധികമായ പെട്രോൾ ചെലവിനെ ഭയപ്പെട്ടു് ജീപ്പായിരുന്നു സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിനായി ഉന്നതോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അടുക്കൽ പോകുമ്പോൾ മാത്രം കാർ ഉപയോഗിക്കും.

ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും സാധാരണ കൂടിയേറക്കാരെപ്പോലെതന്നെ. പ്രശസ്താതിഥികൾ വരുമ്പോൾ മാത്രം അവരെ ബഹുമാനിക്കുവാൻ ഭേദപ്പെട്ട ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അരമന ഭക്ഷണം കഴിച്ചുശേഷം നിങ്ങളെല്ലാവരും നോമ്പുകാരാണോ എന്നു ചില അതിഥി അച്ചന്മാർ ഫലിതമായി ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉടയാടയിലും ഇതുപോലെതന്നെ. വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവിനെ കാണാൻ വരുന്ന അപരിചിതരായ പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ വളരെയാണു്. യാതൊരു പ്രൗഢിയും ഗമയുമില്ലാതെ സാധാരണ ഒരു വൈദികന്റെ വേഷത്തിൽ അനാഡംബരനായി നില്ക്കുന്ന വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവി

നോട്ടത്തന്നെ ''വള്ളോപ്പിള്ളിപ്പിതാവിനെ ഒന്നു കണ്ടു് ഒരു കാര്യംപറയുവാൻ സൗകര്യപ്പെട്ടുത്തിത്തരാമോ'' എന്നു ദൂരെ നിന്നുവരുന്ന പലരും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇടവകവിസീത്ത മിക്കവാറും ഞായറാഴ്ചകളിലാണു്. അതുകൊണ്ടു് സഹായത്തിനായി അയൽവൈദികരെ കിട്ടുക എളുപ്പമല്ല. തിരുമേനി, പള്ളിയിലെത്തുമ്പോഴും ജനങ്ങളെ കൂമ്പസാരിപ്പിക്കുവാനും മറ്റും വേറെ വൈദികരില്ലെങ്കിൽ കുമ്പസാരക്കൂട്ടിലെത്തി ജോലിചെയ്യും. ജനങ്ങളെല്ലാവരോടും കൂട്ടുകാരെപ്പോലെ സ്വതന്ത്രമായി സംസാരിക്കും. അസാധാരണമായ ഒരു ശക്തിയാണു് അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതു്. പലരുടേയും പേരുവിളിച്ചു് സംസാരിക്കും. ഇതെല്ലാം ജനങ്ങളെ ഹർഷപുളകിതരാക്കും. രാവും പകലും ഒരുപോലെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണു് അദ്ദേഹം. രാത്രി 11 മണിക്കു മുമ്പായി ഉറങ്ങിയിട്ടുള്ള ദിവസങ്ങൾ കാണുകയില്ല. ആദ്യകാലത്തു മെത്രാസനക്കച്ചേരിയിലെ എല്ലാ ജോലികളും രണ്ടുമൂന്നുപേർ തന്നെയാണു് ചെയ്തുതീർത്തിരുന്നതു്. സമയപരിധിയും വിശ്രമവും ഒന്നും ആരും പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല.

നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും അദ്ദേഹം ആരോഗ്യവാനും സന്തുഷ്ടനുമായാണു കാണപ്പെടുക. ഒരു വാതരോഗിയാണെങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടക്കുള്ള ആയുർവേദ ഔഷധങ്ങളും എന്നും നടത്തുന്ന യോഗാസനങ്ങളും വൈകുന്നേരമുള്ള തുമ്പാപ്പണിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നു. പൂച്ചെടിത്തോട്ടങ്ങളും പച്ചക്കറിത്തോട്ടങ്ങളും അദ്ദേഹം നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നു.

മോൺ. വള്ളോപ്പിള്ളിയുടെ ജന്മസ്ഥലമായ കുടക്കച്ചിറയിലെ പള്ളി വി. യൗസേപ്പിനാണു് പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതു്. ആ ഇടവകക്കാരെല്ലാം, പ്രത്യേകിച്ചു വള്ളോപ്പിള്ളിക്കാർ ആ സ്വർഗ്ഗീയമദ്ധ്യസ്ഥന്റെ വിശേഷാൽ ഭക്തരത്രേ. അവർ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും വിശുദ്ധന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥാപേക്ഷ ചൊല്ലി പ്രാർത്ഥിക്കുക പതിവാണു്. പ്രശ്നങ്ങളും നിറഞ്ഞ രൂപതയായ തലശ്ശേരിയുടെ ഭരണഭാരം അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചപ്പോഴും വി. യൗസേപ്പിനെ അതിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയമദ്ധ്യസ്ഥനായി അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തു. വി. യൗസേപ്പിന്റെ തിരുനാൾദിവസമായ മാർച്ചു 19 നുതന്നെ രൂപതാഭരണച്ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുവാൻ കാരണവും വി. യൗസേപ്പിനോടുള്ള ഭക്തിയത്രേ. എല്ലാ ബുധനാഴ്ചയും അദ്ദേഹം ആ വിശുദ്ധന്റെ സ്തുതിക്കായി

ദിവ്യബലി സമർപ്പിക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ, വി. യൗസേപ്പിന്റെ പ്രത്യേകാനുഗ്രഹങ്ങളും വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവിനും ശ്രുപതസ്സും ലഭിക്കുന്നതായും കാണുന്നു. ''ലോകം സ്വപ്നം കാണുന്നതിലും എത്രയോ വലിയ കാര്യങ്ങളാണു പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു സാധിതമാകുന്നതു'' എന്ന മഹാകവി ടെന്നീസ്സന്റെ കവിതാശകലത്തിലെ ആശയം വള്ളോപ്പിള്ളിപ്പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണമായും അന്വർത്ഥമാണു. കാര്യമായ ഒരു സംരംഭത്തിനിറങ്ങുന്നതിനു മുൻപും പിൻപും അദ്ദേഹം ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കും. വഴിക്കു മൂന്നോ നാലോ കൊന്ത ചൊല്ലുന്നതു കൂടാതെ ഇടവകവിസീത്തസ്സും മറേറതെങ്കിലും പരിപാടിക്കുംപോയി കമ്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ ചടങ്ങുകളെല്ലാം ഭംഗിയായി നടന്നതിനും ഇടവകക്കാർക്കും മറാളകൾക്കും യാതൊരു അപകടങ്ങളും അസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാതെ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചതിനും കൃതജ്ഞതാസൂചകമായി അദ്ദേഹം ഒരു പ്രത്യേക കൊന്ത ചൊല്ലും. സാധുക്കളോടും വിഷമം സഹിക്കുന്നവരോടും പിതാവിന്റെ അനുകമ്പ പ്രസിദ്ധമാണു. മലബാറിൽവന്നു സ്ഥലംവാങ്ങി കഷ്ടപ്പെട്ട പണിയെടുത്തു് ആദായമുണ്ടാക്കി സമാധാനമായി ജീവിക്കുന്നവരെ ഓരോ സാങ്കേതിക കാരണം പറഞ്ഞു കുടിയിറക്കുവാൻ കൊട്ടിയൂർപ്രദേശത്തെ ചില വൻജന്മികളും പരിശ്രമിച്ചപ്പോൾ കുടിയിറക്കു് ഒഴിവാക്കി സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരെ രക്ഷിക്കുവാൻ പലതും പിതാവു ചെയ്തു. പലരേയുംകണ്ടു സന്ധിയാലോചനകളും നടത്തി. നീതി ലഭിക്കുവാൻ സമരമുറകളും അവലംബിക്കേണ്ടിവന്നു. വളരെയേറെ പണം അതിനായി ചിലവഴിച്ചു. ആ കൃഷിക്കാരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും സ്വന്തം കഷ്ടപ്പാടായി അദ്ദേഹം കരുതി പ്രവർത്തിച്ചു. ഒടുവിൽ അതു പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിൽ എത്തിച്ചു. ഷിമോഗാ കുടിയിറക്കു കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച നടപടികളും ഏറെ പ്രശംസനീയമായിരുന്നു.

കല്ലാനോടു്, ആനിസ്സാംപൊയിൽ, കൊട്ടിയൂർ മലകളിൽ ഉരുൾപൊട്ടി ആളുകളും മരിക്കുകയും വീടും കൃഷികളും നശിക്കുകയും ചെയ്ത ദാരുണരംഗങ്ങളും പിതാവു് അനുഭവത്തന്നെ പോയിക്കണ്ടു. അവർക്കു് ഉദാരമായ സഹായങ്ങളും ചെയ്യുകയും സഹായിക്കുവാൻ മറ്റുള്ളവരോടു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ബിഷപ്പു വള്ളോപ്പിള്ളി അതീവതൽപരനാണു. പണിയെടുക്കുവാൻ

കഴിവില്ലാത്തവരും ഒരു വലിയ കുടുംബം സംരക്ഷിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവരും ആണെന്നറിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം വികാരി അച്ചൻവഴി അവക്ക് കാര്യമായ സഹായംചെയ്യും. അവരുടെ കുട്ടികളെ അനാഥമന്ദിരങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചു സംരക്ഷിക്കും. തൊഴിലില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരു ജോലികൊടുക്കുവാൻ ശുപാശ്ചെയ്ത ജോലി കൊടുപ്പിക്കും. ബിഷപ്പിന്റെ സഹായത്താൽ എല്ലാ രീതിയിലും സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നതനിലവാരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള പലരുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സഹായം ലഭിച്ചവരിൽ പലരും കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ പിതാവിനെ കാണാൻ വരും. എന്നാൽ കൃതജ്ഞത കാണിക്കാത്തവരാണ് അധികവും. സാധുക്കൾക്ക് ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതാണ കാര്യം. കൃതജ്ഞത പ്രശ്നമേയല്ല എന്നു പിതാവു പറയും. ചെമ്പേരിയിലെ വൃദ്ധമന്ദിരവും അതിലെ അംഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാധുജനവാത്സല്യം പ്രകടമാക്കുന്നു. ദാനം ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറയും, നമ്മുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നടന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടു ദാനം ചെയ്താൽ പോരാ, നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളും ചുരുക്കി അന്യക്ക് സഹായം ചെയ്യണമെന്ന്. ഓരോ തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായം ലഭിച്ചവർ നിരവധിയാണ്. ദൈവം അദ്ദേഹത്തേയും ഉദാരമായി കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

തലശ്ശേരിബിഷപ്പിനോട് ടൗണിലെ എല്ലാവിഭാഗത്തിൽപെട്ട അധികൃതക്കും ജനങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം സ്നേഹവും ഭക്തിയുമുണ്ട്. ടൗണിൽ നടത്തുന്ന എല്ലാ പ്രധാന ആഘോഷങ്ങളിലും ചടങ്ങുകളിലും ബിഷപ്പു പ്രധാന അതിഥിയും അദ്ധ്യക്ഷനുമായിരിക്കും. മലബാർ പ്രദേശത്തുള്ള മിക്ക വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലേയും വാർഷികസമ്മേളനങ്ങളിൽ തലശ്ശേരിബിഷപ്പിനെ കൊണ്ടുപോയി അദ്ധ്യക്ഷത വഹിപ്പിക്കയും പ്രസംഗിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചിലയിടങ്ങളിൽ രണ്ടാമതും വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. അദ്ദേഹവുമായി ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെടാത്ത സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും തലശ്ശേരിയിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാം. 1956-ൽ റോമിൽനിന്നു മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിച്ചശേഷം തലശ്ശേരിയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഴും 1970-ൽ പൗരോഹിത്യ രജതജൂബിലി ആഘോഷിച്ചപ്പോഴും തലശ്ശേരിപ്പട്ടണം മുഴുവൻ ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു. ക്രിസ്ത്യൻമെംബർമാർ ആരും ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും മുൻസിപ്പാലിറ്റി ആഘോഷങ്ങളിലെല്ലാം പങ്കുചേരുകയും നേതൃത്വം

കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ ടൗൺഹാളിൽവച്ച് തിരുമേനിയ്ക്കു സ്വീകരണവും മംഗളപത്രവും നല്കി ബഹുമാനിച്ചു.

അന്നത്തെ ആഘോഷാവസരങ്ങളിൽ മലകളിൽനിന്നു വന്നുകൂടിയ കുടിയേറ്റക്കാരുടേയും അവരുടെ വാഹനങ്ങളുടേയും ബാഹുല്യം പട്ടണത്തെ പ്രകമ്പനംകൊള്ളിച്ചു. അവർ വന്നു നടത്തിയ അലങ്കാരവിശേഷങ്ങളും കണ്ടു ടൗൺനിവാസികളും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ബിഷപ്പിനും ഇതരയും അന്യയായികളും ആരാധകരും ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞു നാട്ടുകാരുടേയും ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും മതിപ്പു വർദ്ധിച്ചു.

ബിഷപ്പു വള്ളോപ്പിള്ളി ഭംഗിയായി പ്രസംഗിക്കും. ശ്രോതാക്കന്മാരുടെ പറ്റിയവിധത്തിൽ അവസരോചിതമായി അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസംഗിക്കുവാനറിയാം. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരോടു പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴും ഗാന്ധിജിയുടെ വാക്കുകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും അദ്ദേഹം മാതൃകയായി എടുത്തുപറയും. ബിഷപ്പു ഒരു ഗാന്ധിഭക്തനാണു്. ഖദർവസ്ത്രങ്ങളേ അദ്ദേഹം ഹൈസ്കൂൾകാലം മുതൽ ധരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

ലോകം ധാർമ്മികനിയമങ്ങൾക്കെതിരായി നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയാൽ അതു മനുഷ്യസമുദായത്തിനു നാശങ്ങൾ വലിച്ചുവയ്ക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസംഗത്തിൽ പറയും. ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ തികയാത്തതിനാൽ ജനസംഖ്യ കുറയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി ഗർഭച്ഛിദ്രംവഴിയും മറ്റും കുട്ടികളെ കൊല്ലുന്നതിന്റെ അധാർമ്മികത അദ്ദേഹം എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടു പറയാറുണ്ടു്. "നാം ഗർഭസ്ഥശിശുക്കളെ കൊല്ലുവാൻ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതെ വിഭവങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ നിയമമുണ്ടാക്കണം. നമ്മുടെ കരയിലും കടലിലും വിഭവങ്ങൾ സമൃദ്ധമായി കിടപ്പുണ്ടു്. മലബാറിലെ കുടിയേറ്റം വഴി എത്ര ഇരട്ടി ധാന്യങ്ങളും കിഴങ്ങുകളുമാണു നമുക്കു ലഭ്യമായതു്. പാഴായിപ്പോകുന്ന നമ്മുടെ വെള്ളം തടുത്തുനിർത്തി കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ നനച്ചുകൊടുക്കട്ടെ; ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ നൂറിരട്ടി വർദ്ധിക്കും. കടലിലെ മത്സ്യസമ്പത്തും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടട്ടെ; നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യക്ഷാമം ഇല്ലാതാകും.

പരിപാടികൾക്കുള്ള ക്ഷണം അദ്ദേഹം നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ സ്വീകരിക്കും. എങ്കിലും പലതും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരും. ചിലർ വീണ്ടും നിർബന്ധിക്കും. അദ്ദേഹം ഡയറി എടുത്തുനോക്കി തനിക്കു വേറെ പരിപാടിയില്ലാത്ത ദിവസ

ങ്ങളും പറയും. അവർ അതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്ക് അവരുടെ സമ്മേളനവും പരിപാടിയും മാറ്റിവയ്ക്കും. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ് അവർ വള്ളോപ്പിള്ളി പിതാവിന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവുമുള്ള മലബാറിലെ അക്രൈസ്തവരുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാനും പരിചയപ്പെടുവാനുമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളായി അദ്ദേഹം ഈ സമ്മേളനങ്ങളെ കരുതുന്നു. പിതാവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളും സംഭാവനകളും ക്രിസ്തീയാശയങ്ങളുടെ പ്രകാശനങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവ വിദ്യാസമ്പന്നരിലും നേതാക്കന്മാരിലും ക്രിസ്തുമതത്തോടും ക്രിസ്തീയ ആശയങ്ങളോടും വളരെ മതിപ്പും ബഹുമാനവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പലരിലും സ്ഥായിയായ മാനസിക പരിവർത്തനവും പരസ്പരസ്നേഹവും ഉളവാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വൈദികരുടെ മാസധ്യാനാവസരങ്ങളിലും സെമിനാറുകളിലും അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കാറുണ്ട്. അവരെ അഭിനന്ദിക്കും, പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കും. മിക്ക ഇടവകകളിലും അസൗകര്യങ്ങളുടെ മധ്യത്തിലാണ വൈദികർ ജീവിക്കുന്നത്. തന്മൂലം അവർക്ക് ഇത്തരം പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ആവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം.

എങ്കിലും ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ മുഖത്തുനോക്കി വിമർശിക്കും. അദ്ദേഹം അതു സ്വാഗതംചെയ്യും. അക്ഷോഭ്യമായും ശാന്തമായും ഈ വിമർശനങ്ങളെ നേരിടുന്നതിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവ് എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. വസ്തുതകളും വിവേചിച്ചറിഞ്ഞ് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാനും വിമർശകരെ സഹകാരികളാക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിന് എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കും.

ഇടവകകളിൽ ഓരോ പരിപാടികൾക്കായി ചെല്ലുമ്പോൾ ഇടവകക്കാരോടുള്ള പിതാവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും അവസരത്തിന് അനുയോജ്യമായിരിക്കും. ഇടവകജനങ്ങളുടെ കഠിനപ്രയത്നങ്ങളെ അദ്ദേഹം പ്രശംസിക്കും. സംഘടിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയത്തേയും നേട്ടങ്ങളേയും എടുത്തുപറഞ്ഞ് അഭിനന്ദിക്കും. ഓരോ കൊല്ലവും ഇടവകകളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വികസനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും പ്രകടിപ്പിക്കും.

സംഗീതത്തിലും വാസനാസമ്പന്നനാണ് പിതാവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും ഉണ്ട്

ഈ വാസന. പല സംഗീത ഉപകരണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അറിയാം. അദ്ദേഹം 1954-ൽ തലശ്ശേരിക്കു പോന്നപ്പോഴും താൻ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ ഹർമ്മോണിയം കൂടെക്കൊണ്ടുപോന്നു. പക്ഷേ ഉപയോഗിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരിക്കലുംതന്നെ സമയം കിട്ടിയിട്ടില്ല. കൂടുതൽ ഗൗരവം ഉള്ള കാര്യങ്ങളിൽ മുഴുവൻ സമയവും വ്യാപൃതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. മാസാദ്യവെള്ളിയാഴ്ചയിൽ അരമനക്കപ്പേളയിൽ ആരാധന നടത്തും. വേറെ ആരും ഇല്ലെങ്കിൽ ആരാധനാഗീതസമയത്തു് പിതാവു് ഹർമ്മോണിയം വായിച്ചെന്നുവരും. താളം തെറ്റിയും സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതെയുമുള്ള പാട്ടുകേൾക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വിഷമമാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു പള്ളിയിൽ ആരാധനസമയത്തു പാടുമ്പോഴും. ആരാധനക്രമങ്ങളെല്ലാം മലയാളത്തിലാക്കിയപ്പോഴും അവയിലെ പാട്ടുകളും തെറ്റുകൂടാതെയും ഭംഗിയായും പാടുവാനുള്ള പരിശീലനം ഓരോ ഇടവകയിലും നല്ലനിലയിലേക്കുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും അദ്ദേഹംതന്നെ ചെയ്തുകൊടുത്തു.

ശില്പവൈദഗ്ധ്യവും ബിഷപ്പു് വള്ളോപ്പിള്ളിയിൽ വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞുകാണാം. അരമനക്കെട്ടിടം, സെമിനാരികെട്ടിടം, ആശുപത്രികളും, കോളേജ്കെട്ടിടം, കത്തീഡ്രൽ പള്ളിക്കെട്ടിടം, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങളും മുതലായവയെല്ലാം അദ്ദേഹംതന്നെ പ്ലാൻചെയ്തു പണിയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. പ്രത്യേകം എൻജിനീയറും പണിമേസ്തിരിയും ഉണ്ടു്. എങ്കിലും പിതാവു് തന്റെ ഭാവനയിൽ ഇരിക്കുന്ന പ്ലാൻ കടലാസ്സിൽ വരച്ചുകാണിക്കും. മുറികളുടേയും ഹാളുകളുടേയും ഗോവണികളുടേയും വാതിലുകളുടേയും സ്ഥാനങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തും. ഓരോ നിലയുടെ ഭിത്തിയും പൊക്കവും വിസ്തീർണ്ണവും പോലും നിശ്ചയിക്കും.

തലശ്ശേരി കത്തീഡ്രലിലെ ഗാഗുൽത്താ, കാറും വെളിച്ചവും ലഭിക്കുമെങ്കിലും കാറത്തു വെള്ളം അടിച്ചുകയറുകയില്ലാത്ത ജനൽ, ഷട്ടറുകളും, ടവ്വറിലെ അശോകചക്രം, അതിനുള്ളിലെ ലൈറ്റു്, കത്തീഡ്രലിനടിയിലെ അന്തർഭൗമാലയം, ബിഷപ്പു്ഹൗസിലെ "റെയ്സ്ഡ് പ്ലാറ്റ്ഫോം" തുടങ്ങിയവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശില്പകലാവൈദഗ്ധ്യം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നവയാണു്.

വള്ളോപ്പിള്ളിപിതാവിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഗുണമാണു് കൃത്യനിഷ്ഠ. അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം ജോലികളും ഉണ്ടെങ്കിലും,

അതെല്ലാം ചിട്ടയോടെ ചെയ്യും. ഇടവകവിസീത്തയ്യും മറേറ തെങ്കിലും പരിപാടികൾക്കും എവിടെയെങ്കിലും പോകുമ്പോൾ കൃത്യസമയത്തു് ആ സ്ഥലത്തെത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമുണ്ടു്. താമസിച്ചുചെന്നു് അന്യർക്കു് അസൗകര്യമുണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഇടവരുത്തുകയില്ല.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേറൊരു വിശിഷ്ടഗുണമാണു് സദാ പ്രസന്നനായി വർത്തിക്കയും സന്തോഷത്തോടെ സംസാരിക്കയും ചെയ്യുക എന്നതു്. ഏതെല്ലാം വേദനകളും വേദനിപ്പിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും വ്യക്തികളും ഉണ്ടായാലും ഇതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും സംസാരത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ല. എല്ലാം ഉള്ളിൽ സംഗ്രഹിച്ചു്, സഹിച്ചു് പുറത്തുകടക്കാതെ ഒതുക്കിനിർത്തും. എന്നാൽ അതേസമയത്തു് അവയെ നേരിടുവാൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്യണമെന്നു ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യും. നല്ലതുപോലെ ആലോചിച്ചതിനുശേഷമേ ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കുകയുള്ളൂ. ഒന്നു നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതിൽ മാറ്റം വരുത്തുക അസാധാരണമാണു്. പിതാവിന്റെ വേറൊരു പ്രത്യേക ഗുണമാണു് അദ്ധ്വാനശീലം. അത്ഭുതാവഹമാംവിധം അദ്ദേഹം ജോലിചെയ്യുന്നു. ഇതു സാധിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യനിഷ്ഠയാലത്രേ. ഓഫീസുജോലികളെല്ലാം അദ്ദേഹംതന്നെയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ തെറ്റില്ല. ഔദ്യോഗികവും അനൗദ്യോഗികവുമായ അനവധി കത്തുകൾക്കു പ്രതിദിനം അദ്ദേഹത്തിനു മറുപടിയെഴുതേണ്ടിവരാറുണ്ടു്. എന്നും നിരവധി സന്ദർശകരുമുണ്ടു വിവിധതരങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരായി. എല്ലാവരേയും കാണും. സംസാരിക്കും. ഇടവകത്തർക്കങ്ങളും വഴക്കുകളും പറഞ്ഞുതീർക്കും.

എല്ലാക്കൊല്ലവും മഴമാറിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിതാവു് കൂടിയേറക്കോളനികൾ സന്ദർശിക്കുകയായി. ശ്രുപതയിലുള്ള ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തെ പള്ളിയിലോ സ്ഥാപനത്തിലോ ഓരോ പരിപാടിയിൽ സംബന്ധിക്കുവാനായി എന്നും പോകും. ആ സ്ഥലത്തെ ആളുകളെ കാണുകയും അവിടത്തെ പുരോഗതി മനസ്സിലാക്കുകയുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. കൃഷി, വിദ്യാഭ്യാസം, ഗതാഗതം ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഗണനയിൽപ്പെടും. ഓരോന്നിനേയും അഭിവൃദ്ധിക്കായി എന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നുവെന്നു് അന്വേഷിക്കും. ഇന്നയിന്ന വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചാൽ കൂടുതൽ വിജയം ഉണ്ടാകു

മെന്നു നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കുകയും ചെയ്യും. ഒരേ ദിവസംതന്നെ മിക്കവാറും രണ്ടുമൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിൽ പരിപാടികളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ആണ്ടുവട്ടത്തിലെ എട്ടൊൻപതുമാസങ്ങളും മുഴുവനും തന്റെ ജനങ്ങളുടെ താമസസ്ഥലമായ മലയോരങ്ങളിലെ പള്ളികളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും ആയിരിക്കും, പിതാവു് സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ അനൗദ്യോഗിക കാര്യങ്ങൾക്കായി കൂടിയേറക്കോളനികളിൽ പോകുന്നതു കൂടാതെ മൂന്നുകൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും എല്ലാ ഇടവകയിലും ഔദ്യോഗികസന്ദർശനങ്ങളും നടത്തും. അപ്പോൾ ആ ഇടവകയെ പറ്റി സമഗ്രമായി പഠിക്കും. ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ എല്ലാ വിഷയങ്ങളും പരിഗണനയിൽപെടും. തെറ്റുകൾ തിരുത്തുകയും നല്ല സംരംഭങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

ജീപ്പിലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്ര. കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ കാട്ടുവഴികളിൽക്കൂടെയും അപകടം നിറഞ്ഞ മലഞ്ചെരുവുകളിൽക്കൂടെയുമാണു പോകേണ്ടതു്. ജീപ്പു ചെന്നെത്തുകയില്ലാത്ത കോളനികളിൽ അദ്ദേഹം നടന്നെത്തുകതന്നെ ചെയ്യും. ജനങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടും ഇച്ഛാഭംഗവും വരാതെ കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി നടക്കണം എന്നല്ലാതെ തന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളെപ്പറ്റി ആ മനുഷ്യസ്നേഹി നോക്കാറില്ല. ഔദ്യോഗിക സന്ദർശനത്തിനു് ഏതിടവകയിൽ ചെന്നാലും രോഗികളെ സന്ദർശിക്കും, ആകുലരെ ആശ്വസിപ്പിക്കും. സാധുക്കളാണെങ്കിൽ അവർക്കു് എന്തെങ്കിലും സംഭാവനചെയ്യും. ഇങ്ങനെ ജനങ്ങളുമായി തദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നു.

ഉണരുന്ന ഗ്രാമങ്ങൾ

സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമാണു് ഈലോകജീവിതം. മലബാറിലെ കുടിയേറക്കാരുടെ ആരംഭകാലജീവിതം ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായിരുന്നു. ശത്രുക്കളോടുള്ള സമരം രണ്ടുമൂന്നു വ്യാഴവട്ടക്കാലം നീണ്ടുനിന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ ഭയങ്കരത്വം പടിപടിയായി കുറഞ്ഞുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. 1950 മുതൽ ഐശ്വര്യദേവത അവരുടെമേൽ പ്രസാദിച്ചുതുടങ്ങി. മുളകുവള്ളി നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. എല്ലാവരും കപ്പ നട്ടു. എല്ലാറ്റിനും നല്ല വളച്ചുവും വിളവും. പട്ടിണിയില്ലാതെ ജീവിക്കാറായി. എങ്കിലും സക്കാറിന്റെ നെല്ലെടുപ്പു കുറെ ശല്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ആരംഭകാലത്തു നെല്ലെടുപ്പു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പല അക്രമങ്ങളും ശല്യങ്ങളും സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരോടു ചെയ്തുപോന്നു. കൃഷിക്കാരനു് മുടക്കുമുതൽപോലും കൊടുക്കാതെ വിളവെല്ലാം ബലമായി എടുക്കുകയും വില ശരിയായി കൊടുക്കാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പോലീസ്പാർട്ടിയുമായാണു് ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വന്നിരുന്നതു്. ഇവരെ ഭയപ്പെട്ട കൃഷിക്കാർക്കു നെല്ലു് കാട്ടിലും മറ്റും ഒളിച്ചു സൂക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു.

അന്നു് എടൂർപള്ളി വികാരിയായിരുന്ന ഫാ. ജോസഫ് കട്ടക്കയം ഈ അഴിമതി മനസ്സിലാക്കി അതിനു് ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ പ്രദേശത്തെ എല്ലാ നെൽകൃഷിക്കാരേയും വിളിച്ചുകൂട്ടി, അവർക്കു വിളഞ്ഞുകിട്ടിയ നെല്ലിന്റെ അളവു് ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. സക്കാരിനു കൊടുക്കുവാൻ മനസ്സുള്ള അളവു് കുറിച്ചെടുത്തു് അതുയും നെല്ലു് പള്ളിമുറിയിൽ എത്തിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. നെല്ലെടുപ്പു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കും ഇതു സൗകര്യമായിരുന്നു. അവരുടെ ജോലിയും കഷ്ടപ്പാടും കുറഞ്ഞു. ഏകദേശം അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നിടത്തോളം നെല്ലു കിട്ടുകയും ചെയ്തു. കൃഷിക്കാക്കും ഇതു സൗകര്യമായി; വിളഞ്ഞുകിട്ടിയ ബാക്കി നെല്ലു് അവരുടെ വീടുകളിൽതന്നെ സൂക്ഷിക്കാം. എങ്ങും പൂഴ്ത്തിവയ്ക്കേണ്ട ആവ

ശ്യമില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്ക് കോഴ കിട്ടിയില്ല എന്ന മാത്രം. ബ. അത്തനേഷ്യസച്ചൻ ഇതുതന്നെയാണ തിരുവാമ്പാടിയിലും ചെയ്തിരുന്നതു്.

കട്ടക്കയംഅച്ചൻ നെല്ലിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ജനങ്ങൾക്ക സഹായം ചെയ്തിരുന്നതു്. കുടിയേറക്കാർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന വഴക്കുകളും കേസുകളും എല്ലാം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു തീർത്തിരുന്നു. ആരെങ്കിലും പോലീസിൽ പോയാൽപോലും അച്ചന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു മാത്രമേ പോലീസ് നടപടിയും തീരുമാനവും എടുക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ.

കപ്പയ്ക്ക നല്ല വില വന്നതോടെ ആറേഴമാസങ്ങൾകൊണ്ടു പലർക്കും നല്ല ആദായമുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പുതുമണ്ണിൽ കപ്പനട്ടാൽ തഴച്ചുവളരും. ഒരു വളവും ചെയ്യേണ്ട. രണ്ടുതവണ കളകൾ കളഞ്ഞാൽ മതിയാകും. ഒരു മൂട കപ്പയ്ക്ക മുപ്പതു കിലോഗ്രാംവരെ വിളവു കിട്ടും, ചിലതിനു അതിൽക്കൂടുതലും. റേഷൻ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കുറവായിരുന്നതിനാലും മോശമായിരുന്നതിനാലും അക്കാലത്തു് എല്ലാ ടൗണുകളും കപ്പലോറികൾ വരുന്നതു നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. സാമ്പത്തികത്തകച്ചയുടെ കാലം മാറിയിരുന്നതുകൊണ്ടു വിളകൾക്കെല്ലാം ഡിമാൻറായി, വിലയായി; കൃഷിക്കാക്ക സംതൃപ്തിയും. പലർക്കും പെട്ടെന്നു പണക്കാരാകുവാനും സാധിച്ചു. പലരും ഈ പണം വേണ്ട വിധം ഉപയോഗിച്ചു മറ്റുള്ളവർക്ക നന്മചെയ്യുമാനമായും മാതൃകാപരമായും ജീവിച്ചു. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചിലർ ധൂർത്തിനും ദുർമാതൃകയ്ക്കും ഉപയോഗിച്ചു സ്വയം നശിച്ചു സ്ഥലം വിട്ടു പോയി.

തൊട്ടിൽപാലത്തെ കേരവൃക്ഷങ്ങളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടാണ പലരും തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും മലബാറിലേയ്ക്ക് പോന്നതു്. കുറിയാടിയിലും പേരാവൂരും ഇരിട്ടിയിലും വന്ന താമസമാക്കിയവർ തെങ്ങുകളും നട്ടു. പേരാവൂർ, ഇരിട്ടി ഭാഗങ്ങളിൽ കുടിയേറി താമസിച്ച ഭൂരിപക്ഷംപേരും ആദ്യകൊല്ലംതന്നെ (1932–1940) നൂറും ഇരുനൂറും തെങ്ങുകൾ നട്ടു ശ്രുശ്രൂഷിച്ചുപോന്നതാണു്. അവ നല്ലതുപോലെ വേരുപിടിച്ചു തഴച്ചുവളർന്നു. ചിതൽ, എലി, മുള്ളൻപന്നി, മലാൻ, ആന മുതലായ ശത്രുക്കളിൽനിന്നും അവ രക്ഷിച്ചെടുക്കുവാൻ വളരെയേറെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. മൂന്നുനാലു കൊല്ലം ആകുമ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു തരം ചെള്ളിന്റെ ഉപദ്രവം തുടങ്ങും. അവ തെങ്ങിന്റെ കവിളിൽവന്നു കുത്തിത്തുരന്നു കുമ്പു ചീയിച്ചു കളയുന്നു.

എന്നും തെങ്ങുകൾ പരിശോധിച്ചു ചെറിയ ഇരുമ്പുചൂണ്ടകൾ കൊണ്ടു ചെള്ളിനെ എടുത്തുകളയണം. ഒരു തെങ്ങിൽ തന്നെ ഓരോ ദിവസവും പത്തും പതിനഞ്ചുംവീതം ചെള്ളുകൾ കണ്ടു എന്നു വരാം. നല്ല നിഷ്കർഷയോടെ പണി എടുപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നവർക്കു മാത്രമേ തെങ്ങിൻതോട്ടം ഈ നാശത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. പേരാവൂരിൽ ശ്രീ തോട്ടത്തിൽ ജോൺ മാത്രമാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ വിജയിച്ചതു്. മറ്റുള്ളവർ എല്ലാവരുംതന്നെ തെങ്ങുകൃഷി ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. 1960 മുതൽ ചെള്ളിന്റെ ഉപദ്രവം വളരെ കുറഞ്ഞു. തെങ്ങുകൾ ഇപ്പോൾ പേരാവൂർപ്രദേശത്തു് എല്ലായിടത്തുംതന്നെ നല്ലതുപോലെ വളരുകയും ധാരാളം ഫലം തരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. രാമച്ചക്കൃഷി ആരംഭിച്ചതോടെയാണു ചെള്ളിന്റെ ഉപദ്രവം മാറിക്കിട്ടിയതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അതിന്റെ ഗന്ധം ചെള്ളിനെ തുരത്തുമത്രേ.

കുറിയാടിയിൽ ചെള്ളിന്റെ ശല്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെ നേരത്തെതന്നെ മലബാർകാരുടെ തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ചെറിയ ചെള്ളുകളായിരുന്നില്ല അവരുടെ കേരവൃക്ഷങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നതു്. പ്രത്യുത കാട്ടിലെ കരിവീരന്മാർ ആയിരുന്നു. അവർ കൂട്ടമായും ഒറ്റയ്ക്കും വന്നു തെങ്ങിൻതോപ്പുകൾ നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ നിരാശയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു കുടിയേറ്റക്കാർ വരുന്നതു്. തന്മൂലം ഈ തോട്ടമുടമകൾ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു ഏയേപൂവ്വും സ്വാഗതമരുളി. അവരുടെ തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളുടെ അടുത്തുള്ള കാടുകൾ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു വിട്ടുനൽകുന്നതിലും അവർ വളരെ താല്പര്യം കാണിച്ചു. ഭൂമിവിറ്റു പണമുണ്ടാക്കുകയെന്നതിനെക്കാൾ തങ്ങളുടെ തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കു് ആനകേറാതെ തടുക്കുവാൻ കാവൽഭടന്മാരെ കിട്ടുകയെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഈ ഭൂമിവില്പനയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് ആദ്യം ഇതു മനസ്സിലായില്ല. ഏതു മലയോടും മത്തഗജത്തോടും മല്ലടിച്ചു ജയിക്കുവാനുള്ള സ്ഥൈര്യവും ശക്തിയും തിരുവിതാംകൂറുകാർക്കുണ്ടു്. ചെറുജീവികളായ ചെള്ളു്, വണ്ടു്, പുഴു മുതലായ ചെറുപ്രാണികളോടു യുദ്ധംചെയ്തു ജയിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എളുപ്പമായിരുന്നതാനും തെങ്ങിൻതോപ്പുകൾ നശിപ്പിക്കുന്ന വൻമൃഗങ്ങളായ ആനയെയും മ്ലാവിനെയും ഓടിക്കുക. കുറിയാടിമേഖലയിൽ കുടിയേറ്റക്കാർ എല്ലാവരും തെങ്ങുവച്ചു. അവ തഴച്ചുവളർന്നു. ഏതാണ്ടു പത്തുകൊല്ലത്തിനകം അവ

തെളിഞ്ഞു കായ്ച്ചുതുടങ്ങി. തേങ്ങാ മുറ്റി നിറഞ്ഞ കുലകളോടുകൂടി കാറ്റത്തു് ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തെങ്ങുകളും കുറ്റിയാടിയിൽ എല്ലാവർക്കും ഇപ്പോഴും ധാരാളം ഉണ്ടു്. ലക്ഷം തേങ്ങായുള്ള കുടിയേറ്റക്കാർ ആ പ്രദേശത്തു് ഉണ്ടു് എന്നുള്ള വിവരം സന്തോഷത്തോടെ പറയുവാൻ സാധിക്കും.

എന്നാൽ വയനാട്ടിലെ കാര്യം ഇതല്ല. അവിടെ തെങ്ങു പിടിപ്പിച്ചെടുക്കുവാൻ വളരെ കാലതാമസം വേണ്ടിവന്നു. പതിനഞ്ചുകൊല്ലമെങ്കിലും കഴിയാതെ കായ്ക്കുകയുമില്ല.

മലബാറിലെ എല്ലാഭാഗത്തും കുരുമുളകു സമൃദ്ധമായി വളരുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടു വിളവുതരുന്ന ഒരു കൃഷി. ചെറുകിടകർഷകർ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളിലും വയനാട്ടിലെ കാപ്പിത്തോട്ടങ്ങളിലും കുരുമുളകുവള്ളിയും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. തെങ്ങിൻതോപ്പിലെ കുരുമുളകുചെടികളിൽനിന്നു കൂടുതൽ നീണ്ടകാലത്തെ ആദായം ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. കുറെ ശ്രുശ്രൂഷ ചെയ്താൽ ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലമെങ്കിലും തുടച്ചയായി വിളവുതരുന്ന മുളകുകൊടികളും ഇല്ലാതില്ല. 1931–ൽ കുറ്റിയാടിയിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത പുരയിടത്തിൽ കുഞ്ഞും പൊങ്ങമ്പാറ അപ്പച്ചിയും പിറ്റേവർഷം (1932) നാട്ടിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നു വച്ചുപിടിപ്പിച്ച ഏതാനും കുരുമുളകുചെടികളും ഇന്നും ഫലം നല്കുന്നുണ്ടു്. അവയെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അഭിമാനവും ആനന്ദവും കലർന്ന സ്വരത്തിൽ കുഞ്ഞും അപ്പച്ചിയും പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണു്. "ഇവർ വൃദ്ധരാണെങ്കിലും നാല്പതുകൊല്ലമായിട്ടു് ഇപ്പോഴും കായ്ക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു പണം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. നാലഞ്ചു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായ കൊടികളും വളരെ നിഷ്ക്കർഷയോടെ നട്ടുവളർത്തപ്പെട്ടവ, കാര്യമായ വിളവുതരാതെ നശിച്ചുപോയിട്ടും ഇവ ഇപ്പോഴും ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു". മലബാറിൽ എല്ലാഭാഗത്തും തന്നെയുണ്ടു് ഇങ്ങനെ പഴക്കംചെന്ന കുരുമുളകുതോട്ടങ്ങളും. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന വിവിധതരം കുരുമുളകുവള്ളികളുടെ പുറമെ രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടു കായ്ച്ചുതുടങ്ങുന്നതും ചെറിയ മണികളും ഉള്ളതുമായ ഒന്നുരണ്ടുതരം വള്ളികളും– കാണിയക്കാടൻ, കരിമുണ്ടി – കുടിയേറ്റക്കാർ നാട്ടിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നു് വച്ചുപിടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെയാണു് 'ചേട്ടൻ കുരുമുളകു' മലബാറിൽ ആവിർഭവിച്ചതു്. ഇന്നു് 'ചേട്ടൻ കുരുമുളകി'നു് മാർക്കറ്റിൽ നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടു്.

വയനാട്ടിൽ നെൽപ്പാടങ്ങളോടു ചേർന്നുള്ള കരഭൂമിയിൽ കുമുകും കാപ്പിയും എല്ലാവരുംതന്നെ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. വലിയ

തോട്ടമായിട്ടല്ലെങ്കിലും അവരവരുടെ വീട്ടാവശ്യങ്ങൾക്കും ചെറിയ ആദായം കിട്ടുന്നതിനും ഇവ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്റ്റിൽനിന്നും കൂടിയേറിയവർ റബ്ബർ മരവും വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. അവക്കേ അക്കാലത്തു റബ്ബർകൃഷിയെപ്പറ്റി നല്ല ഗ്രാഹ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളല്ലോ. ഇപ്പോൾ പലർക്കും റബ്ബർ ഉണ്ട്, രണ്ടുംമൂന്നും ഏക്കർ വീതം. വലിയ തോട്ടക്കാരും ചുരുക്കമായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലത്തു കാട്ടുതീവന്നു പലരുടേയും തോട്ടങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. എങ്കിലും ചെറിയ തോട്ടങ്ങൾക്കു തീനാശത്തിൽനിന്നും രക്ഷപെടുവാൻ സാധിച്ചു. തെരുവത്തൈലം, രാമച്ചത്തൈലം, ഇഞ്ചി, മഞ്ഞൾ മുതലായ സീസണൽവിളകൾ എളുപ്പത്തിൽ ആദായം കിട്ടുന്നവയാണ്. തന്മൂലം ഇവയും കൂടിയേറക്കാർ കൃഷിചെയ്യുന്നുണ്ട്.

1940 മുതലുള്ള കാലങ്ങളിൽ കപ്പയും 1950 മുതൽ തെരുവയുമായിരുന്നു കൂടിയേറക്കാരെ കാര്യമായി സഹായിച്ചതു്. പക്ഷേ ഈ കൃഷികൾ പെട്ടെന്നു പണം കിട്ടുവാൻ ഉപകരിച്ചെങ്കിലും മണ്ണിന്റെ വീര്യവും വളവും നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു് ഈ സ്ഥലത്തു പിന്നീടു തെങ്ങു്, കൊടി, റബ്ബർ, കാപ്പി മുതലായ സ്ഥിരം കൃഷികൾ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ഗൗരവപ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ധാരാളം വളം ചേർക്കുവാൻ ചെറുകിട കൃഷിക്കാർക്കു കഴിവു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ.

കൃഷിക്കാർക്കു് അവരുടെ കൃഷിഫലങ്ങൾ മാർക്കറ്റിൽ എത്തിക്കുവാൻ ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളുള്ള റോഡുകൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. തുടക്കായ കുന്നുകളിൽ റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കുക എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും അതു് ഒരു ആവശ്യമാണെന്നു കണ്ടു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി പല ഒടിച്ചുവളവുകളോടുകൂടിയ (Hair Pin curves) റോഡുകൾ അവർ ഉണ്ടാക്കി. അങ്ങനെ ക്രമേണ അവർക്കു ജീപ്പും ലോറിയും മലയുടെ മുകളിൽ എത്തിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പഞ്ചായത്തിന്റേയും ഗവണ്മെന്റിന്റേയും സി. ആർ. എസ്. (കാത്തലിക് റിലീഫ് സർവ്വീസ്) ന്റേയും സഹായങ്ങൾ കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം വാങ്ങിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടു പല റോഡുകളും മെറ്റൽ ഇടീക്കയും ചുരുക്കം ചില റോഡുകളെങ്കിലും ടാർ ചെയ്യിക്കയും കലുങ്കുകളും ചപ്പാത്തു (Causeway) കളും തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒടുവള്ളിത്തട്ടിൽനിന്നും (തളിപ്പറമ്പു്) കൂടിയാന്മലയുടെ
13 മുകൾഭാഗത്തേയ്ക്കു വാഹനസൗകര്യം ഉള്ള ഒരു റോഡു തുറക്കുന്ന

തിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ മലവാരങ്ങളിലുള്ള കുടിയേറ ക്കാർ ഒരുമിച്ചുകൂടി. അടുത്തുള്ള ഒരു വള്ളിത്തോട്ടം ഉടമസ്ഥ നായ നമ്പ്യാരേയും ആലോചനായോഗത്തിനു ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "തുക്കായ ഈ മലയുടെ ഉച്ചിയിൽ ജീപ്പും ലോറിയും എത്തിച്ചു ചരക്കുകളും കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറയുന്ന നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്താണു്. ഞങ്ങൾ അരനൂറ്റാണ്ടായി ഇവിടെ താമസമാക്കിയിട്ടു്. ഇന്നുവരെ ഞങ്ങൾ കെട്ടുകാരെ (ചുമട്ടുകാരെ) ക്കൊണ്ടാണു് സാമാനങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതും കൊണ്ടുവരുന്നതും. സർക്കാരിനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ കുടിയാനെക്കൊണ്ടു് ഈ മലയിലേയ്ക്കു നിരത്തുണ്ടാക്കുവാൻ പറ്റുമോ? നിങ്ങൾ പോയി വല്ല കൃഷിപ്പണിയും ചെയ്യുവിൻ, സമയം വ്യർത്ഥമാക്കിക്കളയാതെ". നമ്പ്യാർ ഉത്തമബോധ്യത്തോടെയാണു് ഇതു പറഞ്ഞതു്. പക്ഷേ കുടിയേറ്റക്കാർ ആ ഉപദേശം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രയത്നിച്ചാൽ കാര്യം സാധിക്കാമെന്നു് അവർ സധൈര്യം ഒന്നുചേർന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവർ പിരിവെടുത്തു. പ്രതിദിനം അഞ്ഞൂറോളം പേർ വീതം പണിയെടുത്തു. എല്ലാം ശ്രമദാനം. രണ്ടുമൂന്നു് ആഴ്ചകൊണ്ടു റോഡ് തീർത്തു. ആഹ്ലാദത്തിമർപ്പോടെ ഹോൺ അടിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ഗിരിശൃംഗത്തിൽ ജീപ്പു് എത്തി. എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു. ആനന്ദത്താൽ ആർപ്പുവിളിച്ചു. മൂക്കിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ടു നമ്പ്യാർ അത്ഭുതത്തോടെ പറഞ്ഞു: "ഈ ചേട്ടന്മാർ നിശ്ചയിച്ചാൽ മലയല്ല, മറ്റെന്തിനേയും കീഴടക്കാം". അടുത്തകാലത്തു ദേശസാൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഈ റൂട്ടിൽക്കൂടി ധാരാളം ലൈൻബസ്സുകളും ഇന്നു് ഓടുന്നുണ്ടു്.

മാടത്തിൽ (ഇരിട്ടി) നിന്നും എട്ടൂർക്കുടി കീഴ്പള്ളിയിലേയ്ക്കു് ഒരു റോഡു നേരത്തെതന്നെ കുടിയേറ്റക്കാർ വെട്ടിത്തുറന്നിട്ടുണ്ടു്. വാഹനങ്ങൾ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു്. എങ്കിലും ലൈൻബസ്സു് ഓടുന്നില്ല. അതു് നടപ്പിലായാലേ ജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭിക്കൂ. അതിനു റോഡിനു വീതികൂട്ടുകയും കേടുപോക്കുകയും ചെയ്യണം. കീഴ്പള്ളിയിലെ ബ. വികാരി ഫാ. ഫ്രാൻസീസ് വാളായിൽ ശ്രമദാനത്തിനായി ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു. എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷണം കൊടുക്കണം. പണം ഉള്ളവരിൽനിന്നും ഒരു പിരിവുനടത്തി. പിരിവുകാർ വഴിയരികിൽ കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന മൊയ്തീനോടു പറഞ്ഞു: "നാളെ 500 പേർ പണിക്കുണ്ടു്; അവർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കണം. അതിനു് ഇരുപത്തഞ്ചുരൂപയെങ്കിലും തരണം".

മൊയ്തീൻ പറഞ്ഞു: "50 അല്ലെങ്കിൽ 100 പേർ പണിക്കു വന്നേക്കും. എന്റെ പേർക്കു പത്തുരൂപയേ തരികയുള്ളൂ". റോഡുകമ്മിറ്റി പണം വാങ്ങിയില്ല. "500 പേരിൽ കൂടുതൽ വരും. നിങ്ങൾ ഇരുപത്തഞ്ചുരൂപാ തരണം" എന്നു് അവർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. മൊയ്തീൻ വാതുവച്ചു. "500 പേർ വന്നാൽ നൂറുരൂപാ തരാം". കമ്മിറ്റി വാതു് ഉറപ്പിച്ചു. പിറേന്നാൾ 700-ൽപ്പരം പേർ പണിയെടുത്തു. അന്നു വൈകുന്നേരം മൊയ്തീൻകാക്കാ സന്തോഷത്തോടെ 100 രൂപാ റോഡുകമ്മിറ്റിയെ ഏല്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ ആ വഴിയിൽക്കൂടിയും ലൈൻബസ്സുകൾ ഓടുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ എല്ലാവരും ഏകമനസ്സോടെ പരിശ്രമിച്ചു റോഡുകളും ചെറിയ പാലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി കൂടിയേറ്റ കോളനികളിലെ ഗതാഗതം സുകരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

വേനല്ക്കാലത്തു മാടത്തിലെ വലിയപുഴയിൽ – കോളിക്കടവിൽ – കൂടിയേറ്റക്കാർ ഒരു താല്ക്കാലിക പാലമുണ്ടാക്കി വാഹനങ്ങൾ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. പുഴയിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ സ്ഥലത്തു് എട്ടുപത്തു് അടി വീതിയിൽ വെള്ളം പോകുവാൻ ഇടം കൊടുത്തുകൊണ്ടു വലിയ കല്ലുകൾ അടുക്കി ഭിത്തികെട്ടി മുകളിൽ മരത്തടികൊണ്ടു ഫ്ളാറ്റ്ഫോറം ഉണ്ടാക്കിയാണു് ഈ താല്ക്കാലിക പാലം നിർമ്മിക്കുന്നതു്. മണൽ വലിച്ചിട്ട മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെ ആഴം ഒരടിയോ അതിലും കൂറവോ ആക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മിക്ക പുഴകളെയും വേനൽക്കാലത്തു കൂടിയേറ്റക്കാർ മെരുക്കിയെടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഗവണ്മെൻറ് സഹായം വാങ്ങി പാലാവയൽ, ചെറുപുഴ, കാത്തിക്കപുരം, ചെമ്പേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കമ്പിത്തൂക്കുപാലം ഉണ്ടാക്കി, പാദചാരികൾ പുഴകടക്കുന്നു. ചുരുക്കം സ്ഥലങ്ങളിൽ പുഴകൾക്കു സ്ഥിരം കോൺക്രീറ്റു പാലം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. തിരുവാമ്പാടി, കുറ്റിയാടി, തൊട്ടിൽപാലം, പയ്യാവൂർ, പുല്ലരാംപാറ, തൊണ്ടിയിൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ പാലങ്ങൾ ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നു. ഇതുപോലെ കൂടിയേറ്റക്കാർ ഉണ്ടാക്കിയ പല റോഡുകളും ഗവണ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു് ടാർ ചെയ്യിപ്പിക്കുവാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ ഒരു ഹിൽ ഹൈവേ കൂടിയേറ്റക്കാരുടെ മലയോരങ്ങളിൽക്കൂടെ ഉണ്ടാക്കി, കൂടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ടു്.

കൃഷിക്കു് അത്യാവശ്യമായ വെള്ളം കൃഷിസ്ഥലത്തെത്തിക്കുവാൻ വിദ്യുച്ഛക്തി ഓരോ കൂടിയേറ്റഗ്രാമങ്ങളിലും ലഭി

ക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. കൂടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ആദ്യം കറൻറു കിട്ടിയ സ്ഥലം ആലക്കോടാണു് (1964-ൽ). പി. ആർ. രാമവർമ്മരാജാസ്സു ഗവണ്മെൻറിലുള്ള സ്വാധീനമാണു് ഇതിനു സഹായിച്ചതു്. അധികം താമസിയാതെ 1965-ൽ അവിടെ ടെലഫോൺ സൗകര്യങ്ങളും ലഭിച്ചു. തിരുവാമ്പാടിയിലും കോടഞ്ചേരിയിലും 1970-ലും കൂടരഞ്ഞിയിൽ 1971-ലും കറൻറു കിട്ടി. എന്നാൽ പ്രഥമ കൂടിയേറ്റകേന്ദ്രമായ പേരാവൂരിൽ 1974-ൽ മാത്രമേ വിദ്യുച്ഛക്തി ലഭിച്ചുള്ളൂ. തെക്കുംമണിമൂളിയിലും പൊറ്റശ്ശേരിയിലും 1972-ൽ കറൻറു് കിട്ടി. വയനാട്ടിൽ മാനന്തവാടി ടൗണിനടുത്തുള്ള കണിയാരത്തു് 1958-ൽ വൈദ്യുതി ലഭിച്ചു. അവിടെ എട്ടുപത്തു പമ്പുകളും ഇപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. തവിഞ്ഞാലിൽ 1974-ലാണു് വിദ്യുച്ഛക്തി കിട്ടിയതു്. തെക്കെ വയനാട്ടിലെ ബത്തേരിയിൽ 1960-ലും പള്ളിക്കുന്നിൽ 1969-ലും കറൻറു് ലഭിച്ചു. പല കൂടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിലും ജലസേചനസൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നെല്ലു്, കമുകു്, തെങ്ങു് മുതലായ കൃഷികളെ പല ഇരട്ടി ആദായകരമാക്കാമായിരുന്നു. വെള്ളം അടുത്തുകൂടി ഒഴുകിപ്പോകുന്നുണ്ടു്, ആക്കം പ്രയോജനപ്പെടാതെ. സൗകര്യമുള്ളിടത്തു കെട്ടിനിർത്തി കനാലിൽക്കൂടി തിരിച്ചുവിടുവാൻ ഗവൺമെൻറു് സഹായിക്കണം. പമ്പുവച്ചു വെള്ളം അടിച്ചുകയറ്റുവാൻ കറൻറു് വേണം. ഇതിനും ഗവണ്മെൻറു് മനസ്സുവയ്ക്കണം. വയനാടു് ഒരു നെല്ലറയാണു്. അവിടെ ആവശ്യമുള്ളിടത്തെല്ലാം വൈദ്യുത കറൻറെത്തിച്ചുകൊടുത്താൽ രാജ്യത്തിൻറെ ക്ഷേണാവശ്യം നല്ലശതമാനം നികത്താം.

തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും വടക്കോട്ടുള്ള കൂടിയേറ്റം മലബാർപ്രദേശത്തിനു പൊതുവിലും മലയോരപ്രദേശങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു പുതിയ പ്രകാശത്തിൻറെ പരിവേഷം നല്കി. കൃഷിയിൽനിന്നും കൂടിയേറ്റക്കാർക്കുണ്ടായ ആദായം അവർ രാജ്യത്തിൻറെയും ജനങ്ങളുടെയും വികസനത്തിനും സംസ്കാരത്തിനുമായി വിനിയോഗിച്ചു. കൂടിയേറ്റക്കാർ സംസ്കാരവും പൗരബോധവും ഉള്ളവരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ അവരുള്ളവയ്ക്കും പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. റോഡുകളും തുറന്നു. സ്കൂളുകളും കോളേജുകളും ഉണ്ടാക്കി. അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആദിവാസികളെയും പരിത്യജിക്കപ്പെട്ട സാധുക്കളെയും ഉദ്ധരിച്ചു. രാജ്യത്തേയും ജനങ്ങളേയും പടിപടിയായി ഉദ്ധരിക്കാൻ നടപടികളും സ്വീകരിച്ചു. ആദ്യമായി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഗതാഗതത്തിനുമാണു് അവർ പ്രാധാന്യം നല്കിയതു്.

കുടിയേറ്റക്കാർ ഇരുന്നൂറും മുന്നൂറും വീടുകളും വീതമുള്ള ഗ്രൂപ്പുകളായി തിരിഞ്ഞു് ആദ്യമായി ഒരു ദേവാലയത്തിനുള്ള സ്ഥലവും സ്ഥാനവും തീരുമാനിക്കും. അവിടെ ഒരു താല്ക്കാലിക ഷെഡ്ഡു് ഉണ്ടാക്കി കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കും. ഒരദ്ധ്യാപകനെ നിയമിച്ചു പരിശീലനം തുടങ്ങും. ക്രമേണ ഗവണ്മെന്ററിൽ അപേക്ഷിച്ചു് അംഗീകാരം വാങ്ങും. ആദ്യം എൽ. പി. സ്കൂൾ ആയിട്ടും പിന്നീടു് യു. പി. സ്കൂളായിട്ടും അവസാനം ഹൈസ്കൂളായിട്ടും അവയെ ഉയർത്തും. ഇങ്ങനെ പടിപടിയായി പഠിച്ചുവരുന്ന കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കുട്ടികളെ കരുതിയാണു് മലബാർഭാഗത്തു മുന്നു കോളേജുകളും (നിർമ്മലഗിരി–കൂത്തുപറമ്പു്, ദേവഗിരി–കോഴിക്കോടു്, സെൻറ് മേരീസ്–ബത്തേരി) സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി കുടിയേറ്റക്കാർ വളരെയേറെ പണവും പ്രയത്നവും പ്രതിവത്സരം ചിലവഴിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു കൂടാതെ നിരവധി ആശുപത്രികളും അനാഥാലയങ്ങളും വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങളും കുടിയേറ്റക്കാർ നടത്തുന്നുണ്ടു്. ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളായ ദേവാലയങ്ങളും വിദ്യാലയങ്ങളും കുടിയേറ്റക്കാർ നിർമ്മിക്കുന്നു. സഹസ്രക്കണക്കിനു വീടുകളും ഇന്നു നിർമ്മിതിയിലിരിക്കുകയാണു്. ഈ കെട്ടിടങ്ങൾക്കെല്ലാം വേണ്ട കല്പണി, മരപ്പണി, ഇരുമ്പുപണി മുതലായ എല്ലാ ജോലികളും ഈ നാട്ടിലെ തൊഴിൽക്കാരെക്കൊണ്ടാണു് നടത്തിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ സ്ഥലവാസികളായ തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തിരുവിതാംകൂറുകാരുടെ കുടിയേറ്റം ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയാം.

കാർഷികത്തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഗമനം സ്വാഗതാർഹമായിരുന്നു. അന്നുവരെ വർഷത്തിൻറെ ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ വയൽപ്പണി മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന അവർക്കു പന്ത്രണ്ടുമാസവും ജോലി കിട്ടിത്തുടങ്ങി. കുടിയേറ്റക്കാർ ജന്മിമാരെപ്പോലെ നോക്കിനില്ക്കാതെ തൊഴിലാളികളോടൊപ്പം പറമ്പിലിറങ്ങി പണിയെടുത്തിരുന്നുവെന്നതു് അവക്കു കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹജനകമായിരുന്നു. സ്ഥലവാസികളായ തൊഴിലാളികൾക്കു കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കൃഷിജോലികൾ അപരിചിതമായിരുന്നെങ്കിലും അവരോടൊത്തു പണിയെടുത്തുകൊണ്ടു് ആ ജോലികളിൽ പരിചയം നേടുവാൻ സാധിച്ചു.

കൂലിക്കു പുറമെ വയറുനിറയെ ഭക്ഷണവും കിട്ടിയിരുന്നതിനാൽ അവർ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പണികളിൽ സഹായിക്കു

വാൻ താത്പര്യം കാണിച്ചു. ഈ രീതി സാധുക്കളായ ആദിവാസികളെയാണു കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചതു്. അലസമായി നടക്കുന്ന സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്ന അവർ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഗമനത്തോടെ കാര്യബോധമുള്ളവരായി ജോലിചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധത കാണിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ സാംസ്കാരികമായ പുരോഗതിക്കും കുടിയേറ്റക്കാരുമായുള്ള സമ്പർക്കം സഹായിച്ചു. എന്നും കുളിക്കുവാനും നല്ലതുപോലെ ഡ്രസ്സുചെയ്യുവാനും ശുചിയായി ജീവിക്കുവാനും അവർ പരിശീലിച്ചതുതന്നെ ഇങ്ങനെയാണു്. ഒരു സംഭവം പറയാം. ഇരിട്ടി അടുത്തുള്ള നെല്ലിക്കാംപൊയിലിൽ ഒരു മാത്തച്ചനുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല പൈസാക്കാരനും കൃഷിക്കാരനുമാണു്. മുപ്പതിൽപ്പരം പേർക്കു് അദ്ദേഹം എന്നും പണി കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാവരുംതന്നെ ആദിവാസികളായ പണിയർ. ഇരുപതുപേർ സ്ത്രീകളാണു്. അവർ കുളിക്കാതെയും നനക്കാതെയും മാറുമറയ്ക്കാതെയുമാണു് എന്നും പണിക്കുവരിക. കുറെ കല്ലുമാല കഴുത്തിൽ അണിയും; അതു മാത്രം. ഒരു ക്രിസ്മസ്സു വന്നു. ഒഴിവുദിവസമാണെങ്കിലും എല്ലാ തൊഴിലാളികളോടും അന്നു വരുവാൻ മാത്തച്ചൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. എല്ലാവർക്കും തേച്ചുകുളിക്കുവാൻ എണ്ണ കൊടുത്തു. ഉടുക്കുവാൻ ഓരോ മുണ്ടും. പുരുഷന്മാർക്കു ബനിയനും സ്ത്രീകൾക്കു ബ്ലൗസും കൊടുത്തു. അടുത്തുള്ള പുഴയിൽ പോയി കുളിച്ചശേഷം പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു വരുവാൻ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. കുളിച്ചുവന്നപ്പോൾ സമൃദ്ധിയായ ഭക്ഷണവും നല്കി. ഒരു പുതിയ ലോകംപോലെ അവർക്കു തോന്നി. എന്നും ഇങ്ങനെ നല്ല വസ്ത്രം ധരിച്ചു നടക്കണമെന്നു് മാത്തച്ചൻ അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

കുടിയേറ്റക്കാർ മലയിൽ കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കുന്ന നെല്ലും കപ്പയും ചീനിയും പ്രതിദിനം തീരദേശങ്ങളിലെ പട്ടണങ്ങളിൽ ലോറികൾവഴി വന്നിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ വിവേങ്ങൾ വരാതിരുന്നാൽ പട്ടണവാസികൾ ആഹാരകാര്യത്തിൽ വിഷമിക്കും. കശ്നറേഷൻകാലത്തു് കുടിയേറ്റക്കാരാണു തങ്ങളെ പട്ടിണിയിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചതെന്നു് പട്ടണവാസികൾ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കാറുണ്ടു്. കൃഷിവിഭവങ്ങൾ പട്ടണങ്ങളിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാനും, വളവും സിമൻറും കമ്പിയും കൃഷി ആയുധങ്ങളും പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നു മലയോരങ്ങളിൽ എത്തിക്കുവാനും തുടങ്ങിയതോടെ ലോറികൾക്കും ലോറിത്തൊഴിലാളികൾക്കും ജോലി ധാരാളമായി.

അങ്ങനെ ശതക്കണക്കിനു പുതിയ ലോറികൾക്കും സഹസ്രക്കണക്കിനു് തൊഴിലാളികൾക്കും ജോലികിട്ടി. അതുപോലെതന്നെ യാത്രാവാഹനങ്ങളായ റെയിൽവേയിലും ലൈൻബസ്സുകളിലുമുള്ള തിക്കും തിരക്കും കഠിനമായിരുന്നു. മലബാർ കുടിയേറ്റയാത്രക്കാരുടെ വൈപുല്യത്താൽ കൊച്ചി – മലബാർ റെയിൽവേ ബോഗികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. കോഴിക്കോട്ട്, വടകര, തലശ്ശേരി, കണ്ണൂർ, പയ്യന്നൂർ, കാഞ്ഞങ്ങാട് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ തീവണ്ടി ആപ്പീസുകളിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സംഖ്യ ചെറുതായിരുന്നില്ല. അവരെ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിൽ എത്തിക്കുവാൻ ലൈൻബസ്സുകളുടെ എണ്ണവും വളരെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. പുതിയ റൂട്ടുകൾ പലതും തുടങ്ങി. റെയിൽവേഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനേറെയും ബസ്സുടമകളുടേയും ആദായം പല മടങ്ങുയരുകയും ബസ്സ്തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം ശതഗുണീഭവിക്കയും ചെയ്തു.

വ്യാപാരികളുടേയും വ്യാപാരത്തൊഴിലാളികളുടേയും വർദ്ധന അസൂയാവഹമായിരുന്നു. സ്വർണ്ണവ്യാപാരം മുതൽ ചായക്കച്ചവടം വരെയുള്ള എല്ലാ കൊടുക്കൽവാങ്ങലുകളും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പ്രവേശനശേഷം നൂറുമടങ്ങായി വർദ്ധിച്ചു. ടൗണിലെ ഒരു ജൗളിക്കടക്കാരൻ പറഞ്ഞു, തങ്ങളുടെ വില്പന അമ്പതിരട്ടിയിലധികം വർദ്ധിച്ചുവെന്നു്. ഇരുമ്പുരുക്കു്, സിമൻറ് വ്യാപാരികളുടെ വില്പന നൂറിരട്ടിയിലും കവിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അടുത്ത നാളിൽ വയനാട്ടിലെ ഒരു പഞ്ചായത്തുറോഡിൽവച്ചു് ഒരു തലച്ചുമടുകച്ചവടക്കാരൻ പറയുകയുണ്ടായി, ചേട്ടന്മാർ ഇവിടെവന്നു താമസിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തങ്ങളൊക്കെ തെണ്ടിപ്പോകുമായിരുന്നെന്നു്. ഇപ്പോഴും അലൂമിനിയം പാത്രങ്ങളുമായി വീടുകേറിനടന്നാൽ പത്തുപതിനഞ്ചു രൂപ്പികയെങ്കിലും കിട്ടും. പട്ടണത്തിൽക്കൂടെ നടന്നാൽ ചായയ്ക്കുള്ള വകപോലും കിട്ടുകയില്ല. മത്സ്യച്ചുമടു വില്പനക്കാരും ഇതുപോലെതന്നെയാണു പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലുമുള്ള കച്ചവടക്കാർക്കും തൊഴിൽക്കാർക്കും കുബേരന്മാർക്കും കുചേലന്മാർക്കും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഗമനംമൂലം ജോലിയും ആദായവും വർദ്ധിച്ചുവെന്നു പറയാം.

കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിൽപ്പോലുമുള്ള കച്ചവടപ്പീടികകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും മുസ്ലീംങ്ങളുടേതാണു്. എങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാർ ഈ തുറയിലും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടു്. കോഴിക്കോട്ട്, തലശ്ശേരി, കണ്ണൂർ, തളിപ്പറമ്പു്, ഇരിട്ടി, ചെമ്പേരി,

തൊട്ടിൽപ്പാലം മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ മലംചരക്കു കച്ചവടത്തിലും മറ്റും അവർ കാല്പറച്ചവരുകയാണു്. ചുരുക്കം ചിലർ സപ്ലീസ്ബസുകളും നടത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ടു്. ഗവണ്മെൻറു് ജോലികളിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവരും വിരളമല്ല. എങ്കിലും തൊണ്ണൂറഞ്ചുശതമാനം കുടിയേറക്കാരും കൃഷിജോലികളിൽ തന്നെ ഏർപ്പെട്ടു കഴിയുന്നു.

കുടിയേറക്കാരുടെ പഴയ ഏറ്റുമാടങ്ങളും ചെറുകുടിലുകളും എല്ലാം മാറിവരുന്നുണ്ടു്. പലരും ഓടുമേഞ്ഞ സാമാന്യം നല്ല വീടുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. മരുതോങ്കര, കുളത്തുവയൽ, കുരാച്ചുണ്ടു്, കല്ലാനോടു്, തിരുവാമ്പാടി, കൂടരഞ്ഞി, കോടഞ്ചേരി, കണ്ണോം മുതലായ ഭാഗങ്ങളിൽ കോൺക്രീറു് കെട്ടിടങ്ങളും ധാരാളം കാണാം. കാറും ജീപ്പും സ്വന്തമായിട്ടുള്ളവരും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ധൂർത്തടിച്ചും മദ്യപിച്ചും നശിച്ചുപോയവരും ഇല്ലാതില്ല. മുക്കത്തു ബീരാൻകുട്ടി ഹാജി അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നേഹിതനോടു പറഞ്ഞതു് ഇവിടെ പ്രസക്തമത്രേ: "ഈ തിരുവിതാംകൂർ ചേട്ടന്മാക്കു് നാം സ്ഥലം വിറ്റു പൈസ വാങ്ങി. അവരിൽ പലരും പനിക്കിരയായി മരണപ്പെട്ടു. ബാക്കിയുള്ളവർ മടങ്ങിപ്പോയി. പക്ഷേ പിന്നേയും പിറകെ പിറകെ ചേട്ടന്മാർ വന്നു സ്ഥലം വാങ്ങി. നമുക്കു് വീണ്ടും ഉറുപ്പിക കിട്ടി. ഇപ്പോഴും അവർ പോകാതെ വേരുറച്ചുവരികയാണു്. അവരുടെ പരിശ്രമവും പ്രയത്നശീലവും അത്ഭുതാവഹം. വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധി. എന്നാൽ റാക്കു കുടിച്ചു് അവർ രസിക്കുന്നു. വഴക്കും കേസുമുണ്ടാക്കി നശിക്കുന്നു. ഇതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവർ മലബാറിൻെറ മന്നന്മാരാകുമായിരുന്നു."

കുടിയേറക്കാരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളും നടത്തുന്നതിനായിട്ടാണു് ദേവാലയം. അക്കാര്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നതിനായി അവിടെ ഒരു വൈദികനേയും ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. അവക്കായി സൗജന്യ സേവനം ചെയ്യുവാൻ സ്വയം അർപ്പിക്കപ്പെട്ടവരാണു് വൈദികർ. അങ്ങനെ സേവനം ചെയ്യുവാൻ അപ്പീതരായ കന്യാസ്ത്രീകളും ആ കേന്ദ്രത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെടുന്നു. കൊച്ചുകുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാനും ആതുരാശ്രമത്തിൽ സേവനം ചെയ്യുവാനും ആതുരാലയങ്ങളും നടത്തുവാനും ഇവർ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഇടവകകളിൽ നിയുക്തരാകുന്ന വൈദികർ ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി ഏതാനും പേരേയും തിരഞ്ഞെടുത്തു് കമ്മറ്റികളുണ്ടാക്കി, നാടിൻെറ പുരോഗതിക്കു

വേണ്ടി പ്രവത്തിക്കുന്നു. ഈ പ്രവത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് ഓരോ സ്ഥലവും വികസിച്ചതും വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. ഓരോ തുറയിലും വിഷയത്തിലും പ്രായോഗിക ജ്ഞാനമുള്ളവരായി കൂടിയാലോചിച്ചും സക്കാർ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻെറ ഉപദേശം തേടിയും കാര്യങ്ങൾ പ്ലാൻ ചെയ്യുന്നു. പ്രദേശത്തിൻേറയും അവിടത്തെ ആളുകളുടേയും അഭിവൃദ്ധിയിൽ താല്പര്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം വൈദികനു്. അതു് നേടിയെടുക്കുവാനായി ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതിനു് മനസ്സുമുണ്ടായിരിക്കണം. ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് ഒരേ ചരടിൽ കോർത്തിണക്കി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും അദ്ദേഹം സ്വന്തമാക്കണം. പകപ്രായ അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പാകതയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ള വൈദികരുടെ സേവനങ്ങൾ ഏതെല്ലാം കൂടിയേറകേന്ദ്രങ്ങൾക്കു് ലഭിച്ചുവോ ആ കേന്ദ്രങ്ങൾ അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം പ്രാപിച്ചുവരുന്നു. അല്ലാത്തവ പുറകിൽ കിടക്കുകയോ അയൽക്കാക്കു വഴിമാറികൊടുക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. നേതാവുമായി കഴിവതും യോജിച്ചു പ്രവത്തിക്കാനുള്ള നല്ലമനസ്സു് ജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകണം. അല്ലാത്തപക്ഷം സംഭവിക്കുന്ന നഷ്ടത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം സ്ഥലവാസികൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

മലബാറിലെ വൈദികർ ധാരാളം ജോലി ചെയ്യുന്നവരാണു്. അവർ പള്ളിയിൽ കുദാശകൾക്കായി വരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാര്യം മാത്രമല്ല അന്വേഷിക്കുന്നതു്. പ്രതിവത്സരം മൂന്നുനാലു് പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അവർ ഓരോ വീടും സന്ദർശിക്കും, ക്രൈസ്തവരുടേയും അക്രൈസ്തവരുടേയും. ഓരോ കുടുംബത്തിൻേറയും അതിലെ ഓരോ അംഗത്തിൻേറയും സ്ഥിതിഗതികൾ അവർ പഠിക്കും. അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും, തിരുത്തും, സഹായിക്കും. ആത്മീയകാര്യം മാത്രമല്ല അവർ നോക്കുന്നതു്. സമൂഹത്തിൻേറയും പ്രദേശത്തിൻേറയും പ്രശ്നങ്ങളിൽ സ്ഥലവാസികളോടു ചേർന്നു് അവർ ഓരോ പ്രവൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കും. ഇടവക അവികസിതം. പ്രദേശം അവികസിതം. ആളുകൾ ദരിദ്രർ. ദേശത്തിൻേറയും ജനങ്ങളുടേയും അഭിവൃദ്ധിക്കായി പ്രവത്തിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഹൃദയമുള്ള ഒരു വൈദികനു സാദ്ധ്യമല്ല. അദ്ദേഹം ആളുകളെ സംഘടിപ്പിക്കും. രാജാവായി ഭരിക്കാനല്ല, ഒന്നിച്ചു പ്രവത്തിക്കുവാൻ. അവരിൽ ഒരാളെപ്പോലെ വത്തിക്കും. അദ്ദേഹം അവരേയും അവർ അദ്ദേഹത്തേയും സ്നേഹിക്കുന്നു. എല്ലാക്കാര്യ

ത്തിലും അദ്ദേഹം അവരുമായി കൂടിയാലോചിക്കുന്നു. ഏറ്റവും പക്വമായ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മുന്നൂറിൽപ്പരം വൈദികരാണ് തലശ്ശേരി, മാനന്തവാടി രൂപതകളിൽ ഇന്ന് അവിശ്രമം ജോലിചെയ്യുന്നത്.

മന്ത്രിമാർക്കും കലക്ടർമാർക്കും ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഈ വൈദികരെ പരിചയവും അവരോട് സ്നേഹവുമാണ്. ഈ വൈദികർ ജനപ്രതിനിധികളാണെന്നും അവർ ഏറ്റെടുക്കുന്ന വികസനജോലികൾ ഏറ്റവും നന്നായി ചെയ്യുമെന്നും സ്വാർത്ഥലാഭം നോക്കുകയില്ലെന്നും അവർക്കറിയാം. മലബാർ മലയോരങ്ങളിലെ വികസനങ്ങളെല്ലാം ഇത്രത്തോളം സാധിച്ചതും സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും വൈദികരുടെ പരിപക്വമായ നേതൃത്വംമൂലമാണെന്നു പറയാം.

പ്രകാശത്തിന്റെ പാതയിൽ

തലശ്ശേരി രൂപതാസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം വളരെവേഗം വികാസംപ്രാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യകുടിയേറ്റകേന്ദ്രമായ പേരാവൂരിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കുറിശ്ശുപള്ളി 1943-ൽത്തന്നെ ഒരു ഇടവകയായി ഉയർത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. ഫാ. ജോസഫ് കുത്തൂരായിരുന്നു ആദ്യത്തെ വികാരി.

പേരാവൂരിൽ കുടിയേറ്റക്കാർ മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികളായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കാര്യത്തിലും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിലും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തുവാൻ ബ. വികാരിമാക്ക് കഴിഞ്ഞു. കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനായി ബ. കുത്തൂരച്ചൻ ഒരു സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. ഗവണ്മെൻറിന്റെ അംഗീകാരം അതിനു വാങ്ങി. കുട്ടികളുടേയും ക്ലാസ്സുകളുടേയും എണ്ണം പടിപടിയായി ഉയർന്നുവന്നു. പിന്നീടു വന്ന ഒരു വികാരിയുടെ ശ്രമഫലമായി സ്കൂളിനെ യു. പി. ആക്കി ഉയർത്തി. കാലക്രമേണ യു. പി. ക്ലാസ്സുകളിൽനിന്നു ജയിച്ച കുട്ടികൾ വളരെയായി. അവർക്കു തുടർന്നു പഠിക്കുവാൻ അടുത്തെങ്ങും സ്കൂളുകൾ ഇല്ല. 1954-ൽ മോൺ. ജെ. ബി. റോഡ്രിഗസ്സ് വികാരിയായിരിക്കുമ്പോൾ ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിക്കുവാൻ വേണ്ട അനുവാദം മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു വാങ്ങിച്ചെടുത്തു. അനുദിനം ഈ സ്കൂൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുപോന്നു.

1950-ൽ പേരാവൂരിൽനിന്നു പത്തുമൈൽ കിഴക്കായി ചുങ്കക്കുന്നിലും 1952-ൽ പെരുമ്പുന്നയിലും ഒരോ ദേവാലയം ആരംഭിച്ചു. പേരാവൂരിൽനിന്നു ഒരു വൈദികൻ അപ്പഴപ്പോൾ ചെന്നു മതകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്നു. 1956-ൽ കേളകത്തു ഒരു യാക്കോബായപള്ളിയും 1958-ൽ കണിച്ചിയാറ്റിൽ എസ്. എൻ. ഡി. പി. സ്കൂളും ജനമാവും സമാരംഭിച്ചു. ഈ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ക്രമേണ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായി വികസിച്ചു. കേളകത്തു ഇപ്പോൾ ഒരു ഹൈസ്കൂളും പോലീസ്

സ്റ്റേഷനും ഒരു ഷെഡ്യൂൾഡ് ബാങ്കുശാഖയുമുണ്ട്. ശ്രുപതാ സ്ഥാപനത്തിനുശേഷം കണിച്ചുകുളങ്ങര, അടുക്കുത്തോട്, കോളിത്തട്ട്, കൊട്ടിയൂർ, അമ്പായത്തോട്, കൊളക്കാട്, നെടുംപുറംചാൽ, ഓടൻതോട്, പോത്തുകുഴി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാദേവാലയങ്ങളും തുടങ്ങി. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം മതകർമ്മങ്ങളുടേയും സാമൂഹികപ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും സിരാകേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. സ്കൂളുകളും കോൺവെന്റുകളും മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. എൻ. എസ്. എസ്സിന്റേയും എസ്. എൻ. ഡി. പി. യുടേയും മാനേജ്മെന്റിൽ എൽ. പി. സ്കൂളും യു. പി. സ്കൂളും ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളി മാനേജ്മെന്റിൽ ഹൈസ്കൂളും കൊട്ടിയൂരിൽ നടത്തിവരുന്നു. ചുങ്കക്കുന്നിൽ ഒരു ആശുപത്രിയും ഉണ്ട്.

കോളനികളിൽ വികാരിമാരായിരുന്ന വൈദികർ ജനങ്ങളുടെ ആത്മകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതു്. അവരുടെ സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങൾക്കും നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നു. ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് ദേശവികസനത്തിനായി വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു് റോഡുകൾ തുറന്നു. പാലങ്ങൾ പണിതു. സ്കൂളും വായനശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു. മികച്ച ഫലംതരുന്ന വിത്തുകൾ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു് ഉപദേശങ്ങൾ നല്കി. ദൂരെനിന്നു നല്ല വിത്തുകൾ വരുത്തി വിതരണംചെയ്തു.

പേരാവൂരിലെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കേന്ദ്രമായ തൊണ്ടിയിൽ ലൈൻബസ്സു് എത്തിയിരുന്നില്ല. അതുപോലെ മഴക്കാലത്തു് കൊട്ടിയൂർ ഭാഗത്തേയ്ക്കും വാഹനങ്ങൾ പോകാത്തതിനാൽ ജനങ്ങൾ വിഷമിച്ചു. മൊന്തനാരിയച്ചൻ തെറ്റുവഴി–മണത്തന റോഡു് നേരത്തെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. കുന്നപ്പള്ളി ജേക്കബച്ചൻ പേരാവൂർ വികാരിയായിരിക്കുമ്പോൾ തെറ്റുവഴി–മണത്തനറോഡു് വീതികൂട്ടി മെറ്റലിട്ടു് ടാർചെയ്തു. ജനങ്ങളുടെ സംഭാവനകൊണ്ടും ഗവണ്മെന്റു് ധനസഹായംകൊണ്ടുമാണു് ഇതു ചെയ്തതു്. കാഞ്ഞിരപ്പുഴയ്ക്കു് തൊണ്ടിയിൽ ഒരു കോൺക്രീറ്റു് പാലം പണിതു. ഇപ്പോൾ ധാരാളം ബസ്സും ലോറിയും നിരന്തരം അതിലെ കൊട്ടിയൂക്കു് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കണിച്ചുകുളങ്ങര പള്ളിവികാരി ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ കിഴക്കരക്കാട്ടു പൊതുജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു ശ്രമദാനം നടത്തി കൊട്ടിയൂർക്കു നേരത്തെ ഉണ്ടായിരുന്ന നടപ്പാത വീതികൂട്ടുകയും

വാഹനയോഗ്യമാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് കൊട്ടിയൂരും കഴിഞ്ഞു് വയനാടൻമലകളുടെ താഴ്വര വരെ – അമ്പായിത്തോട് വരെ – 1974 മുതൽ ധാരാളം ലൈൻബസ്സ് ഓടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത റോഡുകൾ പി. ഡബ്ളിയു. ഡി. യിലേയ്ക്കുട്ടുപ്പിച്ചു. ചുങ്കക്കുന്നുവരെ ടാർ ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു. പാൽച്ചുരം വഴി വയനാട്ടിലെ മാനന്തവാടി – തലശ്ശേരി റോഡിലേയ്ക്കു ബന്ധിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ചുരംഭാഗത്തെ കുറച്ചു പണികൾ പൂർത്തിയായിട്ടില്ലന്നേയുള്ളൂ. കണിച്ചിയാർവഴി അടയ്ക്കാത്തോട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ബസ്സ് വർഷകാലങ്ങളിൽ ഓടുന്നില്ല, കാഞ്ഞിരപ്പുഴയുടെ ഇരുതീരങ്ങളും ഒരു പാലത്താൽ ബന്ധിപ്പിക്കാത്തതിനാൽ. അടയ്ക്കാത്തോട്പള്ളിവികാരി ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ കണ്ണാടിക്കര ഒരു പാലത്തിനായി ഗവണ്മെൻറിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചെലവിൻെറ മൂന്നിലൊന്നുഭാഗം പണം, ഏകദേശം രണ്ടുലക്ഷം രൂപാ, പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു പിരിച്ചെടുത്തു ഗവണ്മെൻറിൽ കെട്ടിവച്ചു കാര്യം സാധിക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പന്ത്രണ്ടുമാസവും വാഹനങ്ങൾ നിർബാധം ഓടുവാൻ സൗകര്യങ്ങളായെങ്കിലേ സ്ഥലത്തിനും സ്ഥലവാസികൾക്കും ഐശ്വര്യമുണ്ടാവുകയുള്ളൂവെന്ന ദ്ദേഹത്തിനറിയാം.

എട്ടൂർ, കീഴ്പ്പള്ളി ഭാഗങ്ങളിലെ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു സാമാനങ്ങൾ വില്ക്കുവാനും വാങ്ങുവാനും ഇരിട്ടി പട്ടണത്തെ ആശ്രയിക്കണം. ബസ്സില്ല. പുഴയ്ക്കു്, കോളിക്കടവിൽ പാലമില്ല. കീഴ്പ്പള്ളിവികാരി വാളായിൽ ബ. ഫ്രാൻസീസച്ചൻ ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു റോഡിനു വീതികൂട്ടി ബസ്സോടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. വേനൽക്കാലത്തു താല്ക്കാലികപാലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി ബസ്സും ലോറിയും ഓടിച്ചിരുന്നു. തുടർച്ചയായ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇരിട്ടിപ്പുഴയ്ക്കു് ഒരു സ്ഥിരം കോൺക്രീറ്റുപാലം, കോളിക്കടവിൽ, ഗവണ്മെൻറ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നെല്ലിക്കാമ്പോയിൽ വികാരി ബ. കുന്നേൽ ജോസഫച്ചൻ ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് ഇരിട്ടിയിൽനിന്നു മാട്ടറവരെയും മണിക്കടവുവരെയും ലൈൻബസ്സ് ഓടത്തക്കവിധം റോഡുകൾ വീതികൂട്ടി ശരിപ്പെടുത്തി. ഇപ്പോൾ ബസ്സും ലോറിയും ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വട്ടിയാംതോടിനു പാലം ഉണ്ടാക്കിയാലേ വഷ്കാലത്തു്, മണിക്കടവിൽ ബസ്സ് എത്തുകയുള്ളൂ. ആ പാലം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ ഒരു സുപ്രധാന കേന്ദ്രമായിരുന്നു, തലശ്ശേരിപ്പട്ടണം. വയനാട്ടിലെയും കൂർഗിലെയും മൈസൂറിലെയും മലകളിൽനിന്നുമുള്ള തോട്ടം ഉല്പന്നങ്ങളും കപ്പൽമാർഗ്ഗം വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കയയ്ക്കുവാൻ തലശ്ശേരിയിലെത്തിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു. തലശ്ശേരി–കൂർഗ് റോഡിൽ ഇരിട്ടിപ്പുഴയ്ക്കു പാലം ഉണ്ടെങ്കിലേ അതു സാധിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ബലിഷ്ഠമായ ഒരു പാലം ഉണ്ടാക്കി. ഈ പാലത്തിനു കാഴ്ചയിലും ഒരു ഗാംഭീര്യമുണ്ട്. ഈ പാലം കടന്നാൽ കൂട്ടുപുഴയിലേയ്ക്ക്–കണ്ണാടകസ്റ്റേറ്റിന്റെ അതിർത്തിയിലേക്ക്–പന്ത്രണ്ടു കിലോമീറ്ററിൽ കൂടുതലില്ല. പാലംകടന്നു മാടത്തിൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് എത്തിയശേഷം വേണം എട്ടരിലേക്കു തിരിയുവാൻ. ഇരിട്ടിപുഴതന്നെ കോളിക്കടവിൽ വീണ്ടും കടക്കണം, എട്ടരെത്തണമെങ്കിൽ.

പേരാവൂർമേഖലയിൽപ്പെട്ട ഒരു പ്രധാന കേന്ദ്രമാണു് ആറളംപഞ്ചായത്തിലെ എട്ടർ. പേരാവൂരിന്റെ ഇരുപതുമൈൽ ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കുടിയേറ്റക്കാർ വാങ്ങി കൈവശമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. പാലാക്കാരൻ ഞാവള്ളി ഐപ്പച്ചനും അന്നജൻ സ്കറിയാച്ചനും വേറെ ചിലർക്കും റബ്ബർത്തോട്ടം വച്ചുപിടിപ്പിക്കുവാൻ കുറെ അധികം സ്ഥലം വേണമായിരുന്നു. പേരാവൂർപ്രദേശത്തു് ഒരു ബ്ലോക്കായി സ്ഥലം കിട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാറപ്രവൻ മമ്മുഹാജിയെ സമീപിച്ചു്, ആറളം അംശത്തിൽ അവർ 1500 ഏക്കർ സ്ഥലംവാങ്ങി. നല്ല ഫലപുഷ്ടിയുള്ള മണ്ണാണെന്നു മനസ്സിലായി. ധാരാളം ആളുകളും പിറകെ പിറകെ വന്നു് ഞാവള്ളിക്കാരോടും മമ്മുഹാജിയോടും കാടുവാങ്ങി താമസം തുടങ്ങി. ഇവരായിരുന്നു എട്ടർഭോഗത്തെ ആദ്യകുടിയേറ്റക്കാർ. 1943–ൽ ഫാ. കുത്തൂരിനെ പേരാവൂരിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നു് ശ്രീ വലിയപറമ്പിൽ തോമസ്സിന്റെ നെൽക്കളത്തിൽ താല്ക്കാലികമായി നിർമ്മിച്ച പൂപ്പന്തലിൽ വിശുദ്ധകുർബാനയും മറ്റു ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ കുർബാന ഞാവള്ളിൽ എസ്റ്റേറ്റു് കെട്ടിടത്തിൽവച്ചായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ആത്മകാര്യങ്ങൾക്കത്യാവശ്യം നേരിട്ടാൽ പേരാവൂർചെന്നു വൈദികനെ കൊണ്ടുവരണം. വഴിയും വാഹനങ്ങളും, പുഴയ്ക്കു പാലങ്ങളും ഇല്ല. അക്കാലത്തു തിട്ടക്കത്തിൽ ഒരു വൈദികനെയോ വൈദ്യനെയോ കൊണ്ടുവരികസാധ്യമായിരുന്നില്ല. പനിപിടിച്ചു പലരും മരിച്ചു. വളരെപ്പേർ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങ

ളൊന്നും ലഭ്യമല്ലായിരുന്നു. ഞാവള്ളിക്കാരും പാലായിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അവരുടെ സ്ഥലം മുഴുവൻ ആവശ്യക്കാർക്കു വിൽക്കുവാൻ തോട്ടം തൈപ്പറായിരുന്ന ശ്രീ കെ. വി. വറുഗീസിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ കുറെപ്പേർ മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോഴും അതിന്റെ പതിന്മടങ്ങ് ആളുകൾ പുതുതായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. 1945 ആയപ്പോഴേക്കു് എട്ടരയിൽ ഇരുന്നൂറോളം വീട്ടുകാർ ആയി. പൊതുവേ എല്ലാവർക്കും എത്തിച്ചേരുവാൻ സൗകര്യമായ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് പള്ളി മാറ്റിവയ്ക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. നേരത്തെ ഓരോരുത്തർ സംഭാവനചെയ്ത സ്ഥലത്തു താല്ക്കാലിക കെട്ടിടങ്ങളുണ്ടാക്കി അവയിൽ ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. പൊട്ടംകുളം മത്തായിയും മണ്ണനാൽ വിൻസന്റും മറ്റും പള്ളിക്കായി സംഭാവനചെയ്ത സ്ഥലത്തു നീണ്ട ഒരു കെട്ടിടം പണിതുണ്ടാക്കി. അതു പള്ളിക്കും പള്ളിക്കൂടത്തിനും പള്ളിമേടയ്ക്കുമായി ഉപയോഗിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എണ്ണം പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുബിഷപ്പു് 1946-ൽ എട്ടരയിനെ ഒരു സ്വതന്ത്ര ഇടവകയായി ഉയർത്തുകയും അതിന്റെ വികാരിയായി ഫാ. കുര്യാക്കോസ് കുടക്കച്ചിറയെ നിയമിക്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ചുരുക്കം ദിവസങ്ങളേ ആ ജോലിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയുള്ളൂ. പകരം ബ. സി. ജെ. വക്കിയച്ചൻ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. വക്കിയച്ചനാണു് എട്ടരയിന്റെ ഭാവിവികസനങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ടു റോഡുകളും സ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങളും മറ്റും യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ പണിയുവാൻ പ്ലാനിട്ടതു്. ബ. കൊല്ലംപറമ്പിൽ ജോസഫച്ചൻ ഉയർന്ന കുന്നിൻപുറത്തു് കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിരം പള്ളിക്കെട്ടിടം പണിതപ്പോൾ വക്കിയച്ചന്റെ പ്ലാൻ പ്രവൃത്തിയിലായി. വക്കിയച്ചനുശേഷം വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു് ഫാ. ജോസഫ് കട്ടക്കയമാണു്. ഒരു സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനായിരുന്നു, അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹം എൽ. പി. സ്കൂളിനെ യു. പി. സ്കൂളാക്കി ഉയർത്തി. പോസ്റ്റോഫീസ്, ഐക്യനാണയസംഘം, ഗ്രാമീണറോഡുകൾ മുതലായവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനഫലങ്ങളത്രേ. 1958-ൽ യു. പി. സ്കൂളിനെ ഹൈസ്കൂളാക്കി, ഫാ. എസ്. കെ. എളംതുരുത്തി വികാരി ആയിരിക്കുമ്പോഴാ. 1956-ൽ കർമ്മലമാതാവിന്റെ ഒരു ശാഖ എട്ടരയിൽ സമാരംഭിച്ചു. ബ. സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സേവനങ്ങൾ സ്കൂളിലും പള്ളിയിലും ഇടവകയിലും ഉപകാരപ്പെടുന്നു.

ആറളം അംശത്തിലെ അയ്യംകുന്നു പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും തിരുവിതാംകൂർകാർ കുടിയേറുവാൻ തുടങ്ങി. വളരെ ത്വരി

തഗതിയിലായിരുന്ന ആ പ്രവാഹം. അഞ്ചാറു കൊല്ലങ്ങൾ കൊണ്ട് ആയിരത്തോളം കുടുംബങ്ങൾ അവിടങ്ങളിൽ താമസമാക്കി. ഓരോ ഭാഗത്തും ദേവാലയവും വിദ്യാലയവും കന്യാകാലയവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ 1948-ൽ അങ്ങാടിക്കടവും 1954-ൽ കരിക്കോട്ടക്കരിയും കീഴ്പ്പള്ളിയും സേവനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായി ഉയർന്നുവരുവാൻ തുടങ്ങി. കീഴ്പ്പള്ളിയുടെ ശാഖയായി മാങ്ങോട്ടും പള്ളിയും സ്കൂളും പ്രവർത്തനങ്ങളും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഇരിട്ടിപാലം കടന്ന് തെക്കുകിഴക്കോട്ട് കൂർഗ്റോഡരുകിലുള്ള കുന്നോത്തു്, കിളിയന്തറ, പേരട്ട, കച്ചേരിക്കടവു്, ചരൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം കുടിയേറക്കാർ താമസമാക്കി. 1942 മുതൽതന്നെ കുന്നോത്തു് ഏതാനും വീട്ടുകാർ താമസമാക്കിയിരുന്നു. 1943-ൽ അവർ പേരാവൂർ ചെന്ന് അവിടത്തെ വികാരി ബ. കുത്തൂരച്ചനെ, കുന്നോത്തു് കൊണ്ടുവന്ന് വീടുകളിൽ കുർബാനയും കൂദാശകളും നടത്തിച്ചു. 1942-ൽ കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ച കുന്നോത്തിന്റെ ശാഖയായിട്ടാണു് കിളിയന്തറപ്പള്ളി 1948-ൽ ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും, കുന്നോത്താണു് സ്കൂൾ നേരത്തെ ഉണ്ടായതെങ്കിലും, കിളിയന്തറയിൽ കൂടുതൽ കുടുംബങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവിടെയാണു് ആദ്യം ഒരു വികാരിയെ സ്ഥിരമായി ലഭിച്ചതു്. ഫാ. ജോജ്ജ് പതിയിലായിരുന്നു കിളിയന്തറയുടെ ആദ്യത്തെ വികാരി. കിളിയന്തറപ്പള്ളിയുടെ പ്രാരംഭപണികളും നടത്തിയതു് അദ്ദേഹമാണു്. അവിടെ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകളും നിസ്സീമങ്ങളായിരുന്നു. 1961-ൽ കുന്നോത്തുനിന്നു് മാടത്തിൽ പള്ളി ആരംഭിച്ചു. കുന്നോത്തെ എൽ. പി. സ്കൂൾ യു. പി. സ്കൂളായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. 1960-ൽ ക്ലാരമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ ആരംഭിച്ചു. അതിനെ നവസന്ന്യാസഭവനമായി ഉയർത്തി. അവിടെ ഒരു ബാലഭവൻ സ്ഥാപിക്കുവാൻ കെട്ടിടം പണതു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വള്ളിത്തോട്ടിലുള്ള വി. യൂദാതദേവൂസിന്റെ കുരിശുപള്ളിയും ആ വിശുദ്ധൻവഴി ഭക്തജനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും പ്രസിദ്ധമാണു്.

കിളിയന്തറ ഇടവകക്കാർ പള്ളത്തുകുഴി, മണ്ണുകുമ്പിൽ, പാലമറ്റം, ആറുപറ, മുതലായ വൈദികരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ എൽ. പി., യു. പി., ഹൈസ്കൂളുകളും ക്രമേണ വാങ്ങിച്ചെടുത്തു. കെട്ടിടങ്ങളും പലതു പണിതു. ആരാധനമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ തുടങ്ങി. അതു നവസന്ന്യാസഭവനമായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. കല്ലേ

രിക്കടവിലും ചരളിലും സ്കൂളുകളും തുടങ്ങി. കൂട്ടുപുഴയോടടുത്തു് പേരട്ടയിൽ ഒരു ദേവാലയം 1972–ൽ ആരംഭിച്ചു. ഗവണ്മെൻറു വകയായി അവിടെ ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ നടത്തിവരുന്നു. ഇപ്പോൾ പള്ളിവക യു. പി. സ്കൂളുമുണ്ടു്. കമ്മലമഠത്തിൻെറ ഒരു ശാഖ കച്ചേരിക്കടവിൽ തുടങ്ങുകയുണ്ടായി. കച്ചേരിക്കടവിൻെറ കിഴക്കുഭാഗത്തു് കുർഗ് അതിർത്തിയോടടുത്തു് പാലത്തിൻകടവിൽ ഒരു ദേവാലയം 1974–ൽ സമാരംഭിച്ചു. അവിടംവരെ ഒരു ജീപ്പ്റോഡ് വെട്ടിത്തുറന്നു. കൂട്ടുപുഴയിൽനിന്നും കച്ചേരിക്കടവിലേയ്ക്കു് ഒരു ജീപ്പുപാലം 1977–ൽ ഗവണ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിച്ചു് വാഹനഗതാഗതം സൗകര്യപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആ പ്രദേശത്തിൻെറ നട്ടെല്ലായ കൂട്ടുപുഴ – പാലത്തിൻകടവു് റോഡ് പി. ഡബ്ലു. ഡി. എടുത്തു് ടാർ ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകയാൽ അതു ഗവണ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു് ചെയ്യിക്കുവാൻ വേണ്ട ശ്രമങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇരിട്ടി പാലം കടന്നു് വടക്കുകിഴക്കോട്ടു നീങ്ങിയവർ പടിയൂർ, കല്യാട്ട പഞ്ചായത്തിൽപ്പെട്ട നെല്ലിക്കാംപോയിൽ എന്ന പ്രദേശത്തു് സ്ഥലങ്ങളും വാങ്ങി 1939 മുതൽ താമസമാക്കി. അന്നു വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ കുടിയേറ്റം നടന്നിരുന്നുള്ളൂ. മലമ്പനിയുടേയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടേയും ആക്രമണം ഭയങ്കരവും നിരന്തരവുമായിരുന്നു. പേരാവൂരിൽ മാത്രം ഒരു വൈദികനുണ്ടു്. ഏതാനും വീട്ടുകാരായപ്പോൾ പേരാവൂർ ചെന്നു് ബ. കുത്തൂരച്ചനെ കൊണ്ടുവന്നു നീരാക്കൽ ശ്രീ ജോസഫിൻെറ വസതിയിൽ 1943–ൽ വി. കുർബാനയും കുദാശകളും നടത്തി. ബ. കുത്തൂരച്ചൻ സൗകര്യംപോലെ അവർക്കു് കുർബാനയും കുദാശകളും നല്കിപ്പോന്നു. 1945 ആയപ്പോഴേയ്ക്കു് ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റം വർദ്ധിച്ചു. 1948–ൽ കോഴിക്കോട്ടു് ബിഷപ്പു് നെല്ലിക്കാംപോയിൽ പള്ളിയെ ഒരു സ്വതന്ത്ര ഇടവകയായി അംഗീകരിക്കയും 1950–ൽ ബ. മുറിഞ്ഞകല്ലേൽ ഫിലിപ്പച്ചനെ നെല്ലിക്കാംപോയിലിൻെറ വികാരിയായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ചങ്ങനാശ്ശേരി രൂപതയിൽനിന്നു് കോഴിക്കോട്ടു് രൂപതയിലേയ്ക്കു് അക്കൊല്ലം ചേർന്ന പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരു വൈദികനാണു്. അദ്ദേഹം അവിശ്രമം പ്രയത്നിച്ചു. ഏഴരമൈൽ കിഴക്കു് മണിക്കടവിൽ ഒരു പള്ളി തുടങ്ങി. നെല്ലിക്കാംപോയിൽ സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. തലശ്ശേരി രൂപതയുടെ ആവിർഭാവശേഷം ഉളിക്കല്ലിൽ ശ്രീ കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരുടെ മാനേജ്മെൻറിൽ നടത്തിയിരുന്ന വയ

ത്തൂർ യു. പി. സ്കൂൾ ബ. ഫിലിപ്പച്ചൻ രൂപതയ്ക്കുവേണ്ടി വിലയ്ക്കു വാങ്ങി.

കുടിയേറ്റം തുടർച്ചയായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പുതിയ ദേവാലയങ്ങളും പലതും ആരംഭിച്ചു. പുറവയൽ, മാട്ടറ, അറബി, തേർമല, മണിപ്പാറ എന്നിവ ഇങ്ങനെ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടവയാണു്. എല്ലായിടത്തുംതന്നെ സ്കൂളുകളും ചിലയിടത്തെല്ലാം കന്യകാലയങ്ങളും തുടങ്ങി. 1968-ൽ ഉളിക്കല്ലിൽ പഞ്ചായത്തു വകയായി ഒരു ഹൈസ്കൂളും കോഴിക്കോടു് രൂപത വക ഒരു ദേവാലയവും സമാരംഭിച്ചു. 1978 ജൂലൈ 3 മുതൽ നെല്ലിക്കാംപോയിൽപ്പള്ളിയെ ഒരു ഫൊറോനാ ഇടവകയായി ഉയർത്തിയിരിക്കയാണു്.

കുടിയേറ്റക്കാർ പുതിയ റോഡുകളും പലതുണ്ടാക്കി. 1961 മുതൽ മാട്ടറയ്ക്കും മണിക്കടവിനും പല ലൈൻബസ്സുകളും കടൽത്തീര പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നു് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവ വേനൽക്കാലത്തുമാത്രമേയുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രണ്ടു ചെറിയ പുഴകൾക്കു പാലം തീർക്കണം. അതിനുവേണ്ടി ശ്രമം നടന്നുവരികയാണു്.

1957 മുതൽതന്നെ തൊണ്ടിയിൽ ഒരു ആശുപത്രി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പള്ളിയുടെ ഒരു കെട്ടിടത്തിലാണു് അതാരംഭിച്ചതു്. പൊതുജനങ്ങൾക്കു് അതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. പുതുതായി പരീക്ഷകളും പാസ്സായിവന്ന ഡോക്ടർ തങ്കത്തിനും അതു് ഉപകാരപ്രദമായി. പ്രാക്ടീസു് പടിപടിയായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ളവളും സമർത്ഥയുമായ ഡോക്ടർ സ്വന്തമായി സ്ഥലം വാങ്ങി കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങളും വലുപ്പവും ഉള്ള കെട്ടിടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി ആശുപത്രി വിപുലപ്പെടുത്തി. പെരുമ്പുന്നയിൽ പ്രസൻറേഷൻ കോൺവെൻറു കാർ കൂടുതൽ സജ്ജീകരണങ്ങളോടുകൂടി ഒരു ആശുപത്രി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചുങ്കക്കുന്നിലും 1960 മുതലേ ചെറിയ തോതിലുള്ള ഒരു ആശുപത്രി ആരംഭിച്ചു ജനങ്ങൾക്കു സേവനം ചെയ്യുവരുന്നു. ഇതുപോലുള്ള ആശുപത്രികളും എല്ലാ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിലും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

മലബാറിലുള്ള ആദ്യകുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു് പേരാവൂരെങ്കിലും അവിടെ വേണ്ടത്ര വിസ്തീർണ്ണവും ഭംഗിയുമുള്ള ഒരു ദേവാലയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിദ്യാലയങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനും തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ വിജ്ഞാനം നൽകു

വാനും ആയിരുന്ന അവരുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻതന്നെ. മലബാർ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പ്രഥമ ഹൈസ്കൂളാണ് പേരാവൂരിലേതു്. 2500-ൽപരം വിദ്യാർത്ഥികളും എൽ. പി. യിലും യു. പി. യിലും ഹൈസ്കൂളിലുമായി പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

1970-ൽ ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ നടുവിലേക്കുറ്റ് പള്ളിയുടെ വികാരിയായി വന്നു. പള്ളിക്കുടങ്ങൾക്കു് മതിയാകാതിരുന്ന കെട്ടിടങ്ങളും അദ്ദേഹം പണിതീർത്തു. അതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം ആദായമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന പള്ളിസ്ഥലം തെങ്ങുവച്ചു ഫലദായകമാക്കി. പുതിയ മോഡലിൽ ഉള്ള ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം പണിയുവാൻ ആരംഭിച്ചു. ജന്മനായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനയ്ക്കുപുറമേ ശ്രുപതാപ്രൊക്കുറേറേറായിരുന്നപ്പോൾ കൃഷിപ്പണിയിലും കെട്ടിടപ്പണിയിലും ലഭിച്ച പ്രായോഗികജ്ഞാനവും പരിചയവും അദ്ദേഹം ഫലപ്രദമാക്കി. യാതൊരു പാഴ്ച്ചിലവും വരാതെ വളരെ മനോഹരമായ ഒരു പള്ളി പണിയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

തലശ്ശേരിശ്രുപതയിലെ തിരുഹൃദയസന്യാസിനീസഭാസമൂഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭവനമാണ് പേരാവൂർ. വിവിധങ്ങളായ സേവനങ്ങളുടെ സിരാകേന്ദ്രം. സഭയുടെ നവസന്യാസഭവനവും പേരാവൂർതന്നെ. ഇക്കൊല്ലം പ്രൊവിൻഷ്യൽഹൗസ് കൂത്തുപറമ്പിലേക്കു മാറ്റപ്പെട്ടു.

പ്രശസ്തമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വായനശാല, ടൈപ്പ്-റൈറ്റിംഗ് പരിശീലനകേന്ദ്രം, മെക്കാനിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും പേരാവൂരിലുണ്ട്. കീഴരിടം കുടുംബം വക ഒരു ഹൈസ്കൂൾ ഇരിട്ടിയിൽ 1967 മുതൽ നടത്തിവരുന്നതും പ്രസ്താവ്യമത്രേ.

കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലങ്ങളിൽ ചെള്ളിന്റെ ഉപദ്രവങ്ങളാൽ തെങ്ങുകൃഷി തികച്ചും നഷ്ടമായിരുന്ന ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ. എല്ലാവരും വളരെയേറെ പരിശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഒന്നുരണ്ടുപേർ മാത്രമേ വിജയിച്ചുള്ളൂ. എന്നാൽ 1960 മുതൽ സ്ഥിതിഗതികളും മാറി. തെങ്ങ് വളരെ സമൃദ്ധമായി വളരുവാനും ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അതുപോലെതന്നെ കുരുമുളകും റബറും കശുവണ്ടിയും സുഭിക്ഷമായി വളരുന്നു. ജലസേചനത്തിനു് സൗകര്യമുള്ളിടത്തു് കമുകും നല്ല ഫലം തരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പേരാവൂർ മേഖലയിലെ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും കുടിയേറ്റക്കാർ എല്ലാവിധത്തിലും വിജയിച്ചു്

മുന്നേറുകയാണു്. കുടിയേറ്റത്തിന്റെ സുവർണ്ണജൂബിലി 1978 മാച്ചിൽ പേരാവൂരിൽവച്ചു് സാഡംബരം ആഘോഷിച്ചു.

പേരാവൂർപോലെ എട്ടരിലും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടാക്കി ഒരു നല്ല നിലയിൽ എത്തിച്ചശേഷമാണു് ദേവാലയക്കെട്ടിടം പണിയാരംഭിച്ചതു്. തലശ്ശേരി രൂപതയിലെ ഏറ്റവും ബ്രഹ്മാണ്ഡവും നവീനരീതിയിൽ ഉള്ളതുമായ ദേവാലയക്കെട്ടിടം, പണ്ഡിതനും വയോവൃദ്ധനും ദൃഢചിത്തനും ഫലിതസമ്രാട്ടുമായ കൊല്ലംപറമ്പിൽ ബ. യൗസേപ്പച്ചൻ ആണു് ഈ പള്ളിപണി ആരംഭിക്കുകയും പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്തതു്.

1977 ഏപ്രിൽ 10 നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലികൾക്കു് സമ്മാനം നൽകുവാൻവേണ്ടി നിത്യപിതാവു് അദ്ദേഹത്തെ പരലോകത്തിലേക്കു വിളിച്ചു. വാദ്ധക്യത്തിലും മലബാറിലെ സാധുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ അത്യാവശ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി അവരുടെ ഇടയിൽ പതിനഞ്ചുകൊല്ലം അസൗകര്യങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ താമസിച്ചു് ധീരസേവനം ചെയ്ത ആ മഹാമനസ്സനെ കൃതജ്ഞതയോടെ എല്ലാവരും സ്മരിക്കുന്നു.

പുഴയുടെ സംഗീതം

മന്ദ്രമനോഹരമായ സംഗീതമുതിർത്തുകൊണ്ട് ഒഴുകുന്ന കുറിയാടിപ്പുഴയുടെ തീരങ്ങളിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തവർക്കാണ് മറ്റു കുടിയേറ്റക്കാരെ അപേക്ഷിച്ചു പിൽക്കാലത്തും കൂടുതൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളും തരണംചെയ്യേണ്ടിവന്നതു്. ഭൂവുടമകളിൽ നിന്നുള്ള ഉപദ്രവമായിരുന്നു അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതു്.

കാര്യമായ വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവുമില്ലാതെ കാട്ടരാജാക്കന്മാരായി വളർന്നുവന്നവരായിരുന്നു ഈ ഭൂവുടമകളിൽ മിക്കവരും. പിതൃസ്വത്തായി വിസ്തൃതമായ ഭൂഭാഗം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ തങ്ങളുടെ കയ്യൂക്കുകൊണ്ട് കൈയടക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന ഭൂഭോഗങ്ങളും വേറെയും. ഇങ്ങനെ കുറെ പ്രദേശങ്ങളും തങ്ങളുടേതെന്നു പറഞ്ഞു് അവർ കുടിയേറ്റക്കാരോടു പണം വാങ്ങി വിറ്റിരുന്നു. കള്ളവേലിൽക്കാരും കടലിക്കാട്ടിൽക്കാരും വാങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളും തങ്ങളുടേതെന്നു് അവർ അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽപ്പെട്ടിരുന്നതാണു്. കള്ളവേലിൽ ബ്രദേഴ്സ് യഥാർത്ഥ ഉടമ ആരെന്നറിഞ്ഞു് അവരിൽനിന്നും നേരിട്ടാധാരം വാങ്ങി. തങ്ങളറിയാതെ, തങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ കള്ളവേലിക്കാർ സ്ഥലം വാങ്ങിയതിൽ ഇവർക്കു് അമർഷവും വൈരാഗ്യവുമുണ്ടായി.

കുറ്റ്യാടിയിൽ ഏതാനും ഭൂസ്വാമികളുണ്ടായിരുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാരോടു പുച്ഛമായിട്ടാണു് ഇവർ പെരുമാറിയിരുന്നതു്. പഞ്ചപുച്ഛവുമടക്കി കുടിയേറ്റക്കാർ തൊഴുതു നിൽക്കണമായിരുന്നു അവരുടെ മുമ്പിൽ. സാധുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാർ ഗത്യന്തരമില്ലായ്മയാൽ ഇതിനെല്ലാം വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു. പണം കുറവാണെങ്കിലും ഈ കുടിയേറ്റക്കാർ സംസ്കാരവും ആഭിജാത്യവുമുള്ള മനുഷ്യരാണെന്നും പണിയെടുത്തു് നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു സ്വതന്ത്രരായി ജീവിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവരാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഈ ജന്മിമാർക്കും വേറെ ചില പ്രമാണികൾക്കും സാധിച്ചില്ല. ഈ ആശയഗതി ഒന്നു മാറണ

മെന്നും കൂടിയേറക്കാരുടെ കഴിവുകളും ശക്തിയും ഒന്ന മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നും ശ്രീ ജോസ് കള്ളവേലിയും കുവച്ചനും നിശ്ചയിച്ചു. അവർ 1944-ൽ ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു പേരാമ്പ്രയിൽനിന്നും ചവറംമൂഴിവഴി കുറിയാടിയിലേയ്ക്ക് ഒരു റോഡ് ശ്രമദാനമായി വെട്ടിത്തുറക്കുവാൻ നേതൃത്വം കൊടുത്തു. അതിനുള്ള ചെലവുകളും കള്ളവേലിക്കാർതന്നെ വഹിച്ചു. പ്രതിദിനം ആയിരം ആളുകളോളം രണ്ടാഴ്ചത്തേയ്ക്ക് പണി നടത്തി. റോഡിന്റെ ഉദ്ഘാടനം ഒരു ബ്രിട്ടീഷുകാരനായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ട കലക്ടറെക്കൊണ്ടു നടത്തിച്ചു. ഇറലിക്കാരനായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ട ബിഷപ്പ് പ്രൊസേപ്പിയൊ എസ്. ജെ. യെ ഉദ്ഘാടനസമ്മേളനത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി കൊണ്ടുവന്നു. കോഴിക്കോട്ട്, വടകര, തലശ്ശേരി, കുറിയാടി, പേരാമ്പ്ര സ്ഥലങ്ങളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥാനുദ്യോഗസ്ഥപ്രമുഖരേയും ജന്മിമാരേയും പ്രമാണികളേയും ജനപ്രതിനിധികളേയും സമ്മേളനത്തിനു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടനിന്നു കുറിയാടിയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ബിഷപ്പിനെ ചവറംമൂഴിക്കടവുവരെ കൊണ്ടുവന്നതു് കുറിയാടിപ്പുഴയിൽ കൂടെയാണു്. തോണിയിൽ ഇരുന്നു് അദ്ദേഹം ഒരു വിനോദയാത്രതന്നെ നടത്തിയെന്നു പറയാം. അങ്ങനെ പുഴക്കടവിൽ എത്തിയ ബിഷപ്പിനെ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും വന്ന കള്ളവേലിക്കാരുടെ ബന്ധുക്കളും ചാർച്ചക്കാരും മറ്റു ജനങ്ങളും ചേർന്നു് അനേകം കാറുകളുടെ അകമ്പടിയോടെ ചവറംമൂഴിയിൽ സമ്മേളനസ്ഥലത്തേയ്ക്കു് സ്വീകരിച്ചു.

സമ്മേളനച്ചടങ്ങുകളും ടീപാർട്ടിയുമെല്ലാം ഏറ്റവും മോടിയായും മംഗളമായും നടന്നു. കലക്ടർക്കും മറ്റെല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ജനപ്രതിനിധികൾക്കും സന്തോഷവും കൂടിയേറക്കാരെപ്പറ്റി മതിപ്പുമായി. അതിഥികൾ കള്ളവേലിൽ ബ്രദേഴ്സിനോട് കാണിച്ച സ്നേഹവും ബഹുമാനവും ചെറുതായിരുന്നില്ല. അവരുടെ സംഘാടകശക്തിയേയും പൊതുജനാഭിവൃദ്ധിയിലുള്ള താല്പര്യത്തേയും കലക്ടർ പ്രശംസിച്ചു പ്രസംഗിച്ചു. കൂടിയേറക്കാരെ പുച്ഛിച്ചിരുന്ന ഭൂവുടമകളും ഇതെല്ലാം ശ്രവിച്ചും നിരീക്ഷിച്ചും കൊണ്ടാണിരുന്നതു്. കുറിയാടിയിലെ ഏകാധിപതികളായി വത്തിച്ചിരുന്ന അവർക്കു ബോദ്ധ്യമായി, കള്ളവേലിൽ ചാക്കോച്ചനും കുവച്ചനും കൂടിയേറക്കാരും അവഗണനീയരല്ലെന്നു്. തങ്ങൾക്കു് അവരുടെ ഒരു ചെറിയ അംശം കഴിവും സ്വാധീനവുമില്ലെന്നു്. തങ്ങളുടെ രാജവാഴ്ച ഇനി

തുടർന്നുപോകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു്. അവർ ഒരു നയംമാറ്റത്തിനു സന്നദ്ധരായി. 1967 – ലെ കരിങ്ങാട്ടമല കൈവശപ്പെടുത്തലുദ്യമവും അതിന്റെ ദുരന്തഫലങ്ങളും കൂടെ ആയപ്പോഴും കാട്ടരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ വർത്തിച്ചിരുന്ന അവർക്കു തങ്ങളുടെ നിലപാടു മാറേറണ്ടതത്യാവശ്യമാണെന്നു ബോധ്യമായി.

1945 – മുതൽ കുടിയേറ്റക്കാർ അനുദിനം വർദ്ധിച്ചു. ചില ഭൂവുടമകളും അധികൃതരും അനധികൃതവുമായി കൈവശം വച്ചിരുന്ന ഭൂഭാഗങ്ങളും ഏക്കറിനു് 300 ഉം 400 ഉം രൂപവച്ചു വിറ്റു പണമാക്കി. രണ്ടു കൂട്ടർക്കും സന്തോഷകരമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു, മലബാറിലെ ഈ സ്ഥലക്കച്ചവടം. ഇത്ര കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു ഭൂമി കിട്ടുമെന്നു തിരുവിതാംകൂർകാർ, പ്രത്യേകിച്ചു കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്ട്കാർ വിചാരിച്ചില്ല. അതുപോലെ മലബാറിലെ ഭൂവുടമകളും വിചാരിച്ചില്ല, ഏക്കറിനു് ഒന്നു രണ്ടു് ഉറുപ്പികയിൽ കവിഞ്ഞ വിലയ്ക്കു തങ്ങളുടെ മല വിൽക്കാമെന്നു്. ഇരുകൂട്ടരും സംതൃപ്തരായി. കുടിയേറ്റക്കാർ സ്ഥലം വാങ്ങി. ഉത്സാഹിച്ചു പണിയെടുത്തു. തെങ്ങും കമുകും കുരുമുളകുവള്ളിയും റബ്ബറും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. മലമ്പനിയോടും മദയാനയോടും സമരംചെയ്തു. നിരവധി ആളുകളും സമരരംഗത്തു മരിച്ചുവീണുവെങ്കിലും വളരെപ്പേർ മുറിവേറ്റു ചികിത്സയിലായെങ്കിലും ശേഷിച്ചവർ നിന്നു പൊരുതി. പുതുതായി പോഷകസേനകളും വന്നു. അവരും തോളോടുതോൾ ചേർന്നു കൂട്ടത്തൽ ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ പോരാട്ടത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളും തുടർന്നു യുദ്ധം ചെയ്തു വിജയം കൈവരിച്ചു. എല്ലാത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു കുറിയാടിപ്പുഴയൊഴുകി. പുഴയുടെ തീരങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ സംസ്കാരം രൂപംകൊണ്ടു.

1954–ൽ തലശ്ശേരിരൂപത സ്ഥാപിതമായപ്പോഴും കുറിയാടി പ്രദേശത്തെ പള്ളികളിൽ വികാരിമാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു് മാന്നാനത്തുനിന്നും വന്ന സി. എം. ഐ. വൈദികരായിരുന്നു. ഇവർ കുറിയാടിപ്രദേശത്തിന്റെ വികസനത്തിനു് അവിശ്രാന്തം പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി.

ഫാ. എവുറിസ്റ്റസ്സ് മരുതോങ്കര വികാരിയായിരിക്കുമ്പോഴാണു് 1957–ൽ അവിടത്തെ യു. പി. സ്കൂളിനെ ഹൈസ്കൂളാക്കി ഉയർത്തി. ആരാധനമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ അവിടെ ആരംഭിച്ചു. 1967–ൽ മരുതോങ്കരയിൽ ഒരു ആശുപത്രി ബ. കരിങ്ങാട്ടിൽ തോമ്മാച്ചൻ പണിയാരംഭിച്ചു. ഫാ. അലക്സ്

മണക്കാട്ടമറ്റം കെട്ടിടം പൂത്തിയാക്കി. ആശുപത്രി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി.

ഫാ. ഫൗസ്റ്റിൻ സി. എം. ഐ. പടത്തുകടവുപള്ളിയെ സ്വയംപര്യാപ്തമാക്കി. ഫാ. മനേത്തുസ് ഒരു കന്യകാലയത്തിന്റെ ശാഖ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു. വിലങ്ങാട്ടിലെ എൽ. പി. സ്കൂളിനെ 1965–ൽ ഒരു യു. പി. ആക്കി ഉയർത്തിയതു് ബ. ഇളംതുരുത്തി സെബാസ്റ്റ്യനച്ചനാണു്. ഫാ. മാത്യു മുറിഞ്ഞകല്ലേൽ 1969–ൽ അതിനെ ഹൈസ്കൂൾ ആക്കി ഉയർത്തി. കുറിയാടിപ്രദേശത്തെ മറ്റൊരു പ്രധാന കുടിയേറ്റ കേന്ദ്രമായ ചെമ്പനോടയിൽ ശ്രീ. ജോസ് കള്ളുവേലി സംഭാവന ചെയ്ത സ്ഥലത്തു പള്ളിയും സിമിത്തേരിയും സ്ഥാപിച്ചു. 1953–ൽ എൽ. പി. സ്കൂളും 1956–ൽ പോസ്റ്റാഫീസും 1962–ൽ യു.പി. സ്കൂളും 1976–ൽ ഹൈസ്കൂളും അനുവദിച്ചു കിട്ടി. ബ. റാഫേൽ തറയിലച്ചന്റെ കഠിനാദ്ധ്വാനഫലമായാണു് ഹൈസ്കൂൾ അനുവദിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതു്. 1956–ൽ ചാത്തൻകോട്ടനടയിൽ ദിവ്യകാരുണ്യമിഷനറിസഭയുടെ (എം. സി. ബി. എസ്.) ഒരു ശാഖ സമാരംഭിച്ചു. അവർ ഒരു യു. പി. സ്കൂളും ഹൈസ്കൂളും അവിടെ നടത്തുന്നുണ്ടു്. 1961–ൽ ധർമ്മഗിരി സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ ഒരു മഠവും ആശുപത്രിയും തുടങ്ങി. മറ്റൊരു കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമായ റാണിഗിരിയിലും ദേവാലയവും എൽ. പി.സ്കൂളുമുണ്ടു്. ശ്രീ. കളത്തൂർ ചെറിയാച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിലാണു്, കുടിയേറ്റക്കാർ യാത്രാസൗകര്യങ്ങളും വൈദ്യുതിയുമെല്ലാം ഇവിടെ നേടിയെടുത്തതു്. മാനന്തവാടി – വെള്ളമുണ്ട റോഡിലേക്കു് ഈ റാണിഗിരിറോഡു് ബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ പണികളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുറിയാടിപ്രദേശത്തു നിന്നും വയനാട്ടിലേക്കുള്ള ഏറ്റവും ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞതും എളുപ്പവുമായ ഒരു റോഡു്. റാണിഗിരിക്കു സമീപത്തുള്ള കരിങ്ങാട്ടമലയിലും അധ്വാനശീലരായ കുടിയേറ്റക്കാർ ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്നു.

കുറിയാടിയുടെ തെക്കുവശത്തുള്ള ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമായ കുളത്തുവയലിൽ 1934–ൽതന്നെ എട്ടപത്തു ക്രിസ്ത്യീയകുടുംബങ്ങൾ കുടിയേറിപ്പാർത്തതാണു്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യത്താൽ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. 1937–ൽ മാത്തൂർ ചെറിയാനും കളർപാറ ചാക്കോയും ചെമ്പറയിൽ മുക്കൊള്ളിൽ എന്ന സ്ഥലത്തുവന്നു് സ്ഥലം വാങ്ങി കൃഷിചെയ്തു താമസിച്ചു. 1938ലും 1939ലു

മായി പത്തുപതിനഞ്ചുവീട്ടുകാർക്കൂടെ വന്നു. വടകര വികാരി ഫാ. സിയാറോ എസ്. ജെ. മാത്തൂർ ചെറിയാന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു് വിശുദ്ധകുർബാന സമർപ്പിക്കുകയും കൂദാശകളും നല്കുകയും ചെയ്തു. ഇതായിരുന്നു കുളത്തുവയലിലെ ആദ്യത്തെ കുർബാന. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വരവു് അനുദിനം ഈ ഭാഗത്തും വർദ്ധിച്ചു. ചക്കിട്ടപാറ, പെരുവണ്ണാംമൂഴി, കൂരാച്ചുണ്ടു്, കല്ലാനോടു്, കട്ടിപ്പാറ, തലാടു്, ചമൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം കുടിയേറ്റക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. 1939-ൽ വന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തമ്പലക്കാട്ടുകാരൻ കാപ്പുകാട്ടിൽ ബ. മത്തായി അച്ചന്റെ സഹോദരൻ ആഗസ്തിയും, അളിയൻ ഞള്ളിമാക്കൽ ചാക്കോയും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1940-ൽ ബ. മത്തായിച്ചൻ കുളത്തുവയലിൽ തന്റെ സഹോദരനെ കാണുവാൻ വന്നപ്പോഴും ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾക്കു് ഒരു പൊതുസ്ഥലവും ഷെഡ്ഡും ആവശ്യമെന്നു മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് കുളത്തുവയൽ കുന്നിന്റെ നിരപ്പിൽ ഒരു പന്തൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി, കുർബാനയും മറ്റു കൂദാശകളും നടത്തിയിരുന്നു. ബ. പീടിയേക്കലച്ചൻ വടകര വികാരിയായിരിക്കുമ്പോഴും മാസത്തിലൊരിക്കൽ കുളത്തുവയൽ സന്ദർശിക്കുകയും കുടിയേറ്റക്കാർക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1944-ൽ ബിഷപ്പു് പ്രോസേർപ്പിയോ കുളത്തുവയൽ സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വന്നുകൂടിയ ക്രിസ്തീയസമൂഹത്തിന്റെ വലുപ്പം കണ്ടപ്പോഴും അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വൈദികൻ താമസിച്ചു ജോലി ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. ഫാ. തോമസ് ആയല്ലൂരിനെ അവർക്കു വികാരിയായി കൊടുത്തു. ബ. ആയല്ലൂരച്ചൻ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വീട്ടുകളും സന്ദർശിച്ചു. മലേറിയ നൃത്തമാടിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. അദ്ദേഹം എല്ലാ വീട്ടിലും കൊയിനാ ഗുളിക വിതരണം ചെയ്തു. കൂരാച്ചുണ്ടിലും കല്ലാനോട്ടിലും പെരുവണ്ണാംമൂഴിയിലും കേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തുകയും ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു പ്രവർത്തിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ആയല്ലൂരച്ചനെ സഹായിക്കുവാൻ ഫാ. വർഗ്ഗീസ് തയ്യിലും ഫാ. ജോസഫ് പന്നിക്കോട്ടും 1947 ലും 1948ലും എത്തി. ഫാ. തയ്യിലിനു് കൂരാച്ചുണ്ടും ഫാ. പന്നിക്കോട്ടിനു് കല്ലാനോടും ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു് അവിടങ്ങളിലെ കാര്യങ്ങളന്വേഷിക്കുവാൻ അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. ആ കേന്ദ്രങ്ങളെ സ്വതന്ത്ര ഇടവകകളാക്കി ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു. ഫാ. ആയല്ലൂരിനുശേഷം കുളത്തുവയൽ വികാരിയായി വന്ന

ഫാ. മിരാൻഡാ ചെമ്പ്ര–പേരാമ്പ്ര റോഡുണ്ടാക്കിച്ചു. 1951–ൽ ഫാ. സി. ജെ. വക്കി കളത്തുവയൽ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. കളത്തുവയലിനെ ഇന്നത്തെ ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ നിലയിൽ എത്തിച്ചതു് ബ. വക്കിയച്ചനാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല. അദ്ദേഹം 16 കൊല്ലം അവിടെ വികാരിയായിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്കായി സൗകര്യപ്രദമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്റ്റേഷനുകൾ സ്ഥാപിച്ചു് (ചക്കിട്ടപാറ, നരിനട) അവിടെ ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാനും പരിശീലനക്ലാസ്സുകളും സ്കൂളുകളും ഏർപ്പെടുത്തുവാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. എസ്. എച്ച്. കന്യകാലയത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും വിമലമേരി മിഷനറിസഭ എന്ന പേരിൽ പുതുതായി അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ഒരു സന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭവനവും കളത്തുവയലിൽ അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. അവിടത്തെ ദേവാലയം, ഹൈസ്കൂൾ, നീന്തൽകുളം, ഡിസ്പൻസറി, സാങ്കേതികസ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമഫലമായുണ്ടായതാണു്. പോസ്റ്റോഫീസും ഫോണും ലൈറ്റും ഗതാഗതയോഗ്യമായ റോഡുകളും ഇന്നവിടെയുണ്ടു്. താൻ സ്ഥാപിച്ച സന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ എന്ന നിലയിൽ ഇപ്പോഴും കളത്തുവയലിൽത്തന്നെ താമസമാക്കിയിരിക്കുന്ന വക്കിയച്ചൻ ഇന്നും ആ പ്രദേശത്തിന്റെ വികസനത്തിനായി തന്റെ കഴിവുകൾ വിനിയോഗിക്കുന്നു.

കളത്തുവയലിന്റെ വടക്കുകിഴക്കുള്ള ഒരു കോളനിയാണു് പെരുവണ്ണാംമൂഴി. 1941–ൽ കല്ലൂർ ജോസഫ് അവിടെ കുടിയേറി താമസം തുടങ്ങി. തുടർച്ചയായി വളരെപ്പേർ പിറകെ പിറകെ വന്നു. 1945–ൽ ബ. ആയല്ലൂരച്ചൻ കളത്തുവയൽ വികാരിയായിരിക്കുമ്പോഴാണു് ഒരു ഷെഡ്ഡിൽ ആദ്യത്തെ കുർബാന സമർപ്പിച്ചു. 1965 മുതൽ വൈദികൻ സ്ഥിരംതാമസമാക്കി. താമസിയാതെ ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ സ്ഥാപിതമായി. 1970–ൽ വികാരിയായി വന്ന ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ തുരുത്തിമറ്റമാണു് അവിടത്തെ എൽ. പി. സ്കൂളിനെ യു. പി. ആയി ഉയർത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമത്തിലും നേതൃത്വത്തിലും കരിസ്മാറ്റിക്കു് (Charismatic) ധ്യാനത്തിന്റെയും സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഒരു മാതൃകാകേന്ദ്രവുമായി ഈ കോളനി വർത്തിക്കയും മറ്റുള്ളവർക്കു് ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യം പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുറിയാടിപ്രോജക്ടിന്റെ അണക്കെട്ടും പ്രവർത്തന

ങ്ങളും പ്ലാന്റേഷൻ കോർപറേഷൻവക പേരാമ്പ്ര, കുത്താളി എസ്റ്റേറ്റുകളുമെല്ലാം ഈ കോളനിസീമയിൽപ്പെടുന്നവയാണു്.

കുളത്തുവയലിനടുത്തുള്ള ഒരു പ്രധാന കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു് കുരാച്ചുണ്ടു്. 1941 മുതൽ അവിടെ കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ചു. ബോർമ്മയിൽ, വെട്ടുകല്ലേൽ, ചൊവ്വാറ്റുകുന്നേൽ, നെല്ലിക്കൽ, കാനാട്ടു് മുതലായ കുടുംബക്കാരാണു കുരാച്ചുണ്ടിൽ ആദ്യം താമസമാക്കിയവർ. 1947 മുതൽ ദേവാലയത്തിനായി ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. പി. തോമസു് അപ്പസ്തോലനു് അതു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. തുടർച്ചയായി അവിടെ ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനുമുമ്പു മാസത്തിലൊരിക്കൽ ബ. ആയല്ലൂരച്ചൻ ഇടവകയുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തു് കുർബാനകർമം നടത്തിപ്പോന്നു. 1949–ൽ ബ. തയ്യിൽ വഴ്ത്തീസച്ചനെ സ്ഥിരം നേതാവായി ലഭിച്ചു. ആയല്ലൂർ അച്ചൻ ആരംഭിച്ച എൽ. പി. സ്കൂൾ ഏതാനും കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു് യു. പി. ആയിത്തീർന്നു. 1955–ൽ പഞ്ചായത്താഫീസും കുരാച്ചുണ്ടിൽത്തന്നെ സ്ഥാപിച്ചു. കന്യകാലയം, സ്ഥിരംപള്ളിക്കെട്ടിടം സബു് പോസ്റ്റോഫീസു്, പോലീസു് സ്റ്റേഷൻ തുടങ്ങിയവ സ്ഥാപിതമായി. വൈദ്യുതിയും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളും അവക്കു ലഭിച്ചു. സ്ഥലവാസികളുടെ സാമ്പത്തികനിലയും വളരെ മെച്ചമാണു്. 1960–ൽ സമീപപ്രദേശമായ "കാറ്റുള്ളമല"യിലും ഒരു ദേവാലയവും എൽ. പി. സ്കൂളും സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ടു്.

1943–ൽ കട്ടക്കമ്മാക്കൽ, കോതമ്പനാനി, ഇട്ടിയെപ്പാറ, പന്നിക്കോട്ടതടം, എട്ടിയിൽ, ഗണപതിപ്ലാക്കൽ മുതലായ വീട്ടുകാർ കല്ലാനോട്ടുവന്നു കൃഷിചെയ്തു താമസംതുടങ്ങി. വടകരയിൽനിന്നു് വൈദികൻ വരുമ്പോഴും കല്ലാനോട്ടും സന്ദർശിക്കയും മതകർമ്മങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്യുപോന്നു. 1949–ൽ ബ. ജോസഫു് പന്നിക്കോട്ടച്ചൻ കല്ലാനോട്ടെ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അവിടെ ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിക്കുകയും സ്ഥിരം പള്ളിക്കെട്ടിടം പണിയിപ്പിക്കയും ചെയ്തതു് പിന്നീടു വികാരിയായിവന്ന ഫാ. ജോർജ്ജു് വട്ടുകളമാണു്. തിരുഹൃദയമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും അദ്ദേഹം അവിടെ ആരംഭിച്ചു. ബ. നരിക്കുഴി ചാക്കോച്ചന്റെ പരിശ്രമഫലമായി സ്കൂളിനു് ഒരു ഓഡിറ്റോറിയവും പണികഴിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കട്ടിപ്പാറ, തലാടു് എന്നിവയും കല്ലാനോടിനു സമീപത്തു് അതിവേഗം വികസിച്ചുവരുന്ന കുടിയേറ്റകോളനികളാണു്.

ഇവിടെ സ്വപ്നങ്ങൾ വിരിയുന്നു

1951 മുതൽ മാനന്തവാടി കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഫാ. ജോർജ്ജ് കഴിക്കച്ചാലിയുടെ ധീരമായ നേതൃത്വം വയനാടിനു് ഒരു പുതിയ രൂപവും ഭാവവും പ്രദാനം ചെയ്തു. 1954-ൽ തലശ്ശേരിരൂപത സമാരംഭിച്ചപ്പോഴും എല്ലാ ജീവിതസൗകര്യങ്ങളുമുള്ള പഴയ കോഴിക്കോട്ടരൂപതയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്നതായിരുന്നു സുഖപ്രദമെങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സഹായാർത്ഥം കഴിക്കച്ചാലിലച്ചൻ തലശ്ശേരിരൂപതയിൽ ചേരുകയാണുണ്ടായതു്. മാനന്തവാടിയിലെ ക്രൈസ്തവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും തലശ്ശേരിരൂപതയിൽപെട്ടവരായിരുന്നു. അവർക്കു് ഒരു ഇടവകപ്പള്ളി ഉണ്ടാകേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി. ഇപ്പോഴും സെൻറ് ജോസഫ്സ് ഹോസ്പിറ്റൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലവും കെട്ടിടവും അദ്ദേഹം തലശ്ശേരിരൂപതയ്ക്കുവേണ്ടി വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി.

തലശ്ശേരിബിഷപ്പു് മാനന്തവാടിയിൽ ഒരു പുതിയ ഇടവക സ്ഥാപിച്ചു. അതിൻറെ വികാരിയായി ബ. ജോർജ്ജച്ചനെ നിയമിച്ചു. പ്രധാന കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ദേവാലയങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുവാനും പഴയ സ്ഥാപനങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുമുള്ള ചുമതല അദ്ദേഹത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തു. സന്തുഷ്ടനായ ജോർജ്ജച്ചൻ കോളനികളെല്ലാം സന്ദർശിച്ചു. എല്ലാവർക്കും ആശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയും നല്കി. ജോർജ്ജച്ചൻറെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഓരോന്നും പുരോഗമിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു സെൻട്രൽ ഇടവകയ്ക്കും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി കണിയാരത്തു്, മാനന്തവാടി – തലശ്ശേരി റോഡുസൈഡിൽ 35 ഏക്കർ സ്ഥലംവാങ്ങി. അവിടെ ദേവാലയം, വിദ്യാലയം, കന്യകാലയം, ബാലമന്ദിരം, പ്രിൻറിംഗ് പ്രസ്സ്, ടൈപ്പ്നിംഗ് സ്കൂൾ മുതലായവ സ്ഥാപിച്ചു. ആശയവിതരണത്തിനായി ''ഗിരിദീപം''മാസികയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. വർഷങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. വൈദികർ ഉണ്ടായതോടൊപ്പം തലശ്ശേരിബിഷപ്പു്

ഓരോ കേന്ദ്രത്തിൽ അവരെ നിയമിച്ചു വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടർന്നു നടത്തുവാൻ സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു. ഫാ. ബ്രിഗാൻ സായെ പോർട്ടർ, തവിഞ്ഞാൽ, പള്ളികളുടെ വികാരിയാക്കി. അദ്ദേഹം മാനന്തവാടി പഞ്ചായത്തുപ്രസിഡണ്ടായിരുന്നു. ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു പല റോഡുകളും അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തുറന്നു ഗതാഗതം സൗകര്യപ്പെടുത്തി.

1967-ൽ ബ. കഴിക്കച്ചാലിലച്ചൻ ബത്തേരിപ്പള്ളിയിലെ വികാരിയായി മാറി. മാനന്തവാടിപ്പള്ളിയുടെ ഫ്ളോറിംഗും പ്ലാസ്റ്ററിംഗും മറ്റു പണികളും പിന്നീടുവന്ന വികാരിമാർ നടത്തി.

1960 മുതൽ മുറിഞ്ഞകല്ലേൽ ബ. വലിയ ഫിലിപ്പച്ചൻ തരിയോടപള്ളിയുടെ വികാരിയായി ചാർജെടുത്തു. പരിചയസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹം വിശാലമായ ആ ഇടവകയുടെ സൗകര്യപ്രദമായ പലഭാഗങ്ങളിലും പള്ളികൾ സ്ഥാപിക്കുകയും അതാതു സ്ഥലങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി പരിശ്രമിക്കുവാൻ അവിടത്തുകാരെത്തന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എല്ലാ ആഴ്ചയിലും ഈ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കിപ്പോന്നു. വൈദികർ ഉണ്ടായതോടുകൂടി അവരിൽ ഓരോരുത്തക്കായി ഈ കേന്ദ്രങ്ങൾ തലശ്ശേരിയിൽ നിന്നും ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ബ. ഫിലിപ്പച്ചൻ സ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങൾ വിപുലമാക്കുകയും വൈദികമന്ദിരം പണികഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. 1962-ൽ ആരംഭിച്ച തിരുഹൃദയമഠത്തിലെ സന്യാസിനികൾ ആശുപത്രിയിലും സ്കൂളിലും പ്രശസ്തമായ സേവനം ചെയ്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. തരിയോട പഞ്ചായത്തു ഭരണസമിതിയിലെ പല സ്ഥാനങ്ങളും നേടുവാൻ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രസിഡൻറു സ്ഥാനവും ഒരു കുടിയേറ്റക്കാരനായ മറ്റക്കാട്ടു് ജോസഫ് നേടിയെടുത്തു. എല്ലാവരും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കുവാനും സംരക്ഷിക്കുവാനും പല റോഡിൽകൂടെയും ലൈൻബസ്സു് ഓടിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു. ഒരു സർവ്വീസ്സഹകരണ ബാങ്കു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പുരോഗതിയെ വളരെയേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വയനാട്ടിലെ ഒരു പ്രധാന കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു് നടവയൽ. പനമരത്തുനിന്നു് മൂന്നുമൈൽ തെക്കുകിഴക്കു മാറിയാണു് നടവയൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. 1948-ൽ അവിടെ കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ചു. പുതിയിടത്തു് ജോർജ്ജു് മുതലായവരാണു്

ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർ. 1949-ൽ കണിയാമ്പറ്റ പള്ളി വികാരി ഫാ. നസ്രത്ത് നടവയലിൽവന്ന് ഒരു താല്ക്കാലിക ഷെഡ്ഡിൽ അവിടത്തെ ആദ്യത്തെ ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചു. 1950-ൽ ബ. ബക്കുമാൻസ് സി. എം. ഐ. അച്ചൻ വികാരിയായി വന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ തുടങ്ങി. 1956-ൽ ബ. ടീസിയൻ സി. എം. ഐ. അത് യു. പി. ആയും ഹൈസ്കൂളായും ഉയർത്തി. 1958-ൽ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി വന്ന ഫാ. ജോൺ മണ്ണനാൽ സ്കൂളിനെ എല്ലാവിധത്തിലും പ്രശസ്തിയിലെത്തിച്ചു. കൂടാതെ അദ്ദേഹം നേതൃത്വം കൊടുത്ത് റോഡുകളും പാലങ്ങളും മറ്റും പണികഴിപ്പിച്ച്, നടവയലിൽ വാഹനങ്ങൾ വരുന്നതിനു സൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കി. 1956 മുതൽ കമ്മലീത്താമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു. 1977-ൽ ഫാ. ജെയിംസ് കുളത്തിനാൽ വികാരിയായിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്വാനഫലമായി, മനോഹരമായ ഒരു ദേവാലയം അവിടെ പണിയുകയുണ്ടായി.

ദക്ഷിണഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനപാത്രമായ പഴശ്ശിരാജാവ് ബ്രിട്ടന്റെ വെള്ളപ്പടയെ കരകടത്തുവാൻ, ആദിവാസികളായ കുറിച്ച്യരുടെ സഹായത്തോടെ ഒളിപ്പോരു നടത്തിയ വനപ്രദേശമാണ് പുൽപ്പള്ളി. കോട്ടയത്തു താമസിച്ചിരുന്ന രാജാവു കൂപ്പത്തോട്ട നായർകുടുംബത്തിലേക്കു പുൽപ്പള്ളി പ്രദേശങ്ങൾ ഇനാമായി കൊടുത്തു. ഇതിൽ 15000 ഏക്കർ പുൽപ്പള്ളി ദേവസ്വത്തിലേക്കു കൂപ്പത്തോട്ടകാർ ദാനം ചെയ്തു. ഈ ഭൂമിയും വേറെ ചിലരുടെ ജന്മഭൂമിയും ഗവണ്മെന്റുവക ദേവസ്വം ഭൂമിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് പുൽപ്പള്ളി പ്രദേശം.

മുള്ളൻകൊല്ലിയിൽ ഒരു സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായ ശ്രീ പി. സി. തോമസ് അയാളുടെ സ്വന്തം പേരിൽ ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ നടത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീ വെള്ളിലാംതടത്തിൽ പൈലി സ്കൂളിനു കുറെ സ്ഥലം ദാനംചെയ്തു. അവിടെ ബലിഷ്ഠമായ ഒരു കെട്ടിടമുണ്ടാക്കി. ആ കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു നടവയലിൽനിന്നും തലശ്ശേരിയിൽനിന്നും അച്ചന്മാർ വരുമ്പോൾ ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതു്. മുള്ളൻകൊല്ലിയിലുണ്ടായിരുന്ന കുടിയേറ്റക്കാർ വിശാലവീക്ഷണവും ഐക്യബോധവുമുള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ സ്കൂൾ പള്ളിക്കാര്യത്തിലേയ്ക്കു നേരത്തെ എഴുതിവാങ്ങി. കുടിയേറ്റക്കാർ അന്നദിനം വർദ്ധിച്ചു. ഒരു വൈദികന്റെ സേവനം അവിടെ അത്യന്താ

പേക്ഷിതമെന്നു തലശ്ശേരിബിഷപ്പിനു ബോധ്യമായി. ഫാ. ജോർജ്ജ് ചെങ്ങാടക്കരിയെ 1959-ൽ പുൽപ്പള്ളി പള്ളിവികാരിയായി ബിഷപ്പു നിയമിച്ചു. സ്ഥലം കുറച്ചു സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം മുള്ളൻകൊല്ലിയിലാക്കി. അങ്ങനെ, മുള്ളൻകൊല്ലി ആ പ്രദേശത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പ്രധാന കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. മരക്കാവു്, മരക്കടവു്, പെരുക്കല്ലൂർ, മുതലായ ചെറുകേന്ദ്രങ്ങളും പടിപടിയായി വികസിച്ചുവന്നു. അവിടത്തെ പുരാതനമായ ക്ഷേത്രവും അതിന്റെ ഓഫീസുകളും കരിമത്താണു്. ഗവണ്മെന്റു് ഓഫീസുകളും അവിടെയത്രേ.

1966-ൽ മൂവായിരത്തോളം കുടുംബങ്ങൾ പുൽപ്പള്ളിയിൽ താമസക്കാരായി. ഇതിൽ ഭൂരിഭാഗവും ക്രൈസ്തവരാണു്. എന്നാൽ മറ്റു കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പുൽപ്പള്ളിയിൽ കൂടുതൽ നായന്മാരും ഈഴവരും കുടിയേറിയിട്ടുണ്ടു്.

കുടിയേറ്റക്കാർ കഷ്ടപ്പെട്ടു കൃഷിപ്പണികൾ നടത്തി. നല്ല വിളവുകൾ ലഭിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ചിലർക്കു് അസൂയ ഉദിച്ചു. ദേവസ്വംവക സ്ഥലം കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ അനധികൃതമെന്നു് അവർ പ്രചരണം തുടങ്ങി. കുടിയൊഴിഞ്ഞു പോകുവാൻ ഓർഡർ നൽകപ്പെട്ടു. പോലീസ് ഒന്നുരണ്ടു വീടുകൾ കത്തിച്ചശേഷം അംഗങ്ങളെ ഇറക്കിവിട്ടു. ബ. കുന്നേലച്ചന്റെയും നെച്ചിക്കാട്ടച്ചന്റെയും ശ്രീ ആക്കൽ ജോസിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ആളുകൾ സംഘടിച്ചു. കോടതിയിൽ കേസ് കൊടുത്തു. വീട്ടു തീവെച്ചു് ഇറക്കിവിടുവാൻവന്ന പോലീസ് സംഘത്തെ പതിനായിരങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി ഘൊരാവോ ചെയ്തു. തൽഫലമായി കുടിയിറക്കു നിർത്തിവച്ചു. ഇപ്പോൾ എല്ലാ വിധത്തിലും പുൽപ്പള്ളി പുരോഗമിച്ചുവരുന്നു. ബത്തേരിയിൽ നിന്നു ബസ്സുകൾ എത്തുന്നതുകൂടാതെ പനമരത്തുനിന്നു നടവയൽവഴി ബസ്സുകൊണ്ടുവരുവാൻ റോഡുകൾ പൂർത്തിയാക്കിവരുന്നു. ബസ്സുകൾ നടവയൽവരെ ഓടുവാൻ തുടങ്ങി.

തെക്കേവയനാടിന്റെ കേന്ദ്രപ്രദേശമായ സുൽത്താൻബത്തേരിയിൽ അധികം കുടിയേറ്റക്കാർ താമസക്കാരായില്ല. ടൗണിൽനിന്നു് അഞ്ചും പത്തും മൈൽ അകലത്തിലാണു് അവർ താമസിക്കുന്നതു്. നേരത്തേ യൂറോപ്യൻ തോട്ടക്കാർക്കായി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന ബത്തേരിടൗണിലെ പള്ളിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് ബ. സർഗീസ് സി. എം. ഐ. അച്ചൻ

അവിടത്തെയും സമീപത്തുള്ള മറ്റു ചെറിയ കേന്ദ്രങ്ങളുടെയും പുരോഗതിക്കായുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും അവർക്കു കൊടുക്കുകയും അവരുടെ ആത്മകാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അന്നുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളും തെനേരി, വാഴവറ, പഴൂർ, എരുമാട്ട്, ചുള്ളിയോട്ട് മുതലായവ ആയിരുന്നു. അവിടെയെല്ലാം എല്ലാ ആഴ്ചയിലും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ മാസത്തിൽ ഒന്നോരണ്ടോ ദിവസങ്ങളിലും പോയി അദ്ദേഹം ആളുകളെ സഹായിച്ചിരുന്നു.

ഇതിൽ വാഴവറയായിരുന്നു പ്രധാന കോളനി. 1946 മുതൽ അവിടെ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയതാണ്. ചൂടിയാങ്കൽ മത്തായി, കന്നുകെട്ടിയിൽ ചാക്കോ, നെല്ലിനിൽക്കുംതടത്തിൽ ജോസഫ്, പണിതുരുത്തേൽ മത്തായി എന്നിവരാണ് ആദ്യം കുടിയേറിയവർ. കോഴിക്കോട്ടുരുപതയിൽപ്പെട്ട ചുണ്ടയിൽപ്പള്ളി വികാരിയച്ചൻ 1948-ൽ ആദ്യമായി പണിതുരുത്തേൽ മത്തായിയുടെ വീട്ടിൽ ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചു.

1954-ൽ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നുള്ള നിയമനമനുസരിച്ച് ബ. സർഗീസച്ചൻ ബത്തേരിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് വാഴവറ, തെനേരി മുതലായ കേന്ദ്രങ്ങളും നോക്കിയിരുന്നു. ഒന്നുരണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം വിൻസൻഷ്യൻസഭയിൽപ്പെട്ട ഫാ. തുരുത്തിക്കാട്ടിനെ തെനേരിയിലും ഫാ. മാത്യു അത്തിക്കലിനെ വാഴവറയിലും വികാരിമാരായി നിയമിച്ചു. ഫാ. അത്തിക്കലാണ് വാഴവറയിൽ മനോഹരമായ പള്ളി പണിതീർപ്പിച്ചത്. അവിടെ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന തിരുഹൃദയമഠം നല്ല ഒരു ആശുപത്രി നടത്തിക്കൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്ക് ആതുരസേവനം ചെയ്തുപോരുന്നു.

വടക്കേവയനാട്ടിലെ കണിയാരംകുന്നിനെ കൊട്ടാരക്കുന്നാക്കി തീർത്ത ബ. കഴിക്കച്ചാലിൽ ജോർജ്ജച്ചനെ 1967-ൽ മാനന്തവാടിയിൽനിന്നും തെക്കേവയനാട്ടിലെ സുൽത്താൻബത്തേരിയിലേയ്ക്കു സ്ഥലംമാറിയ കാര്യം നേരത്തെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അദ്ദേഹം ബത്തേരിടൗണിൽ വിരസത ജനിപ്പിക്കുന്ന വിധം പ്രാകൃതവേഷത്തോടെ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന അസംപ്ഷൻകുന്നിനെ ആരേയും ആകർഷിക്കുന്ന വേഷഭ്രഷണങ്ങളും കൊടുത്തു മനോഹരമാക്കിത്തീർത്തു. പുതിയതും ഭംഗിയുള്ളതുമായ പള്ളിക്കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കി. സ്കൂൾക്കെട്ടിടം പണിതീർത്തു. ഒരു ആശുപത്രിയും ആരംഭിച്ചു. ആതുരസേവനത്തിന്റെ പരി

മളം ആ ടൗണിലും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള ആളുകളെ ആകർഷിച്ചു. ആ സ്ഥാപനം എല്ലാവർക്കും ആശ്വാസവും ആശ്രയവും പ്രദാനം ചെയ്തു.

ബത്തേരിയിൽനിന്നു 15 മൈൽ അകലെയുള്ള അമ്പലവയലിൽ ധാരാളം കുടിയേറ്റക്കാർ ഉണ്ട്. എക്സ്സർവ്വീസ് മെൻസ് കോളണിയും ഗവണ്മെൻറ് ഫ്രൂട്ട് നഴ്സറിഫാമും അവിടെയാണ്. പുരോഗമനസാധ്യത വളരെയുള്ള സ്ഥലം. കഴിക്കച്ചാലിലച്ചന്റെ ശ്രദ്ധ ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കുകൂടി തിരിഞ്ഞു. അവിടെ ഒരു കെട്ടിടവും സ്ഥലവും വാങ്ങി. ഒരാശുപത്രി തുടങ്ങി. ബ. സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ ഒരു കോൺവെൻറും ആരംഭിച്ചു. ഒരു ദേവാലയവും വൈദികമന്ദിരവും പണിതു പൂർത്തിയാക്കി. 1976-ൽ അദ്ദേഹം മാനന്തവാടിയിൽ വീണ്ടും വികാരിയായിവന്നു അവിടത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടരുന്നു.

അവികസിതമായ വയനാടിന്റെയും അവിടത്തെ ആളുകളുടെയും അഭിവൃദ്ധിക്കു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ അവിടെ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു തലശ്ശേരിരൂപതാധികാരികൾക്കു ബോധ്യമായി. അതുകൊണ്ടാണ് മഞ്ഞുവീഴ്ചമലകളുടെ നാടിനു വേണ്ടി മാനന്തവാടി കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു പുതിയരൂപത 1973-ൽ സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി ജേക്കബ് തൂങ്കുഴിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കാർഡിനൽ പാറേക്കാട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തെ മാനന്തവാടി സെൻറ് തോമസ് മൗണ്ടിൽവച്ചു അഭിഷേകംചെയ്തു് രേണമേല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ദരിദ്രമായ ആ പ്രദേശങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ അദ്ദേഹം സർവ്വാത്മനാ പരിശ്രമിക്കുന്നു. കേരളസർക്കാരിൽനിന്നും കേന്ദ്രസർക്കാരിൽനിന്നും വിദേശങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കാവുന്ന എല്ലാ സഹായങ്ങളും വാങ്ങിച്ചെടുത്തു് ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സാമൂഹികവും കാർഷികവും സാമ്പത്തികവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ വയനാടിനെ പടിപടിയായി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പുതിയ ബിഷപ്പും വൈദികരും സന്യാസിനികളും ജനങ്ങളും പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണിപ്പോൾ.

നഗരങ്ങൾ പണിയുന്നവർ

അസംപ്ഷൻ കോളനിയിൽ ആദ്യമായി പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു കോടഞ്ചേരിയിലായിരുന്നു. ദേവാലയത്തിനും അതിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി 'അമ്പലക്കുന്നു്' എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന ഒരു സ്ഥലം തെരഞ്ഞെടുത്തു് അവിടെ അവർ ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. ആ ഷെഡ്ഡിൽ ഞായറാഴ്ചതോറും ദിവ്യബലിയും മറ്റു മതകർമ്മങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു.

നല്ല സംസ്കാരവും ദീർഘദൃഷ്ടിയുമുള്ള ജനങ്ങളാണു് ആ ഭാഗത്തു കുടിയേറിയിട്ടുള്ളതു്. പള്ളിയും വൈദികനും സ്ഥിരമായി വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ രണ്ടുമൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി അദ്ധ്യാപകരെ നിയമിച്ചു് 4-ാം ക്ലാസ്സുവരെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. പണം പിരിച്ചെടുത്തു് അദ്ധ്യാപകർക്കു ശമ്പളം കൊടുത്തുപോന്നു. കോടഞ്ചേരി ഇടവകയ്ക്കു മാത്രമുള്ള പ്രഥമവികാരി ഫാ. ഫാബിയൂസ് സി. എം. ഐ. വന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ഈ സ്കൂളുകളും പള്ളിമാനേജ്മെൻറിലേയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സാമർത്ഥ്യത്താൽ നാലുക്ലാസ്സുകൾക്കും ഒന്നിച്ചു് അംഗീകാരവും ഗ്രാൻറും ലഭിച്ചു. കൃഷി ആദായങ്ങളും പണവും വളരെ ദുർലഭമായിരുന്ന അക്കാലത്തും അനുദിനം ജോലിചെയ്തു കഷ്ടിച്ചു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിയിരുന്നവർ വിധവയുടെ കൊച്ചുകാശുപോലുള്ള സംഭാവനചെയ്യുവാൻ മടികാണിച്ചില്ല. അങ്ങനെയുണ്ടാക്കിയ പണംകൊണ്ടാണു് അവർ സ്കൂളിനു ഗ്രാൻറു കിട്ടുന്നതുവരെ അദ്ധ്യാപകർക്കു ശമ്പളം കൊടുത്തതു്. പ്രൈമറിസ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങൾ പണിതതും ഇങ്ങനെയുണ്ടാക്കിയ ഫണ്ടുകൊണ്ടത്രേ. ഇതുപോലെതന്നെ 1953-ൽ ഹൈസ്കൂളിനുവേണ്ടി അവർ കഴിവിൻെറ പരമാവധി സംഭാവനചെയ്തു. ഹൈസ്കൂൾ അനുവാദം മദ്രാസിൽനിന്നു വാങ്ങിച്ചെടുക്കുവാനും അതിനുവേണ്ടി നിരതദ്രവ്യം കെട്ടിവയ്ക്കുവാനും വേണ്ട കെട്ടിടങ്ങൾ പണതുയർത്തുവാനും ഇടവകക്കാരും ബ. ദൊസി

ത്തേവൂസച്ചനും ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളും ത്യാഗങ്ങളും ഒരു കാലത്തും മറക്കാനാവാത്തതാണു്. അച്ചന്റെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു നനയാത്ത മണൽത്തരികളും കോടഞ്ചേരിപ്രദേശത്തു കാണുകയില്ല.

ഈ വസ്തുത അവിടെ പഠിക്കുന്ന എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകർക്കുമറിയാം. അതായിരിക്കണം ആ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നവരും പഠിപ്പിക്കുന്നവരും ആത്മാർത്ഥമായി ജോലിചെയ്തു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിജയശതമാനം എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷയ്ക്കു നേടിയെടുക്കുവാൻ കാരണം. പലകൊല്ലം തുടർച്ചയായി ഈ ക്രെഡിറ്റു് അവർ നേടി. രൂപതയിൽനിന്നുള്ള ട്രോഫി ഒട്ടുവിൽ സ്ഥിരമായി സ്വന്തമാക്കുവാനും കോടഞ്ചേരി സ്കൂളിനു സാധിച്ചു.

ബ. ദൊസിത്തേവൂസച്ചൻ കോടഞ്ചേരി വിട്ടിട്ടു് കൊല്ലങ്ങളേറെ പലതായെങ്കിലും അവിടത്തുകാർ എന്നും അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുന്നു. 1974-ൽ അദ്ദേഹത്തെ കോടഞ്ചേരിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൗരോഹിത്യരജതജൂബിലി സാഘോഷം കൊണ്ടാടി. അയ്യായിരംരൂപാ പിരിച്ചുണ്ടാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെപേരിൽ ഒരു സ്കോളർഷിപ്പു് ഏർപ്പെടുത്തി. പ്രതിവത്സരം എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷയിൽ കൂടുതൽ മാർക്കുവാങ്ങുന്ന മൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അറുനൂറുരൂപായുടെ സ്കോളർഷിപ്പു നൽകുന്നു. ബ. വികാരി അച്ചന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുവാനും അവരോടു സഹകരിക്കുവാനുമുള്ള മഹാമനസ്കതയും വിദൂരവീക്ഷണവും കോടഞ്ചേരിക്കാർക്കുണ്ടു്. അതിന്റെ സൽഫലങ്ങൾ സ്ഥലത്തിനും സ്ഥലവാസികൾക്കും ലഭിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

1957 മുതൽ വികാരിയായി വന്ന ഫാ. ജോർജ്ജു് പുന്നക്കാട്ടു് അവിടെ ബലിഷ്ഠവും മനോഹരവുമായ ഒരു ദേവാലയം 1960-ൽ പണികഴിപ്പിച്ചു. തൊട്ടടുത്തു വൈദികമന്ദിരവും. ബ. ദൊസിത്തേവൂസച്ചൻ പണിയിപ്പിച്ച എട്ടപ്പുകളും, ഗംഭീര ഹൈസ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങളുംകൂടി ആയപ്പോൾ ആ കുന്നിന്റെ മുഖം പ്രത്യേകവിധത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുകയാണു്. എതിർവശത്തുള്ള കുന്നിൽ പ്രൈമറിസ്കൂൾ കെട്ടിടങ്ങളും, കോൺവെന്റുകെട്ടിടങ്ങളും പണിതിരിക്കുന്നു. ഇരു കുന്നുകൾക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള താഴ്വാരം ലവൽചെയ്തു് വിസ്തൃതമായ ഒരു മൈതാനമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പല റോഡുകളും ഈ മൈതാനത്തിന്റെ സൈഡുകളിൽവന്നു സന്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. കോടഞ്ചേ

രിപ്പട്ടണം ഈ മൈതാനത്തിന്റെ ഒരു വശത്തുനിന്നാരംഭിക്കുന്നു. എല്ലാം കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ഏതോ ഒരു ഗാംഭീര്യവും ദിവ്യത്വവും കോടഞ്ചേരിക്കു സംലബ്ധമാകുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. പല നിലകളിലുള്ള കെട്ടിടങ്ങളും ഇപ്പോൾ കുറവല്ല. സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ ഇനി കോഴിക്കോടിനു പോകേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള സാധനങ്ങളും ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നു.

കോടഞ്ചേരിയിൽ ഇന്നു് എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാസ്സായവർ വളരെപ്പേരുണ്ടു്. കോളേജുവിദ്യാർത്ഥികളും യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഡിഗ്രി എടുത്തവരും നിരവധി. പലരും സ്കൂൾ, കോളേജ് അദ്ധ്യാപകരായും ചുരുക്കംപേർ ഗവണ്മെന്റു ദ്യോഗസ്ഥരായും ജോലിചെയ്യുന്നു. സ്ഥലത്തു് ഒന്നരണ്ടു പാരലൽ കോളേജുകളും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ കാര്യങ്ങളിലും കോടഞ്ചേരിക്കാർ പിന്നോക്കമല്ല. പഞ്ചായത്തോഫീസും പോലീസ് സ്റ്റേഷനും അവർ നേടിയെടുത്തു. പോസ്റ്റാഫീസും ആശുപത്രിയും നേരത്തേമുതൽ തുടങ്ങിയിരുന്നു. കോളനിയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു ലോറിയും വാഹനങ്ങളും പോകത്തക്കവണ്ണം റോഡുകളും പലതു വെട്ടിത്തുറന്നു. പുലിക്കയം പുഴയ്ക്കു് കോൺക്രീറ്റുപാലം പണിതു. 1968 മുതൽ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും ലൈൻബസ്സു് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1970 മുതൽ വൈദ്യുതി ലഭിച്ചു. സിനിമാതിയേറ്ററും ബാങ്കുകളും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ എല്ലാവിധത്തിലും കോടഞ്ചേരി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്.

തിരുവമ്പാടിപഞ്ചായത്തിൽപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളും അധികം കുന്നും മലയുമില്ലാത്ത നല്ല നിരപ്പും ഫലപുഷ്ടിയുമുള്ള ഒരു ഭൂഭാഗമാണു്. കാലിത്തീറ്റ ധാരാളമായി വളരുന്നതും കാലിയെ അനായാസം ചെറുപുഴകളിലിറക്കി കുടിപ്പിക്കുവാനും കുളിപ്പിക്കുവാനും സൗകര്യമുള്ളതുമായ കൃഷിഭൂമി. ചെറുതും വലുതുമായ വൃക്ഷങ്ങളും ശാഖോപശാഖകളോടെ അവിടെ പടർന്നു വളരുന്നു. വെളിംപ്രദേശങ്ങളും സുലഭം. ഈ മൈതാനഭൂമിയുടെ ഭംഗിയും ആകർഷണീയതയും കണ്ടിട്ടു്, പൂവ്വിപുരാണങ്ങളിലെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ അമ്പാടിയോടു സാമ്യപ്പെടുത്തി ആരോ 'തിരുവമ്പാടി' എന്നു് പേരു കൊടുത്തതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ പ്രദേശം ഒരു ദൈവിക അമ്പാടിതന്നെ.

ഇന്നു് കരുമുളകു്, റബ്ബർ, കമുകു് മുതലായവയെല്ലാം സമൃദ്ധമായി അവിടെ വളരുന്നു. നല്ല ഫലങ്ങളും തരുന്നു. എന്നാൽ 1945 മുതൽ 1950 വരെയുള്ള പ്രാരംഭകാലങ്ങളിൽ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണങ്ങളാൽ വിളവുകളും ഒട്ടും ലഭിക്കാതെ നിരാശയിൽ എത്തിച്ചേർന്നവർ വളരെയായിരുന്നു. അതുപോലെ മലമ്പനിയും ഒട്ടുവളരെപ്പേരെ കൊന്നൊടുക്കി. തത്ഫലമായി കുടിയേറിയവരിൽ ഒരു നല്ല ശതമാനം മടങ്ങിപ്പോയി. ഒരു നല്ലഭാഗം പനിയാൽ മരിച്ചു. പിടിച്ചുനിന്നവർ അൻപതു ശതമാനത്തിൽ കവിയുകയില്ല. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും മലേറിയായുടെയും ശല്യങ്ങളും ക്രമേണ കുറഞ്ഞു. പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാർ ധാരാളമായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടരുംകൂടി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു. എല്ലാവരും കൃഷിപ്പണികളും നടത്തി. ആനയെ ഓടിക്കുവാനും പന്നിയെ പിടിക്കുവാനും പരസ്പരം സഹായിച്ചു.

ഫാ. മൊന്തനാരി എസ്.ജെ. യെ ആ കുടിയേറ്റപ്രദേശത്തിന്റെ വികാരിയായി നിയമിച്ചുവെന്നു നേരത്തേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. മുണ്ടമല എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന കുന്നിൻനിരപ്പിൽ അദ്ദേഹം പള്ളിക്കായി ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. യേശുവിന്റെ തിരുഹൃദയത്തിനു് അതിനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു് അതിൽ ആദ്യമായി ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചു. മാസത്തിലൊരു ഞായറാഴ്ച അദ്ദേഹം അവിടെ കുർബാനയും ക്ലാശകളും നടത്തിപ്പോന്നു.

1947-ൽ ഫാ. മൊന്തനാരി എസ്. ജെ. സ്ഥലംമാറിപ്പോയി. പകരം ഫാ. സെക്കേരാ എസ്. ജെ. നിയമിതനായി. അദ്ദേഹമാണു് കുട്ടികളുടെ പഠനത്തിനുവേണ്ട സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചതു്. മദ്രാസു് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു് അംഗീകാരവും ഗ്രാന്റും അന്നു കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയായ ഫാ. ഗൊൺസാൽവസ് അവ വാങ്ങിച്ചെടുത്തു. അതുവരെ കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽനിന്നായിരുന്നു അദ്ധ്യാപകർക്കു ശമ്പളം കൊടുത്തിരുന്നതു്. ഫാ. ഗൊൺസാൽവസ് പള്ളിക്കുന്നിന്റെ ഒരു വശത്തു സ്കൂളിനായി ഒരു സ്ഥിരം കെട്ടിടവും പണികഴിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും 5-ാം ക്ലാസ്സു് ജയിച്ച കുട്ടികൾക്കു പഠിക്കുവാൻ പത്തുമൈൽ അകലെയുള്ള കൊടിയത്തൂരിൽ നടന്നു് എത്തിച്ചേരണമായിരുന്നു. പലരും കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചു പഠിച്ചു. പഠിക്കുവാൻ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ കുട്ടി

കളായിരുന്ന സമത്ഥർ. അവരോട് അദ്ധ്യാപകർക്ക താത്പര്യമായി. അവർ ക്ലാസ്സിലെ ഒന്നാം സമ്മാനങ്ങളും നേടിയിരുന്നു. പക്ഷേ ഭൂരിപക്ഷം കുട്ടികളും പോയി പഠിക്കുവാൻ പറ്റിയില്ല.

ഫാ. ഗൊൺസാൽവസിനെ തുടർന്ന തിരുവാമ്പാടിയിൽ വികാരിയായിവന്നത് കമ്മലീത്താസഭയിലെ (സി.എം.ഐ.) ഫാ. അത്തനേഷ്യസാണ്. പരിചയസമ്പന്നനും സമാദരണീയനുമായിരുന്ന ബ. അത്തനേഷ്യസച്ചനെ തിരുവാമ്പാടിക്കു ലഭിച്ചതു് അവരുടെ ഭാഗ്യമായി. കുടിയേറക്കാരുടെ ഭാവി ഐശ്വര്യത്തെക്കരുതി അവരുടെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു യു. പി. സ്കൂളുണ്ടാക്കുവാനും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനും അത്തനേഷ്യസച്ചൻ മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചു. ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവുംകൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നതു്. മുക്കത്തുനിന്നു തിരുവാമ്പാടിക്കും കൂടരഞ്ഞിക്കും പോകണമെങ്കിൽ പുഴ കടക്കണം. പുഴയ്ക്കു പാലമില്ല. തോണിവേണം പുഴ കടക്കുവാൻ. നല്ല ഒരു സംഖ്യ കടത്തുകൂലിയായിക്കിട്ടും സ്ഥലവാസികൾക്കു്. പുഴ കടന്നാൽതന്നെ കിഴക്കോട്ടുപോകുവാൻ ഒരു ജീപ്പുറോഡു പോലുമില്ല. കൃഷിവിഭവങ്ങളെല്ലാം കെട്ടുകാരെക്കൊണ്ടു ചുമപ്പിക്കണം. വിളവിന്റെ വിലയുടെ നല്ല ഒരംശം ഈ കേറ്റിയിറക്കിനും ചുമടിനും പോകും. ഭൂവുടമകൾ ഒരു ജീപ്പുറോഡിനുപോലും സ്ഥലം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ല. കോഴിക്കോട്ടും മറ്റുമുള്ള ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഇടയിലെ തന്റെ സ്വാധീനം ഉപയോഗിച്ചാണ് ഒരു ജീപ്പുറോഡിനുള്ള അനുവാദം സ്ഥലമുടമകളിൽനിന്നു് അത്തനേഷ്യസച്ചൻ വാങ്ങിച്ചെടുത്തതു്. അങ്ങനെ കൂടരഞ്ഞിയിലേക്കും തിരുവാമ്പാടിയിലേക്കും റോഡുകളുണ്ടായി. വിശ്രമരഹിതമായി നടത്തിയ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹം തീർത്തും ദുർബ്ബലനായിത്തീർന്നു. സഭാധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തെ ആശ്രമത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വിളിച്ചു.

ബ. കെറുബീനച്ചനാണ് പിന്നാലെ വികാരിയായി വന്നതു്. സ്ഥലത്തു് ഒരു ഹൈസ്കൂൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. പള്ളിയോടടുത്തു നിരപ്പായ സ്ഥലമില്ല ഹൈസ്കൂൾകെട്ടിടം വയ്ക്കുവാനും കളിസ്ഥലം ഉണ്ടാക്കുവാനും. ഒരു ഫർലോംഗ്മാറി പറ്റിയ ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി. ഒരു കെട്ടിടം പണിതു. മദ്രാസ്സിൽ വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ട

മെൻറിലേയ്ക്ക് അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു. മദ്രാസ്ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും ഹൈസ്കൂളിനു് അനുവാദം ലഭിക്കുക അന്നു് അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. പല സെക്യൂരിറ്റികളും കൊടുക്കണം. അദ്ദേഹം മദ്രാസ്സിൽ പോയി വേണ്ടപ്പെട്ടവരെ കണ്ടു് അനുവാദം നേടിയെടുത്തു. പക്ഷേ സ്കൂൾ തുടങ്ങുവാൻ ഒരു മാസത്തെ പരിശ്രമങ്ങളും ത്യാഗങ്ങളും വേണ്ടിവന്നു. സ്കൂൾ പ്രതിവത്സരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നു, സമർത്ഥനായ ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ ഭരണത്തിൽ.

നാലുകൊല്ലം ബ. കെറുബീനച്ചൻ തിരുവാമ്പാടിയിൽ സേവനംചെയ്തു. ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ഒരു വൈദികനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. നിസ്വാർത്ഥൻ. പരമഭക്തൻ. ഒരു പണ്ഡിതനും ആയുർവേദവൈദ്യനുമായിരുന്നു. ഒറ്റമൂലികൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പല അസുഖങ്ങളും മാറ്റും. തന്റെ മുൻഗാമിയെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും അതിപ്രയത്നത്താൽ രോഗിയായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹവും ആശ്രമത്തിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടു. ബ. അത്തനേഷ്യസച്ചൻ 1954-ലും ബ. കെറുബീനച്ചൻ 1960-ലും ദിവംഗതരായി. ഈ വൈദികസത്തമന്മാരുടെ ഈടറ്റ സേവനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഭക്തിനിർഭരമായ സ്മരണ തിരുവാമ്പാടിക്കാരുടെ മനസ്സിൽ നിന്നു് ഒരിക്കലും മറഞ്ഞുപോകയില്ല.

1955 മുതൽ കുതിച്ചുകയറുന്ന സാമാന്യം നല്ല വില കിട്ടിത്തുടങ്ങി. സാമൂഹികവികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പണം മുടക്കുവാൻ കൃഷിക്കാർക്കു കഴിവായി. ഈ അവസരം വേണ്ടപോലെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ നിപുണനും ചെറുപ്പക്കാരനുമായ ഒരു വൈദികനെ, ഫാ. എവുറിസ്റ്റസ് സി. എം. ഐ. യെ തിരുവാമ്പാടിക്കു വികാരിയായി ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു. സ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങൾ പലതുണ്ടാക്കി. റോഡുകൾ വെട്ടിത്തുറന്നു. സബ്പോസ്റ്റോഫീസ്, പോലീസ്സ്റ്റേഷൻ എന്നിവ സമാരംഭിക്കുകയും വൈദ്യുതി വരുത്തുകയും ചെയ്തു. കർമ്മലീത്താമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ ടൗണിനടുത്തുതന്നെ 1956-ൽ സമാരംഭിച്ചു. പിന്നാലെവന്ന ബ. കുന്നപ്പള്ളി വക്കിച്ചൻ കുടിയേറ്റ രജതജൂബിലി സ്മാരകമായി ടൗൺ മധ്യത്തിൽ മനോഹരമായ ഒരു കുരിശുകപ്പേള പണുതുയർത്തി.

തിരുവാമ്പാടിയിൽനിന്നു വേർപെട്ടു സ്വതന്ത്രമായി വർത്തിക്കുന്ന വേറൊരു കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു് പുല്ലൂരാമ്പാറ. ഫാ. ബർത്തലോമ്മയോ സി. എം. ഐ. 1952-ൽ തുടങ്ങിയ

താണ്‌ ഈ സെൻറർ. അതിൻെറ പുരോഗതി അതിവേഗത്തിലായിരുന്നു. അവിടത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർ നേതാവായ വൈദികനോട്‌ യോജിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുവാൻ കൂടുതൽ സന്നദ്ധത കാണിച്ചു. എൽ. പി. സ്കൂളും യു. പി. സ്കൂളും 1976-ൽ ഹൈസ്കൂളും അവർ സ്ഥാപിച്ചു. 1966-ൽ ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ കീലത്തു്‌ വികാരി ആയിരിക്കുമ്പോഴാണ്‌ 'തിരുവാമ്പാടി ഡവലപ്പുമെൻറു കമ്മറ്റി' എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘടന ഉണ്ടാക്കി. ബ. കീലത്തച്ചനായിരുന്നു, സംഘടനയുടെ പ്രസിഡൻറ്‌. ദേശത്തിൻെറ വികസനത്തിനുള്ള പല പ്രവർത്തനങ്ങളും അവർ ചെയ്തു. കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളും തമ്മിൽ സന്ധിപ്പിക്കുന്ന പല റോഡുകളും അവർ വെട്ടിത്തുറന്നു. ബി. ക്ലാസ്സിൽപ്പെടുന്ന ഇരുമ്പകം പാലവും (തിരുവാമ്പാടി) മറ്റു പല ചെറുപാലങ്ങളും കലുങ്കുകളും പണികഴിപ്പിച്ചു. വായനശാലകളും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളും സഹകരണസംഘങ്ങളും ഫൈൻ ആർട്ട്സ്‌ ക്ലബുകളും സ്ഥാപിച്ചു നടത്തി. ബ. അത്തനേഷ്യസച്ചൻെറ പരിശ്രമത്താൽ മുക്കം പുഴക്കടവിലേയ്ക്കു വെട്ടിത്തുറന്ന ജീപ്പുറോഡ്‌ ബസ്സുകൊണ്ടുവരുവാൻവേണ്ടി വീതികൂട്ടി വെട്ടുന്നതിനു മുക്കത്തെ പ്രമാണികളും സ്ഥലം അനുവദിച്ചില്ല. തിരുവാമ്പാടിയിൽനിന്നു്‌ അരമൈൽമാത്രം അകലമുള്ള തോട്ടത്തിൻകടവിലേയ്ക്കു്‌ ഇരുപത്തിനാലു്‌ അടി വീതിയുള്ള ഒരു റോഡു കമ്മറ്റി വെട്ടിത്തുറന്നു. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു്‌ വരുന്ന ലൈൻബസ്സു്‌ തോട്ടത്തിൻകടവുവരെ എത്തിക്കുവാൻവേണ്ട പരിശ്രമങ്ങളും നടത്തി. അതു സാധിതപ്രായമായി. 1972-ൽ നല്ല ഒരു കോൺക്രീറുപാലം പി. ഡബ്ളിയു. ഡി. യെക്കൊണ്ടു പണികഴിപ്പിച്ചു. അതുപോലെ കുടരഞ്ഞിക്കാരും മുക്കത്തേയ്ക്കു ബസ്സിനു വഴി കിട്ടായ്കയാൽ വാലില്ലാപുഴറോഡിലേയ്ക്കു്‌ ഒരു വഴി വെട്ടിത്തുറന്നു. ഇപ്പോൾ കുടരഞ്ഞി, തിരുവാമ്പാടി, പുല്ലൂരാമ്പാറ, ആനിക്കാമ്പോയിൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു്‌ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പ്രതിദിനം ധാരാളം ബസ്സുകളും ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബ. കീലത്തച്ചൻെറയും കമ്മറ്റിക്കാരുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളും വിജയിക്കുവാൻ എല്ലാവിധത്തിലും സഹായിച്ചതു്‌ അക്കാലത്തു്‌ കോഴിക്കോട്ടു കളക്ടറന്മാരായിരുന്ന മഹാബലിറാവുവും എൻ. കാളീശ്വരനും കുന്നമംഗലം ബി.ഡി.ഓ. ആയിരുന്ന ഗോപാലക്കുറുപ്പുമാണു്‌ എന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം സ്മരണീയമത്രേ.

ബ. കീലത്തച്ചൻെറ കാലത്തു്‌ പുല്ലൂരാമ്പാറക്കാർ ഇരുവഞ്ഞിപ്പുഴയ്ക്കു കമ്പിയുക്കുപാലം ഉണ്ടാക്കി. ജനങ്ങൾക്കു്‌ ഇതു്‌

വളരെ സൗകര്യമായി. എങ്കിലും വാഹനങ്ങളം കൊണ്ടുപോകുവാനും കൃഷിവിഭവങ്ങളം സൗകര്യമായി മാക്കറ്റിൽ എത്തിക്കുവാനും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. മുറിഞ്ഞകല്ലേൽ ബ. കൊച്ചുഫിലിപ്പച്ചൻ വികാരിയായി വന്നു. ഇരുവഞ്ഞിപ്പുഴയുടെ ഇരുകരകളേയും ഒരു ഉറപ്പുള്ള പാലംകൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കാതെ കോടഞ്ചേരി, പുലിക്കയം, മഞ്ഞുവയൽ, മുറംപാത്തി മുതലായ കോളനികളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുവാനും അവിടേയ്ക്കു ബസ്സും ലോറിയും കൊണ്ടുപോകുവാനും സാദ്ധ്യമാകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ജനങ്ങളം ഒന്നുചേർന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. ബലിഷ്ഠമായ ഒരു പാലം പണികഴിപ്പിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടു മാനന്തവാടി മെയിൻറോഡിൽ കൽപ്പറ്ററോഗത്തു് വീതി പോരാത്തതിനാൽ മാറ്റപ്പെട്ട ഒരു ഇരുമ്പുപാലം അദ്ദേഹം പി. ഡബ്ളിയു. ഡി. യിൽ നിന്നു വാങ്ങിച്ചെടുത്തു്, അതുകൊണ്ടാണു് പുല്ലൂരാമ്പാറ പാലം ശരിപ്പെടുത്തിയതു്. നെല്ലിപ്പോയിൽ, മഞ്ഞുവയൽ, മുറംപാത്തി മുതലായ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങൾക്കു കോഴിക്കോട്ടുമായി വാഹനമാർഗ്ഗം ബന്ധപ്പെടുന്നതിനുള്ള പ്രധാന ഉപാധി ഈ പാലമാണു്. 1976 മുതൽ ഒരു ഹൈസ്കൂൾ അദ്ദേഹം പുല്ലൂരാമ്പാറെ അനുവദിപ്പിച്ചു നടത്തുന്നു. അതുപോലെ ആരാധനമഠം കാരുടെ ചുമതലയിൽ ഒരു വലിയ ആശുപത്രിയും അവിടെ നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്ടിൽപ്പെട്ട മീനച്ചിൽ താലൂക്കിലെ ആളുകളാണു് കൂടരഞ്ഞിയിൽ കുടിയേറിയിരിക്കുന്നതു്. 1947 മുതൽ അവിടെ കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ചു. മുക്കത്തു് മൊയ്ഹാജിയോടാണു് അവർ സ്ഥലം വാങ്ങിയതു്. അവകാശത്തർക്കവും കുഴപ്പങ്ങളുമില്ലാത്ത ഭൂമി. നിസ്സാരവിലയ്ക്കു് ഇത്ര നല്ല ഭൂമി കിട്ടിയതിൽ അവർ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. ആനക്കാട്ടിൽക്കുടെ നാലുമൈൽ നടന്നു് തിരുവാമ്പാടിയിൽ എത്തണം, മതകാര്യങ്ങളം നിർവഹിക്കണമെങ്കിൽ. കുടിയേറ്റകുടുംബങ്ങളം അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. എല്ലാവരുംകൂടെ ഒരു ദേവാലയം ആരംഭിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. മൊയ്ഹാജി പത്തേക്കർ സ്ഥലം പള്ളിക്കു ദാനംചെയ്തു. സൗകര്യമായ ഭാഗത്തു് ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. കോഴിക്കോട്ടുബിഷപ്പു് പത്രോണിത്തിരുമേനി ഈ ഷെഡ്ഡിൽ 1949-ൽ കൂടരഞ്ഞിയിലെ പ്രഥമകുർബാന അർപ്പിക്കയും തിരുവാമ്പാടി പള്ളിവികാരിയെ കൂടരഞ്ഞികേന്ദ്രത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾകൂടെ അന്വേഷിക്കു

വാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം ബ. ബണ്ടാർഡിൻ സി. എം. ഐ. അച്ചൻ കൂടരഞ്ഞിയുടെ വികാരിയായി ചാർജെടുത്തതോടെ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ഭാഗ്യനക്ഷത്രം ഉദിക്കുകയായി. അദ്ദേഹം ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. ക്രമേണ അതു യു. പി. ആക്കി. ബ. ബത്തലൂമ്മ സി. എം. ഐ. അച്ചൻ 1965-ൽ അതിനെ ഹൈസ്കൂളാക്കി ഉയർത്തി. ബ. ബണ്ടാർഡീനച്ചൻ സമർത്ഥനും ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ളവനുമായ ഒരു വൈദികനായിരുന്നു. കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാനും ആതുരസേവനങ്ങൾ ചെയ്യുവാനും കന്യാസ്ത്രീകൾ ഇടവകയ്ക്കൊരാവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി 1957-ൽ കമ്മല സന്യാസിനീമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ കൂടരഞ്ഞിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. കുറെ കന്യാസ്ത്രീകൾ പാലായിൽനിന്നുവന്നു പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി. തലശ്ശേരിരൂപതയിലെ ആദ്യത്തെ കമ്മല മഠം അതാണു്.

ഇടവകക്കാർ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു വരികയാണു്. ഒരു വലിയ ദേവാലയക്കെട്ടിടം ആവശ്യം. കാറ്റും വെളിച്ചവും ലഭിക്കുന്ന മനോഹരവും ബലിഷ്ഠവുമായ ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം ഒന്നരണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു പണിതുയർത്തി. ഇടവകമദ്ധ്യസ്ഥനായ വി. സെബസ്ത്യാനോസിനോടുള്ള കൂടിയേറ്റക്കാരുടെ ഭക്തി നിസ്സീമം. ഇന്നു പതിനായിരക്കണക്കിനു ഭക്തജനങ്ങളെ തിരുനാൾദിവസങ്ങളിൽ ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമായിരിക്കുകയാണു് കൂടരഞ്ഞി. ടൗണിലെ കടകളും എടുപ്പുകളും ബിസ്സിനസ്സും പ്രതിവത്സരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നു. പോസ്റ്റോഫീസു്, പഞ്ചായത്തോഫീസു്, വായനശാല, സഹകരണസംഘം, ബാങ്കു് മുതലായ പല സ്ഥാപനങ്ങളും കൂടരഞ്ഞിയിൽ ഇന്നുണ്ടു്. വൈദ്യുതിയും ഫോണും 1972 മുതൽ സ്ഥലവാസികൾക്കു സംലബ്ധമായി. കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കും മറ്റും പല ബസ്സുകളും ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1968 മുതൽ പള്ളിവകയായി ഒരു ആശുപത്രിയും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

മോൺ. വാരികാട്ടു് സമാരംഭിച്ച ഒരു കേന്ദ്രമാണു് കൂടരഞ്ഞിക്കടുത്തുള്ള കുമ്പാറ. ഫാ. തോമസു് തൈത്തോട്ടത്തിന്റെ വിദഗ്ധനേതൃത്വത്തിൽ ജനങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു. അവർ 'കുമ്പാറയെ' നനച്ചു വളർത്തി വികസിപ്പിച്ചു പുഷ്പഗിരിയാക്കി. എൽ. പി. സ്കൂൾ, മഠം, റോഡുകൾ, ലൈൻബസ്സു് എല്ലാം മൂന്നാലു കൊല്ലങ്ങൾകൊണ്ടു് ഉണ്ടായി.

കുടരഞ്ഞിക്കടുത്തു് അതിവേഗം വികസിച്ചുവരുന്ന വേറൊരു കേന്ദ്രമാണു് തേക്കുംകുറ്റി. അദ്ധ്വാനശീലരായ ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളാ റോഡുകളും പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളും നിർമ്മിച്ചു് ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തെ പുരോഗതിയുടെ പരിവേഷമണിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. കർമ്മലീത്താസന്ന്യാസിനികളുടെ മലബാർ പ്രോവിൻസിലെ നവസന്ന്യാസമന്ദിരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ഇവിടെയത്രേ.

തോട്ടുമുക്കം, വെറ്റിലപ്പാറ, വാലില്ലാപ്പുഴ എന്നിവയും ഈ പ്രദേശത്തു പുരോഗതിയുടെ പാതയിലൂടെ അതിവേഗം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുടിയേറ്റക്കോളനികളാണു്.

അസംപ്ഷൻകോളനിയിലെ ഒരു പ്രധാന കേന്ദ്രമായ കണ്ണോത്തു് കുന്നും മലയും വയലും വെള്ളവും തോട്ടം പുഴയും നിറഞ്ഞ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു പ്രദേശമാണു്. ത്യാഗീവര്യനായ ബ. ഫ്രെഡറിക് സി. എം. ഐ. അച്ചനെ കണ്ണോത്തുകാർക്കു നേതാവായി ലഭിച്ചു, 1950-ൽ തന്നെ. കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലങ്ങളിൽ കെട്ടിടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയല്ല കൃഷിക്കുവേണ്ടിയാണു് പണംമുടക്കേണ്ടതു് എന്ന ആശയക്കാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. പള്ളിക്കും പള്ളിമേടയ്ക്കുംവേണ്ടി ചെറിയ കെട്ടിടങ്ങൾ മാത്രം അദ്ദേഹം പണിയിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും സ്വന്തം ചിലവുകൾ ചുരുക്കിയുണ്ടാക്കിയ പണംകൊണ്ടു കുരിശുകപ്പേളയും ലൂർദ്ദുഗ്രോട്ടോയും ഉണ്ടാക്കി. ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു ശ്രമദാനം നടത്തി റോഡുകൾ പലതു തുറന്നു. കുപ്പായക്കോട്ടപുഴയ്ക്കുള്ള പാലം പണിതീർത്തതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണു്. എൽ. പി., യു. പി. സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കയും അവയ്ക്കു ബലിഷ്ഠമായ കെട്ടിടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയുംചെയ്തു. ക്രൂരമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും ഇവിടെ സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ടു്. ഫ്രെഡറിക്കച്ചനുശേഷം വികാരിയായിവന്ന ഫാ. ജേക്കബു് കുന്നപ്പള്ളിയാണു് അവിടത്തെ ബ്രഹ്മാണ്ഡമായ ദേവാലയം പണികഴിപ്പിച്ചതു്. മലമുകളിലുള്ള ഒരു നീരുറവയിൽനിന്നു പൈപ്പുവഴി പള്ളിയിലേയ്ക്കും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിലേയ്ക്കും ശുദ്ധജലം എത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തിയതും അദ്ദേഹമാണു്. കുപ്പായക്കോട്ടപാലം പുതുക്കി പണിയിപ്പിച്ചു്, ബസ്സു് ഗതാഗതയോഗ്യമാക്കിയതു് ബ. കട്ടക്കമ്മാക്കലച്ചനത്രേ. വൈദ്യുതി കൊണ്ടുവരുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

പരേനനായ പുനക്കാട്ട ജോജ്ജച്ചൻ കോടഞ്ചേരി വികാരിയായിരിക്കുമ്പോഴാണ് മഞ്ഞുവയലിൽ ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിച്ചതു്. തുടന്നു് അവിടെ വികാരിയായിവന്ന ബ. തോമസ് കൊച്ചുപറമ്പിലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലും പ്രയത്നത്തിലും അത്ഭുതപൂർവ്വമായ പുരോഗതി ആ കേന്ദ്രത്തിനുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നാട്ടുകാർ സംഘടിച്ചു റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും പുലിക്കയംപുഴയ്ക്കു പാലം പണിയുകയും ഒരു യു. പി. സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു് അതിനുവേണ്ട കെട്ടിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കയും ചെയ്തു. ആരാധനാസന്യാസിനികളുടെ ഒരു മഠവും ലൈൻ ബസ്സുസൗകര്യവും വൈദ്യുതിയും എല്ലാം ഇന്നവിടെയുണ്ടു്. എല്ലാ ക്രിസ്തീയസഭാവിഭാഗക്കാരുടെയും ഒരു കേന്ദ്രമാണു് മഞ്ഞുവയൽ. എല്ലാവരുടെയും ദേവാലയങ്ങളുമുണ്ടവിടെ. ഓത്തഡോക്സുകാർ എൽ. പി. സ്കൂൾ കത്തോലിക്കർ യു. പി. യും നടത്തുന്നുണ്ടു്. പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ബ. അന്തോനീനുസ് സി.എം.ഐ. അച്ചൻ കൂടത്തായി ഇടവകയേയും നീലേശ്വരം ഇടവകയേയും സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സമാരംഭിച്ച ഒരു കേന്ദ്രമാണു് വേനപ്പാറ. സ്ഥാപകൻതന്നെ ആ കേന്ദ്രത്തെ അതിവേഗം വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കഠിനപ്രയത്നം ചെയ്തു. റോഡുകൾ പലതു വെട്ടിത്തുറന്നു് മെയിൻറോഡുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു. എൽ. പി. സ്കൂളും യു. പി. സ്കൂളും ക്ഷീരമാത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും തുടങ്ങി. പള്ളിക്കെട്ടിടവും പണിതു. ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കുംവേണ്ടി രണ്ടു ബാലമന്ദിരങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ ബാലമന്ദിരങ്ങളിലെ കുട്ടികൾ പ്രായമാകുമ്പോൾ അവരെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു് അഞ്ചേക്കറിൽ കുറയാതെ സ്ഥലവും വീടുംകൊടുത്തു് സ്വയംപര്യാപ്തരാക്കി വിടുന്നു. 1970–ൽ അദ്ദേഹം കൂടത്തായി കൊവേന്തയിലേയ്ക്കു് അതിന്റെ സുപ്പീരിയർ ആയി മാറിപ്പോയി. അദ്ദേഹം കൊവേന്തവകയായി ഒരു ഹൈസ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും കോടഞ്ചേരിയിലേയ്ക്കു് ബസ്സുകൾ മൈക്കാവും കൂടത്തായിയും വഴി ഓടത്തക്കവിധം റോഡുകൾ വെട്ടിത്തുറക്കുവാൻ നേതൃത്വംകൊടുത്തതും ബ. അന്തോനീനുസച്ചനത്രേ. വേനപ്പാറക്കടുത്തുള്ള മൈക്കാവിൽ രണ്ടു യാക്കോബായപ്പള്ളികളും ഒരു മലങ്കരപ്പള്ളിയും ഇന്നുണ്ടു്. മലങ്കരക്കാരുടെ മാനേജ്മെൻറിൽ ഒരു യു. പി. സ്കൂളും ബഥനികോൺവെൻറിന്റെ ഒരു ശാഖയും പ്രവർത്തി

ക്കുന്നു. കൂടാതെ മുറംപാത്തി അടുത്തു് ഒരു യാക്കോബായ പ്പള്ളിയും ഒരു മലങ്കരപ്പള്ളിയുമുണ്ടു്. ഗവണ്മെൻറുവക ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ നടത്തിവരുന്നു. എല്ലാ മതവിഭാഗക്കാരും തമ്മിൽ സൗഹാർദ്ദതയിൽ കഴിയുകയും ദേശവികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏകമനസ്സോടെ ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പുല്ലരാമ്പാറ ഇടവകയിൽപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു മലയുടെ നിരപ്പായ ഉച്ചിയാണു് ആനിക്കാംപൊയിൽ. കരുമുളകുവള്ളിക്കിഷ്ടമുള്ള മണ്ണു്. അവ തഴച്ചുവളരുന്നു. സമൃദ്ധമായ വിളവും. പക്ഷേ നല്ല പ്രായത്തിൽ വേരു ചീഞ്ഞുപോകുന്ന ഏതോ ഒരു രോഗം കാരണം അകാലത്തു് ആയുസ്സറുപോകയാണു്. ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ മണക്കാട്ടമറ്റം വികാരിയായി വന്നു. ജനങ്ങളോടൊന്നുചേർന്നു് പണിയെടുക്കുന്ന ഒരു വൈദികൻ. അവിടത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർ നേരത്തെ ഒരു സ്കൂൾകെട്ടിടം പണിതിരുന്നു. സ്കൂളിനു് അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു. എത്ര പരിശ്രമിച്ചിട്ടും സ്കൂളിനനുവാദം ഗവണ്മെൻറു നൽകുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും കുട്ടികളിൽ നിന്നു ഫീസുവാങ്ങി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ബ. സിസ്റ്റേഴ്സു് നേഴ്സറി ക്ലാസ്സുകളും നടത്തുന്നു. അച്ചൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ജനങ്ങളും റോഡുകളും പലതുണ്ടാക്കി. ബസ്സോടിക്കുവാൻ പ്രൈവറുകമ്പനിക്കാരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. കയറ്റം ഭയന്നു് ആരും വഴിപ്പെട്ടില്ല. റോഡിനുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടു പണിയെടുത്തവർക്കെല്ലാം ഇതൊരു കനത്ത ഇച്ഛാഭംഗമായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു വലിയ ഒരു അത്യാഹിതം ഉണ്ടായതു്. ഒരു ഭയങ്കര ഉരുൾപൊട്ടൽ. 1974-ലാണു് അതു സംഭവിച്ചതു്. പല വീടുകളും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും ഫലവൃക്ഷങ്ങളും നശിച്ചു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി – ഷീല – ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ടു ചതഞ്ഞരഞ്ഞു് മരിച്ചു. അതിദാരുണമായ കാഴ്ച. ഫാ. മണക്കാട്ടമറ്റം വെറുതെയിരുന്നില്ല. ദുരിതമനുഭവിച്ചവർക്കു് എല്ലാ സഹായങ്ങളും എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. ഗവണ്മെൻറധികാരികളെ വിവരം അറിയിച്ചു. സംഭവത്തിൻെറ ഫോട്ടോകളും ദിനപ്പത്രങ്ങളിൽ വന്നു. കേന്ദ്രസർക്കാരിൻെറ പ്ലാനിംഗ് മിനിസ്റ്റർ ഡി. പി. ധറും കേരളമന്ത്രിമാരും കളക്ടറും സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പ്രയത്നഫലമായി ലഭിക്കുന്ന ഡോളർവിഭവങ്ങളും, എന്നാൽ അവരുടെ താമസസ്ഥലങ്ങളിലെ കടുത്ത അസൗകര്യങ്ങളും ആ അധികാരികളും നേരിട്ടു കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. ജനങ്ങളും അച്ചൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ നിവേദനം സമർപ്പിച്ചു. താമസസൗകര്യത്തിനും വാഹനസൗകര്യമുള്ള റോഡിനും ലൈൻബസ്സിനുംവേണ്ടി.

ആനിക്കാംപൊയിലിലേയ്ക്കു മെറ്റൽറോഡും ടാർറോഡും ഉണ്ടായി. 1976 മുതൽ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു് നാലഞ്ചു സ്റ്റേയ്റ്റു ബസ്സു് പ്രതിദിനം ആനിക്കാംപൊയിലിലേയ്ക്കു് ഓടുന്നു. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും മൂന്നു വിദഗ്ധരെ ഉരുൾപൊട്ടലിനെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാൻ വിട്ടു. അവർവന്നു് സ്ഥലം നോക്കിക്കണ്ടശേഷം മടങ്ങിപ്പോയി.

1978-ൽ വീണ്ടും ഉരുൾപൊട്ടലുണ്ടായി. 1974-ൽ ഒരു മനുഷ്യജീവനും കുറെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളുമേ കൊയ്തുകൊണ്ടുപോയുള്ളൂ. 1978 ലെ ഉരുളുപൊട്ടലിൽ നാലുപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. വേറെ നാലുപേർ മണ്ണിനടിയിലായി. അവരെ ഉടനെ മാന്തിയെടുത്തതിനാൽ ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്നു മാത്രം. മലയോട്ട മത്സരിക്കാതെ തോൽവിസമ്മതിച്ചു് അവിടത്തെ താമസക്കാരായ 32 കുടുംബങ്ങൾക്കു വർഷകാലവസതിയായി ഒരു കോളനി സ്ഥാപിക്കുവാൻ കേരളസർക്കാരും തലശ്ശേരിരൂപതയും കൂടിച്ചേർന്നു് ഒരു പദ്ധതിക്കു രൂപംകൊടുത്തുവരികയാണിപ്പോൾ. സ്ഥലം പള്ളിവികാരി മണക്കാട്ടമറ്റം ആഗസ്തിഅച്ചൻറെ നിരന്തരപരിശ്രമവും കോഴിക്കോട്ട കളക്ടർ ശ്രീ ബാലകൃഷ്ണൻറെയും തലശ്ശേരിബിഷപ്പിൻറെയും കൃത്യബോധവുംകൊണ്ടാണു് ഇത്രയുമെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ നടന്നതു്. വൃത്താകൃതിയിലുള്ള അവിടത്തെ പുതിയ ദേവാലയക്കെട്ടിടം 1977-ലാണു് പണിതീർന്നതു്. ഹിന്ദുമുസ്ലീം ക്രൈസ്തവദേവാലയങ്ങളുടെ ഒരു സംയുക്തകലാശില്പവും ഉദാത്തമാതൃകയുമാണു് ഈ ദേവാലയം.

നീലഗിരിക്കുന്നുകളുടെ അടിവാരമായ മണിമൂളിപ്രദേശം മലബാറിലെ വേറൊരു കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു്. മലബാറിൻറെ തെക്കുകിഴക്കു് മറ്റു കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു് അല്പം ഒറ്റപ്പെട്ടാണു് ഇതു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. മലപ്പുറം ജില്ലയിൽ ഇപ്പോൾ അതുൾപ്പെടുന്നു.

നിലമ്പൂർകോവിലകത്തുനിന്നു് കുറിച്ചിത്താനത്തു് (പാലാ) പഴയടത്തുമനക്കൽ ദാമോദരൻനമ്പൂതിരി വാങ്ങിയസ്ഥലം കുടിയേറ്റക്കാർ അദ്ദേഹത്തോടു വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി കൃഷിചെയ്തു. വിവിധതരത്തിലുള്ള വിശിഷ്ടമായ മരത്തടികളും അവിടെ വളരുന്നു. വയൽപ്രദേശങ്ങളും കുറവല്ല. നെൽകൃഷിക്കു പറ്റിയ വയൽ എല്ലാവർക്കുമുണ്ടു്. 1951 മുതലാണു് മണിമൂളിയിൽ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയതു്. ചിറായിൽ, നീറ

നാക്കന്നേൽ, പ്ലാത്തോട്ടത്തിൽ, നെല്ലിക്കൽ മുതലായ ഏഴെട്ട വീട്ടുകാരായിരുന്ന ആദ്യകൂടിയേറ്റക്കാർ.

അവർ ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. ഏറ്റം അടുത്ത കത്തോലിക്കാദേവാലയം നിലമ്പൂർടൗണിലാണ്. ഞായറാഴ്ചകളിൽ അവിടെപോയി ദിവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. പക്ഷെ, അകലക്കൂടുതൽ. തങ്ങൾക്കു് ഒരു പള്ളിയുണ്ടാക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. പ്ലാത്തോട്ടത്തിൽ വക്കിയുടെ വസതിയിൽവച്ചു നടത്തിയ കൂടിയാലോചനായോഗത്തിൽ കോഴിക്കോട്ട്, ഊട്ടി റോഡുസൈഡിലുള്ള ചെറിയകുന്നിൽ പള്ളിക്കായി കുറെ സ്ഥലം തയ്യാറാക്കി ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടബിഷപ്പിനെ ചെന്നുകണ്ടു സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം മണിമൂളിക്കാരുടെ കാര്യങ്ങൾകൂടെ അന്വേഷിക്കുവാൻ നിലമ്പൂർപ്പള്ളിവികാരി താമരശ്ശേരിൽ ബ. കുര്യാക്കോസച്ചനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. മണിമൂളിയിലെ ആദ്യത്തെ ദിവ്യബലി അദ്ദേഹം താല്ക്കാലികഷെഡ്ഡിൽ 1953-ൽ ക്രിസ്തുരാജത്തിരുനാൾദിനം അർപ്പിച്ചു. ആ ഇടവകയെയും സ്ഥലത്തെയും ക്രിസ്തുരാജനു പ്രതിഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തു. ബ. താമരശ്ശേരിലച്ചൻ മണിമൂളിയിൽ പ്രതിമാസം ഒരു കുർബാന അർപ്പിച്ചുപോന്നു. അദ്ദേഹം നിലമ്പൂരിൽനിന്നു് സ്ഥലം മാറിപ്പോയപ്പോൾ മണിമൂളിയിലെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ മലപ്പുറം പള്ളിവികാരി പഴേപറമ്പിൽ ബ. ജോസഫച്ചനായിരുന്നു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം മാസത്തിൽ രണ്ടു ഞായറാഴ്ചകളിൽ മണിമൂളിയിൽവന്നു ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്നു.

1954-ൽ തലശ്ശേരിരൂപത നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ ബ. ലെയാണ്ടറച്ചൻ സി. എം. ഐ. മണിമൂളിയിൽ സ്ഥിരം താമസിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടത്തെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തുവാൻ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇതു മണിമൂളിയുടെ ഭാഗ്യനക്ഷത്രത്തിന്റെ ഉദയമായിരുന്നു. അതു പ്രകാശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിതമായി. റോഡുകൾ വെട്ടിത്തുറന്നു. പോസ്റ്റാഫീസും സഹകരണബാങ്കും തുടങ്ങി. കൂടിയേറ്റക്കാർ തമ്മിലുള്ള കേസ്സുകളും വഴക്കുകളും പറഞ്ഞുതീർത്തു. തിരുഹൃദയമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും മഹിളാസമാജവും പാൽ സൊസൈറ്റിയും തുടങ്ങി. ഇതുപോലുള്ള എല്ലാ നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും മുൻപന്തിയിൽനിന്നു വൈദികരോടൊത്തു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരിൽ പ്രധാനി ശ്രീ ചിറായിൽ ജോസഫായിരുന്നു.

കുറിച്ചിത്താനം നമ്പൂതിരിയോട് വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തിന്മേൽ കുറെ കടബാദ്ധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. സ്ഥലം വാങ്ങിയവർ അതു നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വഹിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത ഒരു ഭാരമായി അതു്. ഒരു ഭീമസംഖ്യ. അവിചാരിതമായി വന്നുപതിച്ച ഒരാഘാതം. എല്ലാവരും വിഷമിച്ചു. ബ. ലെയാണ്ടറച്ചൻ അവരുടെ സഹായത്തിനെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും അവാച്യങ്ങളായിരുന്നു. ബ. ലെയാണ്ടറച്ചൻ ആ കടം മുഴുവൻ ഏറ്റെടുത്തു് തലശ്ശേരിപ്പിതാവിന്റെ സഹായത്തോടെ കൊടുത്തുതീർത്തു.

ബ. ലെയാണ്ടറച്ചൻ കുറെ വിശ്രമത്തിനായി ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പോയി. ബ. ക്ലോഡിയസ് സി. എം. ഐ. പിൻഗാമിയായി വന്നു. അദ്ദേഹം സാധുക്കളെ എല്ലാവിധത്തിലും സഹായിച്ചുപോന്നു. 1964–ൽ ബ. ലെയാണ്ടറച്ചൻ വീണ്ടും വികാരിയായി വന്നു മണിമൂളിയിൽ. യു. പി. സ്കൂളിനെ ഹൈസ്കൂളായി ഉയർത്തി. വേണ്ട കെട്ടിടങ്ങൾ പടിപടിയായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടു വികാരിയായിവന്ന ആറുപറയിൽ ബ. ഫ്രാൻസിസ്സച്ചൻ പുതിയ പള്ളിപണി ആരംഭിച്ചു. ബ. സക്കറിയാസ് കട്ടയ്ക്കൽ പള്ളിപണി പൂർത്തിയാക്കി. വെഞ്ചരിപ്പോടുകൂടി ഇടവകാസ്ഥാപനത്തിന്റെ രജതജൂബിലിയും സാഘോഷം നടത്തി.

കുടിയേറ്റം പല സമീപപ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചു. കാലാന്തരത്തിൽ ചെറുകോളനികൾ പലതുയർന്നുവന്നു. നിലമ്പൂർ, തലഞ്ഞി, പാതിരിപ്പാടു്, ചോക്കാടു്, പാലാംകര, ഇടിവണ്ണ, മുതലായവ പുരോഗമിച്ചുവരുന്ന കോളനികളത്രേ. ഇതിൽ നിലമ്പൂർടൗണിലെ ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ മാത്രം സ്പർശിക്കാം.

നിലമ്പൂർപ്രദേശം പഴയകാലത്തു നമ്പൂതിരിമാർ ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു നാട്ടുരാജ്യമായിരുന്നു. അവിടത്തെ തടികൾ, പ്രത്യേകം തേക്കുതടികൾ ലോകപ്രസിദ്ധമത്രേ. നിലമ്പൂർ പ്രദേശങ്ങളിലെ തടികളും മറ്റു വനോല്പന്നങ്ങളും യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു കയറ്റി അയയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷ്കാർ ഉണ്ടാക്കിയതാണു് ഷൊർണ്ണൂർ – നിലമ്പൂർ റെയിൽപ്പാത. ആ നാട്ടുരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനവും പല കോവിലകങ്ങളുടെയും ആസ്ഥാനവുമായിരുന്ന നിലമ്പൂർ പട്ടണം. ഒരു പഴയ പട്ടണമാണു് അതെങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആഗമനത്തോടെയാണു് അതു പുരോഗമിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്.

പല സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളും അവിടെയുണ്ട്. കോഴിക്കോട്ടുരൂപതയിൽപ്പെട്ട ഒരു ദേവാലയം പട്ടണമദ്ധ്യത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. കാലക്രമേണ ലത്തീൻകത്തോലിക്കർ എല്ലാം സ്ഥലം വിട്ടുപോയി. അതേസമയം സുറിയാനിക്കത്തോലിക്കർ കുടിയേറ്റക്കാരായും ബിസ്സിനസ്സുകാരായും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അതുകൊണ്ടു തലശ്ശേരിബിഷപ്പു് കോഴിക്കോട്ടു ബിഷപ്പിൽനിന്നു് പ്രസ്തുത പള്ളിക്കെട്ടിടങ്ങളും സ്ഥലവും വാങ്ങി. മണിമൂളിപ്പള്ളിവികാരി ബ. ലെയാണ്ടറച്ചൻവഴിയാണു് ഇതെല്ലാം നടത്തിയതു്. ആരംഭകാലങ്ങളിൽ മണിമൂളിയിൽനിന്നു് വൈദികൻ വന്നു് ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. അധികം താമസിയാതെ ഒരു വൈദികനെ അവിടെ സ്ഥിരമായി നിയമിച്ചു. വിമലാലയം മഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും അവിടെ സമാരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവർ നേഴ്സറി സ്കൂളും ഇംഗ്ലീഷ്മീഡിയം സ്കൂളും നടത്തിവരുന്നു. കൂടാതെ ഒരു പ്രിന്റിംഗ്പ്രസ്സും ബുക്സ്റ്റാളും അവിടെ നടത്തുന്നുണ്ടു്. എ. സി. കോൺവെന്റു സിസ്റ്റേഴ്സ് എം. എസ്. എഫ്. എസ്. കാരുടെ സ്ഥലവും കെട്ടിടവും വാങ്ങി അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് നേഴ്സറിക്ലാസ്സുകളും ഇംഗ്ലീഷ്മീഡിയം സ്കൂളും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. പുനരൈക്യപ്പെട്ട കത്തോലിക്കർക്കായി ഒരു റീത്തുപള്ളിയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും അവിടെ നടന്നുവരുന്നു. കപ്പൂച്ചിൻസഭക്കാരുടെ ഒരാശ്രമവും ഏതാനും സന്യാസിമാരും അവിടെയുണ്ടു്. കൂടാതെ ആയിരത്തിയഞ്ഞൂറിൽപ്പരം അകത്തോലിക്കാ ക്രൈസ്തവകുടുംബങ്ങളും പട്ടണത്തിലും പരിസരങ്ങളിലുമായി താമസിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. യാക്കോബായ, മാർത്തോമ്മാ, പെൻറക്കോസ്റ്റ്, എവൻജലിസ്റ്റ്, സി. എസ്. ഐ. മുതലായ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരാണിവരെല്ലാം. എല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകം ദേവാലയങ്ങളും പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളും ശുശ്രൂഷകളുമുണ്ടു്. സി.എസ്.ഐ. "കൃപാലയം" എന്ന പേരിൽ കുഷ്ഠരോഗബാധയിൽനിന്നു വിമുക്തരായവരെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനവും നിലമ്പൂരിൽ നടത്തുന്നുണ്ടു്.

മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ അങ്ങാടിപ്പുറത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു കുടിയേറ്റകേന്ദ്രമാണു് മരിയാപുരം. ചങ്ങനാശ്ശേരി, കുമ്പനാടം, തോട്ടക്കാട്ടു്, കുറുക്കച്ചാൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവരാണു് അവിടെ കുടിയേറിയവർ. മണ്ണു് അത്ര ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതല്ല. എങ്കിലും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളുണ്ടു്. അന്നാട്ടുകാരായ

ആളുകളും ഇടകലർന്നു താമസിക്കുന്നതിനാൽ അയൽപക്കവു മുണ്ടു്. തെങ്ങും റബ്ബറും സമൃദ്ധിയായി വളരും. ഒന്നരണ്ടു കൊല്ലം അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രുശ്രൂഷിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ. പക്ഷേ അവ ആദായകരമാകണമെങ്കിൽ പല വർഷങ്ങളും കാത്തിരിക്കണമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മരച്ചീനിയേയും പച്ചക്കറിക്കൃഷിയേയും എല്ലാവരും തന്നെ ആശ്രയിക്കുന്നു. ആകെയുള്ള സ്ഥലത്തിന്റെ കുറെ ഭാഗമെങ്കിലും സ്ഥിരാദായമുള്ള കൃഷിക്കായി ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള ദീഷ്ടദൃഷ്ടിയും ക്ഷമയും അവിടത്തുകാർ കാണിച്ചില്ല. എങ്കിലും ചില വൈദികരുടെ നിർബന്ധത്താൽ കുറച്ചുപേരെങ്കിലും സ്ഥിരാദായം നല്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ അവ നല്ല ഫലം നല്കുന്നു. ഈ ചെറുതോട്ടങ്ങളും ഒരു നല്ല മാതൃകയായി വിരാജിക്കുകയാണു്. കുടിയേറ്റക്കാർ താമസിക്കുന്നതു് കാട്ടുപ്രദേശത്തല്ല. കാടിന്റെയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും ഉപദ്രവങ്ങളും മലമ്പനിയും അവക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുമില്ല.

1950 മുതലാണു് മരിയാപുരത്തു് കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയതു്. കോഴിക്കോട്ടുപതയിലെ ഫാ. ഗോൺസാൽവസു് ഒരു പള്ളിയും സ്കൂളും മംഗലാപുരം ബഥനിമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും തുടങ്ങി. ബ. സിസ്റ്റേഴ്സായിരുന്ന സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. 1954-ൽ തലശ്ശേരിരൂപത നിലവിൽവന്നപ്പോൾ സുറിയാനിക്കാരുടെ പള്ളികളുടേയും സ്കൂളുകളുടേയും ഭരണം തലശ്ശേരിബിഷപ്പു് മൻമാനേജർക്കു വിലകൊടുത്തശേഷം ഏറ്റെടുത്തു. അതോടെ മരിയാപുരത്തു പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ബ. ബഥനിസിസ്റ്റേഴ്സു് എല്ലാവരും രാജിവച്ചു് സ്ഥലംവിടുകയും പകരം തിരുഹൃദയസിസ്റ്റേഴ്സു് പാലായിൽനിന്നുവന്നു് ക്ലാസ്സുകളും തടസ്സമൊന്നും കൂടാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോരികയും ചെയ്തു. മരിയാപുരത്തെ തിരുഹൃദയമഠമാണു് തലശ്ശേരിരൂപതയിലെ ആദ്യത്തെ സന്ന്യാസിനീമന്ദിരം.

കുടിയേറ്റം പല ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചു. മാലാപറമ്പു്, കരിവാരുകുണ്ടു്, കാളികാവു്, പയ്യനാടു് മുതലായ കോളനികളും വികസിച്ചുവന്നു. നെന്മേനി, പന്തല്ലൂർ, മഞ്ചേരി മുതലായ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളും നല്ല പുരോഗമനസാദ്ധ്യതയുള്ള കോളനികളത്രേ. ആനത്താനംകാക്കു് (കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി) വലിയ എസ്റ്റേറ്റുകളുണ്ടു് ആ ഭാഗത്തു്. അവർ ഒരാശുപത്രി നടത്തി ആതുരസേവനം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ട ഫണ്ടും കെട്ടിട

ങ്ങളും ധമ്മഗിരി സിസ്റ്റേഴ്സിനു സംഭാവനചെയ്തു. ബ. സിസ്റ്റേഴ്സ് 1960 മുതൽ ആശുപത്രി തൂവൂരിൽ ഭംഗിയായി നടത്തിപ്പോരുന്നു. തീർത്തും നിർദ്ധനരുടേയും അക്ഷരജ്ഞാനം പോലുമില്ലാത്തവരുടേയും ഒരു സ്ഥലമാണ് തൂവൂർ. ഈ സ്ഥാപനം അവക്കെല്ലാം ഒരനുഗ്രഹംതന്നെ.

മണ്ണാർകാട്ടിനടുത്തു് കാഞ്ഞിരപ്പുഴഭാഗത്തു് ധാരാളം വീട്ടുകാർ തിരുക്കൊച്ചിയിൽനിന്നു പല കൊല്ലങ്ങളിലായി വന്നു താമസമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 1924 മുതലേ കരിപ്പാപറമ്പിൽക്കാർ (കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി) യൂറോപ്യന്മാരുടെ എസ്റ്റേറ്റുകളും വനഭൂമിയും വാങ്ങി തോട്ടം നടത്തിപ്പോന്നു. ആ തോട്ടങ്ങളും മലകളിലായിരുന്നെങ്കിലും ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾക്കായി അവർ മണ്ണാർകാട്ടടുത്താണു് താമസമാക്കിയിരുന്നതു്. അവരുടെ പ്രേരണയാൽ പാലായിൽനിന്നു് കിഴക്കേക്കര മാത്യുവും സഹോദരങ്ങളും അവരുടെ മരുമക്കളായ മണ്ണൂരാംപറമ്പിൽക്കാരും കാഞ്ഞിരപ്പുഴവന്നു് സ്ഥലം വാങ്ങി കൃഷികളം നടത്തിപ്പോന്നു. അവരുടെ വിജയം മനസ്സിലാക്കിയ പലരും പിറകെ പിറകെ കാഞ്ഞിരപ്പുഴയിലും പരിസരങ്ങളിലും വന്നു് കുടിതാമസം തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ നാലഞ്ചുസ്ഥലങ്ങൾ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളായി വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാലക്കയം മുതലായ മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും വിദ്യാലയങ്ങളും മറ്റു പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളും ഇന്നുണ്ട്. ആദ്യകുടിയേറ്റകേന്ദ്രമായ കാഞ്ഞിരപ്പുഴയിലെ ദേവാലയവും വൈദികമന്ദിരവും കിഴക്കേക്കരക്കാരുടെ സ്വന്തം ചെലവിൽ പണികഴിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. അതുപോലെ 1976-ൽ തുടങ്ങിയ ഇഞ്ചിക്കുന്നുപള്ളിയും അവരുടെ ചെലവിൽത്തന്നെയാണു് പണിതിരിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. കാഞ്ഞിരപ്പുഴയിൽ ധമ്മഗിരി സിസ്റ്റേഴ്സ് നടത്തുന്ന ആശുപത്രി കിഴക്കേക്കരക്കാരുടെ പ്രേരണയാലാണു് ആരംഭിച്ചതു്. അതിനുവേണ്ടുന്ന സ്ഥലവും ഫണ്ടും കിഴക്കേക്കരക്കാരുടെ സംഭാവനയത്രേ. പ്രാരംഭകെട്ടിടങ്ങളും അവർ പണിയിപ്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്.

1974-ൽ പാലക്കാടുരൂപത തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാലക്കാടു ജില്ലയിൽപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ പ്രദേശങ്ങളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും മേലുള്ള തലശ്ശേരിയുടെ അധികാരവും ഭരണവും പുതിയ രൂപതയിലേയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. അവിടെനിന്നു് അവ ഏറ്റെടുത്ത കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു.

അടുത്തുകൂടെ ഒഴുകുന്ന കാഞ്ഞിരപ്പുഴയ്ക്കു് ഒരു ഡാം കെട്ടി വെള്ളം തിരിച്ചുവിട്ടു് കൃഷിക്കുപയോഗപ്രദമാക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റു് പണികളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഈ കുടിയേറ്റ പ്രദേശത്തിന്റെ വികസനത്തിനു സഹായകമാണു്. അനേകസഹസ്രം ഏക്കർ സ്ഥലത്തു് കൃഷികളം നടത്തുവാൻ പാലക്കാടു ജില്ലയിലെ ഈ ജലം പ്രയോജനപ്പെടും.

മലകളിൽ മലർവാടികൾ

ആലക്കോട്ട് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ വിജയവാർത്ത ആലക്കോടിന്റെ പേരു പ്രിയംകരമാക്കി. കർഷകഹൃദയങ്ങളെ അതു കോരിത്തരിപ്പിച്ചു. അങ്ങോട്ടുള്ള കുടിയേറ്റപ്രവാഹം അതിശീഘ്രമായി. സ്ഥലത്തിന്റെ വില പ്രതിമാസം ഉയർന്നു. സ്ഥലമുടമകളായ ഹുസൈനാർ ഹാജിയും പി. ആർ. രാജായും ഈ അവസരം വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിച്ചു. എങ്കിലും കുടിയേറ്റപ്രവാഹത്തെ ഈ വിലക്കുതൽ മന്ദീഭവിപ്പിച്ചില്ല. പണമുള്ളവരുടെ ആഗമനം വർദ്ധിക്കുകയും പണം കുറഞ്ഞവരുടേതു ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തു എന്നു മാത്രം. അതു പ്രദേശത്തിന്റെ ഭാഗ്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. നാലഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ട് നാലായിരത്തോളം കുടുംബങ്ങൾ ആലക്കോട്ടും അതിന്റെ പരിസരങ്ങളിലുമായി വന്നു താമസമാക്കി. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള കൃഷിയും അവർ അവസരോചിതം നടത്തി. നല്ല അഭിവൃദ്ധിയും അവർക്കു കൈവന്നു.

തളിപ്പറമ്പിലേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന കുപ്പ് റോഡ് കാട്ടുതെളിച്ചും വീതികൂട്ടിയും കുണ്ടും കുഴിയും നികത്തിയും മോട്ടോർവാൻ ഓടിക്കുന്നതിനു പറ്റിയ വിധത്തിലാക്കി. കൃഷിവിഭവങ്ങൾ തളിപ്പറമ്പിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുവാനും അവിടെനിന്നു സിമൻറും കുമ്മായവും വീട്ടുസാമാനങ്ങളും കൊണ്ടുവരുവാനും ആളുകളെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കൊണ്ടുപോയി ഇറക്കുവാനും സൗകര്യപ്പെടുത്തി. ഇരുകൂട്ടർക്കും ഇതൊരു ആദായമുള്ള ബിസ്സിനസ്സ് ആയിരുന്നു. പ്രതിദിനം പത്തും പതിനഞ്ചും വാൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

കോഴിക്കോട്ട് രൂപതയിൽപ്പെട്ട വായാട്ടുപറമ്പുപള്ളിയെ 1951-ൽ ഒരിടവകയായി ഉയർത്തി. കുടിയേറ്റക്കാരെ കൂടാതെ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച കുറെ ആദിവാസികളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഫാ. ജെയിംസ് നസ്രത്തു് അവിടെ സ്ഥിരം താമ

സമാക്കി. തലശ്ശേരിരൂപത ആരംഭിച്ചശേഷവും കുടിയേറ്റ ക്കാരുടെ ആത്മകാര്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെയാണു് തലശ്ശേരിയിൽനിന്നും ചുമതലപ്പെടുത്തിയതു്. കുടിയേറ്റ ക്കാർക്കായി ആലക്കോട്ടു് ഒരു പള്ളി ആരംഭിക്കണമെന്നു് അവിടത്തെ പ്രതിനിധികളായി, ശ്രീ കളപ്പുരയ്ക്കൽ മത്തനും ചെറുനിലം ജോസഫും തേവറോലിക്കൽ സെബാസ്റ്റ്യനും (കുഞ്ഞുഞ്ഞു്) കൂടി തലശ്ശേരിയിൽ വന്നു് വന്ദ്യപിതാവിനോ ടാവശ്യപ്പെടുകയും പൊതുജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷ തിരുമേനിക്കു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വന്ദ്യപിതാവു് അടുത്തദിവസം സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചു് ഒരു ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. 1955-ൽ ആലക്കോട്ടു് ഒരിടവക അനുവദിക്കുകയും ബ. ജേക്കബു് നെടുമ്പിള്ളിയെ വികാരിയായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുടിയേറ്റക്കാർ ദിനംദിനം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ആല ക്കോട്ടേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റവും വർദ്ധിച്ചു. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കു് അഞ്ചാറായിരം കുടുംബങ്ങളായി. പള്ളികളും ഇടവകകളും പലതു് ആരംഭിച്ചു. എല്ലാം പടിപടിയായി പുരോഗമിച്ചു വന്നു. അങ്ങനെ ആലക്കോട്ടു് ഒരു വടവൃക്ഷംപോലെ ശാഖോ പശാഖകളായി വികസിച്ചു. 1968-ൽ ആലക്കോട്ടു് ഒരു ഫൊറോനാ ഇടവകയായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു.

ആലക്കോടിന്റെ ശാഖകളായി ആദ്യം പൊട്ടിവികസിച്ചു തുടങ്ങിയതു് ഉദയഗിരിയും (പാട്ടപ്പാറ 1957) മേരിഗിരി (തിമിരി) യും വെള്ളാട്ടമത്രേ (1958). മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും കുടിയേറ്റക്കാർ സംഘടിച്ചു് വന്ദ്യമെത്രാനച്ചനിൽനിന്നു് അനു വാദം വാങ്ങി ഷെഡ്ഡുകൾ ഉണ്ടാക്കി. ആലക്കോട്ടുമേഖല യിൽ 1962 വരെ ഒരു വൈദികൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ആലക്കോട്ടു് സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ താമ സിച്ചിരുന്നു. അവിടെനിന്നു് ഉദയഗിരിയിലും വെള്ളാട്ടും തിമിരിയിലും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ദിവസങ്ങളിൽപോയി ദിവ്യ കർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുത്തുപോന്നു. 1962-നു ശേഷം തിമി രിയിൽ ഫാ. അബ്രാഹം കവളക്കാട്ടു് താമസമാക്കി. അദ്ദേഹം 1968 വരെ ഉദയഗിരിയിലെ കാര്യങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നു. ഇപ്പോഴും ആലക്കോട്ടുമേഖലയിൽ ഇരുപതുകേന്ദ്രങ്ങളിൽ വൈ ദികർ സ്ഥിരം താമസിച്ചു് ജോലിചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അവർ സ്കൂ ളുകളും വായനശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു് വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തന

ങ്ങളും നടത്തുന്നു. റോഡുകളും പാലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിച്ചു് പൊതു മരാമത്തു ജോലികളിൽ ഇടപെടുന്നു. ഓരോ പ്രോജക്റ്റു കൗൺസിൽ സർക്കാരിൽനിന്നും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടാവുന്ന എല്ലാ സഹായങ്ങളും വാങ്ങിച്ചെടുക്കുവാനും അവരാണു് മുൻകൈയെടുക്കുന്നതു്. കാത്തികപുരത്തു് പുഴകടക്കുവാൻ ഒരു തൂക്കുപാലം ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. വാഹനഗതാഗതത്തിനുള്ള പാലമുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടുമാണിരിക്കുന്നതു്.

ആലക്കോട്ട പ്രദേശത്തു് പ്രൈമറിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഹൈസ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വേണ്ടിടത്തോളം സൗകര്യങ്ങളും ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. വിസ്തൃതമായ ഈ മേഖലയിൽ മൂന്നു ഹൈസ്കൂളും മാത്രമേയുള്ളൂ. ആലക്കോട്ടും മണക്കടവിലും തിമിരിയിലും. യു. പി. സ്കൂളും കുറവാണു്. ആലക്കോട്ടു് ഒരു കോളേജു് നടത്തുവാൻ ജനങ്ങളും സർക്കാരിനെ നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണിപ്പോളും.

തലശ്ശേരി രൂപതയിൽനിന്നു് ചെമ്പേരിയിൽ ആദ്യം വികാരിയായി വന്നതു് ഫാ. ജേക്കബു് വാരികാട്ടു് ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്കൂളിനു കെട്ടിടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി, ഇടവകജനങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി. ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് കൂട്ടുമുഖം റോഡു് വീതികൂട്ടി വെട്ടിക്കയും നടുവിൽറോഡു് വെട്ടിത്തുറക്കുകയും ചെയ്തു. മുന്തിരിങ്ങാട്ടുകുന്നേൽ ചാക്കോ മുതലായ വളരെ പ്പേർ തിടനാട്ടിൽനിന്നു് ചെമ്പേരിയിൽ കുടിയേറി താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരഭക്തനും കുബേരനും ഉദാരശീലനുമായ പൊട്ടൻകുളം ജോസഫു് (കൊച്ചു് കൊച്ചു്) ചെമ്പേരിയിലേയ്ക്കു കുടിയേറിയവരോടു പറഞ്ഞു, "മലബാറിൽ നിങ്ങൾക്കു് പള്ളിയില്ലല്ലോ; ഒരു ചെറിയ പള്ളി പണിയിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക. ഞാൻ പതിനായിരം രൂപാ തരാം." അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു് തിടനാട്ടിൽ താമസിച്ചു് ഒരു തേയിലഫാക്ടറി നടത്തുകയായിരുന്നു. വികാരിയായ ബ. വാരികാട്ടച്ചനെ ഈ വിവരം തിടനാട്ടു് കുടിയേറക്കാർ അറിയിച്ചു. പണമില്ലാത്ത കാലം. അദ്ദേഹം തിടനാട്ടിലെത്തി ശ്രീ. പൊട്ടൻകുളത്തിനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം 10000 രൂപ കൊടുത്തു ചെമ്പേരിയിൽ പള്ളിക്കു വേണ്ടി ഒരു ഭംഗിയായ സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്തു. അവിടെ ബ്രഹ്മാണ്ഡമായ ഒരു ദേവാലയം ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു് പണി പൂർത്തിയാക്കി. അന്നു് മുക്കാൽ ലക്ഷം രൂപാ ചിലവായി. 10000 രൂപാ കഴിച്ചു് ബാക്കി ഇടവകക്കാർ സംഭാവനചെയ്തു.

പുലിക്കുന്ന, നെല്ലിക്കുറ്റി, ചുണ്ടപ്പുറമ്പ് എന്നീ കുടിയേറ്റ കേന്ദ്രങ്ങളെ സ്വതന്ത്രകേന്ദ്രങ്ങളാക്കി മാറ്റി. 1957-ൽ ഹൈസ്കൂളും ആശുപത്രിയും ആരംഭിച്ചു. പല പള്ളികളെയും ഇടവകകളാക്കി ഉയർത്തി. വാരിക്കാട്ടച്ചനുശേഷം ബ. വഴുതലക്കാട്ട് പൗലോസച്ചനാണ് വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹം ആശുപത്രിയിൽ ഡോക്ടറെ നിയമിച്ചു പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തി. ചെമ്പേരിപ്പുഴയ്ക്ക് കമ്പിപ്പാലം ഉണ്ടാക്കി. പൗലോസച്ചനെ പിൻതുടർന്നത് ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ തുരുത്തിമറ്റം അത്രേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങൾ നിസ്തുലങ്ങളും സ്മരണീയങ്ങളുമാണ്. റോഡുകൾ മെറ്റലിങ്ങും, ടാറിങ്ങും നടത്തിച്ചു ബസ് സർവീസ് തുടങ്ങി.

ബ. തുരുത്തിമറ്റത്തിലച്ചനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായിവന്ന കരിങ്ങാട്ടിൽ തോമാച്ചനും മൂലക്കുന്നേൽ തോമ്മാച്ചനും ഏറ്റം നല്ല വിളവു തരുന്ന പ്രത്യേക ഇനം വിത്തുകൾ, തേങ്ങാ, അടയ്ക്കാ, കുരുമുളകുവള്ളി മുതലായവ വരുത്തി കൃഷിക്കാർക്ക് വിതരണം ചെയ്തു. പബ്ലിക്കുമാർക്കറ്റും പഞ്ചായത്താഫീസും ആരംഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ട നേതൃത്വം നൽകി. സ്കൂളിനു പുതിയ കെട്ടിടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. ആശുപത്രിക്ക് പുതിയ വാർഡുകൾ പണിതീർത്തു. പുതിയ ഉപകരണങ്ങൾ സജ്ജീകരിക്കുകയും വിദഗ്ധ ഡോക്ടർമാരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. വന്ധ്യപിതാവിന്റെ പൗരോഹിത്യജൂബിലിസ്മാരകമായി നിസ്സഹായരായ വൃദ്ധജനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാനും ശ്രുശ്രൂഷിക്കുവാനുംവേണ്ടിയുള്ള ഒരു വൃദ്ധമന്ദിരവും ചെമ്പേരിയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

1955 മുതൽ കുടിയാൻമല, പൈസക്കരി, ചെമ്പൻതൊട്ടി, എന്നീ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിൽ മാത്രമേ വൈദികർക്ക് താമസിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായുള്ളൂ. കുടിയേറ്റക്കാർ വർദ്ധിച്ചതോടെ പുതിയ കേന്ദ്രങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നു. ചന്ദനക്കാംപാറ, ചുണ്ടപ്പുറമ്പ്, കോട്ടൂർ, നെല്ലിക്കുറ്റി, നെടുവാളൂർ, പൊട്ടൻപ്ലാവ്, പുലിക്കുന്ന, വെമ്പുവാ, അരീക്കമല, മിഡിലാക്കയം, ആടംപാറ, ദീപഗിരി, കലയത്തുംചാൽ, പൊൻമല, മുതലായവയാണ് ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ.

മിക്കസ്ഥലങ്ങളിലും സ്കൂൾ കോൺവെന്റും സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കുടിയാൻമലയിലും പൈസക്കരിയിലും ഹൈസ്കൂളിനു ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും അനുവാദം വാങ്ങിച്ചെടുത്തത് അവിടത്തെ വൈദികരായ ഫാ. തോമസ് തൈത്തോട്ടവും

ഫാ. അബ്രാഹം പൊരുന്നോലിയുമാണു്. ചെമ്പന്തൊട്ടി, പുലിക്കരുമ്പ, നെല്ലിക്കുറ്റി, ചന്ദനക്കാംപാറ എന്നിവിടങ്ങളിൽ യു.പി. സ്കൂളുകളും ഉണ്ടു്. ചെമ്പേരിപ്രദേശത്തെ പ്രധാന റോഡുകളും പലതും ഇതിനകം പി. ഡബ്ളിയു. ഡി. ഏറ്റെടുത്തു കഴിഞ്ഞു. അവയിൽ പലതും മെറ്റൽചെയ്തു; ചിലതു ടാർചെയ്തു; മിക്കസ്ഥലങ്ങളിലും പാലങ്ങളും പണിതീർത്തു. ചെമ്പേരി, കുടിയാൻമല, ചെമ്പന്തൊട്ടി, പൈസക്കരി, പുലിക്കരുമ്പ, ചന്ദനക്കാംപാറ, കോട്ടൂർ മുതലായ കേന്ദ്രങ്ങളിൽക്കൂടെ ലൈൻബസ്സു് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മിക്കകേന്ദ്രങ്ങളിലും വൈദ്യുതി ലഭിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാരിൽ പലരും നല്ല വീടുകളും പണിതു് എല്ലാ സജ്ജീകരണങ്ങളോടുംകൂടി ജീവിക്കുന്നുണ്ടു്.

സ്വന്തം റീത്തും സ്വന്തം സ്റ്റെയിറ്റും വന്നതോടെ തോമ്മാപുരംമേഖലയിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പ്രവാഹം കൂടുതൽ ശക്തിമത്തായി. 1960 മുതൽ എട്ടുപത്തുവർഷങ്ങൾകൊണ്ടു് തോമ്മാപുരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും തിരുവിതാംകൂർ കുടിയേറ്റക്കാരേക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ആ മലമ്പ്രദേശങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥരായിരുന്ന കരിമ്പിൽ കുഞ്ഞിക്കോമൻ, സി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻനായർ മുതൽപേർ അവരുടെ ഭൂമി കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് വിറ്റു പണം വാങ്ങുവാൻ വിമുഖരായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ വളരെ വിസ്തൃതമായ ഭൂപ്രദേശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രൂപതാഭാഗമായിത്തീർന്ന തോമ്മാപുരംമേഖല. പയ്യന്നൂർ, തളിപ്പറമ്പു്, ഹോസ്ദുർഗ്, മുതലായ താലൂക്കുകളും ഈ മേഖലയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ബ. ഡിസ്സൂസാ അച്ചനും റോബർട്ടു് പിൻറോ അച്ചനും അവരുടെ രൂപതയായ മംഗലാപുരത്തേയ്ക്കു പോയി. 1956-ൽ ബ. മുളവരിക്കൽ ജോസഫച്ചനെ തലശ്ശേരിയിൽ നിന്നും തോമ്മാപുരത്തു് വികാരിയായി നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹം വളരെ ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു. 1958-ൽ അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റി ബ. കൊല്ലംപറമ്പിൽ ജോസഫച്ചനെ തോമ്മാപുരം മേഖലയുടെ വികാരിയായി നിയമിച്ചു. സുദീർഘകാലത്തെ ഇടവകഭരണപരിചയമുള്ള അദ്ദേഹം തന്റെ ഇടവകയേയും ആ പ്രദേശത്തേയും മുഴുവനായി അവലോകനം ചെയ്യുകയും പല പുതിയ കേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു കൊച്ചച്ചന്മാരെയെങ്കിലും സഹായത്തിനു കൊടുക്കണമെന്നു് ഒരു കൊല്ലത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം തലശ്ശേരി ബിഷപ്പിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. പാലാവയൽ, പുളിങ്ങോം, കോഴിച്ചാൽ കേന്ദ്ര

ങ്ങളും ബ. മണ്ണൂരാംപറമ്പിൽ മത്തായിയച്ചനെ ഏൽപ്പിക്കുകയും ബ. കൊല്ലംപറമ്പിലച്ചനു സഹായത്തിനായി ഫാ. മാത്യു ചാലിയെ തോമാപുരം അസിസ്റ്റൻറ് സ്ഥാനത്തിൽ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ജോലിയിൽനിന്നും വിരമിച്ച് സ്വന്തം ഇടവകയായ ഭരണങ്ങാനത്തു വിശ്രമിച്ചിരുന്ന വയോവൃദ്ധനും ജ്ഞാനവൃദ്ധനുമായ ബ. കൊല്ലംപറമ്പിലച്ചൻ മലബാറിലെ കുടിയേറ്റക്കാരെ എല്ലാ വിധത്തിലും സഹായിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നവനാണ്. ഇരുപത്തിയഞ്ചുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമേയുള്ളുവെങ്കിലും അപ്പസ്തോലതീക്ഷ്ണതയോടെ അന്യർക്കു നന്മ ചെയ്തു ജീവിതലക്ഷ്യം നേടുവാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ഒരു യുവവൈദികനാണ് ചാലിൽ ബ. മാത്യു അച്ചൻ. ഇവർ രണ്ടുപേരും കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തിയ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളത്രേ ബളാൽ, വെള്ളരിക്കുണ്ട്, കട്ടമേനി മുതലായ തോമ്മാപുരത്തിൻറെ വടക്കുകിഴക്കുള്ള കുടിയേറ്റപ്രദേശങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയും പുരോഗതിയുമെല്ലാം. ബ. കൊല്ലംപറമ്പിലച്ചൻ തോമ്മാപുരവും ഫാ. ചാലിൽ വെള്ളരിക്കുണ്ടും കേന്ദ്രമാക്കി വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തി.

ബ. ചാലിലച്ചൻ ഓരോ കേന്ദ്രവും സന്ദർശിച്ച് അവിടത്തെ ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു ദേശവികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകി. 1964 മുതൽ അദ്ദേഹം ആ പ്രദേശത്തെ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളുടെ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. വി. ചെറുപുഷ്പദേവാലയം വെള്ളരിക്കുണ്ടിൽ സ്ഥാപിച്ചു. അവിടെ അദ്ദേഹം താമസമാക്കി. അവിടെനിന്നും ബളാൽ, മാലോം, ഭീമനടി, എണ്ണപ്പാറ, കാഞ്ഞിരടുക്കം, കൊട്ടോടി, മേരിപുരം, മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് അവയ്ക്കു ജീവനും ചൈതന്യവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അവർ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സമാരംഭിച്ചു. പത്തും പതിനഞ്ചും ഇരുപതും മൈൽ ബ. ചാലിലച്ചൻ ആ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽകൂടെ മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും കാൽനടയായി യാത്രചെയ്യുക സാധാരണമായിരുന്നു.

കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുവാൻ റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കണം. ഓരോ പ്രദേശത്തിനും വിദ്യാലയവും ദേവാലയവും വേണം. പോസ്റ്റോഫീസ് വേണം. പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ വേണം. ചെറിയ പുഴകൾക്കും തോടുകൾക്കും താൽക്കാലിക പാലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണം. ആശുപത്രിയും ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങളും വേണം. അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്ന

വൈദികരും, ജനപ്രതിനിധികളേയും ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു ദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും കണ്ടു് വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും ഗവ. സഹായങ്ങളും വാങ്ങി ഉപയോഗിച്ചു് ഓരോ പ്രസ്ഥാനവും പടിപടിയായി മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോയി. ഇങ്ങനെ സംഘടിച്ചു ശ്രമദാനം ചെയ്യുണ്ടാക്കിയ റോഡിൽക്കൂടെ വാഹനങ്ങളും ലൈൻബസ്സുകളും ഓടുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹം ശതഗുണീഭവിച്ചു. സംഘടിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കൂടുതൽ ആളുകളും സന്നദ്ധരായി. ദേശവികസനത്തിനായി പല പ്രവർത്തനങ്ങളും വൈദികരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ജനങ്ങളും ഏറ്റെടുത്തു. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരരംഗങ്ങളായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളും സംസ്കാരത്തിന്റേയും ജീവിതസൗകര്യങ്ങളുടേയും ആസ്ഥാനങ്ങളായി മാറിവരുന്നു.

കുടിയേറ്റക്കാരും കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളും വളരെയായി. കുടുമേനി, തിരുമേനി, താബോർ, ഭീമനടി, മാലോം, ചുള്ളി, എണ്ണപ്പാറ, കാഞ്ഞിരടക്കം, കൊട്ടോടി, കണ്ണിവയൽ, കൊന്നക്കാട്, കാവുംതല, മാനടക്കം, മണ്ഡപം, മേരിപുരം, പരപ്പ, പടിമരുതു്, പനത്തടി, പാണത്തൂർ, ശാന്തിനഗർ, തയ്യേനി, ഉദയപുരം, വിജയഗിരി മുതലായ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളും ഇത്തരത്തിൽ വികസിച്ചുവരുന്നവയാണു്.

മേഖലാകേന്ദ്രമായ തോമ്മാപുരത്തിനു് വിവിധ തരത്തിലുള്ള പുരോഗതി ഉണ്ടായി. 1958–ൽ ആരാധനമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ ബ. മുളവരിക്കലച്ചന്റെ കാലത്തുതന്നെ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ഒരു സ്കൂളിനു് അനുവാദം ലഭിക്കുവാൻ പല ശ്രമങ്ങളും നടത്തിയിട്ടും നിരാശയായിരുന്നു ഫലം. 1960–ൽ വികാരി ബ. കൊല്ലംപറമ്പിലച്ചൻ തിരുവനന്തപുരത്തുചെന്നു് അധികൃതരെക്കണ്ടു് ചുറുപാടുകളും ഗ്രഹിപ്പിച്ചു് ഹൈസ്കൂളിനു അനുവാദം നേടിയെടുത്തു. ഇപ്പോൾ 2000 ത്തോളം കുട്ടികളും പഠിക്കുന്നു. റോഡുകളും പലതും വെട്ടിത്തുറന്നു. കാഞ്ഞങ്ങാടു് മുതലായ തീരദേശപ്പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നും 1970 മുതൽ ബസ്സുകളും തോമ്മാപുരത്തു് എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പുളിങ്ങോം പുഴയ്ക്കു് പാലം ഇതുവരേയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ചെറുപുഴ ടൗണിൽനിന്നും എളുപ്പത്തിൽ തോമ്മാപുരത്തെത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. വടക്കുള്ള നീലേശ്വരം ചുറ്റിവേണം വാഹനങ്ങൾക്കെത്തുവാൻ എന്നുള്ള വിഷമമേയുള്ളൂ. ചെറുപുഴ ടൗണിൽനിന്നും പാദചാരികൾക്കുള്ള ഗതാഗതത്തിനു്

നാട്ടുകാരുടെ സഹായത്തോടെ കടമേനിപ്പള്ളി വികാരി ഫാ. ജെയിംസ് മിറത്തിനാനിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു കമ്പിപ്പാലം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പയ്യന്നൂരിൽനിന്നും ചെറുപുഴക്കടിപുളിങ്ങോം, കോഴിച്ചാൽ, രാജഗിരി, തിരുമേനി, മുതലായകടിയേറകേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്ക് റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കി. ഇവയെല്ലാം പി. ഡബ്ല്യു. ഡി. ഏറെറടുത്തു. അങ്ങോട്ടെല്ലാം ബസ്സും ഓടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതൊന്നും തോമ്മാപുരത്തേയ്ക്കല്ല. 1956–ൽ പണി ആരംഭിച്ച കോട്ടമല–ചിററാരിക്കാൽ റോഡ് മൺപണി പൂർത്തിയാക്കി. അതു പി. ഡബ്ല്യു. ഡി. യിലേക്കെടുപ്പിച്ചു. അതിനെ ചെറുപുഴ–ഭീമനടി ട്രങ്കുറോഡായി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ അംഗീകരിപ്പിക്കുവാനും അതിൻെറ പണികളെല്ലാം വേഗം പൂർത്തിയാക്കുവാനും മുന്നിൽനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു ശ്രീ. ചന്ദ്രൻ കുന്നേൽ കുഞ്ഞാണു്. ഈ റോഡിൽക്കൂടെയാണു് 1970 മുതൽ ധാരാളം ബസ്സുകൾ നീലേശ്വരത്തുനിന്നും കാഞ്ഞങ്ങാട്ടനിന്നും തോമ്മാപുരത്തെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

തോമ്മാപുരം മേഖലയിൽ എല്ലാ കൃഷികളും വിജയകരമായി അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുവരികയാണു്. കുരുമുളകും അടയ്ക്കയും റബ്ബറും ഇഞ്ചിയും പുൽതൈലവും നാളികേരവും അവിടെ സമൃദ്ധമായി കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കുന്നു. അവിടത്തെ കച്ചവടം 90 ശതമാനവും നടത്തുന്നതു കുടിയേറക്കാർതന്നെ. തോമ്മാപുരംടൗൺ ഈ നാണ്യവിളകളുടെ ഒരു മാക്കറ്റുകൂടെയാണെന്നു പറയാം. ശ്രീ സി. ജെ. കുര്യാക്കോസ് ചെട്ടിപ്പറമ്പിലിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഫോസ്റ്റർഗ് റബ്ബർ പ്ലാൻേറഷൻസ് കോ – ഓപ്പറേറീവ് സൊസൈറ്റിയുടെ ആസ്ഥാനം തോമ്മാപുരമത്രേ. ഈസ്റ്റ് എളേരി വില്ലേജ് ഓഫീസും അവിടെത്തന്നെ. 1968–ൽ പോലീസ് സ്റ്റേഷനും അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു. ഒരു ബാങ്ക് ശാഖയും അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു പ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

1952–ൽ ആരംഭിച്ച സഹകരണസംഘം കമ്മറ്റിയുടെ ഉത്സാഹത്താലും സഹകരണത്താലും 1960–ൽ ഒരു സർവ്വീസ് സഹകരണബാങ്കായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ആരംഭകാലത്തു് പഞ്ചായത്തുകമ്മറ്റിയിലേയ്ക്കു കുടിയേറക്കാരിൽനിന്നും ഒരാളെ മാത്രമേ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ക്രമേണ ഭൂരിഭാഗം സ്ഥാന

ങ്ങളും അവർ പിടിച്ചെടുത്തു. അതുകൊണ്ടു പഞ്ചായത്തുപണം കൂടിയേറ്റപ്രദേശവികസനത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു.

തോമ്മാപുരത്തിന്റെ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ഐശ്വര്യത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ച ഒരു മഹാമനസ്കനാണു് ചന്ദ്രൻകുന്നേൽ കുഞ്ഞു്. റോഡുകളും എല്ലാം ഉണ്ടാക്കുവാൻ പ്രേരണ നൽകുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തതു് അദ്ദേഹമാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു കോട്ടമല – ചിറ്റാരിക്കാൽ റോഡു്, ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ ആക്കിത്തീർക്കുവാനും ചെറുപുഴ – ഭീമനടി ട്രങ്കുറോഡായി ഉയർത്തുവാനും കുഞ്ഞിന്റെ പരിശ്രമം മൂലമാണു സാധിച്ചതു്. അദ്ദേഹംതന്നെ കോൺട്രാക്കു് എടുത്തു് മെറ്റലിംഗ്ഗും ടാറിങ്ങും നടത്തി. 1963-ൽ പണിതീർത്തു് വാഹനഗതാഗതയോഗ്യമാക്കി. പോലീസു് സ്റ്റേഷന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ മുന്നിൽനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു് ചെട്ടിപ്പറമ്പിൽ കുര്യാക്കോസാണു്.

ശ്രീ കരിമ്പിൽ കുഞ്ഞിക്കോമൻ ഹോസ്ദുർഗ്ഗിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്ലാന്ററാണു്. കുരുമുളകും അടയ്ക്കായുമാണു് പ്രധാന കൃഷികൾ. കൂടിയേറ്റക്കാർക്കു പലവിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനാണദ്ദേഹം. കോട്ടമല – ചിറ്റാരിക്കാൽ റോഡിന്റെ മൺപണിക്കായി അദ്ദേഹം വയൽ നിരത്തുവാൻ കൊണ്ടുവന്ന ബുൾഡോസർ കൊടുക്കുകയും റോഡുകളും മറ്റും തുറക്കുവാൻ കൂടിയേറ്റക്കാർക്കുവേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. കൂടിയേറ്റക്കാർ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങളും വഴക്കുകളും പറഞ്ഞുതീർക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഉദാസീനത കാണിച്ചില്ല. അത്യാവശ്യക്കാർക്കു് പണംകൊടുത്തു സഹായിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭൂമി വിറ്റു കിട്ടിയ പണം ഉപയോഗിച്ചു വിപുലമായ തോതിൽ കൃഷികളും വ്യവസായങ്ങളും നടത്തി.

മാലോംപട്ടേലർ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ശ്രീ സി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ നായരും കൂടിയേറ്റക്കാർക്കു മറക്കുവാൻവയ്യാത്ത ഒരു വ്യക്തിയാണു്. അദ്ദേഹം വലിയ ഒരു ഭൂജന്മിയും മാലോം പഞ്ചായത്തുപ്രസിഡൻറുമത്രേ. അദ്ദേഹം കൂടിയേറ്റക്കാരുടെ ഒരു ഗുണകാംക്ഷിയും കഴിയുന്ന എല്ലാവിധത്തിലും അവരെ സഹായിക്കുന്ന ആളുമാണു്.

1955-ൽ തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ അതിർത്തി വികസിപ്പിച്ചതോടെ പാലാവയൽകോളനിയും തലശ്ശേരിരൂപതയിലായി. തോമ്മാപുരം പള്ളിവികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ട ബ. മുളവരിക്കൽ ജോസഫച്ചൻ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും പാലാവയലിൽ നടന്നുവന്നു ദിവ്യബലിയും ക്ലാശകളും നടത്തിയിരുന്നു. 1956-ൽ ബ. അച്ചന്റെ താമസസ്ഥലത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള മുറിയിൽ ഒരു പോസ്റ്റോഫീസ് തുടങ്ങി. 1957-ൽ മണ്ണൂരാംപറമ്പിൽ ബ. മത്തായിയച്ചൻ പാലാവയലിലെ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. സ്കൂൾ യു. പി. ആയി ഉയർത്തപ്പെട്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമഫലമായാണു്. ആരാധനമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ സമാരംഭിച്ചു. പള്ളിക്കുവേണ്ടി കുറേ സ്ഥലംകൂടെ അദ്ദേഹം വാങ്ങി. പിന്നീടുവന്ന ബ. ചീരാങ്കുഴി തോമസച്ചൻ നല്ലോംപുഴ-ഓടക്കൊല്ലിറോഡു് വെട്ടിത്തുറക്കുകയും ഒരു സ്കൂൾ കെട്ടിടത്തിന്റെ പ്രാരംഭപണികൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ബ. മുറിഞ്ഞകല്ലേൽ കൊച്ചുഫിലിപ്പച്ചനാണു് പാലാവയലിന്റെ വികാരിയായി പിന്നീടു വന്നതു്. അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ നേതാവും ഉദ്ധാരകനുമായി പ്രവർത്തിച്ചു. ഒരു കോളനിയുടെ വികാസത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും വാഹനഗതാഗതസൗകര്യവും വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു പല റോഡുകളും വെട്ടിത്തുറന്നു. ചെറുപുഴ ടൗൺവരെ ബസ്സു് പയ്യന്നൂരിൽനിന്നും വരുന്നുണ്ടു്. പുളിങ്ങോംവരെ ബസ്സു് എത്തണമെങ്കിൽ റോഡു് വീതികൂട്ടി വെട്ടണം. ചെറുപുഴയ്ക്കുള്ള പാലവും മറ്റു തോട്ടുകൾക്കുള്ള കലുങ്കുകളും തീരണം. അദ്ദേഹം മുമ്പോട്ടിറങ്ങി ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു. ധീരതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചു. താമസംവിനാ പാലങ്ങളും കലുങ്കുകളും പണതു. റോഡു് മെറ്റൽ ചെയ്തു. ടാറിട്ടു. രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലത്തിനകം സ്റ്റേറ്റു ബസ്സു് ഉൾപ്പെടെ പല ബസ്സുകളും പുളിങ്ങോത്തിനു ഓടുവാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ രാജഗിരിവരെ ബസ്സുകളും ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അതുപോലെ 1966-ൽ അദ്ദേഹം യു. പി. സ്കൂൾ ഹൈസ്കൂളാക്കി ഉയർത്തി. പുളിങ്ങോം, കോഴിച്ചാൽ, ചെറുപുഴ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ കുട്ടികൾക്കും ഇതു് അനുഗ്രഹമായി. പിന്നീടു് വികാരിയായി വന്ന ബ. ചാലിൽ മാത്യു അച്ചൻ സ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുകയും കളിസ്ഥലം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ധ്യാപകരും മാനേജരും തമ്മിൽ ഏകമനസ്സോടെ

വത്തിച്ചു് കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിച്ചു. പുളിങ്ങോം പുഴയുടെ ഇരുകരകളും തമ്മിൽ ബന്ധിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യം. കോൺ ക്രീറ്റുപാലങ്ങളും അനുവദിച്ചുകിട്ടാൻ കൊല്ലങ്ങളും പലതു കഴിഞ്ഞേക്കും. അതുവരേയും കാൽനടപ്പുകാക്കുവേണ്ടി നാട്ടുകാരുടെ സഹായത്തോടെ ഒരു കമ്പിപ്പാലം ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുണ്ടാക്കിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സ്കൂൾകുട്ടികളെ വർഷകാലത്തു് സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. ബ. ചാലിലച്ചൻതന്നെ നേതൃത്വമെടുത്തു് ഒരു മിൽക്കു സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിക്കുകയും അതുവഴി വളരെപ്പേർക്കു ജീവിതമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ഗ്രാമീണ ബാങ്കും ഇപ്പോൾ അവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്.

1954-ൽ തലശ്ശേരി രൂപതയുടെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം പാലാ വയലിൽനിന്നോ, ചെറുപുഴയിൽനിന്നോ, വൈദികർ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും പുളിങ്ങോത്തു് വന്നു ദിവ്യകർമ്മങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നു. 1964 മുതൽ സ്ഥിരം താമസിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വൈദികരെ ലഭിച്ചു. ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ പാലക്കിൽ ആയിരുന്നു ആദ്യത്തെ വികാരി. ബ. മുതിരചിന്തി, കുറിച്ചിയാപറമ്പിൽ, സ്രാമ്പിക്കൽ മുതലായവരാണു് പിന്നീടു് വന്ന വികാരിമാർ. ഇവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ പ്രവർത്തനഫലമാണു് യുവജനസമാജം, വിവിധ റോഡുകളും, കപ്പേള, പുണ്യതീർത്ഥമായ ഹോളിക്രോസു് മൗണ്ടു് മുതലായവ. ഒരു ഗവണ്മെൻറു് ഡിസ്പെൻസറിയും ഇവിടെ തുറന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ചെറുപുഴയിലെ ബലിഷ്ഠമായ ദേവാലയം നിർമ്മിച്ചതു് 1964-ൽ വികാരിയായി വന്ന ഫാ. ജോസഫ് മണിമലത്തറപ്പേലാണു്. ധർമ്മഗിരി സിസ്റ്റേഴ്സിൻറെ ഒരു ശാഖാമഠവും അവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരാശുപത്രിയും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. നൂറിൽപ്പരം കിടക്കകളോടും എല്ലാവിധ സജ്ജീകരണങ്ങളോടുംകൂടിയ ഒരു ഒന്നാംതരം ആശുപത്രിയായി അതു് ഇപ്പോൾ ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഡോ. മാത്യു വട്ടുകുളത്തിൻറെ വകയായ മറ്റൊരു ആശുപത്രിയും നല്ലനിലയിൽ നടത്തുന്നുണ്ടു്. അടുത്തകാലത്തു് ജെമാ ക്ലിനിക്ക് എന്ന പേരിൽ ഒരാശുപത്രികൂടി അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുന്നു. പാദചാരികൾക്കായി ഒരു കമ്പിപ്പാലം കടുമേനിപ്പള്ളിവികാരിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാക്കി ആ പ്രദേശത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

നല്ലനിലയിൽ നടത്തുന്ന ഒരു യുവജനകലാസമിതിയും വായനശാലയും അവിടെ ഉണ്ട്. നേരത്തേതന്നെ അവിടെ ഒരു യു. പി. സ്കൂൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വികാരിയായിരുന്ന ഫാ. ആൻറണി പുരയിടം പള്ളിയോടനുബന്ധിച്ച് സൺഡേസ്കൂൾ കെട്ടിടം ഭംഗിയായി പണുതു. കൂടാതെ സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു വൈദികമന്ദിരവും അദ്ദേഹം പണികഴിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ടൗൺമദ്ധ്യത്തിൽ പുതിയ മോഡലിലുള്ള മനോഹരമായ ഒരു കുരിശുപള്ളിയും പണുതുയത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ കപ്പേളയിലെ തിരുനാൾ ടൗൺനിവാസികളെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്ന് സാഡംബരം നടത്തുന്നു. അയൽപ്രദേശങ്ങളെയെല്ലാം ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു പൊതു ഉത്സവമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട് ചെറുപുഴത്തിരുനാൾ.

അവിടത്തെ പോസ്റ്റാഫീസിനെ സബ് ഓഫീസായി ഉയത്തി. വില്ലേജ് ഓഫീസും സോയിൽ കോൺസർവേഷൻ ഓഫീസും രണ്ടു സിനിമാതിയേററുകളും അവിടെ പ്രവത്തിച്ചു വരുന്നുണ്ട്.

ബ. മുളവരിക്കൽ ജോസഫച്ചൻ 1956-ൽ കടുമേനിയിൽ ഒരു താല്ക്കാലിക ഷെഡ്ഡിൽ ആദ്യത്തെ ദിവ്യബലിയർപ്പിച്ചു. തോമ്മാപുരത്തുനിന്നും ഒരു വൈദികൻ വന്ന് മാസത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു കുർബാന സമപ്പിച്ചുപോന്നു. മാളിയേക്കൽ തോമസ്, തലച്ചിറ ജോസഫ്, തിമ്പലങ്ങാട്ട് തോമസ്, കുത്തുകല്ലുങ്കൽ ജോസഫ് തുടങ്ങിയവരാണ് ദേവാലയസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചവരിൽ പ്രമുഖർ. മാളിയേക്കൽ തോമസ് പള്ളിക്കായി കുറച്ചു സ്ഥലം സംഭാവനചെയ്തു. ആ സ്ഥലം അപര്യാപ്തമെന്നു കണ്ടതിനാൽ വേറെ സ്ഥലം വാങ്ങേണ്ടിവന്നു, ഇടവകയായി ഉയത്തപ്പെടുകയും വൈദികൻ സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തശേഷം. എസ്. എൻ. ഡി. പി. യുടെ മാനേജുമെൻറിൽ പാറക്കടവിലും കമ്പല്ലൂരും ഓരോ എൽ. പി. സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

കുടിയേററക്കാരോടൊപ്പം പ്രാരംഭകാലങ്ങളിൽ സ്ഥലവാസികളും രാഷ്ട്രീയക്കാരും ഗവണ്മെൻറുജീവനക്കാരും അനുഭാവമല്ല കാണിച്ചിരുന്നതു. എങ്കിലും കാലക്രമേണ അവരുടെ പരിശ്രമശീലവും ശക്തിയും ആവശ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയ ചില മഹാമനസ്കരും ജനപ്രതിനിധികളും അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. തോമ്മാപുരം മേഖലയിലെ

കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളിൽ ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങൾക്കായി ഒരു ഹെൽത്തുസെൻറും ആശുപത്രിയും മന്ത്രി ശ്രീ എൻ. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ സ്ഥാപിച്ചുകൊടുത്തു. തളിപ്പറമ്പ്, ഇരിക്കൂർ എം. എൽ. എ., ശ്രീ സി. പി. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ കുടിയേറ്റപ്രദേശങ്ങളിൽ ഒട്ടേറെ സ്കൂളുകളും സക്കാരിനെക്കൊണ്ടനുവദിപ്പിച്ചു. കുടിയേറ്റക്കാർ വെട്ടിത്തുറന്ന പല റോഡുകളും പി. ഡബ്ല്യു. ഡി. യിലേയ്ക്കെടുപ്പിച്ചു് അവ ടാർ ചെയ്യുവാനും അദ്ദേഹം പ്രേരണ നല്കി.

അകലങ്ങളിലേയ്ക്ക്

മലബാറും കഴിഞ്ഞ് അടുത്ത സ്റ്റേററിലേയ്ക്കും കുടിയേററം നടന്നു.

കണ്ണാടകാസ്റ്റേററിലെ തെക്കൻകണ്ണാടകഡിസ്ട്രിക്ടിലും ഷിമോഗാഡിസ്ട്രിക്ടിലുമായി കേരളത്തിൽനിന്നു രണ്ടായിരത്തോളം കുടുംബങ്ങളും കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്നുണ്ട്. സൗത്തുകാനറയിൽ ഷീരാടി, തോട്ടത്താടി മുതലായ എട്ടുപത്തുകേന്ദ്രങ്ങളിലും ഷിമോഗായിൽ നാലഞ്ചുകേന്ദ്രങ്ങളിലുമാണ് അവർ കൃഷിചെയ്തു താമസിക്കുന്നത്. പത്തുംപതിനഞ്ചും മൈൽ അകലെയുള്ള മംഗലാപുരംശ്രുതയിലെ പള്ളികളിൽനിന്നു വൈദികരെ കൊണ്ടുവന്ന് മതകർമ്മങ്ങളും മാസത്തിലൊരിക്കൽ നടത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇവിടങ്ങളിൽ എല്ലായിടത്തുംതന്നെ വൈദികർ താമസിച്ചുകൊണ്ടു ജനങ്ങളുടേയും ദേശത്തിന്റേയും വിവിധങ്ങളായ പുരോഗതിക്കായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കുവാനായി രണ്ട് സി. എം. ഐ. ആശ്രമങ്ങളും രണ്ടു കന്യാകാലയങ്ങളും (തോട്ടത്താടിയിലും നരസിംഹരാജപുരത്തും) സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശുപത്രിയും നേഴ്സറിക്ലാസ്സുകളും വയോജനവിദ്യാലയങ്ങളും അവർ നടത്തുന്നു. സ്റ്റെയിററിലെ മാതൃഭാഷ കന്നടയാകയാൽ മലയാളികളായ വൈദികർക്കും നേതാക്കന്മാർക്കും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കുറെ അസൗകര്യങ്ങളുണ്ട്. കണ്ണാടകസ്റ്റേററിൽ നെൽവയൽ ധാരാളമുള്ളതിനാലും അവ പാട്ടത്തിനു കൃഷിചെയ്യുവാൻ കൊടുക്കുന്നതിനു സ്ഥലമുടമകളും സന്നദ്ധരായിരുന്നതിനാലും കുടിയേററക്കാർക്കു ക്ഷേണദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. തെങ്ങ്, റബ്ബർ മുതലായ സ്ഥിരം കൃഷികളും നടത്തുന്നതിനു അവർ കരസ്ഥലങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അവയെല്ലാം ഫലംതന്നു തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളുവെന്നു മാത്രം. കുടിയേററക്കാരുടെ മക്കളും സ്കൂളിലും കോളേജിലും പഠിച്ചു അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലും മറു രംഗങ്ങളിലും ഉദ്യോഗ

ങ്ങും വഹിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. കന്നടഭാഷയിലാണെങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ മക്കൾ കണ്ണാടകക്കാരേക്കാൾ മെച്ചമായ രീതിയിൽ പരീക്ഷകളും പാസ്സായിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. പല പ്പോഴും പഠനത്തിനും കളികൾക്കുമുള്ള ഒന്നാംസമ്മാനങ്ങൾ അവക്കാണ് ലഭിക്കുക.

ഇതിൽ പ്രമുഖവും യാത്രാസൗകര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉള്ളതുമായ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രം ഷീരാടിയാണ്. മംഗലാപുരത്തുനിന്നും നിരവധി ബസ്സുകൾ ഷീരാടിയിൽകൂടെ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഭാഗത്തേയ്ക്ക് 1950, 51-ൽ ആദ്യം കുടിയേറിയവർ കുളത്തിനാൽ ജോസഫ്, തയ്യിൽ മത്തായി, തേനാടികുളക്കാർ, വടയാറ്റ് ആഗസ്തി, നെടിയപാലക്കൽ, ചെമ്പുതൊട്ടി, കുന്നത്ത്, കുട്ടങ്കൽ, കിഴക്കയിൽ, കാവാട്ടുചിറ, മുണ്ടയ്ക്കൽ മുതലായ വീട്ടുകാരാണ്. ഇതുപോലെ കുറെ യാക്കോബായക്കാരും കോട്ടയം ഭാഗത്തുനിന്ന് 1952 മുതൽ കുടിയേറി. ഫാ. ഫിലിപ്പ് പള്ളിച്ചിറയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു ദേവാലയവും സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുന്നു. ഈ സ്ഥലം മംഗലാപുരംരൂപതാതിർത്തിയിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. കൊക്കടയായിരുന്നു അടുത്തുള്ള കത്തോലിക്കാദേവാലയം. അവിടെ പള്ളിമാനേജ്മെൻറിൽ എൽ. പി., യു. പി. സ്കൂളുകളും നടത്തിയിരുന്നു.

ഷീരാടിയിൽനിന്ന് പത്തുമൈൽ അകലമുണ്ട് കൊക്കടയ്ക്ക്. കുറച്ചുദൂരം മാത്രമേ ബസ്സിൽ പോകാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. കുടിയേറ്റക്കാർ അവിടെച്ചെന്നാണ് മതകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നത്. കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ വിട്ടിരുന്നതും അവിടെത്തന്നെ. അകലംനിമിത്തം എല്ലാവരും ഇതൊന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ചുരുക്കംപേർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ അവിടത്തെ അച്ചന്റെ അധീനത്തിൽ താമസിപ്പിച്ച് സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചുപോന്നു.

ഇരുപത് മുപ്പത് വീട്ടുകാരായപ്പോൾ 52-ാം മൈലിൽ റോഡുസൈഡിൽ - ഉദനയിൽ - റിസർവ് ഫോറസ്റ്റിന്റേയും റോഡിന്റേയും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരേക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങി അവിടെ പള്ളിക്കായി ഒരു കെട്ടിടം അവർ ഉണ്ടാക്കി. കൊക്കടയിൽ നിന്ന് അച്ചനെ മാസത്തിലൊരിക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു ദിവ്യബലിയും കുദാശകളും നടത്തിയിരുന്നു. ബ. അച്ചന്മാർക്കും ഇതിൽ സന്തോഷമാണുണ്ടായിരുന്നത്.

നേത്രാവതിപുഴയുടെ സാമാന്യം വലിയ ഒരു പോഷകനദി അടുത്തുകൂടെ ഒഴുകുന്നുണ്ട്. അതിലെ ഒഴുകുന്ന സ്വച്ഛന്ദ

മായ ജലം ആരേയും ആകർഷിക്കും. ഫോറസ്റ്റിന്റെ സാമീപ്യംമൂലം സുഖശീതളമായ ഒരന്തരീക്ഷം സ്ഥലവാസികൾക്ക് ലഭിക്കുന്നു. വേറെ സ്ഥലമില്ലാത്തതിനാൽ ദേവാലയത്തിനായി ഫോറസ്റ്റിൽനിന്ന് അഞ്ചേക്കർ സ്ഥലം നൽകണമെന്ന് ഗവണ്മെൻറിനോട് അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1955 മുതൽ ആ ഇടവകക്കാർ തലശ്ശേരിരൂപതയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുവെങ്കിലും വൈദികരുടെ കുറവുകൊണ്ട് കൊക്കട വികാരിയച്ചനെ ഷീരാടി ഇടവകയുടെ കാര്യങ്ങൾ തുടർന്നു നോക്കുവാൻ തലശ്ശേരി ബിഷപ്പ് ചുമതലപ്പെടുത്തി.

1960-ൽ ബ. ദേവസ്യാച്ചൻ സി.എം.ഐ.യെ ഷീരാടിയുടെയും അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെയും വികാരിയായി നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹം ഷീരാടിപ്പള്ളി സങ്കീർത്തിയിൽ താമസമാക്കി. തൊട്ടടുത്ത് ഒരു പള്ളിമുറിയും കുശിനിയും ഉണ്ടാക്കി. കൂടാതെ പുഴ കടന്ന് കുട്ടറപ്പാടിയിൽ നടന്നുചെന്ന് എല്ലാ മാസങ്ങളിലും ബലിയർപ്പിച്ചുപോന്നു. ക്രമേണ അവിടെ ഒരു സ്ഥിരം പള്ളിയുടെ പണി ആരംഭിച്ച് ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് അതു പൂർത്തിയാക്കി. ഷീരാടിയിൽ പിന്നീടു വന്ന അച്ചന്മാർ പള്ളി കുറെക്കൂടി വലുതാക്കി പണിയിച്ചു. എൺപതു് അടി നീളമുള്ള ഒരു സൺഡേസ്കൂൾ കെട്ടിടവും നിർമ്മിച്ചു. 1978 ജൂലായ് മൂന്നാംതീയതി ഇടവകമദ്ധ്യസ്ഥനായ വി. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ തിരുനാൾദിനം ഷീരാടിയെ ഒരു ഫൊറോനാപ്പള്ളിയാക്കി ഭരണസൗകര്യാർത്ഥം ഉയർത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

എട്ടുമൈൽ പടിഞ്ഞാറുള്ള നെല്ലിയാടിയിൽ മുപ്പത്തിനാലു വീട്ടുകാരുണ്ട്. അവിടെയും ഷീരാടിയിൽനിന്ന് വൈദികർ പോയി കുർബാനയും കുദാശകളും നൽകുന്നു. ഇപ്പോൾ ഷീരാടി പ്രദേശത്ത് കുടിയേറ്റക്കാരായി 600 വീട്ടുകാരുണ്ട്. കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലം ഒരു ചെറിയ ടൗണായി പുരോഗമിച്ചുവരുന്നു. നിരവധി കച്ചവടസ്ഥാപനങ്ങളും ഫോണും ലൈബ്രറും പോസ്റ്റാഫീസും പോലീസ് സ്റ്റേഷനും ഹൈസ്കൂളും അവിടെയുണ്ട്.

കടബാടൗണിൽനിന്ന് മൂന്നുമൈൽ കിഴക്കുള്ള ഒരു കുടിയേറ്റസ്ഥലമാണ് കുട്ടറപ്പാടി. 1950 ലാണ് ഇവിടെ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയതു്. ആദ്യകാലത്തു് കടബാപ്പള്ളിയിൽ ചെന്നാണ് ആളുകൾ ആത്മകാര്യങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതു്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടെ കുട്ടറപ്പാടിയിലും

ഒരു ചെറിയ പള്ളി പണിയുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. കുറെ സ്ഥലം വാങ്ങി. ഒരു താല്ക്കാലിക ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. കടബായിലെ അച്ചനെ കൊണ്ടുവന്നു് ആണ്ടിൽ ഒന്നുരണ്ടു ദിവ്യബലി നടത്തിച്ചുപോന്നു.

1960 മുതൽ ഷീരാടിയിൽനിന്നു് ബ. ദേവസ്യാച്ചൻ വന്നു് ഞായറാഴ്ചതോറും വൈകുന്നേരം കുർബാന അപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹത്താൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു് പള്ളി പണിതുതീർത്തു. 1965 മുതൽ അവിടെ ഒരു സ്ഥിരം വികാരിയെ നിയമിച്ചു. ഫാ. മാത്യു വില്ലന്താനമായിരുന്നു ആദ്യവികാരി. അദ്ദേഹമാണു് അവിടത്തെ വൈദികമന്ദിരം പണികഴിപ്പിച്ചതു്.

അധികം അകലെയല്ലാതെ തിരുവല്ലാ രൂപതവകയായി ഒരു പള്ളിയും കൂടിയേറ്റക്കാക്കായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ പള്ളിയോടനുബന്ധിച്ചു് ദീനസേവനസഭക്കാരുടെ ഒരു മഠവും സ്ഥാപിച്ചു സേവനങ്ങളും ചെയ്യുവരുന്നു.

കടബായിൽനിന്നു് ആറുമൈൽ പടിഞ്ഞാറു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു പ്രദേശമാണു് പതാവു്. ആദ്യകാലത്തു് അവിടെ ഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി മാസത്തിൽ ഒരു കുർബാന കടബായിൽനിന്നു് അച്ചൻ വന്നു നടത്തിയിരുന്നു.

1965 നു ശേഷം കുട്ടറപ്പാടിയിൽനിന്നു് ഫാ. മാത്യു വില്ലന്താനം വന്നു മതകർമ്മങ്ങളും പ്രതിവാരം നടത്തിക്കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പിന്നീടു് സ്ഥലം പള്ളിക്കു് എഴുതിവാങ്ങി. ഒരു സ്ഥിരം കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കി. ഇപ്പോഴും പതിവായി കുർബാനയും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാഞ്ഞൂർ, കുറുപ്പൻതറ, കല്ലുപാറ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു കുടിയേറിയവരാണു് ഇവിടെയുള്ളവർ.

കണ്ണാടക സ്റ്റെയിററിലെ പ്രസിദ്ധമായ ധർമ്മസ്ഥലത്തുനിന്നു് ഏഴുമൈൽ അകലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു കുടിയേറ്റ കോളനിയാണു് കളിഞ്ച. 1951 മുതൽ അതിരംപുഴ, വായപ്പൂർ, ഇലഞ്ഞി, മുളക്കുളം മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു് കുടിയേറ്റക്കാർ അവിടെ വന്നു് താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ കാലത്തു് ഏറ്റവും അടുത്ത കത്തോലിക്കാദേവാലയം കൊക്കടയായിരുന്നു. കൊക്കടയ്ക്കു് പോകണമെങ്കിൽ ഒരു വലിയ പുഴ കടക്കണം. വർഷകാലത്തു് അവിടെ ചെന്നെത്തുക വിഷമകരം. കുടിയേറ്റക്കാർ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ അവിടെ ഒരു മലയാളി അസ്സോസിയേഷൻ ഉണ്ടാക്കി. 1955-ൽ ഒരു ദേവാ

ലയം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലത്തിനായി അവർ ഗവണ്മെൻറിൽ അപേക്ഷിച്ചു. സ്ഥലം ലഭിച്ചു. അവിടെ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് സുറിയാനികത്തോലിക്കർക്കായി ഒരു പള്ളിഷെഡ്ഡ് ഉണ്ടാക്കി. കൊക്കടയിൽനിന്നു് അച്ചനെ കൊണ്ടുവന്നു് കർബാന ചൊല്ലിക്കാമെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. എങ്കിലും ചില വൈദികർക്കു് സുറിയാനിപ്പള്ളി എന്ന ആശയത്തോടു് എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ തങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തി ഉപയോഗിച്ചു് ഗവണ്മെൻറ് ഓർഡർ വാങ്ങി ആ പള്ളി പൊളിച്ചുവെന്നു് സ്ഥലവാസികൾ വേദനയോടെ പറയുന്നു.

1966-നു ശേഷം വില്ലേജ് റോഡിൽനിന്നു് അരമൈൽ ഉള്ളിലേക്കു മാറി കുറെ സ്ഥലം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി പള്ളിഷെഡ്ഡും വച്ചു. ഷീരാടിയിൽനിന്നു് അച്ചൻ മാസത്തിലൊരിക്കൽ വന്നു കുർബാനയും കുദാശകളും നടത്തിയിരുന്നു. പള്ളിവരെ വാഹനങ്ങൾ വരികയില്ല. രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ പാലക്കിയെ വികാരിയായി ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം വില്ലേജ് റോഡിനും കായത്തടുക്കസ്കൂളിനും സമീപമുള്ളതും, മുമ്പനുവദിച്ചു കിട്ടിയിരുന്നതുമായ പഴയസ്ഥലത്തു് ഒരു വൈദികമന്ദിരവും പള്ളിയും പണികഴിപ്പിച്ചു. ധർമ്മസ്ഥലം ഇടവകയും അദ്ദേഹംതന്നെ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1972 മുതൽ കളിഞ്ചയിൽ സ്ഥിരം വൈദികർ താമസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ സ്ഥലം ഇന്നു വേഗത്തിൽ പുരോഗതി പ്രാപിച്ചുവരികയാണു്.

മംഗലാപുരം ചാർമാടി റോഡിൽ 47-ാംമൈലിൽ കക്കിഞ്ചയിൽനിന്നു് നേരിയായിട്ടുള്ള വില്ലേജ് റോഡിൽക്കൂടി ഒരു മൈൽ നടന്നാൽ തോട്ടത്താടിയിലെത്താം. 1956 മുതൽ ഇവിടെ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങി. അങ്കമാലി, മൂക്കന്നൂർ ദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരാണു് ആദ്യം ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്തതു്. അവരിൽ സാമ്പത്തിക കഴിവുള്ളവർ ചുരുക്കമായിരുന്നു. എങ്കിലും ധർമ്മസ്ഥലം ധനികനായ ദാനംചെയ്ത പതിനേഴു് ഏക്കർ സ്ഥലത്തു് ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം അവർ നിർമ്മിച്ചു. ആദ്യകാലം മുതൽതന്നെ ഫാ. ആൽബർട്ടു് പിനേറാ ബൽത്തങ്ങാടിയിൽനിന്നു് മാസത്തിലൊരിക്കൽ വന്നു് കുദാശകൾ കൊടുത്തിരുന്നു. മണ്ണു് വളക്കൂറുള്ളതല്ലെങ്കിലും കശുമാവു്, പുൽത്തൈലം, കപ്പ, വാഴ, നെല്ലു് തുടങ്ങിയവ ഇവിടെ സാമാന്യം നന്നായി വിളയുന്നുണ്ടു്. വളരെയകലെയല്ലാതെ ഒരു ഗവണ്മെൻറ് എൽ. പി. സ്കൂളും ഏഴരമൈൽ അകലെ ഒരു ഗവണ്മെൻറ് ആശു

പത്രിയും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കൂടിയേറ്റക്കാർക്ക് ചികിത്സാ സൗകര്യവും അവരുടെ കുട്ടികൾക്ക് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യവും ആദ്യകാലം മുതൽതന്നെ ലഭിച്ചിരുന്നു.

1962-ൽ ഫാ. ദേവസ്യാ സി. എം. ഐ. തോട്ടത്താടി വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ബ. ദേവസ്യാച്ചനാണ് പള്ളിമുറിയും കുശിനിയും പണികഴിപ്പിച്ചതു്. 1963 മുതൽ സി. എം. ഐ. ക്കാരുടെ ഒരു ആശ്രമവും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1976 മുതൽ ക്നാരസഭയുടെ ഒരു ശാഖയും അവിടെ തുടങ്ങി. സി. എം. ഐ. സഭക്കാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരു ആശുപത്രിയും അവർ നടത്തുന്നു. 1975 മുതൽ വൈദ്യുതിയും ലഭ്യമായതോടെ തോട്ടത്താടിയിൽ പുരോഗതിയുടെ കൊച്ചുലക്ഷം പതുക്കെപ്പതുക്കെ എത്തിനോക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ബ. ദേവസ്യാച്ചനെ തുടർന്നു വികാരിമാരായി വന്ന ഫാ. തോമസ് കാവുംപുറം, ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ കിഴക്കരക്കാട്ട് തുടങ്ങിയവരെല്ലാം തോട്ടത്താടിയെ പുരോഗതിയുടെ പാതയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിൽ സുപ്രധാനമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1950 മുതൽ ധർമ്മസ്ഥലത്തും കൂടിയേറ്റക്കാർ താമസം തുടങ്ങി. അവിടത്തെ പുരാതനപ്രസിദ്ധമായ ക്ഷേത്രപരിസരത്തുനിന്ന് അരമൈൽമാത്രം അകലെ അവർ ഒരു പള്ളിഷെഡ്ഡുണ്ടാക്കി. ധർമ്മസ്ഥലം ധനികം ദാനംചെയ്തതായിരുന്നു ഈ സ്ഥലം. കുത്രപ്പള്ളി, കുറുകച്ചാൽ, തോട്ടക്കാട്ട്, തൃക്കൊടിത്താനം എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരാണ് ധർമ്മസ്ഥലത്തെ കൂടിയേറ്റക്കാരിലധികവും. ബൽത്തങ്ങാടി വികാരി ഫാ. ആൽബർട്ട് പിനേറാ തന്നെയായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തു ധർമ്മസ്ഥലം പള്ളിയിലും മതകർമ്മങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നതു്. ജനങ്ങളുടേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും ഇടയിൽ വലിയ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിനു്. ധർമ്മസ്ഥലത്തെ മണ്ണ് വളക്കൂറുള്ളതാണ്. നെല്ലും കപ്പയും പുൽത്തൈലവുമാണ് അവിടത്തെ പ്രധാന കൃഷികൾ. ചുറ്റും കാടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യം ധർമ്മസ്ഥലത്തു് വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. ധർമ്മസ്ഥലത്തെ ധനികരും നല്ലവരും ഉദാരശീലരുമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദേവസ്ഥാനം അടുത്തുവരുന്നതിൽ അവർക്ക് ഒരതൃപ്തിയുമില്ല. ക്രിസ്ത്യൻ വൈദികർ വന്ന് ജനങ്ങളെ നല്ലവരാക്കിത്തീർക്കട്ടെ എന്നാണവരുടെ ആഗ്രഹം. ജാതിമതഭേദമില്ലാതെ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തുന്ന സാധുക്കൾക്കും തിങ്ങിക്കൂടുന്ന തീർത്ഥാടകർക്കും എന്നും സൗജന്യമായി ഭക്ഷണം നല്കുന്നതിനുള്ള

ഏറ്റപ്പാടുകളും അവർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കൂടിയേറ്റക്കാർക്കും വേണ്ട സഹായങ്ങളും ഇവർ ചെയ്യാറുണ്ട്.

1964-ൽ ബ. ഹ്യൂഗോ സി. എം. ഐ. (തോട്ടത്താടി വികാരി) അച്ചനെ ധർമ്മസ്ഥലം പള്ളിയുടെ കാര്യങ്ങൾക്കുടി നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുമതല തലശ്ശേരി രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ ഭരമേല്പിച്ചു. തുടർന്ന് അവിടെ ഒരു പള്ളിക്കെട്ടിടം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ ഇതിനായി കുറെ പണം കൊടുത്തിരുന്നു. 1972-ൽ തോട്ടത്താടി വികാരിയായി വന്ന ബ. ഫാ. അഗസ്റ്റിൻ കിഴക്കരക്കാട്ടിന്റെ കാലത്ത് അഞ്ചര ഏക്കർ സ്ഥലം പള്ളിക്കു പതിച്ചുകിട്ടി.

ഇപ്പോഴും ക്ഷേത്രത്തോടനുബന്ധിച്ച് തീർത്ഥാടകരുടെയും യാത്രക്കാരുടെയും സൗകര്യാർത്ഥം പുതിയ ഹോസ്റ്റൽകെട്ടിടങ്ങളും ധർമ്മസ്ഥലം ധനികരും പണികഴിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൗജന്യമായി താമസസൗകര്യവും ഭക്ഷണവും അവിടെ തീർത്ഥകർക്ക് നൽകപ്പെടുന്നു. സമീപത്തുള്ള കുന്നിൻമുകളിൽ ഗോമുണ്ഡേശ്വര സ്വാമിയുടെ ഒറ്റക്കല്ലിൽ കൊത്തിയെടുത്ത നാല്പത്തിയെട്ടടി പൊക്കമുള്ള ഒരു പ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു, കാർക്കളയിൽ ഉണ്ടാക്കിയതു്. പൂർണ്ണ നഗ്നമാണ് ആ പ്രതിമ. രണ്ടരലക്ഷത്തിൽപ്പരം രൂപാ ചിലവാക്കിയത്രേ, പ്രതിമ അവിടെ എത്തിക്കുവാൻ. പ്രത്യേക റോഡും ട്രാക്കറും ഉണ്ടാക്കിയാണ് കൊണ്ടുവന്നതു്. ധർമ്മസ്ഥലത്തിന്റെ വികസനത്തിൽ ഇവയെല്ലാം വളരെ വലിയൊരു പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഇപ്പോഴും വളരെ മെച്ചമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

തോട്ടത്താടിയിൽനിന്നു് അഞ്ചുമൈൽ തെക്കുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണ് ഗാണ്ടിബാഗ്. 1951-ൽ തന്നെ ഇവിടെയും കുടിയേറ്റം തുടങ്ങി. പാലാ, തൊടുപുഴ, അങ്കമാലി പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരാണ് ഗാണ്ടിബാഗിലെ കുടിയേറ്റക്കാർ. നല്ല മണ്ണാണ് ഇവിടത്തേതു്. തെങ്ങ്, കൊടി, പുൽത്തൈലം, മുതലായവ ഇവിടെയും കൃഷിചെയ്യപ്പെടുന്നു. നീലിയറ, മാതോത്തു്, നാഗനൂലി, മണ്ടോട്ടുചുണ്ട എന്നീ കുടുംബക്കാരാണ് ഇവിടെ ആദ്യം കുടിയേറിയതു്. പാലാ മാട്ടേൽ തോമസിന്റെ സ്ഥലമാണ് അവർ വാങ്ങിയതു്. എന്നാൽ രേഖ കൊടുത്തിട്ടില്ല. തോമസ് പത്തു് ഏക്കർ പള്ളിക്കു കൊടുത്തു. അതിനും രേഖയില്ല. ബൽത്തങ്ങാടിയിലെ ഫാ. ആൽബർട്ട് പിനേറോ ആണ് ആദ്യകാലത്തു് ഇവിടത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നതു്.

1963–ൽ ബ. ദേവസ്യാച്ചൻ വികാരിയായി വന്നതോടെ ഒരു സ്ഥിരം പള്ളിക്കെട്ടിടം ഉണ്ടായി. തുടന്ന് പള്ളിമുറിയും കുശിനിയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു.

വിരാജ്പേട്ടയിൽനിന്നു ഇരുപതുമൈൽ കിഴക്കുള്ള ഒരു കുടിയേറ്റസ്ഥലമാണു ഗോണിഗോപാൽ. വയനാടൻ പ്രകൃതിയാണു ഇവിടെയുള്ളതു. 1943 മുതൽ ഇവിടെ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങി. കാപ്പിയും ഓറഞ്ചും നെല്ലുമാണു ഇവിടത്തെ പ്രധാന കൃഷികൾ. കുടകുകാരുമായി ഇടപഴകി അവരോടു തോട്ടങ്ങൾ വാങ്ങിയും തോട്ടപ്പണികൾ ചെയ്തും കുടിയേറ്റക്കാർ ജീവിക്കുന്നു. ചിലർക്കു ചെറിയ കച്ചവടവുമുണ്ടു. വിരാജ്പേട്ടയിലും സിദ്ധാപുരത്തും കുടിയേറ്റക്കാർ ധാരാളമുണ്ടു. ചിലർ അഡ്വൊക്കറ്റുമാരായി കേസ്സുകൾ വാദിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ ഡോക്ടർമാരായി ആതുരസേവനം നടത്തുന്നു. മെക്കാനിക്കൽ വർക്കുഷോപ്പു നടത്തുന്നവരും മലഞ്ചരക്കുകച്ചവടം നടത്തുന്നവരും കാപ്പി, തേയില തോട്ടമുടമകളും തോട്ടങ്ങളിലെ ജോലിക്കാരുമെല്ലാം കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും ധാരാളമുണ്ടു.

കോണിക്കുപ്പയിൽ 1969 മുതൽ സി. എം. ഐ. സഭയുടെ ഒരു ആശ്രമവും പള്ളിയുമുണ്ടു. ആ പള്ളിയാണു ഇടവകപ്പള്ളിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു. ആരാധനാമഠത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും 1971–ൽ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുന്നു. അവർ നേഴ്സറി ക്ലാസ്സുകളും ഇംഗ്ലീഷുമീഡിയം സ്കൂളും പ്രശസ്തനിലയിൽ നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ടു. തെങ്ങു, മുളകുകൊടി മുതലായ കൃഷികൾ ചെയ്തു ജനങ്ങൾക്കു മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനും ഇവിടത്തെ സി. എം. ഐ. വൈദികർ ശ്രമിക്കുന്നു.

മംഗലാപുരത്തുനിന്നു ചാർമാടി ചുരം കേറി എത്തുന്ന ഒരു സമതലപ്രദേശമാണു നരസിംഹരാജപുരം. 2500 അടി ഉയരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ സ്ഥലത്തു വയനാട്ടിലെ കാലാവസ്ഥതന്നെയാണുള്ളതു. കാപ്പിത്തോട്ടങ്ങൾ ധാരാളം. മൂക്കന്നൂർ, അങ്കമാലി, വാഴക്കുളം ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവർ 1948 മുതൽ ഇവിടെ കുടിയേറി താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇവിടത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും സ്വന്തമായി സ്ഥലമില്ല. അവർ പാട്ടത്തിനു വയൽ വാങ്ങി വിതയ്ക്കുന്നു. പരേതനായ ബക്കുമാൻസച്ചൻ ആയിരുന്നു നരസിംഹരാജപുരത്തു ആദ്യത്തെ വികാരി. അദ്ദേഹം ആദ്യം അവിടത്തെ

റവി. ബി. യിലാണു് ബലിയപ്പിച്ചിരുന്നതു്. തുടന്നു് ടൗണി നടുത്തു് റോഡുസൈഡിൽ പന്ത്രണ്ടു് ഏക്കർ കരയും പത്തു് ഏക്കർ വയലും അദ്ദേഹം വാങ്ങി. മുള ഉരുപ്പടികൊണ്ടു് പള്ളിക്കെട്ടിടമുണ്ടാക്കി. മുള വാരിവച്ചുകെട്ടി കളിമണ്ണു് ഇരു വശവും എറിഞ്ഞു പിടിപ്പിച്ചു ഭിത്തിയുണ്ടാക്കി. വെള്ളപൂശി. ഭംഗിയായ പള്ളിക്കെട്ടിടം. 100-ൽ പരം യാക്കോബായ കുടുംബങ്ങളും അവരുടെ ഒരു പള്ളിയും അടുത്തുതന്നെയുണ്ടു്. നരസിംഹരാജപുരം ഇന്നു വളരെവേഗം പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു വരുന്നു. കമ്മലീത്താസിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ വകയായി ഒരു ആശു പത്രി ഇപ്പോഴും ഇവിടെ പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. സി.എം.ഐ. വൈദികരും ഈ പ്രദേശത്തു് ഒരാശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു് പലവിധ ത്തിലുള്ള സേവനങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുന്നു.

പള്ളിക്കു സ്ഥിരമായ കെട്ടിടവും പള്ളിമുറിയും മറ്റു സൗക ര്യങ്ങളും ഇന്നുണ്ടു്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പൊതുവായ നിലവാ രവും വളരെ മെച്ചപ്പെട്ടുവരുകയാണു്.

വഴിവിളക്കുകൾ

മലബാറിലെ കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് പലേ പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളേയും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. മലയോടും മത്തഗജങ്ങളോടും അവർ പൊരുതി. അവകാശത്തർക്കങ്ങളെ നേരിട്ടു. പട്ടിണിയേയും രോഗത്തേയും അതിജീവിച്ചു. ഈ ശത്രുക്കളെ എതിരിടുന്നതിനിടയിൽ ചില നിയമങ്ങളുടെ അതിത്തികടന്നുപോയി എന്നുവരാം. വെട്ടാൻവരുന്ന പോത്തിനോട് വേദമോതിയാൽ ഫലിക്കയില്ലെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിക്കാണും. കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭകാലങ്ങളിൽ അവക്കെതിരായി സക്കാർകോടതികളിലെ കേസുകളും ബഹളരിപക്ഷവും മരം മുറിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുള്ളതായിരുന്നു. എം. പി. എഫ്. ആക്ട് അവർ ലംഘിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ വൈദികരും ദേവാലയവും വിദ്യാലയവും വിദ്യാഭ്യാസവും സാമൂഹികപ്രവർത്തനങ്ങളും ലഭ്യമായപ്പോൾ, കാട്ടുമൃഗങ്ങളും അവകാശത്തക്കങ്ങളും കുറഞ്ഞപ്പോൾ, തങ്ങൾ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയ കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നും തങ്ങളെ കുടിയിറക്കുകയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ, കാടത്തവും പരുക്കൻ പെരുമാറ്റങ്ങളും മാറി. ക്രിസ്തീയസ്നേഹവും സാഹോദര്യവും അവരിൽ പരിലസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഈ മാറ്റം ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാൻ എല്ലാ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിലും മതപാഠശാലകളും വായനശാലകളും ആരംഭിച്ചു. തലശ്ശേരി ബിഷപ്സ് ഹൗസിൽ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുതന്നെ അതിനായി ഉണ്ടാക്കി. പഴേപറമ്പിൽ തോമ്മാച്ചനെ മറ്റു ജോലികൾക്കിടയിൽ അതിന്റെ ഡയറക്ടറായി നിയമിച്ചു. കുട്ടികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ ആരംഭകാലം മുതൽതന്നെ (1954) പരീക്ഷകളിൽ പ്രശസ്തവിജയികൾക്കും കൂടുതൽ ഹാജരുള്ളവർക്കും സമ്മാനങ്ങളും സ്കോളർഷിപ്പും നൽകിപ്പോന്നു. പിന്നീട് ബ. നരിക്കുഴി ചാക്കോച്ചനെ ഡിറക്ടറാക്കി. അദ്ദേഹം വളരെക്കാര്യങ്ങൾ മതാദ്ധ്യയനവിഷയത്തിൽ ചെയ്തു. അദ്ധ്യാ

പകക്കായി വാർഷികസെമിനാറുകളും വിവിധ കലാപരിപാടികളും സംഘടിപ്പിച്ചു. 1968 മുതൽ ഡോ. ജോജ്ജ് വലിയ മറ്റത്തിനെ മതാദ്ധ്യയനത്തിന്റേയും മിഷൻലീഗിന്റേയും കാര്യങ്ങൾകൂടെ അന്വേഷിക്കുവാൻ നിയമിച്ചു. മതബോധന പരിശീലനത്തിനായുള്ള ബാംഗ്ലൂരിലെ നാഷണൽ സെന്ററിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ട പരിശീലിപ്പിച്ചു. 1970-ൽ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ എറണാകുളം ഡിറക്ടറായി നിയമിച്ചു. ജോജ്ജച്ചൻ ഓഡിയോ വിഷ്വൽ സജ്ജീകരണങ്ങൾകൂടെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മതബോധനകേന്ദ്രത്തിന്റെ പ്രവത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ സജീവവും കാര്യക്ഷമവുമാക്കി. ചെറുപ്പക്കാരായ ഏതാനും വൈദികരേയും അൽമായരേയും മതബോധനവിഷയങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടുവാൻ വേണ്ടി ബാംഗ്ലൂരിലെ എൻ. ബി. സി. എൽ. സി. യിലും എറണാകുളത്തെ പി.ഒ.സി.യിലും വിട്ടു. അങ്ങനെ പാസ്സായി വന്ന ജോസഫ് മമ്പിള്ളിക്കുന്നേൽ, ആൻറണി കൊഴുവനാൽ, ജോജ്ജ് പുളിയ്ക്കൽ എന്നീ വൈദികരേയും, മാത്യു ജെ. കൊച്ചുപറമ്പിൽ, ജോസ് കുട്ടിയാനി എന്നിവരേയും മതബോധനകേന്ദ്രത്തിൽ നിയമിച്ചു. ശ്രുതയിലെ മതബോധനവും സാമ്മാഗ്ലിക പുനജ്ജീവനപ്രവത്തനങ്ങളും നടത്തുവാൻ ബിഷപ്പ് ഈ കേന്ദ്രത്തെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. മതബോധനകേന്ദ്രം സെമിനാറുകളും, സ്റ്റഡിക്ലാസ്സുകളും, ധ്യാനങ്ങളും മുതലായവ നടത്തി ആളുകളെ കൂടുതൽ സാഹോദര്യത്തിലേയ്ക്കും ക്രൈസ്തവചൈതന്യത്തിലേയ്ക്കും കൊണ്ടുവരുവാനും നിലനിത്തുവാനും പരിശ്രമിക്കുന്നു. യുവജനങ്ങൾക്കും സൺഡേസ്കൂളും ഡിപ്ലോമ ലഭിച്ചവർക്കും പ്രത്യേകം ക്ലാസ്സുകളും കൊടുക്കുന്നു. ഇരുന്നൂറുപേരുവീതമുള്ള ഗ്രൂപ്പുകളായി തിരിച്ച് കുടുംബനാഥന്മാർക്കും കുടുംബനായികമാർക്കുംവേണ്ടി ഓരോ ഇടവകയിലും ക്രിസ്തീയജീവിത നവീകരണസെമിനാറുകളും ഇപ്പോൾ മതബോധനകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. രണ്ടു മൂന്നുദിവസം അവർ ഒന്നിച്ചു കൂടി പഠിക്കുന്നു, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, ക്ഷേമിക്കുന്നു, ചർച്ചകളും നടത്തുന്നു. ക്രൈസ്തവർ ആരാണെന്നും ക്രൈസ്തവസമൂഹം എന്താണെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു. ദൈവവചനമായ ബൈബിളിലെ വാക്യങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനകളുടെയും ആശയം ശരിയാംവണ്ണം ഗ്രഹിക്കയും തദനുസരണം ജീവിക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തത്ഫലമായി തങ്ങളുടെ പ്രവത്തനവും ജീവിതവും അന്യർക്കു മാതൃകയാകണമെന്ന ബോദ്ധ്യം അവർക്കുണ്ടാകുന്നു.

ആദിമനൂറ്റാണ്ടിലെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രതീതി ഈ ഇടവകസെമിനാറുകളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ആദ്യം കുടുംബനാഥന്മാക്ക് മാത്രമേ സെമിനാറുകളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ സെമിനാറുകളുടെ വിജയം കുടുംബനായികമാർക്കുവേണ്ടിക്കൂടി സെമിനാറുകളും നടത്തണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുവാൻ കുടുംബനാഥന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. തത്ഫലമായാണു് കുടുംബനായികമാരുടെ സെമിനാറുകളും ആരംഭിച്ചതു്. കുടുംബനായികമാക്ക് സെമിനാർ നടത്തുവാൻ സമർത്ഥരായ എട്ടുപത്തു കന്യാസ്ത്രീകൾക്ക് മതബോധനകേന്ദ്രത്തിൽ വച്ചു് പരിശീലനം കൊടുത്തു. അതുപോലെ ഏതാനും വൈദികർക്കും പരിശീലനം കൊടുത്തു. ഇവരും സെമിനാറിനു് നേതൃത്വം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മതാദ്ധ്യാപകരുടെ പരിശീലനാർത്ഥം പല സെമിനാറുകളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ മേഖലയിലുംവച്ചു് അതാതുമേഖലയിലെ എല്ലാ അദ്ധ്യാപകരേയും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു നാലുദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള സെമിനാർ നടത്തുന്നു. ബൈബിൾ, ലിറ്റർജി, ബോധനരീതികൾ, മനഃശാസ്ത്രം, മുതലായ വിഷയങ്ങൾ ഈ സെമിനാറുകളിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൂടാതെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അൻപതു മതാദ്ധ്യാപകർക്കു് ഓരോ വർഷവും മതബോധനകേന്ദ്രത്തിൽവച്ചു് പതിനഞ്ചുദിവസം ദീർഘിക്കുന്ന തീവ്രപരിശീലനകോഴ്സും നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഓരോ വിഷയത്തിലും വിദഗ്ധരായ പണ്ഡിതന്മാർ ഇവർക്കു ക്ലാസ്സെടുക്കുന്നു.

കൂടാതെ ഇടവകക്കാരുടേയും മതാദ്ധ്യാപകരുടേയും വിവിധ കോഴ്സുകൾക്കും സെമിനാറുകൾക്കുമായി ഒരു സെൻറർ പണിതു സ്ഥലസൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പണികൾ നടന്നുവരുന്നു.

കൂടിയേറ്റക്കാരുടെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസവും ചൈതന്യവും നിലനിർത്തുവാനും ഊർജ്ജസ്വലമാക്കുവാനും മിഷൻലീഗിന്റെ ശാഖകളും മലബാറിലെ എല്ലാ ഇടവകകളിലുംതന്നെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിലെ അംഗങ്ങളും ഭൂരിപക്ഷവും സൺഡേസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകരുമാണു്. ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, സാഹിത്യം, സംഗീതം, പ്രസംഗം, അഭിനയം മുതലായ കലകളിലും സാമൂഹ്യസേവന പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഈ സംഘടന അംഗങ്ങൾക്കു പരിശീലനം നല്കിവരുന്നു.

ഈ സംഘടനയുടെ ഡിറക്ടറായിട്ട ഡോ. ജോജ്ജ് വലിയ മററത്തെതന്നെയാണ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അംഗസംഖ്യ കൊണ്ടും പ്രവർത്തനകാര്യക്ഷമതകൊണ്ടും സംഘടനാബലം കൊണ്ടും മലബാറിലെ ഏററവും വലിയ സംഘടനയാണു് മിഷൻലീഗു്. ചില ശാഖകളം സാധുക്കളുടെ വീട്ട മേഞ്ഞു കൊടുക്കുകയും പുതിയ വീടുകളം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇതിനുള്ള പണം അംഗങ്ങളം വീടുകളം കേറിയിറങ്ങി സംഭാവന സ്വീകരിച്ചും കൃഷികളം ചെയ്തും മററുമാണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. മലബാറിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉരുൾപൊട്ടലും വെള്ളപ്പൊക്കവും മൂലം വമ്പിച്ച നാശനഷ്ടങ്ങളം ഉണ്ടായപ്പോളം ദുരിതബാധിതർക്കുവേണ്ടി മിഷൻലീഗു് ചെയ്ത സേവനങ്ങളം അവിസ്മരണീയങ്ങളാണു്.

കുടിയേററത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലങ്ങളിൽ നിരവധി രോഗികളും അവശരും പരസഹായം ലഭിക്കാതെ ചരമമടഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അയൽവാസികളം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സഹായിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരും കുറവായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ സേവനംമാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്ന സംഘടനയായ സെൻറു് വിൻസൻറു് ഡി പോളം സഖ്യം പല സ്ഥലങ്ങളിലും സ്ഥാപിക്കുവാൻ വൈദികർ പരിശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും ഈ ആഗ്രഹം ഫലമണിഞ്ഞതു് വളരെ താമസിച്ചാണു്. ഇപ്പോളം എഴപത്തഞ്ചുസ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ സംഘടന സജീവമായി പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. പാലാ സെൻററൽ കൗൺസിലിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലാണു് മലബാറിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളം സംഘടിതമായി ആരംഭിച്ചതു്. പാലാ സെൻററൽകൗൺസിൽ പ്രസിഡൻറു് ബ്രദർ കെ. ജെ. അബ്രാഹം കള്ളുവേലിയും സെക്രട്ടറി ബ്രദർ കെ. ജെ. മാത്യു കാരക്കാട്ടുമാണു് ഇതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചതു്. ഇപ്പോളം തലശ്ശേരിയിൽ കേന്ദ്രകമ്മററിയുണ്ടാക്കി ബോംബെയിലെ നാഷണൽ സെൻററുമായി, തലശ്ശേരിസെൻററിനെ ബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇവ കൂടാതെ, മാതൃസംഘം, സോഷ്യൽസർവീസു് സൊസൈററി, തുടങ്ങിയ സംഘടനകളും കുടിയേററക്കാരുടെ അഭ്യുന്നതിക്കായി വളരെയേറെ പ്രവത്തിച്ചുവരുന്നു.

പുതിയ ആകാശം, പുതിയ ഭൂമി

എട്ടുകാലി പല പ്രാവശ്യം പരാജയപ്പെട്ടിട്ടും തന്റെ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു പിന്മാറാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമിച്ചു് വിജയം വരിച്ച കാര്യം റോബർട്ടബ്രൂസിനു് ഉത്തേജനം നല്കി. അദ്ദേഹം തന്റെ തോൽവിയിൽ നിരാശപ്പെടാതെ വീണ്ടും യുദ്ധംചെയ്തു് പൂർണ്ണവിജയം നേടിയെന്നു നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ കൂടിയേറ്റക്കാർക്കു പലവിധത്തിലുള്ള പരാജയങ്ങളും സംഭവിച്ചു. എങ്കിലും അവർ നിരാശപ്പെട്ടില്ല. അവർ തുടർന്നുപൊരുതി. പലരും മരിച്ചുവീണു. നിരവധിപേർക്കു പരുക്കേറ്റു. അവർ കൂടുതൽ ഊർജ്ജിതമായി ഒന്നിച്ചു സമരം നടത്തി വിജയം കൈവരിച്ചു.

കൂടിയേറ്റക്കാർ തേനീച്ചകളെപ്പോലെ പണിയെടുത്തു. അർഹിച്ച പ്രോത്സാഹനവും സഹായവും സഹപൗരന്മാരിൽ നിന്നോ സർക്കാരിൽനിന്നോ അവർക്കു ലഭിച്ചില്ല. മറിച്ചു് ചിറ്റമ്മനയമായിരുന്ന അവരോടു പ്രയോഗിച്ചതു്. മുൻകേന്ദ്രമന്ത്രി എ. സി. ജോർജ്ജു് ഷീരാടിയിൽ (കർണ്ണാടക) വച്ചു പ്രസംഗിച്ചതുപോലെ, സ്റ്റേറ്റുഗവണ്മെൻറുകളുടെ സഹായം ലഭിക്കാതിരുന്നിട്ടുപോലും ഇത്രമാത്രം ദേശവികസനപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തിയ കൂടിയേറ്റക്കാരെ എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും അതു് അധികമായിപ്പോകയില്ല. പ്രതിബന്ധങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേയും പ്രവർത്തനങ്ങളും അവർ തുടർന്നു. എല്ലാ അറകളും–കോളനികളും–മധുകൊണ്ടു നിറച്ചു. അവ മധുരമയമാക്കി. ദുർഗമങ്ങളായി കരുതിയിരുന്ന മലമുകളിലും വാഹനങ്ങളും എത്തി. ഗതാഗതം സുഗമമായി. എവിടെയും വിദ്യാലയങ്ങളും വിജ്ഞാനസമ്പാദന സൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടായി. അജ്ഞാനാന്ധകാരം പോയി മറഞ്ഞു. ക്ഷേത്യസാധനങ്ങളും ധാരാളമായി ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പട്ടിണി നീങ്ങി. നാണ്യവിളകളും ഇൻഡ്യയുടെ ഡോളർ സമ്പത്തിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ആശുപത്രികളും ആതുരാലയങ്ങളും

സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. വൈദ്യുതിയും തപാൽ, ഫോൺ, ടെലഗ്രാം സൗകര്യങ്ങളും എല്ലാ കുടിയേറ്റകേന്ദ്രങ്ങളിലുംതന്നെ എത്തിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ കാടിനെ നാടാക്കി.

വിസ്മയാവഹമായ ഒരു മാറ്റമാണു് അവർ മലബാറിനു കൈവരുത്തിയതു്. സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവുമായ രംഗങ്ങളിൽ ഒരു വിപ്ലവംതന്നെ അവർ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു ദശകങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇതെല്ലാം നേടിയെടുത്തു. നാലു ജില്ലകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മലമ്പ്രദേശങ്ങൾക്കു വന്ന പരിവർത്തനം! ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റക്കായി വന്നു താമസമാക്കിയ ഈ നിസ്സഹായമനുഷ്യർ യഥാർത്ഥത്തിൽ അത്ഭുതങ്ങളാണു് പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും മലമ്പനിയുടെയും വിഹാരരംഗങ്ങളായിരുന്ന ആ പ്രദേശങ്ങളെ കുടിയേറ്റക്കാർ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനങ്ങളുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളുടെയും ശ്രീകോവിലാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മലബാറിന്റെ മുഖച്ഛായ മാറ്റിക്കൊണ്ടു് അവിടെ ഒരു പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും വിരചിച്ചിരിക്കുന്നു.

DHARMARAM LIBRARY

BANGALORE-560 029

Due Date	Due Date	Due Date

DC Library
0001·3478
J67 P298